

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ISLA DRAKE

ink
&
desire

AN ELEMENTAL INK NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı © 2024 Isla Drake

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü (resimler veya metin dahil), ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kapak resmi Mignon Mykel

İç resim Kate Prada 1.

baskı, 2024

Bu kitap, en çok güvenmesi gereken kişiler tarafından sevilmediğini
hissettirilen herkes içindir. Umarım iyileşebilirsiniz
Senin hatan olmayan şeyler.
Ve eğer bu siz değilseniz, bir de ağız pis, seksi, huysuz, dövme­li bir adam
var. Keyfini çıkarın!

Contents

[Kısa bir açıklama](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)

[37. Bölüm 37](#)

[38. Bölüm 38](#)

[39. Bölüm 39](#)

[40. Bölüm 40](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca İslam tarafından](#)

A quick word

Bu kitap bir aşk romanıdır ve ana karakterlerimiz için mutlu bir sonla bitecektir. Bununla birlikte, bazılarının üzücü bulabileceği bazı temaları da keşfediyor. Lütfen içerik uyarısını okuyun ve kendinize dikkat etmek için ne gerekiyorsa yapın.

Bu kitap, velet/dom oyunu da dahil olmak üzere BDSM'nin bazı yönlerini içermektedir. BDSM yaşam tarzı için bir el kitabı olarak tasarlanmamıştır. Lütfen bu bilgiler için kurgusal olmayan rehberlere başvurun. İyi okumalar!

Bu kitap şunları içerir:

Açık cinsel içerik, küfürlü dil, alkol tüketimi, intihar girişiminden bahsedilmesi (ana karakterler değil), ebeveyn terki, aile içi şiddetten bahsedilmesi, ebeveyn ölümü, kafa travması, araba kazası, TSSB, travmatik beyin hasarı, cinsel taciz, Çeşitli vücut bölgelerine (cinsel organlar dahil) piercing ve dövme yaptırma, kandan b a h s e t m e , yabancılaşmış ebeveynler, uyuşturucu bağımlılığı, aşırı dozda uyuşturucu (ana karakterler değil ve sayfada anlatılmıyor), korunmasız seks, anal oyun, oyuncak oyunu, nefes oyunu, baskın cinsel davranış ve velet/dom oyunu.

Chapter 1

Corbin

Boktan bir gün olacak. Şimdiden hissedebiliyorum. Telefonum dün gece şarj olmadı, bu yüzden geç uyandım ve bataryanın tamamen bittiğini gördüm. Bu sadece küçük bir sıkıntı, biliyorum. Ama uyuyakaldığım için sabah okul trafiğine denk geldim. Bu yeterince kötü olurdu, ama aynı zamanda haftalık turlarını yapan bir çöp kamyonunun arkasında sıkıştım ve tüm lanet okul otobüsleri nedeniyle birkaç blok boyunca onu geçmenin hiçbir yolu yoktu. İşte bu yüzden her sabah erken kalkıyor ve tüm küçük veletler evlerinin önünde sıraya girmeden önce evimden çıkıyorum. Yazın gelmesi için sabırsızlanıyorum. Trafiğin biraz azalması anlamına geliyorsa sıcakla başa çıkabilirim.

Otobüsten ve çöp kamyonundan kurtulduğumda dükkânı açmaya tam 20 dakika gecikmiş oluyorum. Jessie dışarıda beni bekliyor olacak. Gaz pedalına basarken iç çekiyorum, hız göstergesi sürünüyor

daha yüksek. Anahtarı olsaydı bu bir sorun olmazdı. Ancak inatçı bir nedenden ötürü Elemental Ink'in anahtarını kabul etmeyi reddediyor.

İki yıldan uzun bir süredir benim için piercer olarak çalışıyor. Bu süre içinde ona hem bir çalışan hem de bir insan olarak güvenmeye başladım. Ona tam olarak arkadaşım diyemem çünkü öyle bir arkadaşım yok. Anladığım kadarıyla Jessie de öyle. Kendisi hakkında çok fazla gönüllü bilgi vermiyor, bu yüzden bu benim açımdan sadece bir tahmin. Ama iyi bir insan olduğunu ve güvenilir olduğunu söyleyebilirim. Bu yüzden, ek sorumluluk almak istemediğini söyleyerek anahtarı almayı reddettiğinde biraz sinirlenmiştim. Her zamanki gibi kızgınlığımdan rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Bu da beni daha çok kızdırdı. Ama onu işyerinin anahtarını alması için zorlayamazdım. Bu da beni kızdırdı.

Binanın önüne geldiğimde Jessie'nin orada durduğunu, kollarını kavuşturmuş, külüstür Honda'sının kaputuna yaslandığını gördüğümde, kızgınlığı geçip sinirlenme aşamasına gelmiştim. Arabamdan çıktım ve kapıyı gereğinden sert kapattım.

"Günaydın patron," diyor Jessie neşeyle. "Dükkânın açılış saatini değiştirdik mi?"

"Kapa çeneni," diye homurdanarak kilidi açmak için ön kapıya doğru ilerliyorum.

Ama Jessie bunun peşini bırakmıyor. Neşeli bir tonda konuşmaya devam ediyor, görünüşe göre benim karanlık ruh halimden bihaber.

"Beni yanlış anlama," diyor beni içeri kadar takip ederek. "Biraz daha uyumaktan mutlu olurdum. Ama yarım saat sonra bir müşterim gelecek. Eğer saatleri değiştireceksek, bunu bilmem gerekiyor."

"Lanet olası saatleri değiştirmeyeceğiz, Jess. Uyuyakalmışım."

Sesim öfkeli bir hırıltıya dönüşüyor, beni daha fazla sorgulaması için ona meydan okuyorum. Çoğu insan bu noktada geri adım atar, damarıma biraz fazla bastığını hissederdi. Ama Jessie öyle değil. Tekrar konuşurken kelimelerindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Sen mi? Uyudun mu? Robotların uyuduğunu sanmazdım. Duyarlı mı oluyorsun? Dur bakalım. Sanırım bundan sonra ne yapacağımı biliyorum. Beni buna hazırlayan 90'lardan kalma bir sürü film var."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve ani hareketim karşısında hafifçe irkildiğinde kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Gözlerindeki korkuyu maskeleymeden önceki ipucunu da kaçırmıyorum. Jessie'nin hikâyesini bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ondan başka kimseyi ilgilendirmez. Ama buraya geldiğinde korktuğunu biliyorum. Bunu asla yüksek sesle söylemedi, ama görüşmeye geldiğinde kahverengi gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Hafif bir korkudan bahsetmiyorum bile.

Biri onun yanında çok hızlı hareket ettiğinde irkilirdi. Bir şeyden kaçtığı çok belliydi. Bazı insanlar onun bu davranışını sinirlerine ya da utangaçlığına bağlayabilirdi ama ben korktuğunu anlayabiliyordum. Benden mi yoksa kaçtığı şeyden mi korktuğundan emin değildim. Belki de bu yüzden şansımı deneyip onu işe aldım.

Belki de bu yüzden hemen her gün beni kasten kızdırmasına izin veriyordum. Jessie benimle ilk dalga geçmeye başladığında, onu korkutmak istemediğim için buna izin verdim. Ayrıca, bir yanım onun biraz açıldığını görünce rahatladı. Sonunda benim yanımda daha da rahatladı. Ondan sonra, dışa dönük düşmanlığımın olmamasını, bulduğu her fırsatta benimle alay etmek için bir lisans olarak alıyor gibiydi. Kendi kız kardeşim dışında bu tür sataşmaları yanına kâr kalan tek kişi o. Belki de Jessie bana Henley'i hatırlattığı içindir.

Birbirlerine benzediklerinden değil. Henley sarışın ve Jessie'den yarım ayak daha uzun. Jessie ayrıca sıcak, kahverengi bir tene sahipken Henley o kadar solgun ki çocukken bu konuda onunla dalga geçerdim. Ama Jessie'yle ilgili bir şey bana kız kardeşimi hatırlatıyor ve içimdeki koruyucu damarı ortaya çıkarıyor. Bilmiyorum. Benimle onun gibi konuşan başka birine yapacağım gibi onu azarlamayı kendime asla yakıştıramadım.

Bugünlerde Jessie'nin gözlerindeki korku büyük ölçüde kayboldu, ancak bunun gibi birinin çok hızlı hareket edip onu ürküttüğü kısa anlar hariç. Ama bu konuda onu sorgulamaktan daha iyisini biliyorum. Bir kere bu beni ilgilendirmez. Başkalarının hayatına burnumu sokmam. Kişisel sorular sormam ve kişisel şeylere karışmam. Bu şehirde arkadaşla en yakın olduğum kişi Jessie olsa bile. Başka bir şey daha var, bana derin, karanlık sırlarını anlatmak isteseydi, anlatırdı.

"İşin bitti mi?" Sözlerim kulağa sert gelse de duruşumu tehditkâr olmaktan çıkarmak için çok çalışarak soruyorum.

Onun için bir tehdit olmadığımı hatırlayarak gardını düşürdüğü anı tam olarak görebiliyorum. Keşke bu kızı bu kadar ürkek yapan şeyin ne olduğunu bilseydim. Tahmin etmem gerekirse, gözlerine bu korkuyu bir erkeğin yerleştirdiğini söyleyebilirim. Her kimse onu yakalamayı çok isterdim. Bir kadını inciten her erkek benim gözümde en kötü pisliktir. Ama ben daha fazla değerlendirmeden bakışları kayboluyor ve normal, alaycı haline geri dönüyor. Gözlerini devirerek bana şakacı bir sırıtış fırlatıyor.

"Evet, patron. İşim bitti. Şimdilik."

O gün için hazırlanmaya başlamak üzere çalışma masasına doğru dönüyor ve ben de benimle sevişmeyi bitirmesinin mümkün olmadığını bilerek gidişini izliyorum. I

Başımı salladım ve ofisime doğru yürümeye devam ettim. Yetişmem gereken bazı işler var ve bunlar beni sabah boyunca meşgul edecek. Bu aynı zamanda Jessie'yi de bir süreliğine sırtımdan uzak tutacaktır.

Neredeyse bir saatimi yeni gelen aylık malzemelerin faturaları üzerinde çalışarak geçiriyorum. Dükkanım şehirdeki en büyük dövme stüdyosu değil ama en yoğunlarından biri. Ve her iş gibi masraflardan payını alıyor. Elektrik faturasından eldivenlere, termal kâğıtlara ve tuvaletlerdeki tuvalet kâğıtlarına kadar her şey var. Sanatçıların işlerini yapabilmeleri için gereken malzemelerden bahsetmiyorum bile. Bu hiç bitmeyen bir liste gibi görünüyor. Şikayet ettiğimden değil. Burayı açarken neye bulaştığımı biliyordum.

Başlangıçta sadece ben vardım ama bunun böyle devam etmesine imkan yoktu. Yardıma ihtiyacım olduğunu fark etmem uzun sürmedi. O ilk birkaç yıl boyunca bir sanatçı olarak kendime bir itibar inşa etmek için çok çalıştım. Ama ne kadar iyi olursam olayım, sınırlarımı biliyordum. Kapıdan giren her müşteriyi memnun etmeye çalışırken kendimi öldürüyordum. Sonunda her şeyi tek başıma yapamayacağımı kabul etmek zorunda kaldım.

Ben ve Jessie dışında burada düzenli olarak çalışan bir sanatçı daha var. Noah haftada dört gün geliyor ve şehirde sadık bir müşteri kitlesi var. Hatta sırf ona dövme yaptırmak için başka eyaletlerden gelen müşterileri bile var. Onu Elemental'de tam zamanlı sanatçı olarak işe almamın nedenlerinden biri de bu. O sadece mükemmel bir üne sahip iyi bir sanatçı değil. Aynı zamanda güvenilir. Geleceğini söylediği zaman geliyor ve sağlam işler çıkarıyor. Dükkanda çalıştığı 3 yıl boyunca ona güvenmemem için bana hiçbir neden vermedi. Bugünlerde bunu bulmak her zaman kolay değil.

O siyah işlerde ve ince çizgi sanatında uzmanlaşırken ben gerçekçi dövmelere ve renklere bağlı kalmaya eğilimliyim. İkimiz de her şeyden biraz yapamayacağımızdan değil. Ama ikimiz de uzmanlık alanlarımızın neresi olduğunu biliyoruz. Elemental Ink'in bu kadar iyi çalışmasını sağlayan da bu.

İlk müşterim geldiğinde, bu ayki malzemelerin çoğunu sipariş etmiş ve faturaları halletmiş oluyorum. Masamdan kalkmadan önce gözlerimi ovuşturuyor ve geriniyorum. Bu masa ve bu ofis, kendi işimi yürütmenin en sevmediğim kısımları. Burayı kafes gibi hissettirmemek için renkli dokunuşlar eklemeye çalıştım ama sandalyesi ne kadar rahat olursa olsun haftada 40 saatimi asla bir ofiste geçiremeyeceğimi biliyorum. Sadece sevdiğim sanatı yaratmak istiyorum, işleri devam ettirmek için zamanın yarısında bir masaya zincirlenmek değil. Her ay dövme yapmaya daha az, bu lanet ofiste daha çok zaman harcadığımı hissediyorum. Bazen buna değer mi diye düşünüyorum. Ama ben

kendime bunun hayallerimi devam ettirmek için ödediğim bir bedel olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Bazı günler bunu hatırlamak zor oluyor.

Chapter 2

Avery

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama gerçekten yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyorum," diyorum boş bir park yeri bulmak için caddeyi tararken.

Bu sabah buraya gelirken Cass'i aradım ve nihayet planımı uygulamaya koyduğumu söyledim. İş bitene kadar bekleyebilirdim ama sanırım birine söylemek istedim. Beni vazgeçirmesini mi yoksa heyecanlandırmasını mı istediğimden emin değilim. O da benim beklediğim gibi fikrim karşısında şaşkına dönmüştü.

"Çılgınlık hafif kalır, A," diyor, sesi kuşkulu.

Gözlerimi deviriyorum. "Banka falan soyacak değilim ya. Sadece yeni bir şey deniyorum."

"Yeni bir şey denemek... pembe röfle yaptırmak ya da düşük belli kot pantolonları geri getirmeye karar vermek gibi. Hayatınızı kökünden söküp yeni bir yere taşınmak değildir.

dövme çırağı olmak için. Yani, Boston'a kadar taşınmak zorunda mıydın?"

'Dövme çırağı' dediğinde sesinin tiksintiye varan bir tona dönüşmesini görmezden geliyorum. Cassidy bir züppe değil. Pek sayılmaz. Tanıdığım herkesten daha az züppe. O benim en iyi arkadaşım. Biraz yargılayıcı olabiliyor. Ama ben de bazen öyle olabiliyorum. Yargılamadığını söyleyen herkes yalan söylüyordur, en azından biraz. Ama en azından beni dinliyor ve neler yaşadığımı anlamaya çalışıyor. Bu, hayatımdaki diğer pek çok insan için söyleyebileceğimden daha fazlası.

İç çekiyorum çünkü ona planımı ilk anlattığımdan beri bu konu aramızda bir anlaşmazlık konusu olmuştu. "Bunu konuşmuştuk Cass," diyorum. "Bunu evde yapmamın ve gizli tutmamın hiçbir yolu olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," diye homurdanıyor. "Ama yaz boyunca New York'ta kalabilirdin."

Bu, New York'tan Boston'a gittiğimden bu yana geçen bir ay içinde birçok kez yaşadığımız bir tartışma. New York'ta birkaç ay daha kalabileceğim doğrudur. Yazı Cass ile geçirebilirdim, ikimiz de hala çılgın, özgür üniversite çocuklarıymışız gibi davranabilirdim. Ancak, en iyi arkadaşımı ne kadar sevsem de, ailemin benim için tasarladığı hayata yerleşmeden önce kendime ait bir şeyler yapmaya çalışmalıyım.

"Eninde sonunda büyümek zorundaydık Cass," diyorum, sesim yumuşak.

"Biliyorum, A," diyor, sesi şimdi daha sempatik. "Ama bu? Dövmeler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiç dövmen bile yok."

Beni göremediğini bildiğim halde omuz silkiyorum. Arabamı Elemental Ink Tattoos'un hemen aşağısındaki boş bir yere çekiyorum ve Cass'in telefonda duymamasını umarak derin bir nefes alıyorum. Gergin olduğumu bilmediğinden değil. En azından biraz gergin hissetmemek için aptal olmak gerekir.

"Nasıl yapılacağını öğrenmek için dövme yaptırmanıza gerek yok," diyorum.

Cass telefonda iç geçiriyor. Üniversite birinci sınıftan beri en iyi arkadaşım olduğu için çılgın fikirlerimin çoğuna alışkındır. Genellikle yanımda olur ve beni cesaretlendirir. Mantığın sesi olup onu çılgınca planlarımdan vazgeçirmek zorunda kaldığım çok zaman oldu. Bu, onun beni temkinli olmaya teşvik ettiği nadir zamanlardan biri. Ama o anlamıyor. Hayalindeki işi bulmuş durumda. Her zaman yapmak istediği şeyi yapıyor. Ve ailesi bunun için onunla gurur duyuyor. Ne yazık ki benim için durum farklı.

"Dövmе yapmak için dövmе yaptırmanıza gerek yok belki ama hiç dövmе stüdyosuna adım attınız mı?"

Sorusu karşısında midemin rahatsız edici bir şekilde bulandığını hissediyorum. Daha önce hiç dövmе stüdyosuna girmedigimi çok iyi biliyor. Birkaç yıl önce, ikimiz de birbirimize uygun dövmeler yaptırma fikrini ortaya atmıştık. İnternette mükemmel dövmе tasarımını bulmak ve en iyi sanatçıları araştırmak için saatler harcadık. Elemental Ink'i ilk olarak bu şekilde öğrendim. Sonunda ikimiz de bizimki gibi ailelerden gelen kızların dövmе yaptırmadığını fark ederek vazgeçtik. Bizimki gibi ailelerden gelen kızlar Range Rover alır ve ganimet eşi olurlar. Birinin ganimet karısı olma fikri bana hiç cazip gelmedi.

Cass'e hiç söylemedim ama içine doğduğum hayattan kopma ve kendi yolumu çizme fikrinden asla vazgeçmedim. Bir dövmе stüdyosuna girip birinin vücudumu kalıcı olarak işaretlemesine izin verebilecek türden bir kız olma hayalinden asla vazgeçmedim.

"Her şeyin bir ilki vardır," diyorum, endişeli değil de kendinden emin görünmeye çalışarak.

Cass iç geçiriyor. "Seni bundan vazgeçiremeyeceğim, değil mi?"

"Hayır," diyorum.

"Peki," diyor. "Sadece senin için en iyisini istediğimi biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum."

"Ve gerçekten de yapman gerekenin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu işe yaramazsa beni nelerin beklediğini düşünüyorum. Geleceğim ana rahmine düştüğümünden beri benim için planlanmıştı. Doğduğumdan beri bir gün ailemin kuruluşunu devralmak için yetiştirildim. Bu en kötü kader değil, biliyorum. Hayatta olduğum 24 yıl boyunca lüks bir hayat yaşadım. Hiç yokluk çekmedim. Hiçbir zaman para ya da maddi şeyler için endişelenmek zorunda kalmadım. Yaşadığım zor zamanlar bile diğer pek çok insanın yaşadıklarıyla kıyaslanamaz bile. Hayatımın en zor zamanlarında bile paramın olması beni en kötüsünden korudu.

Bunun beni en azından biraz şımarttığını biliyorum. Ne kadar ayakları yere basan biri olmaya çalışsam da, bu ayrıcalığın bir kısmının kişiliğime sızdığını biliyorum. Benim konumumda olmak için can atacak çok sayıda insan var, biliyorum. Ayrıcalığımdan faydalanmaya devam ederken bundan şikayet etmek ikiyüzlülük gibi görünüyor. Ama ben oraya uymuyorum. Ailem bunu tam olarak göremese de ben bunu hep biliyordum.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum Cass," diyorum iç çekerek. "Ama ne yapmamam gerektiğini biliyorum. Ve en azından önce farklı bir hayat denemeden o hayata razı olamam."

Konuşmadan önce birkaç saniye sessizlik olur.

"Tamam, ama dövme? Annenin çıldıracağını biliyorsun, değil mi?"

Aşırı korumacı annemin, tatlı, masum kızının bir dövme dükkanında çırak olduğunu öğrenmesi fikrine neredeyse gülecektim. Meredith Bradshaw Scott'ın bir dövme dükkanına adımını bile atmadığına bahse girerim. Bu onun aklına bile gelmez.

"İşte bu yüzden öğrenmeyecek," diyorum. "Eğer bu iş yolunda giderse, tek bileceği, onun istediği gibi mutlu bir asalağa dönüşmeden önce tanınmamış bir sanatçının yanında staj yaptığım olacak."

Hayatımın geri kalanında vakıf iç in çalışma fikri midemi bulandırıyor. Bir ömür boyu birbiriyle uyumlu pantolon takımları, iş yemekleri ve sahte gülümsemeler düşünmek bile çılgılık atmak istememe yetiyor. Bir insan bu şekilde nasıl yaşar bilmiyorum. Hayatımdan daha fazlasını istiyorum.

"O kadar da kötü değil," diye gülüyor. "Çok dramatiksın."

İç çekiyorum. "O hayat beni boğar Cass. Haklı olduğumu biliyorsun."

Cass tekrar konuştuğunda sesi daha kasvetli. "Biliyorum. Ne olursa olsun seni desteklediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"İhtiyacın olan şey buysa, seni desteklediğimi bil. Arkadayım."

"Teşekkürler Cass," diyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor. "Şimdi git biraz kış tekmele." "Elimden geleni yapacağım." Telefonu kapatırken gülümsüyorum.

Gülümsemem kayboluyor ve küçük aynadaki yansımamı kontrol etmek için vizörü aşağı çevirirken bir nefes alıyorum. Kendimi ilk kez bir yabancının göreceği gibi görmeye çalışıyorum. Makyajım abartılı değil. İnce ve doğal görünümlü olmasına dikkat ettim. Ela gözlerim muhtemelen en belirgin özelliğim, bu yüzden maskaramla onları vurguladığımdan emin oldum. Burnumdaki küçük çiller soluk tenimde göze çarpıyor ama yapacak bir şey yok. Siyah saçlarım tipik düz perdesi ile omuzlarıma dökülüyor. Tekrar iç geçiriyorum, aynada ne görmeyi umduğumdan emin değilim. Tam olarak evden çıkmadan önceki halime benziyorum. Endişeli.

Aynayı kapatıp kıyafetime bakıyorum. Evden çıkmadan önce o kadar çok farklı gömlek denemiştik ki sonunda pes edip

en sevdiğim yeşim yeşili üstümle. Bana çok yakıştığını söylediler ve ben de biraz güven verecek bir şeyler giymek istedim. Yine de işe yaradığından emin değilim. Karnımdaki kelekler hangi gömleği giydiğimi umursamıyor gibi görünüyor. Dövme dükkanına daha iyi uyum sağlayacağını düşünerek pantolon yerine kot pantolon seçtim. Uyum sağlamak gibi bir seçeneğim olduğundan değil. Sadece göze batmamayı umuyorum.

İstesem bile kıyafetlerimi değiştirmek için artık çok geç. Randevum 10 dakika sonra. İşler yolunda gitmezse ne yapacağımı düşünmemeye çalışıyorum. İşlerin iyi gitme ihtimalinin benim lehime olmadığı gerçeğini düşünmemek için daha da çok çabalıyorum.

Corbin James, tüm doğu yakasının olmasa bile şehrin en iyi dövme sanatçılarından biri. Güzel, orijinal dövmeler yaratarak ve yalnızca aynı standartlara sahip sanatçılarla çalışarak ün kazanmıştır. Müşteri listesinde rock yıldızları ve en büyük sosyal medya fenomenlerinden bazıları yer alıyor. Bekleme listesi aylar sürebiliyor. Ayrıca hiç çırak almamış. Asla.

Bu yüzden bugün yaratıcı olmak zorundaydım. Neden burada olduğumu bilirse beni görmesinin mümkün olmadığını biliyordum. Adamla tanışma fırsatı bile bulamadan işleri mahvetmek istemedim. Onun yerine kendime bir dövme konsültasyonu ayarladım. Beni yanına çırak olarak alması için onu ikna etmek bir yana, onunla konuşabilmemin tek yolunun bu olduğunu düşündüm.

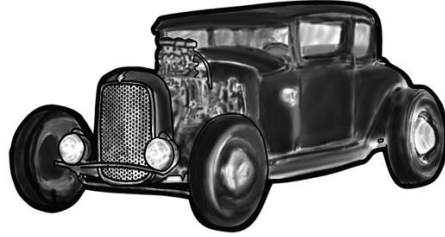
Cass'in haklı olduğunu biliyorum. Bu çılgınca bir fikir. En olası senaryo yüzüme gülmesi ve beni ömür boyu stüdyosundan men etmesi. Ama portfolyomu görüp bana bir şans verecek kadar etkileneceğine dair içimdeki zayıf umudu bir türlü söndüremiyorum. En azından denemeden pes edemem. New York'a dönmek ve hayatımın geri kalanında ailem için çalışmak zorunda kalacağım anlamına gelse bile. En azından kaderimi değiştirmeye çalıştığımı bilirim.

İşe yarayacak. Yaramak zorunda. Alternatifini düşünmek bile istemiyorum. Belki de Boston'da başka bir sanatçı seçmeliydim diye ilk kez düşünmüyorum. Belki de o kadar tanınmayan birini. Belki de daha az kötü şöhretli bir sanatçı aramak için zaman ayırmalıyım. Ama Corbin'i seçmemin bir nedeni vardı. Eğer bu işi yapacaksam, en iyisiyle çalışmalıyım. Ve ailem hakkında hiçbir şey bilmeyen birine ihtiyacım var. Birisi ailemin gözüne girmek istediği için değil, kendi liyakatimle yaptığımdan emin olmamın tek yolu bu. Bu ilk kez olmuyor.

Derin bir nefes daha alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Siktir et," diye fısıldıyorum, kapı koluna uzanıyorum.

Artık geri dönüş yok.

Chapter 3

Corbin

Ön kapının üzerindeki zil çalarak bir müşterinin geldiğini haber verdiğinde saate bakıyorum. Saat 11:55. Bakışlarım az önce içeri giren kadına yöneliyor ve onu tepeden tırnağa süzüyorum. Ufacık bir şey. Yine de sevimli. Bir dövme dükkânına biraz yabancı görünüyor ama dış görünüşün bazen yanıltıcı olabileceğini herkesten iyi biliyorum. Bir elini kot pantolonunun cebine sokmuş, dükkânın etrafına bakınıyor. Bakışları duvarlardaki çerçeveli sanat eserlerinin üzerinde geziniyor. Bana ya da Jessie'ye değil de başka bir yere bakıyor gibi görünüyor.

Onun bariz gerginliği karşısında şaşkınlığımı gizliyorum. Yaklaşık on yıl önce dükkânı açtığımdan beri, dükkânıma gelip vücutlarına farklı sanat eserleri yaptırmak isteyen her türden insan gördüm. Hepsinin buraya gelmelerinin çeşitli nedenleri var. Yargılamak bana düşmez. Genelde neden burada oldukları umurumda değil.

Birisi dövme yaptırmak istiyor. Seçtikleri tasarım da pek umurumda değil.

Seçme şansım olsaydı, birinin vücuduna yaptığım her dövmeyi kendim tasarlamak isterdim. Ama seçici değilim. Ne dövmesi yapacağıma dair çok fazla yönergem yok. Eğer müşteri ödeme yapabiliyorsa ve benim yeteneklerim dahilindeyse, yaparım. Bir dövmeyi reddettiğim tek zaman, tasarımın nefret veya bağınazlıktan ilham almasıdır. Böyle bir şey yapan birine anında gitmesini söylerim. Irkçılardan veya yobazlardan iş kaybedersem umurumda değil. Siktir et. Neyse ki çok sık başıma gelmiyor.

Yıllardır ilk defa kendimi bir müşterimin hikayesini merak ederken buluyorum. Bu kadını bugün buraya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Buradan üzerinde hiç mürekkep göremiyorum. Bu bana bir şey anlatmıyor. Tek bildiğim sırtının tamamının dövmelerle kaplı olduğu. Ya da gizli bir labia dövmesi var. Yıllar içinde bunlardan birkaç tane yaptırdım. Bilgisayara bakıp saat 12'deki randevumun adını kontrol ediyorum.

Avery Scott.

Bu duyduğum en zengin kız ismi. Dükkânın etrafına bakıp her şeyi incelerken onu izliyorum. Siyah saçları mükemmel bir şekilde düz ve pürüzsüz, omuzlarının üst kısımlarını fırçalıyor ve boynunun ince sütununu sergiliyor. Giydiği yeşil gömlek soluk teniyle güzel bir tezat oluşturuyor ve küçük göğüsleriyle dar belini zarifçe ortaya çıkarıyor. Daha önceki değerlendirmemi yeniden gözden geçiriyorum. O sevimli değil. Güzel çok güçlü bir kelime ama onda dikkatimi çeken bir şey var. O... çarpıcı. Bu kelimeyi düşündüm ve evet, ona yakıştığına karar verdim.

O tezgâha yaklaşırken düşündüklerimin yüzüme yansımasına izin vermiyorum. Jessie onu selamlamak için ayağa kalkarken gülümsüyor. Ben çalışma masamın yanında durup etkileşimi izliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Jessie sorar.

Kadın Jessie'ye yüzünü değiştirmiş gibi görünen bir gülümseme verir. Sinirleri gitmiş, kendine güvenen ve kendinden emin görünüyor, her ne kadar hâlâ buraya tam olarak uyum sağlayamamış olsa da. Bana yönelik olmasa da gülümsemesinin gücünden etkileniyorum. Tuhaf.

"Merhaba," diyor. "Bugün saat 12'de Corbin'le randevum var."

Neredeyse gülümseyecektim. Tam düşündüğüm gibi. Bana dövme danışmaya geldi. Sesi tam da beklediğim gibi. Müzikal ve zarif. Bana minik bir periyi hatırlatıyor. Acaba yanında dursam omzuma kadar gelir mi? Bahse girerim elim boynuna kadar dolanırdı. Bu düşünceyle, boğazının elimde olduğu bir görüntü aklıma geliyor.

bir kenara it. Bu düşünmem gereken son şey. O benim uzak durmaya çalıştığım türden bir kadın. Küçük. Kırılgan. Kırılabilir. Biraz sert seven ve bunu kaldırabilen bir kadını tercih ederim. Bu kız öyle biri değil. Fikir ne kadar cazip olursa olsun. Ayrıca, o potansiyel bir müşteri. Ben müşterileriyle takılmaya çalışan bir ucube değilim.

Jessie dönüp bana bakıyor, yüzünde bir sırıtma. "Bu senin patron."

Jessie istasyonuna geri dönerken ben de ayağa kalkıp tezgâha doğru ilerliyorum.

"Bayan Scott?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor ve bana hızlıca başını sallıyor. "Evet," diyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Çabucak üstünü örttü ama sesindeki küçük titremeyi duymuştum. Onu daha rahatlatmak umuduyla küçük bir gülümsemeye zorladım. Neden bu kadar gergin olduğundan emin değilim. Birçok insan dövme yaptırmadan önce endişelenir, özellikle de ilk kez yaptıranlar. Ama bugün sadece bir konsültasyon. Dövme fikrini, yerini ve uygun olup olmadığını konuşacağız. Nedense burada olmak bile Avery'yi geriyor.

"Geri gel de ne aradığını konuşalım," diyorum, bir elimle işaret ederek.

Sinirlerini yatıştırma ihtiyacı hissederek sesimi sakın ve dostça çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Pisliğin teki olabilirim ama ben de müşteri hizmetlerinde çalışıyorum. Korkmuş bir müşteri dövme için geri dönmeyebilir. Bu da benim için zaman ve emek kaybı demek. Bir işi yürütmenin yolu bu değil.

Çalışma alanıma doğru ilerlerken onu takip ediyorum, gözlerim aşağı doğru kayarak kışını kontrol ediyor. Tıpkı diğer yerleri gibi küçük ama kot pantolonunu dolduran hoş bir yuvarlak kıvrım var. Sadece kısa bir bakış, ama manzarayı takdir etmekten kendimi alamıyorum. Gösterdiğim sandalyeye oturuyor, ben de karşısına oturuyorum. Hafif parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakıным. Tatlı bir koku ama ağır değil. Çiçeksi bir şey belki. Her neyse, hoşuma gitti. Burnumdan yavaşça nefes alıyorum, ona bakmadan önce kokunun bir süre orada kalmasına izin veriyorum.

"Peki, ne tür bir dövme yaptırmayı düşünüyorsun?"

"Bazı fikirlerim var," diyor ve büyük çantasını omzundan çekip kucağına alıyor.

Kalın bir klasör çıkarması sadece bir saniye sürüyor ve bu kadının kaç tane dövme fikri olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Ne istediğimden tam olarak emin değilim," diyor. "Ama burada bazı çizimlerim var."

Klasörü ondan alıyorum ve ilk çizime kadar açıyorum. Klasörü açtığımda ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum ama sayfadaki sanatın kalitesi beni şaşırttı. İlk çizim bir yıldız çiçeğinin hiper-gerçekçi bir tasviri. Muhteşem bir parça. Renkler canlı ve sanki uzanıp sayfadan koparabilirmişim gibi görünüyor. Sıradaki bir başka renkli parça. Sayfanın tamamını kaplayan tüylü kanatlardan oluşan bir cümbüş. Mor, mavi ve koyu zümrüt tonlarında yapılmışlar. Gördüğüm yetenekten etkilenerek kitabı daha hızlı çeviriyorum.

Eskiz defterinden başımı kaldırdığımda Avery'nin beni izlediğini görüyorum. Yüzünde umut ve sinir karışımı bir ifade vardı.

"Bunlar güzel," diyorum. "Bunları sen mi çizdin?"

Başını sallıyor, omuzlarındaki belirgin gerginlik biraz azalıyor.

"Teşekkür ederim. Böyle düşünmene sevindim."

"Bu çizimlerin hepsinin teması çok farklı," diyorum, konuşurken kitabı daha hızlı çeviriyorum. "Bu dövmede özellikle istediğiniz bir şey var mı?"

"Aslında," diyor tereddütlü bir sesle. "Konuşmak istediğim farklı bir konu var." Derin bir nefes alıyor ve devam ediyor. "Sizinle portföyüm hakkında konuşmak istiyordum."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz beni vurdu. Bugün buraya gelmesinin gerçek nedeni. Bunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Onun gibi bir kız stüdyoma geliyor, üzerinde çalışabileceğim birkaç benzer tasarım yerine bana bir portföy gösteriyor. Öfke içimde alevlendi, sıcak ve hızlı. Eskiz defterini gereğinden fazla güç kullanarak kapatıp aramızdaki masanın üzerine bırakırken bakışlarım onun yüzüne yöneliyor.

"Avukatlar burada hoş karşılanmıyor," diyorum sert bir ses tonuyla. "Başkasının sanat eserini *satın almaya* ihtiyacım yok. Ben kendim yaratırım."

Ayağa kalktım, şimdi onun üzerinde yükseliyorum. Yüzünde şok olmuş bir ifade var, başını sallarken ela gözleri korkuya benzer bir şeyle genişliyor.

"Bu yüzden burada değilim," diyor hemen.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum. "Oh? Neden burada olduğunu söylemek ister misin? Ve bana dövme yaptırmak istediğin konusunda yalan söyleme."

Pislik gibi göründüğümü biliyorum ama elimde değil. Bu kadın buraya sahte bahanelerle geldi ve bir doktora gidebilecek zamanı boşa harcadı.

potansiyel müşteri. Nefret ettiğim bir şey varsa o da birinin vaktimi boşa harcamasıdır. Benim işimde zaman kelimenin tam anlamıyla paradır. Yani boşa harcanan her zaman, sahip olmadığım paradır. Avery tam boyunda duruyor, bu da başının tepesinin omzuma ancak ulaştığı anlamına geliyor. Ama boyunun uzaması ona güven vermiş olmalı, çünkü benim duruşuma uyuyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bakışlarımı karşılıyor.

"Senin çırağın olmak istiyorum," diyor hızla, kelimeler birbirine karışıyor.

Orada durup beni korkutmaya çalışırken ne kadar sevimli görüldüğüne dalıp gitmişken, az önce ne dediğini anlamam bir saniyemi alıyor. Anladığında neredeyse gülecektim. Onun yerine, alaycı bir tavırla ona yukarıdan aşağıya bakmadan önce başımı sallıyorum.

"Çırak mı? Sen mi? Öncelikle, ben çırak almam. Asla. Şimdi de başlamıyorum."

Tartışmak için ağzını açıyor ama elimi kaldırarak sözlerini kesiyorum.

"İkincisi," diye devam ediyorum. "Bir çırağım olsa bile, sen olmazdı. Yaptığım iş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiç dövmen var mı?"

İhtiyacım olan tek şey onun yüz ifadesi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bahse girerim ilk kez bir dövme stüdyosuna giriyorsundur, değil mi? Ne olacağını sanıyordun ki? Buraya gelip küçük tatlı bir melek gibi görüneceğini ve sana öğretmeme izin vermen için yalvaracağımı mı? Hiç şansın yok. Golf kulübüne ve özel tenis derslerine ya da senin gibi küçük kızların ilgilendiği şeylere geri dön."

Bu konuşmayı bitirip ofisime doğru yürümek için dönüyorum. İki adım atamadan kolumda küçük bir el hissediyorum, beni geriye doğru çekiyor. Beni gerçekten hareket ettirecek kadar değil ama bırakmayacağı çok açık. Eğlence kızgınlıkla savaşıyor, ama kendimi onunla yüzleşmek için geri dönerken hissediyorum.

Az önceki uysal görünümlü kadın gitmiştir. Gözleri ateşli bir öfkeyle parlıyor ve yanaklarında parlak renk lekeleri var. Çenesi sıkıca kenetlenmiş ve daha önce dolgun olan dudakları sıkı bir çizgi halinde çekilmiş.

"Beni dinleyeceksin," diyor, sözleri neredeyse bir emir gibi. "En azından bunu yapabilirsin. Ayrıca, 30 dakikalık bir konsültasyon için randevum var." Bana dönmeden önce saatine bakıyor. "Hâlâ 18 dakikam var."

Bana ateş püsküren bu küçük kadının görüntüsü beni az da olsa tahrik etmediyse ne olayım. Daha önce orada öylece durup masum ve gergin görüldüğünde biraz etkilenmiştim. Ama şimdi? Meydan okuyan duruşu ve öfkeli bakışları, küçük melek kendini kaybedip pervasızca bir şey yapmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi merak etmeme neden oluyor.

"Randevunuzu sahte bahanelerle aldınız Bayan Scott," diye çıkıştım. "O yüzden burada kalıp söyleyeceğiniz hiçbir şeyi dinlemek zorunda değilim."

"Bana sadece beş dakikanı ayır," diyor. "Bence yeterince zamanımı boşa harcadın," diyorum.

"Bence onu dinlemelisin." Jessie'nin sesi sağımdan geliyor ve ona ters ters bakıyorum.

"Yapma," diye uyarıyorum, parmağımla onu işaret ederek. "Bu seninle ilgili değil."

Her zamanki gibi Jessie beni görmezden geliyor ve konuşmaya devam ediyor. "Burada çalışıyorum, bu yüzden beni de ilgilendiriyor. Bence buranın yeni bir bakış açısına ihtiyacı var. Ayrıca, programlama sorunlarımıza da yardımcı olabilir."

"Hangi program sorunları?" Avery dönüp Jessie'ye bakarak sorar.

Jessie, "Ayda en az iki kez çift rezervasyon yapıyor," diyor. "Bazı müşteriler sinirleniyor. İnternete kötü yorumlar bırakıyorlar."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve Jessie'ye daha da karanlık bir bakış atıyorum. "Ben hallettim."

"Pek öyle görünmüyor," diye mırıldandı Jessie, sonra da kendi istasyonuna doğru yürümeye başladı.

Avery parlak bir ifadeyle, "Programlamayı halledebilirim," diyor. "Ayrıca, işinizin sorunsuz yürümesine yardımcı olmak için yapmamı istediğiniz diğer küçük şeyler. Grafik tasarım ve işletme bölümlerinde çift ana dal, güzel sanatlar bölümünde de yan dal yaptım. Portföyümü gördünüz. Çalışmalarımın iyi olduğunu kendin söyledin. Bana ihtiyacınız var. Sadece henüz bunu göremiyorsunuz."

İşlerin ofis tarafını yönetmek için birine ihtiyacım olsun ya da olmasın, köşeye sıkıştırılmaktan nefret ederim ve bu şekilde manipüle edilmeyeceğim. Avery buraya sahte bahanelerle geldi. Sahtekârlığı beni cüretkârlığından daha çok kızdırıyor.

"Şimdi git, yoksa polisleri arar ve seni binadan çıkarttırırım," diyorum.

Kapıdan girdiğinden beri gördüğüm ilk gerçek korku belirtisiyle gözleri büyüdü. İlginç. Polisle ilgili bir şey onu endişelendiriyor. Ya da belki de olay çıkarmak istemiyordur.

"Doğru," dedim. "Adının bir polis raporunda geçmesini istemezsin, değil mi? Senin gibi bir meleğin başı muhtemelen kanunla hiç derde girmemiştir. Ailen ne düşünür? Güven fonunu keserler mi? Nasıl hayatta kalırsın? *Gerçek* bir iş bulmak zorunda kalır mıydın? Kız kardeşlerin ne düşünür?"

"Siktir git Corbin," diyor. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Sonunda onu etkilemeyi başardığımı bilerek ona zafer gülümsememi gösteriyorum. "Sanırım hedefe senin istediğinden daha yakınam. Söylesene, annen ve baban küçük meleklerinin bir grup dövmeli, piercingli dejenere ile takılması hakkında ne düşünür? Eminim bilseler felç geçirirlerdi."

"Sen bir pislisin," diye mırıldanıyor.

Gülüyorum. "İçeri girdiğinden beri söylediğin ilk doğru şey, meleğim."

İç çekmeden önce birkaç saniye birbirimize bakarak öylece duruyoruz. Başını sallayarak bir anlığına gözlerini kapatıyor. Kapıya doğru dönmeden önce nefesinin altında tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Keskin bir hayal kırıklığı bıçak gibi saplanıyor ve beni şaşırtıyor. Ona gitmesini ben söyledim, pes etmesi beni neden rahatsız ediyor? Çünkü onu kışkırtmaktan zevk alıyordum. Onun derisinin altına girebildiğimi bilmek hoşuma gidiyordu. İçeri girdiğindeki uysal, utangaç kadından, ona çiraklık vermemde ısrar eden ateşli, iddialı kadına dönüştüğünü görmek ilginçti.

İlginç miydi? Lanet olsun, çok ateşliydi. Ayağa kalkıp kolumu tuttuğundan beri sikim yarı sertleşmişti. Önemli olduğundan değil. Benim sikim karar veremez. Bu bir iş. Hiç çirak almadım. Bir çift ela göz ve cesur bir tavır gibi önemsiz bir şeyin duruşumu değiştirmesine izin vermeyeceğim. Çalışmak için başka bir stüdyo bulabilir. Benimki olmayacak.

Chapter 4

Avery

Elemental Ink'ten hışımla çıkıp arabama döndükten sonra hızla atan kalbimi sakinleştirmem ve nefesimi düzene sokmam birkaç dakikamı alıyor. Az önce olanlara inanamıyorum. Corbin'in tepkisine değil. O kısmı neredeyse bekliyordum. Randevumun nedeninin dövme danışmanlığı olmadığını öğrendiğinde mutsuz olmasını bekliyordum. Bu yalan için biraz suçlu hissediyorum. Ama onu görmek için başka nasıl zaman bulabilirdim ki? Öylece içeri giremezdim. Elemental Ink'te her şey sadece randevuyla yapılır. Ön kapıdan geçmenin bir yolunu bulmalıyım.

Onu isteğime alıştırmak için daha iyi bir yol bulmalıyım. Daha iyi idare edebilirdim. Ama yine de inanılmaz olan kısım bu değil. Ona karşı koydum. Hatta kolunu tuttum. Teniyle o anlık temastan dolayı elim hâlâ karıncalanıyor. Bunu bana ne yaptırdı bilmiyorum. Hiçbir zaman çatışmacı bir tip olmadım. Her zaman bir şey yapmaktan kaçınmaya çalıştım.

Dalgalar. Akıntıya kapıldım. Belki de bu yüzden hayatım gitmesini istemediğim bir yere doğru ilerliyor. Çünkü çok uzun zamandır akışa bıraktım kendimi.

Ama bugün, gerçekten kendimi savundum. Yarım saatten daha kısa bir süre önce tamamen yabancı olan bir adamla tartışmıştım. Sesimi bile yükseltmiştim; az da olsa. Birine siktirip gitmesini söyledim. Aklımdan geçeni söyledim. Ve bu *iyi* hissettirdi. Kendini savunmanın bu kadar heyecan verici olabileceğini kim bilebilirdi? Kabul ediyorum, sonunda hiçbir yere varamamıştım. Beni hâlâ kovuyor ve eğitmeyi reddediyordu. Ama o kısacık birkaç dakika için kendimi güçlü hissetmiştim. Ya da en azından artık güçsüz değildim. Belki de başından beri yapmam gereken şey buydu. Kendim için ayağa kalkmak. İnsanların beni itip kakmasına izin vermemek. Bu coşku bağımlılık yapabilirdi.

Kendimi annemin karşısına dikilmiş, ona gelecek yıl Bradshaw Vakfı için çalışmaya gelmeyeceğimi söylerken hayal etmeye çalışıyorum. Bir anda sanki biri üzerime bir kova soğuk su dökmüş gibi oluyor. Az önceki iyi his, bu konuşmanın nasıl geçeceği gerçeği yüzüme çarptığında yok oldu. Bugün Corbin James'e karşı koymuş olabilirim ama annem farklı bir hikâye. Bir kez karar verdikten sonra onun fikrini asla değiştiremedim. Ve bu, ben daha doğmadan önce kafasına koyduğu bir şeydi. Yerimde durarak 24 yıllık kökleşmiş inancı değiştiremem. Annem söz konusu olduğunda, başka bir şey yapmamın daha iyi olacağına dair güçlü kanıtlara ihtiyacım olacak. Ve ben de tek yedek planımı mahvettim.

Stüdyodan uzaklaşıp daireme doğru giderken iç çekiyorum. Yeni bir plan yapmalıyım. Şehirde başka bir popüler stüdyo var. Özel Cilt. İsmine rağmen, harika işler konusunda sağlam bir üne sahip. Corbin'le şansımı denemeye karar vermeden önce onları araştırmıştım. Orada çalışan sanatçıların hepsinin harika bir ünü var, ama bir şey beni tereddüt ettirdi. Bir kere, oradaki sanatçıların hiçbirisi Elemental Ink'tekilerle aynı kalibrede değil. Bir diğeri, Custom Skin'deki son beş çirağın hepsi 25 yaşın altında genç kadınlardı. Ve internette bulabildiğim kadarıyla, hiçbirisi şu anda dövme sektöründe çalışmıyor. Bu her anlama gelebilir. Belki hepsi bu meslekten nefret ediyordu. Belki de hepsi işi bıraktı. Ya da belki yeterince iyi eğitim almamışlardır. Sebep her ne olursa olsun, kaliteli işlerine rağmen Custom Skin'e veya sanatçılarına pek güvenim yoktu.

Ama Corbin benimle çalışmayı gerçekten reddediyorsa, başka ne seçeneğim var bilmiyorum. Yeni bir şehre daha taşınmak istemiyorum. Okulu bitirdikten sonra buraya taşınarak zaten büyük bir risk aldım. Sanırım bir tane deneyebilirim.

Ama bu, annem ne yaptığımı öğrendiğinde yaratmam gereken etkiyi yaratmaz. Dövme sanatçılarının Michelangelo'suyla mı yoksa anaokulu parmak boyacısıyla mı birlikte olduğumu umursayacağından değil. Ne olursa olsun nefret edecek. Neden nükleer tepkiden daha az bir tepki vereceğine dair umut beslediğimi bilmiyorum. Ama bana iyimser diyebilirsiniz çünkü henüz pes etmiyorum.

Ama bugünlük vazgeçiyorum. Daireme döndüğümde, kot pantolonumu ve sütyenimi çıkarıp büyük boy bir tişört giymek için yatak odama gitmeden önce hemen ayakkabılarımı tekmeliyorum. Ardından, beni bekleyen bir bardak dondurmanın olduğunu bildiğim dondurucuya yöneliyorum. Dondurmayı kanepeye taşıyorum ve annemi utandıracağını bildiğim bir hareketle doğrudan kartondan yiyorum. Pantolonsuzken öğle yemeğinde kartondan dondurma yemek mi? Çok utanırdı. Ama umurumda değil. Şu anda tamamen memnunum.

Oda arkadaşımın olmamasının en güzel yanı da bu. Başlarda, her zaman yanımda birinin olduğunu bilmenin rahatlığını özlüyordum. Ama şimdi mahremiyete alıştım. Pantolonsuz dolaşmam Cass'in umurunda olmazdı. Ne diyeceğini çok iyi biliyorum.

"Bu sadece deri, bebeğim. Hepimizde var."

Tamam, belki de onu düşündüğümde daha fazla özlüyordumdur. Şu anda dertleşmek için burada olması güzel olurdu. Cevapları olmasa bile beni rahatlatacak doğru kelimeleri söyleyebilirdi. Ama o saatlerce uzakta, New York'ta en iyi hayatını yaşarken, ben burada Boston'da kendi hayatımı mahvediyorum. Onu istediğim zaman arayabileceğimi biliyorum, ama bu onun yanımda olmasıyla aynı şey değil. Onun varlığının her gün güvenebileceğim bir şey olmasına alıştım. Bunu tek başıma yapmak düşündüğümde daha zor.

Sonraki bir saati duygularımın içinde debelenerek ve dondurmanın tamamını bitirdiğim için pişmanlık duyarak geçiriyorum. Kanepeye uzanıp bir yandan aşırı dondurma yüklemesi yüzünden midemin yatışmasını beklerken bir yandan da sorunuma bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Ben & Jerry's yemeyi bırakırsam bir, belki de iki ay daha kiramı ödeyecek kadar birikmiş param var. Ama ondan sonra seçeneklerim sınırlı. Ya yenilgiyi kabul edip eve, anneme ve onun mükemmel geleceğine döneceğim; ya da bir sonraki hamlemi düşünene kadar beni burada tutmaya yetecek bir iş bulacağım. İç çekiyorum. Ne halt edeceğimi bilmiyorum.

Telefonum gelen bir aramayla uğulduyor, ekrana bakıp annemin aradığını görecektir kadar uzun bir süre beni mutsuzluk sarmalımdan çekip çıkarıyor. Kaşlarımı çatıyorum

Şu anda müzikle yüzleşmeye hazır ya da istekli değil. Sadece benim için endişelendiğini söyleyecek ve eve ne zaman döneceğini soracak. Sonra da sanki *bizim planlarımızmış* gibi vakfın geleceğiyle ilgili tüm planlarından bahsetmeye başlayacak. Şu anda bunu kaldıramam. Annemi seviyorum ve iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama bu konuşmaya hazır değilim. Bu yüzden suçluluk duygusunu bir kenara itip aramayı telesekretere bırakıyorum.

Telefonun çalmayı bıraktıktan sonra bir metin bildirimiyle çalması saniyeler sürüyor. Tabii ya. Annem mesajlaşmaktan nefret eder, ama aradığında beni telefonda bulamazsa buna başvurur. Dikkatimi verdiğimden emin olmak için her şeyi yapar. Mesajı kontrol etmiyorum. Bunun yerine kanepenin arkasından battaniyeyi çekip üzerime sarıyorum ve yan tarafıma kıvrılıyorum. Belki biraz kestirim. Uyurken kendime acıyamam, değil mi?

Tam kendimi sıcak ve rahat hissederken, zihnim uykudan hemen önceki o durumda rahatlarırken, telefonumun uğultusu beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Gözlerimi açıyorum ve sinirli bir iç çekişle telefonu elime almadan önce duvara bakıyorum. Ekranda annemin yüzü yerine, Cass'le geçen yılki doğum gününden küçük bir fotoğrafımızı görüyorum. Hemen cevap veriyorum.

"Hey," dedim.

"Bana 'hey' deme. Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyorum iç çekerek. "Beni geri çevirdi ve dükkânından kovdu."

"O yapmadı!"

"Evet."

"Ne pislik ama!" Cass'in öfkesi, boktan karşılamada bile hissediliyor.

Nerede olursa olsun, arka planda bir ton gürültü var. İnsanların konuşması ve belki de inşaat sesi gibi. Neredeyse iç çekeceğim. Bazen New York'u ve kaosunu özleyorum.

"Çalışmalarına hiç baktı mı?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, koltukta doğrulup battaniyeyi omuzlarıma çekerek.

"Ona gerçekte neden orada olduğumu söyleyene kadar hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Sonra çok sinirlendi."

Cass arka plandaki kükreme sesinden duyamadığım bir şeyler söylüyor.

Yüzümü buruşturdum. "Neredesin? Bu gürültü de

ne?" "Tren," diyor.

"Ne treni?"

Cass, "Saat 4:45'te Güney İstasyonu'nda olun," diyor.

Yüzüm geniş bir sırıtışa dönüşürken battaniye omuzlarımdan düşüyor.
"Ziyarete mi geliyorsun?"

"Duh," diyor. "Sanki tek başına kutlamana izin verecektim?"

"Yuvarlanmaktan mı bahsediyorsun?" Sesim mutsuz olsa da gülümseyerek soruyorum. "Her iki şekilde de," diyor. "Bunu tek başına yapmana izin vermeyecektim." "Seni seviyorum."

"Biliyorum. Şimdi kışını koltuktan kaldır ve o sürtük kırmızı elbiseni giy çünkü bu gece beni dışarı çıkaracaksın. Dairende pantolonsuz dondurma yemeni izlemek için dört saat boyunca trende oturmayacağım."

Battaniyenin altından görünen çıplak bacaklarıma bakıyorum.

Nereden biliyordu?

"Evimde gizli kameralarınız mı var?" Şüphe dolu bir sesle soruyorum.

Cass sadece güler. "Bilmek istemez misin? İki saat sonra görüşürüz.

Hazır ol."

"Peki," diye iç geçiriyorum, battaniyeyi atıp ayağa kalkıyorum.

"Ama ateş etmek yok." "Söz vermiyorum," diyor telefonu aniden kapatmadan önce.

Cass'i yakında göreceğim düşüncesiyle heyecanlanarak dolabıma doğru ilerlerken küçük bir çılgılık attım. Bugün istediğim gibi gitmemiş olabilir ama artık her şey yoluna giriyor.

Chapter 5

Corbin

Avery hışımla çıktıktan sonra Jessie'nin bana attığı suçlayıcı bakışları görmezden gelip ofisimde kayboluyorum. Sinirimi yatıştırmak için birkaç derin nefes alıyorum. Az önce hatalı olan ben değildim. O kadın buraya yeni bir dövmeyle ilgileniyormuş gibi gelip aslında bir iş için uğraşıyordu. Bunu kim yapar ki? Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyordu? Bana açıkça yalan söylediğini öğrendiğimde işlerin iyi gitmeyeceğini biliyor olmalıydı. Çoğu işveren kendileri için çalışan insanlardan dürüstlük ister. Masamda otururken tüm bu etkileşimi tekrar düşündüm. Başta bu kadar gergin olmasına şaşmamalı. Çünkü neden burada olduğunu öğrendiğimde kızacağımı biliyordu. Ama ben ona çıkıştığım da sinirleri hemen yatıştı.

Nedense, bana meydan okurcasına bakan o kızgın ela gözlerin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. O dolgun dudaklardan bahsetmiyorum bile.

bana siktir olup gitmemi söylerken öfkeli bir alaycılıkla yüzünü çevirmişti. Hatırladıkça gülesim geliyor. Boyu bir iki santimden fazla olamazdı. Ama sanki bir karış boyum ve yüz kilo kasım yokmuş gibi benimle yüzleşmişti. Aletim yeniden kıpırdandı, bir şekilde onun korkusuzluğunun anısıyla tahrik oldum. Bu da sinirlerimin yeniden tepeme çıkmasına neden oluyor ve durumun esprisi kayboluyor. Benim neyim var böyle?

Sadece uzun zaman oldu, hepsi bu. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum. O bir yabancı ve üstelik bir yalancı. Genç görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Muhtemelen benden en az on yaş daha genç. Birkaç yaş farkın yanlış bir tarafı yok. Benden o kadar genç kadınlarla hiç ilgilenmedim. Geçmişte birkaç kez o noktaya gelmediğimden değil. Sadece artık 35 yaşına yaklaştığım için 22 yaşında rastgele biriyle takılma fikri eskisi kadar çekici gelmiyor. Bu düşünce tarzını durduruyorum. Ne halt ediyorum ben? Neden yeni tanıştığım ve muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğim biriyle takılmayı düşünüyorum? Kafamı sallayarak temizliyorum, derin, temizleyici birkaç nefes alıyorum ve minyon, ela gözlü baştan çıkarıcı kadınlarla ilgili tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Odaklanmam gerekiyor.

Yakında kolunda yeni bir seans için gelecek bir müşterim var ve çalışırken kafamın rahat olmasını istiyorum. Birinin vücuduna kalıcı bir sanat eseri eklemek büyük bir sorumluluk ve ben bunu ciddiye alıyorum. Çalışırken yanlış bir kafa yapısında olmak hatalara yol açabilir. Şimdiye kadar düzeltemeyeceğim bir hata yapmamış olsam da, yanılmaz olmadığımı biliyorum. Bu yüzden dövme yaparken zihnimi açık tutmaya çalışıyorum. Düzeltemeyeceğim bir dövme hatası yaptığım gün, emekli olma zamanımın geldiğini anladığım gündür. Umarım o günü hiç görmem.

Jessie birkaç dakika sonra ofisimin kapısını çaldığında, kendimi daha kendim gibi hissediyorum.

"İçeri gel," dedim.

Kapıyı kafasını içeri sokacak kadar açıyor. "İyi misin, patron?"

"Neden olmayayım ki?"

Omuzlarını göremiyorum ama omuz silktiği belli oluyor. "O piliç seni üzmüş gibi görünüyordu."

Umursamaz bir el sallayıp gözlerimi deviriyorum. "Ben iyiyim. Unut gitsin onu. O tarih oldu." Bunu söylerken hissettiğim hafif acıyı görmezden geliyorum ve kendime bir kez daha buradan fırlayıp gitmesinin iyi bir şey olduğunu söylüyorum.

Jessie iç geçirmeden önce uzun bir süre bana baktı. "İyi. Ama bunu bıraktı."

Kapıyı biraz daha itip açtığında, siyah, deri ciltli bir kitap tuttuğunu görüyorum. Kahretsin. Lanet portföyünü bırakmış. Onu geri isteyecektir. Bu da onun için geri döneceği anlamına geliyor. Bu da onu son kez görmediğim anlamına geliyor. Onu tekrar görme düşüncesiyle sikim pantolonumun içinde seğirirken bile yüzümdeki sinirli ifadeyi korumak için mücadele ediyorum.

İç çekerek elimi uzattım. "Ben alırım. Eminim bunun için geri gelecektir." "Masada tutabilirim, patron," diyor Jessie, elini uzatmadan Kitabı bana.

"Hayır," diyorum. "Bir müşterinin bunun flash art olduğunu düşünmesini istemiyorum." Alay ediyor. "Biz flash art yapmıyoruz, unuttun mu?"

"Evet, evet. Ama asla bilemezsin."

Deri kitabı bana uzatırken yine omuz silkiyor. "Kimse bunları görüp de gösterişli olduğunu düşünmez. Bu kız iyi. Gerçekten çok iyi. Onu neden gönderdiğini tekrar söyler misin?"

Jessie'ye olan tipik kızgınlığımın yeniden yükseldiğini hissediyorum. "O bir yalancı, birincisi. Bir diğeri, ben çırak almam. Hiç almadım. Ben lanet olası bir bebek bakıcısı değilim. Dövme yapmaya bu kadar meraklıysa ona öğretecek başka birini bulabilir."

Portföyü Jessie'den alıp masamın çekmecesine bırakıyorum ve kapağını kapatıyorum. Kafamı kaldırıp baktığımda onun hâlâ orada durduğunu görünce kaşlarımı kaldırıyorum.

"Başka bir şey var mıydı?"

Başını sallar ve iç çeker. "Biraz gevşesen ölmezsin."

"Olabilir," diyorum ve dudakları neredeyse gülümseyecek şekilde seğiriyor.

Sadece gözlerini deviriyor. "Öğle yemeği için cheesesteak sipariş ediyorum. Sen de ister misin?"

Ona bilmiş bir bakış attım. "Bu bir soru mu?"

"Patates kızartmasını paylaşmak ister misin?"

"Patates kızartmasını geri çevirmediğimi biliyorsun," diyorum cüzdanıma uzanarak. "Ama ben ısmarlıyorum."

Ona kartımı uzattım. Almadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.

"Tamam. Ama sana geri ödeyeceğim."

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Noah'ya mesaj at ve sipariş vermeden önce bir şey isteyip istemediğini sor."

Konuşmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Biliyor musun, eğer birine senin o huysuz kaşlarının ve erkeksi sakalının altında aslında iyi bir adam olduğunu söyleseydim, bana inanmazlardı. Hayal gördüğümü söylerlerdi. Bu yönünü sadece ben ve Noah'a değil, daha fazla insana göstermelisin."

Kaşlarımı oynatarak ona sırtıyorum. "Sakalımın erkeksi olduğunu mu düşünüyorsun?" İç geçiriyor. "Umutsuz vakasın."

"Hey," dedim, savunmaya geçerek. "Henley'e karşı da iyiyim." "O senin kız kardeşin. Başka seçeneğin yok."

"Elbette biliyorum. Pek çok insanın kendilerine iyi davranmayan boktan aileleri var. Yani ortada bir seçenek var."

"Senin için değil," diyor. "Sen o tür bir adam değilsin."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni duraksatıyor. Çok fazla şey paylaşmayan iki insan için, benim hakkımda düşündüğümünden daha fazla şey biliyor gibi görünüyor. Sessiz gözlemlerinden benim hakkımda başka neler bildiğini merak ediyorum. Ama sormuyorum. Belki de bilmesem daha iyi. Jessie'den benim hakkımda ne düşündüğünü söylemesini isteyerek nasıl bir kurtlar sofrası açmış olacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Çoğu erkeğin yanındaki utangaçlığına ve ürkekliğine rağmen söz konusu ben olunca kendini tutmuyor. Bu yüzden sonunda utangaç bir şekilde gülümsedim.

"Kimseye söyleme."

"Bana inanmazlar," diyor şarkı söyler gibi bir sesle, gitmek için dönerken.

Ağzımdan çıkan kahkahayı durduramıyorum. Jessie gittikten sonra konuşmamızı tekrar düşündüm. Gevşemem gerektiğini söyledi. Kendimi hiçbir zaman gergin biri olarak görmedim. Sadece işimi yürütmek için kullandığım bir takım kurallarım var. Ve bu kuralların bazıları özel hayatıma da yansıyor. Bunda yanlış bir şey yok. İnsanlar benim tutucu olduğumu düşünüyor mu? Belki düşünüyorlar. Ne düşündükleri umurumda mı? Hayır. Önemsemiyorum. Öyleyse Jessie'nin sözleri neden beni rahatsız ediyor?

Gözlerim portföyü düşürdüğüm çekmeceye kaydı. Jessie bir konuda haklıydı. Avery'nin neden burada olduğunu öğrenmeden önce gördüğüm birkaç eskiz gerçekten çok iyiydi. Onu -ya da herhangi birini- çırağım olarak istemeyebilirim ama yetenekli olduğunu kabul edebilirim. Harika sanat eserleri gördüm. Kendi çalışmalarım da fena sayılmaz, yine de muhteşem diyemem. Avery farklı bir ligde. Belki de süslü bir sanat okuluna gidince böyle oluyor.

Okul ve hayatınız boyunca doğal yeteneğinizi teşvik eden insanlar. Herkes böyle bir fırsat yakalayamaz. Benim kesinlikle yoktu. Ama bunun işimi engellediğini düşünmüyorum. Süslü bir eğitim almadan da işimi iyi yaptım.

Masanın çekmecesini açıp eskiz defterini çıkarmadan önce Jessie'nin etrafta dolanmadığından emin olmak için açık kapıya doğru bakıyorum. Ona neden baktığımı bilmiyorum. Kız ne kadar iyi olursa olsun, onu çırak olarak almayacağım. Bırakın şımarık, zengin ve gösterişli bir sanat diploması olan bir kızı, hiçbir çırağı istemiyorum. Ayrıca, ne kadar aşağılık biri olabileceğimi bilseydi, onu gönderdiğim için bana teşekkür ederdi. Ona bir iyilik yapıyorum.

Buna rağmen, portfolyosundaki eskizlere göz gezdirerek, temiz çizgilere ve konularının gerçekçi tasvirlerine hayran kalarak birkaç dakika geçiriyorum. Bu parçalardan bazıları dövme olarak güzel bir şekilde tercüme edilebilir. Bir kayanın üzerinde tembellik eden stilize bir denizkızı çizimine göz atıyorum. Çizim siyah mürekkeple yapılmış, ancak detaylar bir şekilde denizkızının kuyruğundaki pullarda parlayan güneş ışığı yansıması veriyor. İnanılmaz derecede iyi yapılmış. Sanat diplomam olmayabilir ama iyi sanattan anlarım. Ve bu parça çok iyi. Kitabın geri kalanına göz gezdirip Avery'nin çalışmalarının ince detaylarını inceliyorum. Yetenekli olduğu açık.

Sinirli bir şekilde başımı sallayarak kitabı kapattım. Kâğıt üzerine güzel resimler çizmekte iyi olması önemli değil. Bu iyi bir dövme sanatçısı olduğu anlamına gelmez. İğneler çıktığında her şey değişir. Ya midesi bulanıyorsa? Herkes kan görmekten hoşlanmaz. Bazı insanlar da iğneler müşterinin cildine yaklaşır yaklaşmaz çekinirler. Aniden başka bir insana acı vermek üzere olduklarını hatırlarlar ve bunu yapamazlar. Kariyerim boyunca bunun birkaç kez olduğunu gördüm.

Avery bana bağırırken kesinlikle alıngan görünmüyordu. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve yüzü hafifçe kızarmıştı. Onu dükkândan zorla çıkarmam için bana meydan okurcasına diklenirken çok seksi görünüyordu. Ona elimi bile sürmezdim. Ama o bunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, onu dükkânımdan sürükleyip kışının üstüne atmakta tereddüt etmeyecek gerçek bir piç olabilirdim. Yine de direnmişti.

Bu meydan okumayla ilgili bir şey, sikimin kotumun içinde sertleşmesine neden oluyor ve kendimi gizlice ayarlamak için aşağı uzanıyorum. Hayal gücüm kendi başına bir hayat sürüyor ve dizlerinin üzerinde inatçı, hafif kızgın bir Avery hayal ediyorum

benden önce. Onun gibi birinin boyun eğmesi için ne gerekiyordu? Kolay olmayacaktır. İnatçı kalacağını söyleyebilirim. Ama sonunda teslim olduğunda? Kahretsin, bu mücadeleye değerdı. Bana boyun eğerken nasıl görüneceğini hayal etmek için kendime küçük bir an izin veriyorum. O anlamlı gözler, beni isteyerek ağzına alırken meydan okurcasına bana bakıyordu. Elim pantolonumdaki şişkinliğe sertçe bastırıyor, rahatlamayı diliyor. Bu küçük hareket beni o andan koparıyor ve iç çekerek ellerimi yumruk haline getiriyorum.

Benim neyim var böyle?

Yoldan çıkmış düşüncelerime ve bedenimin bu kadına verdiği tepkiye sinirlenerek kitabı çekmeceye geri atıyorum ve ayağa kalkıyorum. Burada oturup bu kadın hakkında fanteziler kuramam. Onu tanımıyorum bile. İyi bir sanatçı, yalancı ve çok seksi olması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla bir sosyopat da olabilir. Bugün bir şey yapmak istiyorsam onunla ilgili tüm düşünceleri kafamdan atmalıyım. Dolgun dudakları ve kızgın ela gözleriyle ilgili düşüncelere dalacak vaktim yok. Yürütmem gereken bir işim var.

Chapter 6

Avery

Cass'in tren istasyonunda bana doğru yürüdüğünü görmek içimde bir mutluluk dalgası yaratıyor ve geniş gülümsememe engel olamıyorum. Beni gördüğünde yüzü kocaman bir sırıtışla aydınlanıyor ve kollarını iki yana açarak bana doğru son birkaç metreyi koşuyor. Geri çekilmiyor, tüm gücüyle bana çarpıyor ve neredeyse beni deviriyor. Ona sıkıca sarılırken gülüyorum, onu gördüğüm için o kadar mutlu hissediyorum ki gözlerim yaşıyor. Akşam trafiğinin yoğun olduğu tren istasyonunun ortasında hüngür hüngür ağlamamayı başararak onlarla savaşıyorum.

"Seni özledim," diye

fısıldadım. "Ben de."

Geri çekiliyor, bana bakarken elleri omuzlarımda. "Çok seksi görünüyorsun," diyor sesini alçaltmak için hiç çaba sarf etmeden.

Yoldan geçen insanlar bize yan gözle bakıyor, bu da beni güldürüyor. Cass fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Cassidy Brooks ile arkadaş olmak böyle bir şey. Kendini tutmaz ve filtresi yoktur. Kendini dizginlediği tek zaman annemin yanındayken oluyor. Annem Cass hakkında hiç kötü bir şey söylemedi. İkimizin ne kadar yakın olduğunu biliyor. Annem Cass'ın bazen tuhaf davranışlarını onaylamıyor olabilir ama bence içten içe onu seviyor. Hatta bana ne olursa olsun yanımda olan bir arkadaşım olduğu için ne kadar mutlu olduğunu bile söyledi. Örnek olarak, Cass beni görmek için dört saat tren yolculuğu yaptı çünkü bugünden sonra ona ihtiyacım olacağını biliyordu.

Kolunu benim koluma dolayarak beni çıkışa doğru götürüyor. "Hadi," diyor. "Gidip kafayı bulalım."

Cass'ın üstünü değiştirmesi için daireme uğradıktan sonra arabamı bırakıyor ve akşam yemeği için en sevdiğim restoranlardan birine ortak bir araçla gidiyoruz. Cass, Elemental Ink'e yaptığım ziyaret hakkında beni sorgulamaya başlamadan önce yemeğimizin önümüze gelmesini bekliyor. Bu kadar uzun süre beklemesinden etkilendim. Genelde sabırlı bir insan değildir.

"Tamam, bana her ayrıntıyı anlat," diyor ağzına bir kızartma atmadan önce.

"Anlatacak pek bir şey yok," diyorum. "Onunla tanıştım. Neden orada olduğumu öğrenene kadar iyi biriydi. Sonra bir pisliğe dönüştü ve beni dükkânından kovdu."

Gözlerini deviriyor. "Detaylar, A. Cidden." "Ne bilmek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Dükkan nasıldı? Orada başka biri var mıydı? Corbin internetteki fotoğrafı kadar seksi mi? Nasıl kokuyor?"

Gülüyorum ama yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Tabii ki Cass bunu hemen anladı.

"Aman Tanrım. Çok lezzetli kokuyor, değil mi? Biliyordum!"

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum, insanların bize bakıp bakmadığını görmek için etrafıma bakıyorum.

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun," diyor. "Bana zorla söyletme."

"Tamam. Bana bir saniye ver."

Su bardağımdan derin bir yudum alıyorum. Oyalıyorum, biliyorum. Ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Corbin'in varlığı bunaltıcıydı ve nedenini değerlendirmek istemedim. Ama bu Cass. O benim en iyi arkadaşım. Eğer onunla bu konuyu konuşamazsam, kimseyle konuşamam. Derin bir nefes alıyorum ve bugün Elemental Ink'ten ayrıldığımdan beri kaçınmaya çalıştığım şeyi yapıyorum. Corbin James ile karşılaşmamın her ayrıntısını düşünüyorum.

"O... yoğun biri," diyorum. "Sanırım onu tanımlamanın en iyi yolu bu. Büyük bir varlığı var."

"Yani büyük mü?" Cass sırtarak kaşlarını bana doğru sallıyor.

Gözlerimi devirirken yüzümün kızardığını hissediyorum. "Uzun boylu, eğer sorduğun buysa."

"Değildim ve bunu sen de biliyorsun." "Konuşmama izin verecek misin?" "İyi, iyi," diyor. "Devam et."

İç çekiyorum. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Sanki odadaki tüm alanı, tüm havayı kaplıyor. Tam olarak kötü bir şekilde değil. Ama bana odaklandığında, sanki içimi görebiliyormuş gibi hissediyordum. Muhtemelen bu yüzden sunumumu berbat ettim."

"Ne oldu?"

Corbin'le polisleri aramakla tehdit ettiği ana kadar olan tüm konuşmayı anlattım.

"Gerçekten polisleri aradı mı?" Cass gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Hayır," dedim. "Ondan önce ayrıldım. Adımı polis raporuna yazdırmaya çalışmıyordum. Bu vakıfta pek hoş karşılanmazdı."

Gülüyor. "Bu seni işe alınmayacaklar listesine sokar mı?"

"Şüpheli," diyorum sertçe. "Annem bunun bir yolunu bulurdu."

Cass birkaç dakika sonra, "Corbin'in böyle bir hıyar çıkması çok kötü," diyor. "Portföyünü görüp sana bir şans vermeye karar vermesini umuyordum."

"Ben de," diye katılıyorum.

"Siktir et o adamı," diyor. "Sen çiraklık yapacak başka bir yer bulursun, o da kaçırıldığına pişman olur."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, Cass."

Siktir et o adamı.

Cass'in sözleri karşısında bedenimden geçen küçük ürpertiği görmezden geliyorum. En iyi arkadaşşıma karşı tamamen dürüst olmamıştım. Ona bugün dükkânda olan her şeyi anlatmıştım ama Corbin'in yüz yüze ne kadar seksi olduğunu söylememiştim. İnternetteki fotoğrafları beni onun varlığının gerçekliğine hazırlamak için hiçbir şey yapmamıştı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, her iki kolunda da renkli dövmeleler vardı. Koyu renk saçları biraz uzundu ama sakalları düzgünce kesilmişti. Koyu renk gözleri varlığının yoğunluğunu daha da artırıyordu. Ne yazık ki, her şey boka sarmadan önce onu istediğim kadar inceleyememişim.

Ayrıca Cass'e elimi onun koluna basitçe dokundurmanın içimde nasıl bir farkındalık yarattığını da söylememiştim. Ve tamam, evet. Gerçekten de nefis kokuyor. Üzerimde yükseldiğinde, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturduğunda, bir an için ellerini üzerimde ve iri bedenini bacaklarımın arasında hayal etmişim. Ellerim onun kolundan daha fazlasına dokunmak için kaşınıyordu. Ama bunların hiçbirini Cass'e söylemeyecektim. Bu fikrin üzerine atlar ve beni gidip onun beynini sikmeye teşvik ederdi, çıraklık lanet olsun. Ve bunun işi almama yardımcı olacağından şüpheliyim. Ayrıca, hayatımın geri kalanında Corbin James'ten uzak durmaya karar verdim bile.

Bu geceki gezi için seçtiğim kulübe başka bir arabayla gitmeden önce yaklaşık iki saat yemek yiyor ve konuşuyoruz. Oraya daha önce hiç gitmedim ama duyduğum kadarıyla şehrin en popüler kulüplerinden biriymiş. Bu da Cuma gecesi kalabalık olacağı anlamına geliyor. Ben de tam bunu istiyorum. Dans eden insan kalabalığı, hayatımda yanlış giden her şeyi düşünmemi engelleyecek kadar yüksek sesli müzik ve yanımda en iyi arkadaşşıım. Bir kız daha ne isteyebilir ki?

Vardığımızda kulüp aşırı kalabalık değildi ama yine de erken bir saatti. Cass'in daha önceki tavsiyesine uydum ve iki yıl önce katıldığımız bir parti için satın aldığım 'sürtük elbisem' olarak nitelendirdiği kırmızı elbiseyi giydim. O zamanlar empresyonizm derslerimden birindeki seksi bir erkeği etkilemeyi umuyordum ama o askılı, kırmızı giysinin cazibesinden tamamen habersizdi. Onun kaybı. O gece başka bir sürü ilgi görmüştüm. Gerçi çoğu istenmeyen şeylerdi. Ancak bu gece, yabancıların ilgisini hoş karşılayacak kadar bıkmıştım. Ayrıca, genç, ateşli ve bekarım. Cass'e göre, hata yapmam ve rastgele ilişkiye girmem için en uygun zaman bu. Bu gece biriyle takılmayı planladığımdan değil. Ama seksi bir adamla birkaç dans beni öldürmez.

İçeri girme sırası hızla ilerliyor ve çok geçmeden Cass ve ben, göğsümde hissedebileceğim kadar yüksek sesli müziğin olduğu karanlık bir kulüpte yürüyoruz. İçki içmek için bara doğru ilerlerken atmosferin ve müziğin tüm olumsuzlukları zihnimden uzaklaştırmasına izin veriyorum.

"Burası mükemmel bir yer!" Cass sipariş verdikten sonra söylüyor. "En iyi geceyi geçireceğiz!"

Kendine olan güvenini pek paylaşmasam da ona geniş bir gülümseme veriyorum ve fark etmemesini umuyorum. Barmen içkilerimizle döndüğünde Cass ödeme yapmak için kartına uzanıyor. O ödeme yapamadan solumdan bir erkek sesinin yükseldiğini duyuyorum.

"Benim hesabıma yaz. Bu kadar güzel bayanlar kendi içkilerinin parasını ödememeli."

Kafamı çevirdiğimde yakışıklı bir adamın bana gülümsediğini görüyorum. Mavi gözleri gizlemediği bir takdirle bana bakıyor ve yüzümün ısındığını hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Cass ben konuşmayı başaramayınca. "Çok tatlısın." Başını sallıyor. "Elbette."

Votka kızılıcığımdan bir yudum almadan önce "Evet, teşekkür ederim," diyorum. Adam sevimli ama benim tipim değil. Çok da önemli değil. Bu gece müstakbel kocamı arıyor değilim. Sadece iyi vakit geçirmek için buradayım. Bu geceden sonra burada kimseyi görmeyi planlamıyorum.

"Siz hanımlar bu gece ne yapıyorsunuz?" diye soruyor.

Cass'in ağzı heyecanlı bir gülümsemeye dönüşüyor ve bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Sadece kutlama yapıyorduk. Bugün baroyu geçti!"

Son kısmı o kadar yüksek sesle bağılıyor ki, muhtemelen kulübün yarısı müzikten bile onu duyuyor. En az bir düzine kafa dönüp bize doğru bakıyor. Birkaç kişi alkışlıyor ve hatta bazıları tezahürat yapıyor. Onu öldürebilirdim. Gerçekten öldürebilirdim. İlgi odağı olmaktan nefret ettiğimi biliyor. Şimdi de lanet bir avukat mı olmam gerekiyor? Bu ne lan? Cass bunu biz üniversitedeyken de yapardı. Ama o zamanlar insanlara doğum günüm olduğunu ya da yeni nişanlandığımı söylerdi. Bir keresinde bir grup erkeğe tıp fakültesine yeni girdiğimi söylemişti. İçlerinden biri aslında tıp fakültesine hazırlanıyordu. Bütün gece benden bahşiş istedi. Tıp fakültesine kabul edilmenin sırlarını biliyormuşum gibi mi? Bazen o adamı düşünüyorum ve benim boktan tavsiyemin onun doktor olma şansını mahvedip mahvetmediğini merak ediyorum. Cass'in bedava içki arayışı geleceğin doktorunun kansere çare bulmasını engelledi mi? Umarım engellememiştir.

"Tebrikler," diyor mavi gözlü, müzik sesinden duyabileceğim kadar yakınımaya eğilerek.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Önemli bir şey değil." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Ona aldırmayın," diyor Cass. "O sadece mütevazı." Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum.

"Alçakgönüllülük kötü bir şey değildir," diyor. "Ama kendinizle gurur duymaya da hakkınız var. Kişisel bir deneyimim yok ama baronun çok önemli olduğunu duymuştum."

Başımı salladım. "Evet, kolay değildi. Ama geride kaldığı için mutluyum." Oyalanmak için bardağımdan uzun bir yudum daha alıyorum.

"Peki, başım belaya girerse, avukatım olarak seni arayabilir miyim?" Kahkahalara boğulmamak için dudağımı ısııyorum.

"Ne tür bir beladan bahsediyorsun?" Cass cazibesini konuşturarak sorar.

Seçeneklerini tartıyor gibi görünmesini izliyorum. Odağını benden Cass'e çevirmeye karar verdiği anı tam olarak görebiliyorum. Ona sırıtıyor, yanağında bir gamze parlıyor. Eğleniyorum ve rahatlıyorum. Belki de bütün gece havadan sudan konuşmak zorunda kalmayacağım.

"Size söyleyebilirdim ama bu suçu kabul etmek olurdu" diyor.

Avukat değilim, ama yakın zamanda hayali bir baro sınavını geçtim, bu yüzden bunun sadece polisle konuşuyorsanız sayıldığından eminim. Ama yanılıyor da olabilirim. Her iki durumda da onu düzeltmiyorum. Bunun yerine, dikkat çekmemeye çalışarak ikisinden yavaşça uzaklaşıyorum.

"Adın ne senin?" Cass ona sorar. "Damon," diyor.

"Ben Cassidy," diyor elini uzatarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum Cassidy," diyerek kızın elini tutuyor.

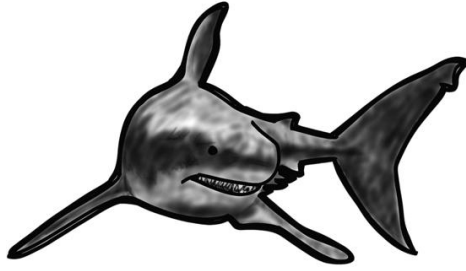
Cass'e olan bariz ilgisini saklamaya bile çalışmıyor. Bu incelik yoksunluğuna neredeyse gülecektim. Benimle ya da onunla bir şansı olmadığını bilmesine imkân yok. Gerçek şu ki, ikimiz de bardan rastgele bir adamla takılacak tipler değiliz. Geçmişte yapmadığımızdan değil. Ama vahşi günlerimiz çoğunlukla geride kaldı. Çoğunlukla.

Damon'ın bize bir içki daha ısmarlamayı teklif etmesi uzun sürmedi. Kabul ediyoruz çünkü bedava içkiyi geri çevirecek değiliz. Bunu ilkinden daha yavaş yudumluyorum. Alkolün etkilerini hissetmeye başlıyorum ve Cass'in daha önceki açıklamalarına rağmen bu gece kafayı bulmak istemiyorum. Sadece kafam güzel olana kadar sarhoşluk arasında bir yerde gezinmek istiyorum.

Daha sonra yatağıma düştüm. Damon Cass'i dansa davet ettiğinde, kutlama için benimle kalması gerektiğini söyleyerek onu geri çevirmeye çalışıyor. Bebek bakıcısına ihtiyacım olmadığına dair güvence vererek onu başından savıyorum. Birkaç kez ısrar ettikten sonra Cass yumuşuyor ve Damon'ın onu dans pistine götürmesine izin veriyor.

Köşede boş bir masa görüyorum ve içkimi taşıyarak oraya doğru yürümeye başlıyorum. Kalabalığın arasından geçerken, düşündüğümünden daha fazla sarhoş olduğumu fark ediyorum. Topuklu ayakkabılarımın da bir faydası olmuyor. Bardan ayrılmadan önce su istemeliydim. Su almak için geri dönmeyi düşünüyorum ama şu anda masaya bardan daha yakınım ve kafamın uçup gitmesi durana kadar oturmak istiyorum.

Chapter 7

Corbin

Henley'nin beni bu gece onunla çıkmaya ikna etmesine neden izin verdiğimi bilmiyorum. Kalabalıktan nefret ettiğim kadar kulüplerden de nefret ederim. Yani, Cuma gecesi kalabalık bir kulübe gitmek, şu anda cehennem fikrime olabildiğince yakın. Ama o benim kardeşim. Jessie daha önce haklıydı. Henley gerçekten sevdiğim az sayıda insandan biri ve benden gerçekten hoşlanan daha da az sayıda insandan biri. Bu yüzden beni arayıp büyük terfisini söylediğinde ve kutlamaya gelmemi istediğinde hayır diyemedim. İçten içe istemiş olsam bile.

Onun adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Şu anda bulunduğu yere gelmek için çok çalıştı. İkimizin de hayata nereden başladığını düşünürsek, ikimizin de başarılı olması mucize. Buraya gelirken hiç yardım almadık. Çok sağlıklı bir yetiştirilme tarzımız yoktu. Bize yardım eli uzatacak kimse olmadan hayata en dipten başlamak kolay olmamıştı. Fakat

Bu gece Henley'e bakarak bunu asla bilemezsiniz. Yeşil, ipeksi bir elbise giyiyor, tasarımcı elinden çıkma olduğunu biliyorum. Muhtemelen benim aylık kiramdan daha pahalı. Sarı saçları kusursuz. O röflelerin taze ve doğal görünmesi için stilistine deli gibi para ödediğini biliyorum. Şehirdeki en zengin züppelerin arasına uyuyor. Ona bakarak fakir ve aç büyüdüğümüzü, açlıktan ölmek için ücretsiz okul yemeklerine ve gıda bankalarına bel bağladığımızı söyleyemezsiniz. Dışarıdan bakıldığında, tam da canlandırmak istediği gibi görünüyor; zengin, güzel ve dünyayı umursamayan bir kadın.

Bana gelince, büyüdüğüm zamanki dejenere halime daha yakın görünüyorum. Vücudumu kaplayan dövmeler, sakalımın altında sabitlenmiş kalıcı kaş çatmalar. Saçlarım olması gerekenden biraz daha uzun ve bu zengin sosyetedeki biri gibi giyinmeye çalışmıyorum bile. Koyu renk kot pantolonum ve düğmeli bluzum bana yetiyor, o halde bu kalabalığa da yetmeli. Uzun zaman önce eskiden olduğum kişiden saklanmamaya karar verdim. Artık kendi işimin sahibi ve doğu yakasının en çok aranan dövme sanatçılarından biri olabilirim ama geldiğim yeri değiştiremeyeceğimi çok iyi biliyorum. Bu yüzden denemeyi bıraktım. Her fırsatta dünyaya keş annemiz ya da bizi terk eden boktan babamız gibi olmadığını kanıtlaması gerektiğini düşünen Henley'nin aksine. Ne kadar övgü alırsa alsın ya da ne kadar pahalı elbiseler alırsa alsın, hala yeterince iyi olmadığını düşünüyor. Ki bu saçmalık. Tüm bu zengin pisliklerin toplamından daha iyi. Umarım bir gün bunun farkına varır ve onu hak etmeyen bir yere sığmak için bu kadar çabalamayı bırakır.

Ama yine de beni bu gece buraya gelmekten alıkoyamazdı. Gerçek şu ki kız kardeşim dans etmeyi seviyor. İnsanları görmeyi ve görülmeyi seviyor. Bu yüzden, insanları etkileme ihtiyacının bir kısmından vazgeçmiş olsa bile, yine de böyle yerlere gelip gevşemeyi seviyor. Bunu anlamıyorum ama kutlamaya yalnız gelmesine asla izin veremezdim. Çok uzun süre yalnız kaldığı da söylenemez. Her zaman insanları mıklatır gibi kendine çeken bir güzelliğe sahip olmuştur. Bu da dans pistinde birbirlerine sürtünen kadın ve erkeklerden oluşan bir grubun içine çekilmesinin uzun sürmediği anlamına geliyordu. Gidebileceğimi biliyorum. Ama her ne kadar kulüp ortamından nefret etsem de, kız kardeşimi kaygısız ve mutlu görmeyi seviyorum. Bu yüzden gitmek yerine köşede bir masa arıyorum ve ona doğru ilerliyorum.

Kalabalığın arasında ilerlerken göz ucuyla kırmızı bir ışık görüyorum. Bakmak için dönmeden bunun bir kadın olduğunu söyleyebilirim.

kırmızı elbise. Ve benim masama doğru ilerliyor gibi görünüyor. Etrafa hızlıca bir göz attığımda bu bölgedeki tek boş masanın benimki olduğunu görüyorum. Bir centilmen olup masayı ona bırakabileceğimi biliyorum ama hiç centilmen olmakla suçlanmadım. Ve o masayı istiyorum. Kadının aynı hedefe sahip olduğumuzu anladığını sanmıyorum çünkü hızını artırmıyor. Giydiği yüksek topuklarla bir ilgisi olabilir. Ayaklarının üzerinde pek dengeli durmuyor gibi. Benim için önemli değil. Bu benim avantajıma, bu yüzden memnuniyetle kabul edeceğim.

Masaya ulaştığımda hızla sandalyelerden birine oturuyorum ve kadına ukala bir sırıtış atmadan önce içkimi bırakıyorum. Kadına ilk kez doğru dürüst baktığımda gülümsemem hemen kayboluyor.

Anne. Şerefsiz.

Bu o olmalı, değil mi? Bugün onu daha önce gördüğümde çok farklı görünüyor, ama o şaşkın ela gözleri ya da dolgun, dudakları yanıltmıyor. Vücudumun onu o kırmızı elbisenin içinde gördüğümde verdiği ani tepkiyi de yanlış anlamıyorum. Elbise kıvrımlarını sarıyor ve uzanıp dokunmak için can attığım kıvrak bir vücudu gösteriyor. Aynı zamanda kısa etek ucunun altındaki bacaklarını da gösteriyor. Tamamen kapalı ve elbisede uygunsuz bir şey yok ama hayal gücümü ateşliyor.

Oturduğum için memnunum, masanın üzeri ereksiyonumun kanıtlarını saklıyor. Nasıl oluyor da bu kadını görmek bile beni saniyeler içinde azgın bir ergene dönüştürebiliyor? Elbiseden olmalı diye düşünüyorum. Başka bir açıklaması yok. Çekici olduğu kesin. Ama onda aletimin bu tür bir anlık tepki vermesini gerektirecek hiçbir şey yok. Tüm bunlar, masasını kimin çaldığını fark etmesi için geçen saniyeler içinde aklımdan geçiyor.

"Sen." Sesi suçlayıcı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sadece varlığımdan bile rahatsız olması beni hemen sinirlendiriyor ve savunma moduna geçiyorum.

"Bu yalancı sanatçı değil mi?" diyorum. "Seni son gördüğümde beri sana iş vermesi için birini kandırdın mı?"

Yüzü ya utançtan ya da öfkeden kızarıyor. Hangisi olduğunu anlayamıyorum ama fark etmez. Sonuç aynı. Etkileyici gözlerini bana diktiğinde, bu çok açık. Kesinlikle kızgın. Eğlence kızgınlıkla savaşıyor. Nedense onu bu kadar kolay kızdırabilmem hoşuma gidiyor. Ve onun da benden geri adım atmaması. Ben buna alışık değilim.

"Son zamanlarda kimseyi dükkânından attın mı?" diye karşı çıkıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bu hareket göğüslerini birbirine yaklaştırıyor ve gözlerim bu manzarayı görmek için aşağıya kaymaktan kendini alamıyor.

"Öğle yemeğinden beri değil," diyorum, içkime uzanırken sanki Onu.

"Masamı çaldın," diyor.

Masanın üzerinde etrafa bakma gösterisi yapıyorum, hatta eğilip bakıyorum. masanın altında. Bakışlarıyla tekrar karşılaşıncı omuz silkiyorum. "Üzerinde adını göremiyorum meleğim."

Çenesi sinirlenerek sıkılır. "Buraya doğru yürüyordum. Ben oturamadan sen çaldın."

O gülünç topukların üzerinde hafifçe sallanıyor ve ben de birazcık bocaladığımı hissediyorum. Ama sonra dükkânıma sahte bahanelerle nasıl geldiğini hatırlıyorum. Bildiğim kadarıyla bu, masamı ona ve bu gece buraya her kimle geldiyse ona bırakmamı sağlamak için bir numara. Bu düşünce beni duraksatıyor. Bu gece kiminle burada? Şu anda yalnız ama bu bir şey ifade etmiyor. Ben de şu an yalnızım ve buraya biriyle geldim. Acaba burada bir erkekle mi? Acaba o küçük kırmızı elbiseyi onun için mi giyiyor? Bu düşünce içime bir öfke dalgası gönderiyor ve şiddetiyle beni şaşırtıyor. Ki bu aptalca. Burada kiminle olduğu umurumda değil. Umurumda olması için bir sebep yok.

Tekrar omuz silktim. "Sanırım daha hızlı yürümeliydim."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Tam bir pisliksin," diye mırıldanıyor ve gitmek için topuklarının üzerinde dönüyor.

Onu alt etmeyi başardığım için bir parça memnuniyet hissediyorum. Hemen ardından pişmanlık geliyor. Gitmesini istemiyorum. Kalmasını ve benimle biraz daha sözlü tartışmaya girmesini istiyorum. Ki bu çok saçma. O bir yalancı. Yalancılardan nefret ederim. Gitmesine sevinmeliyim ama benden geri adım atmamasını sevdiğimi kendime itiraf edebilirim.

"Kaçıyor musun, küçük melek? Bu doğru. Benim gibi biriyle görülmek istemezsin. Şehir kulübündeki arkadaşların ne düşünür?"

Dönüp bana bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor, ağzı bana sert bir cevap vermek için açık. Ama asla gelmiyor. Onun yerine topuklu ayakkabılarının içinde ayağı sallanıyor ve kendini sabitlemek için elini uzatıyor. Ama orada tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Düşmeye başladığında gözleri şaşkınlık ve korku içinde açılıyor.

Düşünmeme fırsat kalmadan vücudum tepki veriyor. Ayaklarıma sıçradım ve yüzüstü kulüp zeminine düşmeden önce onu yakaladım. Bu hareket vücudunu tamamen benimkine bastırıyor. Kıvrımlarının bana doğru bastırıldığını hissedebiliyorum ve ellerim sırtının çıplak teninde geziniyor. Bugün erken saatlerden hatırladığım o yumuşak çiçek parfümü burnuma doluyor ve kokuya tutunmaya çalışarak derin nefes alıyorum. Boyuna en az 5 santim eklediğini bildiğim o gülünç topuklularla bile başı çenemin hemen altında. Kollarım beline dolanmış durumda ve ellerini göğsümde, iki bedenimiz arasında sıkışmış hissedebiliyorum. Kalbimin avuçlarının altında ne kadar hızlı attığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Muhtemelen büyüyen ereksiyonumu da hissedebileceğini fark ederek hızla geri çekiliyorum. Onu bırakmadan önce ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin olmak için ellerimi kollarının üzerinde tutuyorum. Ellerim gevşek yumruklar halinde kapanıyor, çıplak teniyle kısa süreli teması şimdiden özlüyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor, az önceki öfkesi gitmiş. Kulübün müziğinden duyamayacağım kadar alçak bir sesle "Teşekkür ederim," diyor.

Ona baktığımda gördüğüm kırılğanlıktan hoşlanmıyorum. Bana kızgın olduğu zamanları daha çok seviyordum. Onu ilerlemek için yalan söyleyen sıkılmış zengin bir kız olarak düşünebildiğim zamanları.

"Yürüyemeyeceksen topuklu giymemelisin," diyorum, ses tonum sert ve acı.

Bana ters ters bakıyor, minnettarlığı tekrar önceki öfkesine dönüyor. Bu daha iyi.

"On yaşımdan beri topuklu ayakkabıyla yürüyorum," diye kestirip atıyor. "Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Belli ki," diye alay ediyorum. "İşte bu yüzden kafanı kırmanı engellemek zorundaydım."

Gözlerini deviriyor. "Beni utanç verici bir düşüşten kurtardın ama hepsi bu. Ve ben sana zaten teşekkür ettim. Yapılacak en kibar şey, 'Rica ederim' demek olurdu."

Ona dostça olmaktan çok küçümseyici bir sırıtış atıyorum. "Ama hoş karşılanmıyorsun," diyorum. "Senin parlak zırhlı şövalyen olmak gibi bir arzum yok. Sana göz kulak olacak başka birini bul."

Yaklaşıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Bakılmaya ihtiyacım yok ve kesinlikle kurtarılmaya da ihtiyacım yok. Özellikle de senin gibi biri tarafından."

"Benim gibi biri mi?" Tekrar ediyorum. "Ne demek bu?"

Ona daha da yaklaşıyorum, bakışlarımla buluşmak için yukarı bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar alanını işgal ediyorum. Bu hareketle vücudu neredeyse tekrar benimkine değiyor, fantezisini kurmamam gereken bir şey ama kuruyorum. Yakınlığımdan korkup geri çekilmediğinde memnun oluyorum. Olması gerekenden daha ateşli bir şekilde yerinde duruyor.

"Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunun anlamı," diye kestirip atıyor. "Sen bir pisliksin ve yaşayan son adam olsan bile senden hiçbir şey istemezdim."

Bakışlarım boynundan aşağıya, köprücük kemiğine ve elbisesinin yakası üzerinden göğüslerinin hafif kabarıklığına doğru kayıyor. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmeden önce onu incelediğimi belli etmek için zaman ayırıyorum. Gözleri şimdi daha temkinli, daha az öfkeli bir şeye dönüşmüştü. Acıkmış olabilir mi? Dudaklarım neredeyse kulağına değene kadar eğildim.

"Benden isteyebileceğin birkaç şey düşünebilirim. Eminim gerçekten istesem seni yalvartabilirim."

Öğleden önce önümde diz çökerken gördüğüm görüntü tekrar aklımdan geçiyor ve yarı sertleşmiş sikimi pantolonumun içinde demir bir çubuğa dönüştürüyor. Hay sikeyim. Bu kadının derdi ne? Üzerimde nasıl böyle bir etkisi var? Dudaklarımı kulağının altındaki deriye bastırma, bedenimi onunkine yaslama dürtüsüyle savaşıyorum. Bunun yerine, yüzünü görebilmek için aramıza biraz daha mesafe koymak için geri çekiliyorum.

"En çılgın fantezilerinde bile değıl," diye alay ediyor. Sesi öncekinden daha mı az kararlı? Müziğin gümbür gümbür bas sesinden bunu anlamak zor ama sanırım öyle.

"Fantezilerimin ne kadar vahşî olabileceğı hakkında hiçbir fikrin yok meleğim" diyorum. "Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

Bakışlarım yüzünde ve elbisesinin yakasının üstündeki göğüslerinin kabarıklığında geziniyor. "Senin gibi düzgün bir kız mı? Herkesin onun küçük mükemmel bayan olduğunu düşünmesini ister. Babasının küçük meleğı. Ama bahse girerim doğru motivasyon verildiğinde kirli olabilirsin."

Gözleri hafifçe açılıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Sanırım asla öğrenemeyeceksin."

Sözleri beni şaşırttı. Ses tonunda sanki daha fazlasını öğrenmek istiyormuş gibi neredeyse özlem dolu bir ifade var. Bu sefer sesinin bana bağırdığı zamanki kadar sabit olmadığını biliyorum. Belki de benim ondan etkilendiğim kadar o da benden etkilenmiştir. Çok da önemli değıl. O benim tipim değıl.

Öyle olsa bile, prensip olarak onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama kahretsin, hayal gücüm ne kadar iyi olabileceği düşüncesiyle yanıyor.

"Senin kaybın."

Küçük bir kahkaha atıyor ve gözlerini tekrar deviriyor, bu da beni bir kez daha sinirlendiriyor. Daha iyi düşünmeden, elim boynunu tutmak için dışarı fırladı. Tutuşum onu incitecek kadar sıkı değil. Sadece gücümü hissetmesine yetecek kadar. Böylece istersem vücudunun kontrolünü ne kadar çabuk ele geçirebileceğimi anlıyor. Keskin nefes alışışı beni gülümsetiyor ve içime bir şehvet dalgası gönderiyor. Ama bu onun gözlerindeki bakışla kıyaslanamaz bile. Öfke hâlâ orada ama bunun yerini heyecan alıyor. Bakışlarımla buluşana kadar çenesini yukarı kaldırdığımda parmaklarımın altında hızlı nabzını hissedebiliyorum. Kendime, eğer beni iterse, gitmesine izin vereceğimi söylüyorum. Eğer karşı koyarsa, onu hemen bırakacağımı söylüyorum. Ama o yapmadı. Kıpırdamadan duruyor, elimi boğazına götürmeme izin veriyor. Sanki orada olmasını istiyormuş gibi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım meleğim," diyorum. "Eğer seni isteseydim, sana sahip olurum. Ve sonrasında bana teşekkür ederdin."

Diğer elim kalçasına gidiyor ve alt yarısını kendime doğru çekiyorum. Sert uzunluğumun karnına baskı yaptığını hissettiğinde gözlerinin kocaman açıldığını izliyorum. Kontrolün kimde olduğunu hissetmesi için elimi boğazında yeterince sıkıyorum. Ağzından bir iç çekiş çıkıyor ve gözlerindeki öfke kayboluyor, yerini çıplak bir istek alıyor. Oradan geçen herhangi biri için, samimi bir kucaklaşma içinde, öpüşmenin eşiğinde bir çift gibi görünebiliriz.

"Bu hoşuna gitti, değil mi? Elimin boğazında olması? Benim merhametimde olmak?"

Sadece bir saniye tereddüt ediyor ama ben fark ediyorum. "Hayır," diyor zayıf bir sesle.

Sırıtiyorum, kulağına doğru eğilirken içimde bir memnuniyet dolaşıyor. Bu kez tek bir kelime fısıldadığımda dudaklarım kulağının kabuğuna değiyor.

"Yalancı."

Onu aniden bırakarak bir adım geri çekiliyorum ve aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koyuyorum. Vücudumun onun vücuduna karşı hissettiği duyguyu şimdiden özlediğini görmezden geliyorum. Bu çılgınlık. Bir dans kulübünün ortasındayız, etrafımız sarhoş aptallarla çevrili. Burada olay çıkaramam.

Avery bana kaşlarını çatarak, "Sen bir piçsin," diyor.

Omuz silkтім. "Bunu zaten biliyordun. Masa sende kalsın. Ben gidiyorum."

Dans pistine doğru dönüp Henley'i arıyorum. Daha da pervasızca bir şey yapmadan önce buradan gitmeliyim. Avery'yi masanın üzerine yatırıp düz yürüyemez hale gelene kadar sikmek gibi. İçine girip onu doldururken, onun altımdaki görüntüsü aklıma geliyor. Neredeyse arkamı dönüp ona doğru yürüyecektim, sonuçlara lanet olsun. Bunun yerine, görüntüyü uzaklaştırmak için başımı sallıyorum ve gideceğimi söylemek için kız kardeşimi arıyorum.

Henley'i bulup dikkatini çekmem birkaç dakikamı aldı. Ona gideceğimi söylediğimde belli belirsiz bir direnç gösteriyor ama gözlerinden bende bir terslik olduğunu anladığını görebiliyorum. Sonunda başını salladı, bana iyi geceler diledi ve geldiğim için teşekkür etti. Şimdi etrafı bir grup genç ve güzel insanla çevrili, bu yüzden beni uzun süre özlemeyeceğini biliyorum. Bu gece kız kardeşime özellikle düşkün görünen kısa etekli kızıl saçlı biri var. Ve Henley'nin kızılara karşı zaafi olduğunu biliyorum. Ona bilmiş bir bakış attım.

"İyi eğlenceler," diyorum. "Benim yapmayacağım bir şey yapma." Gözlerini deviriyor. "Bu kısa bir liste."

"Eve sağ salım döndüğünde bana mesaj at," diyorum. Gözlerini deviriyor.

"Atacağımı biliyorsun."

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Ciddiyim."

İç çekerek, bir parmağıyla göğsüne bir 'X' çiziyor. "Kalbimi çarpı işareti."

Başımı salladım. "Güzel."

Bir an bana baktı, yüzüne endişe kazınmıştı. "İyi olduğuna emin misin?"

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Sadece başım ağrıyor," diye yalan söylüyorum. "Burası çok gürültülü." Gülüyor. "Eğer çok gürültülüyse, çok yaşlısın demektir."

Gitmek için dönerken gülümseyerek gözlerimi deviriyorum. Henley benden altı yaş küçük, bu yüzden bana uzun zamandır yaşlı olduğum konusunda takılıyor. 35'in yaşlı olduğunu düşündüğümünden değil. Onun 30 yaşına gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum ki bana yaptığı gibi ben de onunla bu konuda dalga geçebileyim. Hakaretlerimiz pek de ateşli olmuyor. Sahip olduğum tek aile o. Onun için her şeyi yaparım ve biliyorum ki o da benim için aynı şeyleri hissediyor. Birbirimize ne kadar takılırsak takılalım, gerçekten öyle demek istemiyoruz. Ama bu bizi birbirimize mümkün olduğunca sık sataşmaktan alıkoymuyor.

Çıkışa doğru ilerliyorum, ilerlerken gözlerin üzerimde olduğunu hissetmeme aldırmadan. Köşeye doğru bakma dürtüsüyle savaşıyorum ve belli bir

Yaramaz melek gitmemi izliyor. Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Beni izliyor olması umurumda değil. Ama o yöne bakmaya cesaret edemememin gerçek nedenini biliyorum. Çünkü eğer Avery'nin gözlerini üzerimde görürsem, prensiplerimi pencereden dışarı atar ve yarın ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmak için onu da benimle birlikte buradan sürüklerim. Ve şu anda ihtiyacım olan son şey bu tür bir karışıklık. O çılgın geceleri geride bıraktım. Bu yüzden nemli yaz havasında dışarı çıkana kadar bakışlarımı çıkışa kilitliyorum.

Chapter 8

Avery

Bu da neydi böyle?

Corbin uzaklaştıktan sonra birkaç saniye donup kalıyorum, giderken geniş omuzlarının duruşunu izliyorum. Kalbim hoparlörlerden gelen bas sesinden daha yüksek sesle çarpıyor ve nefesimi normal bir ritme yavaşlatamıyor gibiyim. *Bu da neydi böyle?* Neden orada öylece durmuş ve ellerini üzerime koymasına izin vermiştim? Neden onu üzerimden itmemiştim? Elim boynuma gitti, sanki parmaklarını hâlâ orada hissedebilirmişim gibi. Elbette hissedemiyordum. Boynumdaki tutuşu, ayak parmaklarıma kadar hissediyor gibi olsam da, iz bırakmayacak kadar hafifti.

Kalçamı tutuşu ise? Neredeyse morartıcı bir gücü vardı. Parmaklarının etime batışını hatırlayınca hissettiğim heyecan ürpertisini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bir parçam kalçamda izler göreceğimi umuyor.

yarın parmaklarının şeklinde. Beni işaretlemesi fikrinin beni heyecanlandırması benim hakkımda ne söylüyor? Onu tanımıyorum bile. Neredeyse bir yabancı ve ellerini üzerimde gezdirmesine izin verirdim. İzin mi? Kahretsin, bunu memnuniyetle karşıladım. Hoşuma gitti. Neredeyse bunun için yalvardım. Tıpkı onun söylediği gibi.

Sonunda sandalyelerden birine oturabilmek için kendimi hareket etmeye zorluyorum. Birkaç derin nefes alıyorum ve hızla akan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Corbin'le olan etkileşim bir şarkıdan daha kısa sürmüştü ama beyin kimyayı değiştirmeye yetmişti. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Bir saniye önce bana pislik gibi davranıyordu; bir saniye sonra beni düşmekten kurtarıyordu. Kollarını bana dolamış, göğsümü ona bastırmıştı. İri bedeninin bir anlığına benimkini kavradığını hissetmek, ilahi işkencenin en lezzetli karışımıydı. Onu istemiştim, tam o anda ve orada. O da bunu biliyordu.

Sertleşmiş ereksiyonunu karnıma nasıl bastırdığını hatırlıyorum. Durumun kontrolü onda olabilirdi ama benden etkilenmemiş olmaktan çok uzaktı. Bu düşünce, Corbin James gibi birinin beni istemesini sağlamayı başardığım için içimde kadınsı bir gurur parıltısı yarattı, kendi isteği dışında olsa bile. Çünkü kesinlikle öyleydi. Benden hoşlanmadığı çok açık. Bu çok açık. Sadece varlığıma bile kızmış görünüyordu. Ama aynı zamanda tahrik olmuştu. Bu düşünce kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oldu. Bugün yeni tanıştığım bir adama vücudumun verdiği tepkiden utanmam gerektiğini biliyorum. Hoşlandığımdan bile emin olmadığım bir adam bu arada. Ama utanmıyorum. Sadece tahrik oldum. Bu kulüpte otururken külotumun ıslaklığını hissedebiliyorum. Şok edici ama utanmıyorum. En azından utandığımı sanmıyorum.

Sert seksten ya da bir erkek tarafından kontrol edilmekten hiç hoşlanmadım. Bu konuda çok tecrübem olduğundan değil. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama Corbin'in kocaman eliyle boynumu kavrayışında bir şeyler vardı. Tamamen onun merhametine kalmıştım ve ikimiz de bunu biliyorduk. Vücuduma her türlü kötülüğü yapabilirdi ve ben onu durduramazdım. Ama o durdurmadı. Onu itmiş olsaydım, beni serbest bırakacakmış gibi hissediyorum. Onun gibi bir adam, özgürce verilmeyen bir şeyi almaktan hoşlanmazdı. Bana bunu düşündüren ne bilmiyorum ama bana partnerinin boyun eğmesini sağlamaktan zevk alan bir adam gibi geliyor. Eğer o etkileyici ereksiyon bir gösterge ise, kolay boyun eğmeyen bir kadından da hoşlanıyor demektir.

Kafamı kaldırıyorum ve gözlerim hemen çıkışa doğru yürüyen iri cüssesine takılıyor. Kendime başka tarafa bakmamı, o dönüp beni görmeden önce bakmayı bırakmamı söylüyorum. Bir yanımda bunu yapmasını istiyor. Bir yanımda, kalabalık kulübün öbür ucundan bile olsa, gözlerindeki o zorlukla dizginlenmiş ateşi görmek istiyor. Eğer gerçekten bırakırsa ne olacağını merak ediyorum. Acaba ben böyle bir şeyi kaldırabilir miyim? Bakire değilim ama içimden bir ses geçmişte birlikte olduğum erkeklerin Corbin'e kıyasla daha uysal olduğunu söylüyor. Onun gidişini izlerken karnıma bir sıcaklık yayılıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor. Omuzlarında bir gerginlik var ve bakışlarımı sırtında hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Hissediyorsa da belli etmiyor. Çıkışa odaklanmaya devam ediyor. Bana doğru tek bir bakış bile atmadan kulüpten ayrılışını izlerken hayal kırıklığı rahatlamayla savaşıyor.

Birkaç dakika daha orada oturup Corbin'i ve bu gece ne kadar seksi görüldüğünü düşünmemeye çalışıyorum. Gömleğinin kollarını kıvrırmış, dövme kollarının gergin kaslarını gösteriyordu. Bana bu kadar yakın dururken kulübün loş ışığında karanlık gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Koyu renk, dağınık saçlarından hınzır sırıtışına ve pis ağızına kadar onunla ilgili her şey 'kötü fikir' diye bağıyor. Ama bedenimi bu mesaja ikna edemiyor gibiydim. Nedense beynim ve vücudum aynı dalga boyunda değil gibi görünüyor. Bu çok kötü. Çünkü içimden bir ses, Corbin James'le geçireceğim bir gecenin tüm bu serpintiye degeceğini söylüyor.

Chapter 9

Avery

Ertesi sabah benim için zordu. Gerçi en iyi arkadaşım için daha zor gibi görünüyor. Kafatasımın tabanında donuk bir vuruşla sersemlemiş bir şekilde uyanıyorum. Ama Cass öğleden önce nihayet mutfağa gittiğinde kamyon çarpmış gibi görünüyordu.

"Öldür beni şimdi," diye mırıldanıyor ve ona uzattığım bir bardak suya uzanıyor. Avucuna biraz ibuprofen damlatırken gülmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu yüzden bedava içki almayı bıraktım," diyorum. "Avukatınız olarak, bir dahaki sefere benim tavsiyeme uymanızı önermek zorundayım."

Hapları yutuyor ve başını masaya yaslamak için eğiliyor. "Bir dahaki sefere yok. Bir daha asla."

Bu sefer gülüyorum. "Bunu daha önce de duymuştum."

Yüzünü kollarının arasına gömdüğü için sesi boğuk çıkıyor ama ne dediğini anlayabiliyorum.

"Bu sefer ciddiym."

Ona acıyorum ve saçlarını hafifçe okşuyorum. "Sana tost yapmamı ister misin?"

Cass başını yeterince eğiyor, böylece bir gözü dışarı bakıyor. "Evet, lütfen."

Sesi acınacak halde ve yalvarırcasına. Kahkahamı bastırmayı başarıyorum ama yüzümdeki eğlenceli gülümsemeyi tam olarak engelleyemiyorum. Ayağa kalkıp ekmek kızartma makinesine biraz ekmek atıyorum ve dolaptan tereyağını alıyorum. Tostunu beklerken tezgâha yaslanmak için arkamı döndüğümde ona bakıyorum.

"Dün gece ne kadar eğlendin?" Ona sordum.

"Yapabileceğim kadar değil," diye boğuk bir yanıt verdi.

Sırıtiyorum. "Seni o muhteşem sarışının üzerinde dans ederken gördüm. Sanırım Damon'la işler yolunda gitmedi?"

"İkisini de almaya çalıştım," diyor ve şeytani bir sırıtışla bana bakıyor. "Ama sanırım paylaşmak istemedi. Gitti."

Başımı sallıyorum. Cass'in üçlü yapmaya çalıştığını ilk kez görmüyorum. Ve birden fazla kez başarılı olduğunu biliyorum. Hayatı kucaklayışını ve istediklerinin peşinden gidişini kıskanıyorum. Onun izinden gidebileceğimi hiç sanmasam bile.

"Sarışın ne olacak?" Kadeh kaldırırken soruyorum.

İç geçirdi. "O da bir şeydi."

Sözlerinde beni duraklatan, elimde tereyağı bıçağı olan hüzünlü bir ton var. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Bir şey, ha? Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir şey. Sadece çok güzel ve eğlenceliydi. Ve çok iyi öpüşüyordu."

Başımı sallıyorum. "Tabii ki buraya mutsuzluğumu unutmama yardım etmek için geliyorsun ve sonunda takılan sen oluyorsun."

"Takılmadık," diyor. "Sadece biraz öpüştük. Senin en iyi arkadaşın olmayı ciddiye alıyorum. İhtiyacın olduğunda seni yalnız bırakmayacaktım."

"Bilmiyorum," diyorum ve tostun üzerine tereyağı sürmeye devam ediyorum. "Çok ateşliydi. Beni bunun için terk etseydin seni affederdim."

Cass sadece başını sallıyor. "Sadece birkaç dans ve ateşli öpüşmelerdi. Ayrıca yarın New York'a dönüyorum ve yabancılarla sıradan seks yapmayacağıma dair yemin ettim. Sanırım evden dört saat uzaklıktaki bir kulüpte rastgele bir yabancıyla takılmak sıradan seks sayılır."

Tost tabağını onun önüne koydum.

"Haklısın, sanırım," diye kabul ediyorum. "Ama günün birinde birlikte olmak istemeyeceğin birini bulacaksın."

Bir parça tereyağlı tostı ısıtırken gözlerini deviriyor. "Sonunda. Belki," diyor bir lokma yemeğin etrafında. "Ama bu arada ben eğleniyorum."

Bir parça tosta uzandım. "En azından birimiz öyle."

"Dün gece sana ne oldu?" Cass soruyor. "Bir süre ortadan kayboldun."

Omuz silkiyorum, zihnim Corbin'le geçirdiğim o birkaç dakikayı yeniden canlandırıyor. "Sakinleşmek için köşede bir masa buldum. Sanırım içkiler beni çok sert ve hızlı etkiledi. Bu yüzden erkenden suya geçtim."

Başını sallıyor, benden ziyade tostuna odaklanmış durumda. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum. Dün gece olanları tekrar anlatmak istediğimden emin değilim. Bir şey olduğundan değil. Pek bir şey olmadı. Öyleyse neden şu anda kızarmış hissediyorum?

"Çıraklığın konusunda ne yapacaksın?" Cass beni şimdiki zamana geri çekerek soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Listemdeki bir sonraki dükkânı dene, sanırım."

Başını sallıyor. "Peki, sırada kim var? Randevu almanız gerekiyor mu?"

Seçeneklerimi düşünüyorum. Corbin'le olan ilişkimde izlediğim yolun iyi bir fikir olmadığı açıktı. En azından Custom Skin'deki Matt'in sadece tek başına çalışmak gibi bir ünü yok. Bu da demek oluyor ki belki de arayıp çırak arayıp aramadığını sorabilirim.

"Custom Skin," diyorum. "Sahibi Matt Young. Çok iyidir."

Bir an bana baktı. "Neden orada bir 'ama' seziyorum?"

Başımı sallıyorum. "Yok. O iyi biri. 'İsmi lazım değil' ile birlikte."

"Tam orada mı? Ama o kadar iyi değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım gözümü tek bir şeye dikmiştim ve yeni bir yöne kaymam biraz zaman alacak. Ama sorun değil. O iyi biri. Sağlam bir ünü var. Ve sizin bildiğinizin aksine, gerçekten çırak alıyor."

Cass başını sallıyor. "Güzel. O zaman karar verildi. Matt denen adamla tanışacaksın, muhteşem portföyün ve ışıltılı kişiliğinle gözlerini kamaştıracaksın ve o da seni hemen işe alacak."

Sözlerinin ve güven verici ses tonunun içime işlemesine izin veriyor, onlara inanmak için elimden geleni yapıyorum. Cass haklı ama. Buna inanmak için hiçbir sebep yok.

Matt de Corbin gibi mantıksız davranacak. Portfolyomu gördüğünde yeteneğim olduğunu anlayacak. Sadece bu yeteneği dövmeye nasıl dönüştüreceğimi öğretecek birine ihtiyacım var. Birdenbire içime bir şey doğuyor ve midemde bir çukurun açıldığını hissediyorum.

"Kahretsin."

"Ne?" Endişeli bakışlarını bana çevirdi. "Neyin var?"

Başımı ellerimin arasına aldım ve bir inilti çıkardım. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Neden hatırlamam şimdiye kadar sürmüştü? Kendimi bir sonraki adımda ne yapacağıma o kadar kaptırmıştım ki bulmacanın en önemli parçasını tamamen unutmuştum.

"Cidden, A," diyor Cass. "Neler oluyor?"

Başımı ona bakacak kadar kaldırıyorum. "Portföy. Tahmin et nerede bıraktım Bu mu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Elemental Mürekkep mi?" Başımı

salladım. "Evet."

"Kahretsin."

"Evet."

"Sanırım bugün Elemental Ink'e bir gezi yapacağız," diyor. "Ne Ne zaman açılıyor?"

"Benimle gelmek ister misin?" Gözlerini deviriyor.

"Ciddi misin, A? Seni yalnız bırakacağımı mı sandın?"

"Sanırım düşünmüyordum."

"Açıkçası," diyor iç çekerek. "Önce duşu arıyorum çünkü bugün kendimi toparlamak için çok daha uzun süreye ihtiyacım olacak."

Sadece gülümsedim. "Seni seviyorum."

Ayağa kalkarken beni elinin tersiyle itiyor. "Evet, evet.

Sana daha önce de söyledim. Tipim

değilsin." Gözlerimi ona diktim. "Çok mu kısa?"

Dönüyor ve koridora doğru yürümeye başlıyor. "Çok düz!" diye sesleniyor.

Hâlâ gülümseyerek başımı sallıyorum. "Beni dönüştürebilecek biri varsa, o da sensin."

Adımlarına ara bile vermiyor. "Seni kendime aşık ederek bu güzel arkadaşlığı mahvetmek istemem."

"Çok geç!" Banyo kapısını kapatıp beni dışarıda bırakırken gülererek sesleniyorum.

Gerçek şu ki, Cass ve ben hiçbir zaman platonik kankalardan fazlası olmadık. Tüm şakalarımıza rağmen, bana fazla heteroseksüel dediğinde haksız değildi. Seks konusunda çok fazla deneyimim yok ve sahip olduğum az şey de kesinlikle erkeklerle oldu. Güzel bir kadını takdir edebilirim ama hiçbir zaman cinsel olarak çekici bulmadım.

En iyi arkadaşım bana biseksüel olduğunu açıkladığında bile, onunla cinsel bir şeyler düşünmek hiç aklıma gelmedi. Açıkçası bu çok kötü. Zaten sevdiğim ve saygı duyduğum birini istemek daha uygun olurdu. Ne yazık ki ben erkeklerden hoşlanıyorum. Cass ve benim son beş yılda birkaç kez yakındığımız bir gerçek. Cass için, çünkü ailesine açıldığı zaman ya da açılışaydı, bu darbeyi yumuşatırdı. Benim için, çünkü beni sadece hayal kırıklığına uğratan eziklere yatırım yapmayı bırakacaktım. Ama kime aşık olacağınızı seçemediğiniz gibi cinselliğinizi de seçemezsiniz. Yani, hayal kırıklıklarıyla dolu bir hayata mahkumum.

Corbin'in dün geceki sözleri aklıma geliyor.

Eğer seni isteseydim, sana sahip olurdum. Ve sonra bana teşekkür ederdin.

Bu kelimelerin yarattığı imgeler içimde bir ürperti yaratıyor. Konu seks olduğunda büyük laflar eden pek çok erkekle karşılaştım. Hatta bazılarının bunu kanıtlamaya çalışmasına bile izin verdim. Çok azı palavralarını gerçekleştirmeye yaklaşabilmişti bile. İçimden bir ses Corbin'in diğerleri gibi olmadığını söylüyor. Bunu övünmek için söylememiştir. Neredeyse bir tehdit olarak söylemişti. Bir meydan okuma. Sanki denemem için bana meydan okuyordu. Ve Tanrı yardımcım olsun, denemek istemiştir. Önemli olduğundan değil. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sadece portföyümü geri almak ve hayatıma devam etmek istiyorum. Ağzı bozuk seksi bir adamdan daha önemli işlerim var.

Chapter 10

Corbin

Cumartesi günleri genellikle d kk nının en yoğun olduğu günlerdir. Bu nedenle cumartesileri seviyorum. Haftanın danışma randevusu almadığım tek günü. Tüm günümü m şterilerimle geçiriyorum ve onların vizyonlarını ciltlerinde hayata geçiriyorum. Bu asla sıkıcı değil ve garip bir şekilde ödüllendirici hissettiriyor. Hâlâ dövmeli insanları küçümseyen ve d vmeciliğin gerçek bir kariyer olmadığını düşünen bazı insanlar olduğunu biliyorum. Bence böyle düşünen insanlar

dar görüşlü aptallardır. Birinin vücudunu kalıcı olarak değiştirmeme izin verilmesi, hafife almadığım bir ayrıcalıktır. Yaptığım işi seviyorum. Birinin kendini istediği şekilde ifade etmesine yardımcı olabilmeyi seviyorum. Bunu küçümseyen herkes kıcımı öpebilir.

Bugün Jessie ve Noah dükkânda benimle birlikte çalışıyorlar. Üçümüz bu kadar iyi anlaştığımız için şanslıyım, özellikle de bu kadar yakın bir yerde çalıştığımız için. Jessie'nin beni sürekli sınırlendirme ihtiyacını saymazsak bile, her şeyin çok daha kötü olabileceğini biliyorum. İşe aldığım ilk piercingci benden nefret ediyordu ve bunu saklamaya bile çalışmadı. Neyse ki dört ay sonra başka bir dükkana gitti. Sonrasında bir süre piercingleri kendim yaptım. Sonuçta bunu yapmak için lisansım var. Ama dövme yapmak kadar zevk almıyorum. Ayrıca pek çok iş kaybettim çünkü müşterilerimin çoğu bir erkeğin belden aşağısını delmesini istemiyordu. Ki bu adil. Neyse ki Jessie hem erkeklerle hem de kadınlarla iyi bir ilişki kurmuş gibi görünüyor. Piercing becerileri hakkında tek bir şikâyet bile almadım. Ayrıca, bana daha fazla zaman kazandırıyor, böylece sevdiğim işi yapmaya devam edebiliyorum.

Saat üçe kadar iki müşteriyle görüştüm bile. Biri eski sevgilisinin adını büyük bir çiçek parçasıyla kaplatan bir kadındı. Diğerisi ise kolundaki başka bir seans için buradaydı. Güne fena bir başlangıç sayılmaz. Jessie ve ben bir sonraki müşterim gelmeden önce geç bir öğle yemeği yerken kapının üstündeki zilin çaldığını duyuyorum. Noah şu anda bir müşteriye dövme yapıyor ve benim müşterimin gelmesine daha yarım saat var. Jessie'ye bakıyorum ama o sadece omuz silkip iç geçiriyor.

"Gidip kim olduğuna bakacağım," diyor ve sandviçini tabağına geri indiriyor.

"Hayır, ben hallederim," diyorum, çoktan ayağa kalkmıştım. "Yemeğini bitir. Eğer piercing istiyorlarsa, onları bekletmemi ister misin?"

Sandviçinden bir ısırık alıyor ve başını sallıyor. "Onlara 20 dakika süreceğini söyle," diyor bir lokma yemeğin etrafında.

"Ağzın doluyken konuşmanın kabalık olduğunu hiç öğrenmedin mi?" Dükkânın önüne doğru giderken yanından geçerken ona takılıyorum.

Jessie beni tersliyor ve yemeye devam ediyor. Kapıdan geçip dükkânın halka açık kısmına girdiğimde hâlâ gülümsüyorum ama tezgâhta kimin durduğunu gördüğümde bu gülümseme çabucak kayboluyor. Bu yaramaz meleğin ta kendisi değil mi? *Avery*. Onu gördüğümde içimde küçük bir heyecan hissettim. Bu beni rahatsız ediyor, bu yüzden onu bastırıyorum ve ona bakarken yüzüme kayıtsız bir ifade yapıştırıyorum. Yine kot pantolon giyiyor ama bu sefer gömleği mavi.

Koyu renk saçları düz bir perde halinde omuzlarına dökülüyor. İfadesi temkinli ama nedenini anlamak kolay. Buraya son gelişinde bir daha hoş karşılanmayacağını açıkça belirtmişim.

Muhtemelen eskiz defterini almak için burada olduğunu biliyorum ama içimde onu tekrar görmekten heyecan duyan küçük bir parça var. Yalancı olsa bile. Yanında başka birinin daha olduğunu fark etmem bir saniyemi alıyor. Kısa boylu, kızıl saçlı, tasarımcı kotu giymiş ve hayran bir ifadeyle dükkânın etrafına bakıyor. İkisinin de burada yeri olmadığı o kadar belli ki neredeyse güleceğim. Bu da onun başka bir sıkılmış, zengin arkadaşı olmalı.

"Yine yalan söyleyerek iş bulmaya mı geldin?" Tezgâha yaklaşırken söyledim.

Avery'nin bakışları benimkilere yöneliyor ve sanki savaşımaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdiği anı görebiliyorum. Lanet olsun, eğer bu beni birazcık da olsa tahrik etmiyorsa.

"Hayır," diyor, ondan en az bir karış daha uzun olmama rağmen burnunun ucuyla bana bakmak için elinden geleni yapıyor. "Eskiz defterim için buradayım," diyor, sesi sert ve kişiliksiz.

Başından beri üstünlük sağlamaya çalıştığı için onu takdir ediyorum. Onun için çok kötü, yüksek mevkiler umurunda değil. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi ona şaşkın bir bakış attım.

"Ne eskiz defteri?" Ben soruyorum.

Gözlerinde bir korku parıltısı görüyorum, sonra bunu meydan okuyan bir kaş çatmayla maskeliyor. "Dün bıraktığım mı? Bu büyüklükte mi?" Kitabın büyüklüğünü göstermek için ellerini önünde tutuyor. "Onu görmüş olmalısın. Dün beni dışarı attığında unutmuştum."

"Sahte bahanelerle buraya gelip zamanımı boşa harcadığın ve dövme yaptırmak istediğin konusunda bana yalan söylediğin zamanı mı kastediyorsun? Bu eskiz defterini bıraktığını iddia ettiğin zaman mı?"

Burun delikleri alevlendi ve şimdi gözlerinde öfkenin parlamadığını görebiliyorum. Onu sinirlendirmek için fazla bir şey gerekmiyor. Bu düşünce beni neredeyse gülümsetiyor. Bu kadının nesi var bilmiyorum ama onu kızdırabilmek şu ana kadar günümün en önemli olayı gibi görünüyor.

"Dövme istediğim konusunda yalan söylemiyordum," diyor sert bir şekilde. "Sadece henüz tam olarak ne istediğimi ve nereye yaptırmak istediğimi bilmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Elbette," diye alay ediyorum. "Çünkü senin gibi şımartılmış, zengin kızlar her zaman benim gibi birinin onları mürekkeplemesine izin vermek ister."

"Senin gibi biri mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Bir pislik mi demek

istiyorsun?"

Kızıl saçlı kızın arkasından bir kahkahayı bastırmaya çalıştığını ve başaramadığını duyuyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Görüyorum ki bu sefer destek getirmişsin." Tezgâhın üzerinden ona doğru eğilerek sesimi alçaltıyorum. "Sorun nedir? Dün geceki tehdidimi gerçekleştirmemden mi korkuyorsun?"

Gözleri yine öfke gibi bir şeyle parlıyor, ama içlerinde başka tür bir sıcaklık var. Dün gece onun narin boğazını avuçlarımın arasına aldığımdaya gördüğümün aynısı. Elim, boynuna sarıldığım anı hatırlayınca esniyor, etkilenmemeye çalışırken nabzının parmaklarıma çarpışını hissediyorum. Ve şimdi aletim sertleşti. Hay sikeyim.

Avery sonunda alay etmeyi ve gözlerini devirmeyi başarır. "Rüyanda görürsün. Sadece portföyüme ihtiyacım var ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Bu düşünce beni rahatlatmalı. Onu bir daha görmemek istediğim şey, değil mi? O bir yalancı ve benim gibi dövmelerle kaplı ve liseyi zar zor bitirmiş birine burun kıvrıran türden bir kadın. Eskiz defterini ona fırlatmalı ve mümkün olduğunca çabuk kapı dışarı etmeliyim. Onu bir daha asla görmemeyi umuyor olmalıydım. Ama bir şey beni tereddüt ettiriyor. Nedense onu biraz daha kızdırmaya devam etmek istiyorum. Düğmelerine basmaya devam etmek ve kendini kaybetmeden önce ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum. Şimdiye kadar, her seferinde bana karşılık vererek şımarık cevaplarla doluydu. Bana gelince çok az insan bunu dener. İzlemesi ilginç.

"Randevu almanız gerekecek," diyorum. "İnanılmaz derecede meşgulüm."

Şok içinde ağzı açık kalıyor ve bu sefer benim ağzım eğlenen bir sırıtışa dönüşüyor.

"Sadece portföyüme ihtiyacım var," diyor, sesi eşit ama tonu giderek sertleşiyor. "Daha fazla zamanınızı almak istemiyorum."

Omuz silkip saatime bakıyorum. "Bugün zaten çok fazla zamanımı aldın."

Gözleri kısılıyor ve dişlerini sıkarak konuşuyor. "İlk istediğimden bana malımı vermiş olsaydın, çoktan gitmiş olurum."

O haklı, biliyorum. Bu karşılaşmayı uzatan benim. Ama kendimi savunmam gerekirse, bu eğlenceli. Yüzünün kızarmasını görmek hoşuma gidiyor. Gözlerinin kızgınlıkla parlaması hoşuma gidiyor. Ve lanet olsun, geri adım atmamasını seviyorum. Beklediğimden daha sert.

Noah'ın dövme makinesinin vızıltısının kesildiğinin belli belirsiz farkındayım ve acaba Avery ve ben dükkânın ana cazibe merkezi haline mi geldik diye merak ediyorum.

Umursadığımdan değil. Randevusu olmadan buraya gelip değerli vaktimi alan o. Tabii, öğle tatilindeyim ama o bunu bilmiyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kural kuraldır," diyorum. "Bir randevuya ihtiyacınız olacak. Web sitemize girip kolayca randevu alabilirsiniz."

Avery benim duruşumu taklit ederek kollarını kavuşturuyor. Sesinden alaycılık akıyor. "Hangi seçeneği seçmeliyim? 'Pislik dövme'ciyle anlamsız bir konuşma' yazanı mı?"

Arkamdan bir kıkırdama duyuyorum ve Noah'nın gülümsemesini gizlemeye çalışıp başaramadığını görmek için dönüyorum. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımı fark edince boğazını temizliyor ve müşterisine dövme yapmaya devam ediyor. Makinenin sabit vızıltısı dükkânı yeniden dolduruyor. Avery ve arkadaşına döndüğümde yüz ifadesi uzlaşmacı.

"Bak," diyor kibar bir ses tonuyla. "Yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum. Bu benim hatamdı ve özür dilerim. Neden burada olduğum konusunda dürüst olmalıydım. İşimi gördüğünüzde bunu göz ardı edeceğinizi umuyordum. Açıkça hatalıydım. Ama yarım saat içinde başka bir sanatçıyla randevum var ve portfolyoma ihtiyacım var."

"Onlara da yalan söyledin mi?" diye sordum. "Serseri damgası alacağını mı düşünüyorlar? Onlar yeniden moda oldu, biliyorsun."

Gözlerini devirerek başını sallıyor. "Hayır. Dürüst davrandım. Senin aksine, çırak almayı reddetmek gibi bir ünü yok. Aslında benimle tanışmaya hevesli görünüyordu. Eğer bana portfolyomu verirseniz, yoluma gideceğim."

Bu kadar çabuk başka bir sanatçı bulmasına duyduğum kızgınlığı bir kenara itiyorum. Bu kariyeri sürdürme konusunda ciddi olan herkes onun yerinde olsa bunu yapardı. Bu fikir yüzeyde ne kadar saçma görünse de onun ciddi olduğu çok açık. Sadece nedenini merak ediyorum. Önemli olduğundan değil. Onun gitmesini istiyorum. Dövme sanatçısı olmak istemesinin nedenleri umurumda değil. Yine de merak ettiğim bir şey var.

"Sıradaki kurbanın kim? İstedliğini elde etmek için yalan söylemeyi sevdiğini biliyor mu?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama kızıl saçlı ondan önce davranıyor. "Custom Skin'e gidiyoruz," diyor, sesi asidik. "Eşyalarını rehin tutmayı bırakabilir misin yoksa polisi mi devreye sokmamız gerekiyor?"

Bunun boş bir tehdit olduğundan eminim çünkü dün polisi aramakla tehdit ettiğimde Avery polise çok karşı görünüyordu. Bunu yapmayı planladığımdan değil. Bunu bilmiyordu. Ama bu kızıl saçlı kızın

Beni rahatsız eden bir yorum. Custom Skin'e gitmeyi planladıklarını söylemişti. Avery orada çıraklık yapmayı umuyor. Önümdeki kadına bakıyorum, onu Matt Young gibi biriyle çalışırken hayal etmeye çalışıyorum. Birkaç nedenden dolayı bu fikirden nefret ediyorum.

İlk neden, Matt- Fucking-Young'ın yanında çıraklık yapması fikrinin saçma olması. Onun sanatını ve Matt'in çalışmalarını gördüm. Matt'in boyunu aşılıyor. Ondan ve dükkanından daha iyisini yapabilir. Bunu ona ben söylemiyorum.

İkinci neden -ve hissettiğim öfke dalgası için suçladığım neden- Matt Young'ın bir pislik olması. Kadınları avlıyor, özellikle de onun için çalışanları. Güzel ve genç çırakları, onlara büyük dövme sanatçıları olmaları için akıl hocalığı yapma kisvesi altında işe alma eğiliminde. Ama çoğu onunla bir yılını doldurmadan işi bırakıyor. Ve sadece bir avuç kadarı daha sonra bu alanda çalışmaya devam etti. Dövme dünyası tüm dünyayı kapsıyor ama hikayeler ve şöhretler insanları takip etme eğiliminde. Matt yeterince yetenekli bir sanatçı, bu yüzden hala iş yapıyor. Ancak çoğu saygın sanatçı, sanatın arkasındaki kişiyi keşfettiklerinde onunla ilişki kurmamaya çalışıyor.

Yine, Avery'nin onunla birlikte çalıştığını hayal etmeye çalışıyorum ve bir şeyleri yumruklamak istiyorum. Tam Matt'in seveceği türden bir kadın. Genç, naif ve masum bir şekilde seksi. Bu masumiyet Matt'in hoşuna gider ve onu bozmak isterdi. Dün gece ben de aynı şeyleri düşünmemiş miydim? Ama onun gibi olmadığımı biliyorum. Dün gece onunla yatmış olabilirim ama gücümü bu şekilde kötüye kullanacak bir adam değilim. Eğer benim çırağım olsaydı, ona Jessie ve Noah'a davrandığım gibi davranırdım. Bir çalışan olarak, başka bir şey değil. Nedense bu düşünce beni de rahatsız ediyor.

Orada durduğumuz birkaç saniye içinde tüm bunlar aklımdan geçiyor. Onlara göre muhtemelen hâlâ Avery ile dalga geçiyormuşum, kitabını geri verip vermemeyi tartışıyormuşum gibi görünüyor. Onu gerçekten saklamak niyetinde olduğumdan değil. Ben hırsız değilim. Sadece onunla sözlü tartışmayı seviyorum. Ama artık kitabı Matt-Fucking-Young'ın yanında çıraklık yapmak için alacağını bildiğimden, biraz daha saklamaya meyilliyim.

Avery iç çekiyor ve sakın kalmak istercesine burnunun kenarını sıkıyor. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda bana küçük bir gülümseme veriyor. Konuşurken sesi mide bulandırıcı derecede tatlı.

"Portföyümü alabilir miyim lütfen?"

Cevap vermeden önce bir süre ona baktım.

"Hayır."

Şok içinde ağzı açık kaldı. Belli ki taleplerine boyun eğmememi beklemiyordu. Ellerini havaya kaldırdı, belli ki kibarlığı bitmişti. Bu uzun sürmedi.

"Neden böyle bir pislik gibi davranıyorsun?!"

"Bu onun doğasında var," diyor arkamdan bir ses. "Elinde değil."

Harika. Lanet Jess bu kadınların bana saldırmasına yardım etmek için burada. Ona ters ters bakıyorum.

"Senden görüş istediğimi hatırlamıyorum," diye kestirip atıyorum.

Omuz silkiyor. "Sadece yardımcı ve bilgilendirici olmaya çalışıyorum patron."

"Patronun olarak sana karakoluna dönmeni emrediyorum," diyorum, dinlemeyeceğini çok iyi bildiğimden.

Dramatik bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Keşke yapabilseydim, ama burada yardımına ihtiyacın olduğunu görebiliyordum."

"Hayır. Bilmiyorum."

Neşeli bir sesle, "Tabii ki var," diyor. Avery'ye dönerek gülümsüyor. "Seni tekrar görmek güzel. İşiniz çok iyi."

Avery ikimizin arasına bakarak "Teşekkürler," diyor. "Geri alabilir miyim?"

"Hayır," diyorum aynı anda Jessie de "Elbette," diyor.

Piercingcime tekrar ters ters baktım. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Dükkânın arka tarafını işaret etmeden önce cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum. Jessie dramatik bir şekilde iç geçirdi ve onu birkaç adım öteye götürmeme izin verdi.

"Custom Skin'de Matt Young ile görüşebilmek için istiyor," diyorum alçak sesle.

Jessie'nin gülümsemesi kayboluyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor. Ne söylemediğimi anladığı çok açık. İç geçirdi. "Onu öylece saklayamazsın. Sen hırsız değilsin patron."

"Biliyorum," diyorum. "Ama masum bir kızı o ucubeyle çalışmaya gönderme fikri hoşuma gitmiyor."

Başını salladı. "Bunu anlıyorum. Ben de katılıyorum. Ama onunla birlikte çalışmazsan, başka ne seçeneği olabilir ki? Tüm dünyayı kurtarmak senin işin değil."

İçimi çekiyorum, elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Yaptığım şey bu değil." Bir an bana baktı. "O zaman ne yapıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama gerçek şu ki ne yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, bu kadını Matt Young gibi biri tarafından mahvedilmeye göndermek istemediğim. İş iyi. Bir çırak istemiyor

olabilirim ama o

en azından dövmeçilikte iyi olup olmadığını görme şansı olmalı. Eğer Matt'le çalışıyorsa, bu şansı bulabileceğinden şüpheliyim.

Jessie alçak bir sesle, "Bunu çözmen gerek," dedi. "Ve hızlıca."

Haklı, biliyorum. Ama yine de hoşuma gitmiyor. "Kahretsin."

Jessie gülümseyerek Avery'nin yüzüne dönmeden önce bir an için bana sırtıyor. "Bir daha düşündüm de, sana yardım edebileceğimi sanmıyorum. Üzgünüm."

Avery'nin yüzü düşüyor ve bana ters ters bakıyor. "Ona ne söyledin? Onu kovmakla mı tehdit ettin? Eminim etmişsindir. Yapılacak en uygun şey bu gibi görünüyor."

Jessie bana gülümseyerek, "Beni asla kovmaz," diyor. "Bensiz yaşayamaz."

"Bu fikir aklıma yatmaya başladı," diye mırıldanıyorum. Jessie sadece gülüyor.

Avery'nin hâlâ beklediği tezgâha doğru yürüyorum. "Custom Skin'deki randevunuzu iptal edin. Pazartesi saat 11'de tekrar gelin ve şartları konuşalım."

Ela gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, belli ki kafası karışmış. "Şartlar mı? Ne için?"

"Çıraklık döneminiz," diyorum ve ofisime geri dönüyorum.

Kapıyı kapatıyorum ve sonra nadiren yaptığım bir şeyi yapıyorum. Kilitliyorum. Az önce verdiğim sözlü taahhüt hakkında düşünmek için birkaç dakika sessizliğe ihtiyacım var. Başka bir sanatçıya hiç danışmanlık yapmadım. Bu fikir hiç aklıma gelmedi. Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi hiç bu göreve uygun hissetmedim. Kendimi hiçbir zaman bir başkasına öğretecek kadar nitelikli hissetmedim. Çok iyi bir dövme sanatçısıyım ama bir öğretmen değilim. Bunun için sabrım yok. İç çekerek sandalyeme çöküyorum.

"Siktir."

Ellerimi ondan uzak tutmak için elimden geleni yaparken bir şekilde bu kadına nasıl dövme sanatçısı olunacağını öğretmem gerekiyor. Ben aptal değilim. Ondan etkilendiğim gün gibi ortada. Ve onun da benden etkilendiğini görmemek için kör olmak gerekir. Ama bu önemli değil. İşyeri ilişkilerine izin vermiyorum. Dükkanımda drama istemiyorum. İltimas istemiyorum. İlişkiler eninde sonunda bittiğinde ortaya çıkan kaçınılmaz kaosu kesinlikle istemiyorum. Yıllar içinde öğrendim ki işi kişisel şeylerden ayrı tutmak en iyisi. Çalışanlarımla kişisel ilişkiye en yakın olduğum şey Jessie'nin bana sataşmasına izin verip onu kovmamak.

Yani, Avery ile aramdaki bu tuhaf çekim her neyse, bunun hiçbir yere gitmeyeceğini bilmesini sağlamalıyım. Görmezden gelinmeli. Ona öğretmemi istiyorsa, sadece işe odaklanmalı. Ben de dövme hakkında hiçbir şey bilmeyen birine nasıl öğreteceğimi bulmaya odaklanmalıyım. Baktan bir gösteri olacak.

Chapter 11

Avery

Cass ve ben Elemental Ink'ten ayrılıp arabama doğru yürürken şaşkınlık içindeydim. Corbin'in fikrini değiştirdiğine inanamıyorum. Keşke bunu ona neyin yaptırdığını bilseydim. Jessie denen kızın ona söylediği bir şey miydi? Bir şeye karar verdiğinde fikrini değiştirecek bir adam gibi gelmiyor bana. Ama o değiştirdi. Onun yanında çıraklık yapmayacağım konusunda çok kararlıydı, ama belli ki bir şey onu pes ettirmişti.

"O da neydi öyle?" Cass arabama bindiğimizde sordu.

"Görünüşe göre sonunda çıraklığı kaptım," diyorum, kafam karışmış gibi değil de mutlu görünmeye çalışarak.

"O değil. Demek istediğim, o seksi dövme tanrısıyla aranızda ne halt vardı?"

Gözlerimi devirirken bile yüzümün ısındığını hissediyorum. "Sana onun bir pislik olduğunu söylemiştim."

Başını iki yana sallar. "*Ondan* da bahsetmiyorum. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Anlat bakalım."

Emniyet kemerime uzanırken başımı sallıyorum. "Söyleyecek bir şey yok," diyorum. "Sanırım fikrini değiştirdi."

"Avery Elizabeth Scott, sakın benden bir şey saklamaya kalkma," diye bağıyor Cass neredeyse. "Corbin'le aranızda ateşli bir cinsel gerilim vardı ve her ayrıntıyı hemen şimdi bilmek istiyorum."

Şaşkın bir dehşet ifadesiyle ona bakıyorum. "Annem gibi mi konuşmaya çalışıyordun? Çünkü yaptın."

Yüzünde iğrenme ifadesi belirir. "Kaba! Sadece bilmek istediğimi söyle." İçimi çekerek daireme doğru sürmeye başladım. "Peki," diyorum.

"Arada bir gerginlik var, evet. Dün beni dükkândan kovduğunda bunu fark ettim. Ama görmezden gelmeyi tercih ettim çünkü onu bir daha asla görmeyecektim."

Nefes almak için duraksadıktan sonra "Ben hariç. Dün gece kulüpte."

Yola odaklandığım için Cass'in şaşkın bakışlarını göremiyorum ama birkaç saniye sessiz kaldığı için ağzının açık kaldığını tahmin ediyorum.

"Bunu bana neden söylemedin?!"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum."

"Böyle düşünmeyi bırakmanın zamanı geldi, çünkü yakında senin patronun olacak."

Kırmızı ışıktaki durduğumda onunla yüzleşmek için döndüğümde acınası bir şekilde inliyorum. "Sence Corbin'in yanında çıraklık yapmalı mıyım?"

Bana fazladan bir kafam varmış gibi bakıyor. "En iyisi o. Almamak aptallık olur."

"Ama o bir pislik," diye karşı çıkıyorum. "Bunu kendin de gördün."

Yüzünü buruşturuyor. "Kesinlikle biraz yıpratıcı. Ama ona yalan söyledin. Kim bilir? Belki normal şartlar altında çok daha naziktir. Bu garip bir senaryo."

"Yıpratıcı demek hafif kalır," diye mırıldandım.

"Konuyu değiştirmeyi bırak ve bana dün gece ne olduğunu anlat," diyor. Boyun eğerek iç çektim. "Peki."

Yolun geri kalanında konuşuyorum, ona dün gece kulüpte Corbin'le karşılaşmamın tüm ayrıntılarını anlatıyorum. Cass sözümü kesmiyor, buna minnettarım.

için. Konuşmamı bitirdiğimde, ona anlattığıma memnun oldum. Bunu biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Yani, evet," diyorum bitirdiğimde. "Burada biraz gerginlik var."

Binamın dışındaki park yerimde durduğumda, en iyi arkadaşşıma bakmak için koltuğumda kayıyorum. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bu gerginlik değil," diyor. "Bu saatli bir bomba." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen," diyor sırtarak. "Onu kesinlikle becereceksin."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve başımı iki yana sallıyorum. Nasıl bir şey olacağını düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Dün gece kulüpte bana söylediği her şeyi düşünerek, boğazıma dolanan elini ve üzerimde dolanırken iri bedenindeki gücü düşünerek uyuyakalmıştım. Boğazımdaki o eli ve o koca vücudu beni kontrol etmek için kullanması fikri beni anlatamayacağım kadar tahrik ediyor.

"Hayır, değilim" diyorum. "Kendin söyledin. Yakında benim patronum olacak. Ya da ona yakın. Patronumla yatamam."

"Kim uykudan bahsetti ki?" diyor. "Onu becereceğini söyledim. Ve seni suçlamıyorum. Bu işte iyi gibi görünüyor."

"Sana bir şey söylediğim için pişmanım," diye mırıldanarak arabadan indim.

"Hayır, değilsin," diyor beni takip ederek. "Bu paylaşım anlarına değer veriyorsun."

Başımı sallıyorum ama gülümsüyorum. İkimiz de ona sataştığı için gerçekten kızgın olmadığımızı biliyoruz. Ve küçük bir parçam onun haklı olabileceğinden endişeleniyor. Corbin'le aramızda sadece çekimden daha büyük bir şey var. Daha önce hiç hissetmediğim bir cinsel gerilim. Ama bunun için gelecekteki kariyerimi riske atarsam lanetleneceğim.

"Onunla yatmayacağım," diye fısıldıyorum, sözlerime olabildiğince kararlılık katmaya çalışarak. "İşleri kesinlikle profesyonel tutacağız."

Bana bir an bile inanmadığını belli eden bir sesle, "Tabii ki inanıyorsun," diyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"O da ne?" diye sordum.

"Sonunda Tattoo Baba'yı becerdiğinde, tüm kirli detayları istiyorum. Kendini tutma."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Lütfen ona öyle deme."

"Neden demeyeyim? Bence ona yakışıyor."

"Senden nefret
ediyorum."

"Hayır,
etmiyorsun."

Asansöre binerken Cass'in tahminini görmezden gelmeye çalışıyorum ama içten içe haklı olduğunu düşünüyorum. Corbin seks söz konusu olduğunda her şeyin kontrolünü eline alacak türden bir adama benziyor. Ve muhtemelen partneri de bunun için ona teşekkür edecektir. Dün gece ona yalvarmamla ilgili sözlerini düşünüyorum. Bir erkeğe hiçbir şey için yalvarmayacağımı söylemek kolay. Ama boynumdaki elini hatırlayınca haklı olup olmadığını merak ettim. Ve şimdi yine Cass gibi düşünüyorum. Corbin'le seks yapmayı düşünemiyorum. O yasak.

"Bu konuda arkamda olmana ihtiyacım var," diyorum, sesim ciddi. "Bu çıraklığın işe yaramasını istiyorum. Harika bir dövme sanatçısı olmak istiyorum. Bu yüzden Corbin'le seks yapmayı düşünemem. Bu da en iyi arkadaşımın beni hizada tutmasına ihtiyacım olduğu anlamına geliyor, beni kötü seçimler yapmaya teşvik etmesine değil."

"Kötü bir seçim olacağından bu kadar emin misin?" diye soruyor. Ona kaşlarımı kaldırdığımda iç geçiriyor. "Peki. Bırakacağım. Ama şunu bil ki bence çok şey kaçırıyorsun."

İçten içe haklı olabileceğini düşünüyorum. Ama bunu yüksek sesle dile getirmiyorum. Konuyu kapatmak ve geleceğime odaklanmak istiyorum. Bu da kadınsı organlarımın düşüncelerimi kontrol etmesine izin vermemem gerektiği anlamına geliyor. Eğer harika bir dövme sanatçısı olacaksam, odak noktam bu çıraklık eğitimi olmalı. Corbin'le aramda olanlara değil. Eminim o da aynı şekilde düşünüyordur. İşini ciddiye alıyor gibi görünüyor. İşin içine seks katarak suyu bulandırmak isteyeceğinden şüpheliyim. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum, içime küçük bir pişmanlık saplansa bile. Çünkü derinlerde bir yerde, eğer gerçekten düşünmeme izin verirsem, Cass'in haklı olduğunu biliyorum. Corbin'le seks yapmak muhtemelen harika olurdu. Bunu asla öğrenemeyeceğimden değil.

Cass ve ben öğleden sonranın geri kalanını evimde pijamalarla uzanarak, Gurur ve Önyargı'yı izleyerek ve Darcy'ye milyonuncu kez bayılarak geçirdik. Bu beni üniversitedeki hafta sonlarımıza ve hiçbir sorumluluğumuz olmadığını bilmenin verdiği o kaygısız duyguya geri götürüyor. Şu anda doğru olduğundan değil, ama birkaç saatliğine öyleymiş gibi davranmak güzel. Pazartesi günü gerçekliğin geri gelmesi için yeterince yakın. Şimdilik, rol yapmaya devam etmekten mutluyum. Yarın,

Cass New York'a geri dönecek ve beni

belirsiz geleceğimle tek başıma. Sadece bir tren yolculuğu uzakta olduğunu biliyorum, ama bu onun her zaman yanımda olmasının yerini tutamaz.

"Seni özleyeceğim," diyorum filmin jeneriği akarken ona dönerek.

İç çekiyor. "Biliyorum. Senden bu kadar uzakta yaşamaktan nefret ediyorum."

"Buraya taşınmalısın," diyorum. "Birlikte yaşayabiliriz, kıyafetlerimizi paylaşabiliriz. Tıpkı üniversite gibi olacak." Sesim hüzünlü bir özlemle dolu.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Eninde sonunda büyümek zorundaydık, A."

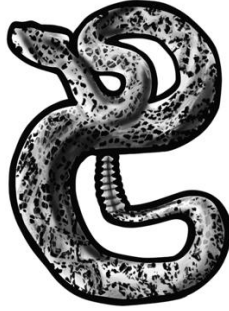
Nedense gözlerimin ani yaşlarla dolduğunu hissediyorum. Acıya karşı gözlerimi kırıştıtırıp gülümsemeye zorluyorum. "Hatırlatma bana."

Cass uzanarak kolunu bana doluyor ve beni kendine çekerek sarılıyor. Ona doğru eğildim ve başımı omzuna yasladım.

"Birbirimizi aşmadığımız sürece," diyorum. "Asla öyle bir şey olmayacak. Ömür boyu benimle kalacaksın."

"Güzel."

Chapter 12

Corbin

Avery ve arkadaşının gittiğinden emin olana kadar ofisimden çıkmıyorum. Onlarla iyi geçinecek ya da kararımı açıklamaya çalışacak havada değilim. Kahretsin, kendime bile açıklayabileceğimden emin değilim. Jessie'nin beni bu kadar kolay bırakmayacağını bilmeliydim. Ofisimin kapısını açtığımda yüzünde bilmiş bir sırıtışla beni bekliyordu.

"Bana öyle bakmayı kes," diyorum. "Bu ürkütücü." Gülümsemesi daha da genişliyor.

"Ondan hoşlanıyorum."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Onu tanımıyorsun bile."

Arka taraftaki küçük çalışan dinlenme odasına giderken yanından geçip gidiyorum. Tabii ki o da beni takip etti. Sandviçim hâlâ orada duruyor, yarısı yenmiş. Muhtemelen bir sonraki müşterim gelmeden önce bitirecek zamanım var, ama ben

artık pek iřtahım yok. Tek dūřunebildiđim az önce yaptıđım anlařma ve bunu ne kadar berbat edeceđim.

"İyi bir karakter yargıcıyımdır," diyor Jessie. "Bazen."

Mırıldandığı kelime üzerine ona baktım. "Bazen mi?"

Omuz silkiyor. "Eskiden olduğumdan daha iyiyim."

Geçmişi hakkında konuşmaya en çok bu kadar yaklaşıyor. Cevaptan çok soruya yol açan şifreli yorumlar. Tam ona ne demek istediğini soracaktım ki n kapının ziline açıldığını ve Noah'ın selam verdiğini duydum.

"Sanırım haklı olup olmadığını öğreneceğiz," diye mırıldanıyorum sandviimi paketleyip buzdolabına koyarken.

"Bence bu iyi bir şey olabilir," diyor Jessie. "Burada biraz yardıma ihtiyaımız var. Çok fazla çalışıyorsun. Basit, günlük işlerle ilgilenecek birinin olması yükünü biraz hafifletebilir. O ofiste olmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden bu kadar meraklısın?"

"Algılayıcı," diye düzeltiyor. "Ve bu seni tanıyan herkes için çok açık. Noah da bunu görebilir."

"Noah neyi görebiliyor?" Noah odaya girerken sorar.

"Dövme yaptırmayı seviyor ama diğer her şeyden nefret ediyor," diyor Jessie. "Nefret etmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Oh, evet," diyor Noah. "Yine de bunun senin normal huysuzluğun olduğunu düşündüm."

"Ben huysuz değilim," diye tersliyorum ve ikisini de gldryorum. Nefes alarak sesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ne? Huysuz değilim."

Jessie omzuma vurdu. "Tabii ki hayır."

"İkinizden de nefret ediyorum," diyorum ve dükkânın önüne açılan kapıya doğru ilerliyorum.

"Hayır, bilmiyorsun," diyor Jessie.

"Bizi seviyorsun," diyor Noah aynı anda.

"Daha çok bir rehine durumu gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum.

Bir sonraki mşterimi karşılamaya giderken onların kahkahalarını ve alaylarını görmezden geliyorum. Biraz erken geldi ama umurumda değil. İşe odaklanmak son yaşadığım sıkıntıyı aklımdan çıkaracak. En azından ben öyle olmasını umuyorum. Onun yerine, fikrimi değiştirdiğimi fark eden Avery'nin yüzünü görmeye devam ediyorum. Yüzünde şok ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Ama bunun arkasında

Heyecan. Tam olarak gülümsememişti ama gülümsemek istediği belliydi. Ve nedense bu beni iyi hissettiriyor. Bu da beni kızdırıyor.

Belki de Noah ve Jessie haklıdır ve ben sadece huysuz bir pisliğimdir. Bana pislik dedikleri için değil. Hayır, bunu sadece Avery yapmıştı. Hatta birkaç kez. Anısı beni neredeyse güldürüyor. O da bana pislik demişti. Bana hakaret ettiği için onu suçlayamam. Ne de olsa haklıydı. Ona karşı pislikten başka bir şey değildim. Ama bunu hak etmişti. En azından başlangıçta. Dün gece kulüpteki hareketlerimi gerçekten haklı çıkaramıyorum. Bana ne oldu hâlâ emin değilim.

Onu o kırmızı elbisenin içinde görmek beynimde bir şeylere kısa devre yaptırmış ve ilkel yanım devreye girmişti. Ona sahip olmak için ezici bir ihtiyaç hissetmiştim. İstersem bana karşı güçsüz olduğunu ona göstermek için. Kendimi ona ya da bir başkasına zorlayacağımdan değil. Ama onun zorlanmaya ihtiyacı yoktu. Bana olan çekimine karşı savaşmış olsa bile tamamen istekliydi. *Hay sikeyim*. Şimdi ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye geri döndüm. Düşünmem gereken son şey bu. O benim çalışanım olacak. Ve ben çalışanlarımla yatmam. İşyerinde ilişkiye bile izin vermem. Kurallardan biri bu. O yüzden sikimle düşünmeyi bırakıp Avery'yi en kısa sürede en iyi şekilde eğitmeye odaklanmalıyım. Onu Elemental Ink'ten ne kadar çabuk çıkarırsam, akıl sağlığım için o kadar iyi olur.

Dövme yaptığım yaklaşık iki saatin çoğunu, bir çırağı mümkün olduğunca hızlı eğitmek için bir strateji beyin fırtınası yapmaya çalışarak geçiriyorum. Sonra da mümkün olan en kısa sürede işi bırakmasını sağlayacak yollar bulmaya çalışıyorum. Bu onu başımdan savar ve beni kancadan kurtarır, değil mi? Ama bu muhtemelen onu Custom Skin ve Matt-Fucking-Young'a koşturacaktır. Zaten en başta onu işe almayı kabul etmemin sebebi de buydu. Onu kaçırmak işe yaramaz. Onu Noah'ın üzerine atamam. O iyi, ama hala biraz acemi. Ondan yaklaşık 5 yıllık tecrübem var. Ayrıca, evde karısı ve çocukları var ve birini eğitecek zamanı yok. Ona sormam bile adil olmazdı. Kendimi bu karmaşanın içine ben soktum. Sonuçlarıyla başa çıkmak bana bağlı.

Gecenin son müşterisiyle işimi bitirdiğimde ellerim, bileklerim ve boynum ağrıyor. Tek istediğim evime gitmek ve küçük balkonumda soğuk bir birayla oturmak. Ama Avery Pazartesi günü geliyor ve onun çıraklığının nasıl olacağına dair bir plan yapmam gerekiyor. Çoğu dövme çıraklığı yıllar sürer. Avery'nin bunu bildiğinden emin değilim. O düşünüyor mu

birkaç ay içinde öğrenip iyi olabileceği bir şey mi? İyi bir sanatçı olması dövmede iyi olacağı anlamına gelmez. Onu eğitmemi istiyorsa, bunun uzun bir taahhüt olacağını ona açıkça belirtmem gerekiyor. Kendini buna adamamış birini eğitmek için zaman ve enerji harcamak istemiyorum.

Masamda otururken bir kâğıt kalem çıkarıp kuralların ve beklentilerin bir listesini yapmaya başladım. Bunların çoğu Jessie, Noah ve benim zaten uyguladıklarımla aynı. Ama bir çırağtan isteyeceklerime daha spesifik olan birkaç tane daha ekliyorum. Dövme makinesini kullanmasına izin verilmesinin muhtemelen aylar alacağını bilmesi gerekiyor. O zaman bile, insan derisi üzerinde olmayacak. Eğitimsiz bir sanatçının birinin dövmesini mahvetmesine izin vererek adımı ve dükkanın itibarını riske atmayacağım.

Bir saat sonra listeme bir düzineden fazla madde daha ekledim. Ve hala bazı şeyleri atladığımı düşünüyorum. Hiç kimseyi eğitmedim ve kendi çıraklığımın üzerinden yıllar geçti. Bu işte işler sürekli değişiyor, bu yüzden neyi unutuyor olabileceğimi bile bilmiyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıp internette dövme çıraklıkları hakkında bir arama yapıyorum ve birkaç web sitesine göz gezdiriyorum, ilerledikçe daha fazla not alıyorum.

Listemde önemli bir şeyin eksik olmadığından emin olduğumda geç olmuştu ve çok yorulmuştum. Jessie ve Noah saatler önce ayrıldılar, bu yüzden dükkan sessiz ve boş. Eve gidip biraz dinlenmeliyim. Yarın günümün çoğunu alacak üç müşterim var. Dükkânda yapmam gereken bir düzine kadar küçük şeyden bahsetmiyorum bile. Hazırladığım listeye uzanıyorum ama dükkânın telefonu çalıyor ve sessizliği bozuyor. Ahizeye bakmadan önce tiz ses karşısında hafifçe irkiliyorum. Numarayı hemen tanıyorum ama kız kardeşimin neden benim cep telefonumu değil de dükkânı aradığından emin değilim. İkinci kez çaldığında cevap vermek için telefona uzanıyorum.

"Henley, ne oldu?"

Soruma cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Neden hala iştesin?"

Gülümsüyorum. "Birinin burayı çalışır halde tutması gerekiyor." "Bunun her zaman sen olman gerekmiyor," diyor.

Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturuyorum. "Başka kimsenin bunu doğru yapacağına güvenmiyorum." İç çektiğini duyabiliyorum. "Belki de senin sorunun budur."

Gülüyorum. "Eminim bu birçoğundan sadece biridir. Bu noktada bir listeniz var, değil mi?"

"İstediğimi biliyorsun," diyor neşeyle. "Ama bu yüzden aramadım."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Hem dükkânı neden aradın ki?"
"Çünkü telefonuna cevap vermiyorsun," diyor hayal kırıklığına uğramış bir havayla.

Kafam karışmış bir halde cebimden telefonumu çıkarıp bakıyorum.
Ekran siyahtı.

"Huh," diyorum. "Ölmüş."

Henley tekrar iç geçirir. "Tipik."

"Listeye ekle," diyorum, kızgınlığına sırtarak.

Sadece gülüyor. "Cumartesi gecesi gidebileceğin eğlenceli bir yer yok mu?"

Boynumun arkasını ovuşturarak sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Yalancı."

"Bu kardeşlik bağlarını sevmediğimden değil, ama aramanın bir nedeni var mı?" Tekrar soruyorum.

"Aslında evet," diyor. "Dün gecedan sonra seni kontrol etmek için aramıştım. İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum. "Kulüp hayatının büyük bir hayranı olmadığımı biliyorsun." "Evet, evet," diyor. "Ama daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Ve yaptım. Daha dün gece."

Telefondan bana kaşlarını çatarak baktığını duyabiliyorum. "Sanırım altı ayda birle yetinmek zorunda kalacağım," diye mırıldanıyor.

Gülüyorum ama en son ne zaman işle ilgili olmayan bir şey yapmak için dışarı çıktığımı ya da sıradan bir ayak işi yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum. Hatırlamakta zorlanıyorum. Henley haklı olabilir ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğim.

"Sadece beni kontrol etmek için aramadın," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Ne istiyorsun?"

"Neden bir şey istediğimi varsayıyorsun?" diye soruyor, sesi biraz incinmiş bir tona bürünüyor.

"Çünkü sadece beni kontrol etmek için mesaj atardın."

"Yapmadığımı nereden biliyorsun?" diye karşı çıkıyor. "Telefonun çalışmıyor, unuttun mu?"

Başımı sallayarak sadece gülümsüyorum. "Ne oldu?"

"İyi," diye homurdanıyor. Tekrar konuştuğunda sesi tatlı bir tona dönüşüyor. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde beni bir randevu için araya sıkıştırabileceğinizi umuyordum."

"Ah," diyorum. "Bir iyilik istiyor."

"İyilik değil," diyor. "Sana ödeyeceğim."

"Bugünlerde ne kadar ücret aldığımı biliyor musun?" Şüpheli bir tavırla sordum. "Aile indirimi istemediğimi söylemiyorum."

"Aile indirimi yok," diyorum. "Aslında, aileniz olduğu için sizden daha fazla ücret almalıyım."

"Ailemizin ne kadar berbat durumda olduğunu düşünürsek, muhtemelen haklısın," diyor Henley sert bir şekilde.

Hiç komik olmasa da ikimiz de gülüyoruz. Ailemizde büyümek eğlenceli bir şey olmaktan çok hayatta kalmak gibiydi, ama ben ve Henley için mizah her zaman başa çıkma mekanizmamız oldu. Bu ve kaçınma.

"Hangi günü düşünüyordun?" Dizüstü bilgisayarımın zamanlama programımı açarken konuyu değiştirerek soruyorum.

"Meşgul olduğumu biliyorum" diyor. "O yüzden, boş vaktiniz olduğunda söyleyin."

"Hiç boş zamanım yok," diyorum. "Pazar günleri hariç, ama o zamanlar genellikle ofis işlerini hallediyorum."

"Bir asistana ihtiyacınız var," diyor Henley. "Ya da bir ofis müdürüne." Aklıma Avery ve onun çıraklığı geliyor.

"Aslında ben de bu doğrultuda bir şey üzerinde çalışıyorum," diyorum. "Yakında işe başlayacak bir çırağım var. Dükkânda bana yardım edecek. Bazı günlük işleri halledecek, böylece beleşçi kız kardeşime dövme yapmak için daha fazla zamanım olacak."

"Hey! Ödeyeceğimi söyledim."

"Paranı istemiyorum," dedim. "Ama Jensen's Bakery'deki kaplumbağa keklerinden istiyorum."

Henley şehrin öbür ucunda, şimdiye kadar tattığım en iyi brownie'lerden sadece iki blok ötede yaşıyor. Onları satın almak için oraya gidebileceğimi biliyorum ama kısıtlı izin zamanımda buna vakit ayırmak zor.

Henley iç çekerek, "İyi," diyor. "Başka bir şey var mı?"

"Jessie'ye biraz kurabiye getir," diyorum. "Anlamıyorum ama bunlara bayılıyor. Bana sorarsanız çöp kurabiyeler."

"Hey, o kadar da kötü değiller. Şekerli kurabiyelerden daha iyi. Onlar çöp kurabiyeler."

"Doğru," diye kabul ediyorum.

"Tamam," diyor. "Dövme zamanı karşılığında kek ve kurabiye getireceğim. Harika bir dövme sanatçısı olan bir ağabeyim olmasına bayılıyorum."

"Kendimi çok kullanılmış hissediyorum," diyorum sözlerime incinmiş bir ton katarak. Gülüyor. "İyi. Ben de seni seviyorum. Bu daha mı iyi?"

"İşe yarar."

Henley konuyu değiştirerek, "Bana şu çıraktan bahset," diyor. "Bir çırak almak senin için daha az değil, daha çok iş değil mi?"

İç çekiyorum. "Sayılır. İlk başta sadece dükkânda çalışacak. Operasyonları, kuralları, protokolü öğrenecek. Bir müşteriye dokunmadan ya da kimseye dövme yapmadan yapabileceği her şeyi. Yani ilk bir iki haftadan sonra iş hayatım biraz daha kolaylaşacak. Onu dövme konusunda eğitmeye başladığımda bu durum tekrar değişecek. Ama bu aylar sonra olacak."

Avery'nin her gün saatlerce etrafımda olmasının ve hissettiğim cazibeye göre hareket edemememin hayatımı cehenneme çevireceğini söyleyen kafamdaki küçük sesi görmezden geliyorum. Bunu Henley ile tartışmama gerek yok. Onun bu duruma nasıl baktığını ancak hayal edebilirim. Muhtemelen sonu felaketle bitecek bir şeyi kabul ettiğim için bana deli olduğumu söyleyecektir.

"Ne zamandan beri çırak alıyorsun ki?" diye soruyor.

"Almıyorum," diyorum iç çekerek. "Karmaşık bir durum."

"Dinliyorum," diyor.

Kız kardeşime ne kadarını söylemem gerektiğine karar vermeden önce bir an tereddüt ediyorum. O her zaman anlayışlı olmuştur, özellikle de konu ben olduğumda. Ona yalan söylemeyi daha ergenlik çağındayken, bu konuda asla başarılı olamayacağım belli olduğunda bıraktım. Bir şekilde sahtekârlığın kokusunu alabiliyor. Sanırım bu yüzden işletme fakültesinde başarılı oldu ve şu anda acımasız bir iş kadını.

"Adı Avery," diyorum.

"Tatlı mı?" Henley araya giriyor.

Gülüyorum. "Çalışanlarıma asılmak yok."

"Çok sıkıcısın," diye mırıldanıyor.

"Sıkıcı olmak iyidir. Hayatımı sakinleştiriyor. Tam sevdiğim gibi."

"İyi," diyor. "Ama çok şey kaçırıyorsun. Bana Avery'den biraz daha bahset." "Üniversiteden yeni mezun oldu. Sanırım sanat ve işletme okudu.

Onun gibi bir şey. Ama portfolyosu iyi. Yetenekli bir sanatçı. Ve öğrenmek istiyor."

"Tamam," diyor Henley, kelimeyi uzatarak. "Ama neden onu almaya karar verdin?"

Soruyu geçiştirmeye karar verdim, çünkü Avery'ye neden bir şans

vermeye karar verdiğimden hâlâ tam olarak emin değilim. Bunun bir kısmı, Avery'yi dışarıda tutmakla ilgiliydi.

Matt Young'ın pençelerinden. Ama tek yapmak istediğim buysa onu uyarabilirdim. Onu işe almama gerek yoktu.

"Kendin de söyledin, çok çalışıyorum," diyorum sonunda. "Jessie de buralarda yardım almam konusunda bana söylenip duruyor. Ayrıca ofis işlerinden nefret ediyorum."

"O zaman bir ofis müdürü işe alın" diyor. "Bunun için birinin öğretmeni olmanıza gerek yok."

O haklı, biliyorum. Aylar önce bir ofis müdürü tutabilirdim. Avery'nin stajyerliği bittiğinde hala ihtiyacım olabilir. Ama bu gelecek için bir sorun. Şimdiye kadar dükkânı müdür olmadan gayet iyi idare ettim. Bir süre daha idare edebilirim.

"Biliyorum," diyorum. "Ama o iyi biri. Ve eğer ona öğretebilirim, bunun sektörün geleceği için iyi olacağını düşünüyorum."

Henley, "Şu haline bak, genç beyinleri şekillendiriyorsun," diye takılıyor.

"Kapa çeneni," diyorum gülerek. "Sadece dışarıda doğru düzgün öğretmek için zaman ayırmayan pek çok yer olduğunu biliyorum. Onu vasat bir sanatçıya dönüştürerek yeteneğinin boşa gitmesini istemiyorum."

"Mantıklı, sanırım," diyor. "Sadece huysuz ağabeyimin birinin akıl hocası olmak için zaman ayırmasına şaşırdım. Gelecek nesil dövme sanatçılarına ilham veriyor, her seferinde bir çırak."

"Seninle neden konuştuğumu bile bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Çünkü beni seviyorsun," diyor neşeli bir ses tonuyla.

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

Gülüyor. "Gelecek Pazar seansım için uygun mu?" diye soruyor, tekrar vites değiştirerek.

Programıma bakarken önümüzdeki haftayı düşünüyorum. "Bu iyi olur. Saat 1'de olur mu?"

"Mükemmel" diyor. "Ben de bir sürü nefis unlu mamul getireceğim." "Kimseye browni ile rüşvet verilebileceğimi söyleme," diyorum.

"Söylesem bile bana inanmazlar. Sen herkese karşı çok kabasın." "Ben kaba değilim," diyorum. "Sadece kiminle ilişki kuracağım konusunda seçiciyim."

Henley yine gülüyor. "Kime karşı pislik olmadığın konusunda seçici misin yani?"

"Böyle devam edersen gelecek hafta sırtına gerçek bir göt deliği ekleyeceğim."

"Buna cesaret edemezsin," diyor. "Yaptığın işten çok fazla gurur duyuyorsun."

"Kaliteli bir iş olmayacağını kim söyledi?" Alay ediyorum. "Şimdiye kadar gördüğün en gerçekçi görünümlü göt deliği olacak."

"Peki," diyor kahkahaları arasında. "İyi davranacağım." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Gelecek Pazar görüşürüz," diyor. "Ve teşekkürler Corbin. Ne olursa olsun, sen gerçekten harika bir kardeşsin."

"Kıçımı öpmeyi bırak," diyorum. Sonra daha ciddi bir tonda, "Seni seviyorum, Hen." diye ekliyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Hala gülümseyerek aramayı sonlandırıyorum. Ailemiz ne kadar berbat olursa olsun, Henley ve benim bu kadar normal olmamız şaşırtıcı. İkimizin de başladığımız yerden ne kadar uzağa geldiğimize her gün hayret ediyorum. Bu yolculuğu bizden başka kimse bilmiyor.

Kurduğum işe gururla ve biraz da merakla bakıyorum. Bazı günler buraya gelmeyi nasıl başardığımdan hâlâ emin değilim. Bazı insanların bir dövme dükkanının gurur kaynağı olmasıyla alay edeceğini biliyorum; ancak bu binanın etrafına baktığımda, beni buraya getiren onca yıllık mücadele ve fedakarlığı görebiliyorum.

Başarılı bir dövme sanatçısı olmak için uzun yıllarımı harcadım, başka dükkanlarda çalıştım, yollara düştüm, kendime bir isim yaptım ve sonunda kendi dükkanımı açtım. Sonra, burayı hayal ettiğim gibi inşa etmek için uzun zaman harcadım. Sonra başarısız olacağından endişe ettiğim yıllar oldu. Şimdi, nihayet benimle çalışan bir ekibim, geniş bir müşteri tabanım ve çoğu sanatçının imreneceği bir bekleme listem var. Uğruna çalıştığım her şeyin burada, benim ellerimde olduğunu hissediyorum. Ve ben bunun farkına bile varamayacak kadar günlük hayatın içindeydim. Çalışmaya ve bir sonraki ya da ondan sonraki hedefe doğru çabalamaya devam ediyorum, bulunduğum yerin tadını çıkarmaya zaman ayırmıyorum. Beş yıl önceki adam olsaydım şu anda burada olduğum için çok mutlu olurum. Bu çok uzun zamandır hayalimdi. Ve gerçekleştiğinde farkına bile varmadım.

Sandalyemde arkama yaslandım ve farkına varınca göz kırptım. Bir süredir başarılı olduğumu bilmiyor değilim. Farkında değilmişim gibi de değil. Sadece geçmişin perspektifinden gerçekten bakmadım. Zirvede kalmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, ilk etapta oraya ulaştığım gerçeğinin tadını çıkarmayı kaçırdım. Belki Jessie ve Henley haklıdır. Çok fazla çalışıyordum. Burada daha fazla yetki devretmeye başlamalıyım. Yeni çırağımdan başlayarak.

Chapter 13

Avery

Cass Pazar sabahını, ben ona durması için yalvarana kadar beni heyecanlandırarak geçiriyor. Kendine güveninin bulaşıcı olup olmadığından emin değilim, çünkü öğlen onu tren istasyonuna bıraktıktan sonra tek düşünebildiğim dövme hakkında ne kadar az şey bildiğim. Sonraki birkaç saatimi gelecekteki kariyerim hakkında araştırabileceğim her şeyi araştırarak geçiriyorum. Ta ki öğleden sonra annem tekrar arayana kadar.

Geçen günkü aramasını görmezden geldikten sonra, bundan kaçınmamın mümkün olmadığını biliyorum. Güçlendirici bir nefes alıp cevap veriyorum.

"Merhaba anne," diyorum sesime neşeli bir ton katarak.

"Avery, nihayet," diyor sanki son konuşmamızın üzerinden günler değil de yıllar geçmiş gibi.

"Dört gün önce konuştuk anne," diyorum bıkkınlığımı gizlemeye çalışarak ama başaramayarak.

"Biliyorum," diyor. "Ama Cuma günü aradığımda cevap vermedin. Sana bir şey oldu diye endişelendim."

Her ne kadar karşı koymaya çalışsam da, eski tanıdık suçluluk duygusu içeri sızıyor.

"Bana bir şey olmadı," diyorum. "Ben iyiyim. Aslında iyiden de iyiyim. Harika bir sanatçının yanında yeni bir stajyer buldum."

Bu haberin annemi 11 yaşından beri yaşadığı endişeden uzaklaştıracağını umuyorum. Ondan önce de benim için endişelenmiyor değildi ama kazadan sonra bu durum çok daha kötü bir hal aldı. Hayatımın ne kadar büyük bir kısmının o bir gün tarafından belirlenmiş gibi görüldüğünü bir kez daha fark ettim. Anneme ne kadar iyi olduğumu ve endişelenmemesini söylesem de aşırı korumacı davranmaktan vazgeçmiyor. Kaç doktor ona normal, sağlıklı bir hayat yaşayacağımı söylediye de, beni bir hastane yatağında baygın yatarken görmekten vazgeçemiyor.

Onu gerçekten suçlayabileceğimden değil. Hiçbir ebeveynin yaşamak istemeyeceği bir şey yaşadı. Şans, zamanlama ve inanılmaz tıp uzmanları hayatımı kurtarmış ve o gün babamın hayatına mal olan araba kazasından kalıcı olarak zarar görmememi sağlamıştı. Bazen annemin hayatının en kötü gününden sonra devam edebilmek için ne kadar güçlü olması gerektiğini merak ediyorum. O zamana ya da ondan önceki günlere dair pek bir şey hatırlamıyorum. Kazadan sonra birkaç ay boyunca asla geri getiremeyeceğimi bildiğim anılarımı kaybettim. Bu, yıllar içinde bununla yaşamayı öğrendiğim bir şey. Ama annemin böyle bir lüksü yoktu. O zamanın anıları beynine kazındı. Ve o günden bu yana artan suçluluk duygusunu ve endişesini asla atlatamadı.

Suçluluk duygusu söz konusu olduğunda onu biraz rahat bırakmaya çalışıyorum ama bu her zaman kolay olmuyor. Elim başıma gidiyor ve parmaklarım hemen kafatasımın sol tarafında saçlarımın altına gizlenmiş kabarık yara izini gösteriyor.

"Vakıf için çalışmak üzere eve geleceğini sanıyordum," diyerek bulanık anılarımı yarıp geçti.

"Henüz değil," diyorum. "Bu stajın beni nereye götüreceğini görmek istiyorum. Bana pek çok kapı açabileceğini düşünüyorum."

Gerçeği hafifçe eğip büktüğüm için irkildim. Tam olarak yalan sayılmaz. Corbin James'in çırağı olmak birçok kapıyı açacak. Sadece annemin geçmemi istediği türden kapılar değil.

"Sanatçı kim?" diye soruyor. "Adını duyduğum biri mi?"

"Muhtemelen değildir," diyorum dalgınca. "Bağımsız sanat dünyasında büyük bir isim."

Yeni kariyer hedefimin en güzel yanı da bu. Annem sanat dünyasında pek bilgili değildir. Yıllardır eserlerine taptığım ünlü sanatçıların hiçbirini tanımıyor. Klasikler dışında tabii ki. Ayrıca daha az yaygın izleyici kitleleri arasında popüler olan daha belirsiz olanları da duymamış. Bu da demek oluyor ki ona Boston'daki herhangi bir sanatçının ismini verebilirim ve o aradaki farkı anlamayacaktır. Annem gerçek sanatın en az 200 yıllık olduğuna inanan bir sanat hamisi. Onu aksi yönde ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Yaptığı tek istisna, anlamadığı zamanlarda bile çalışmalarımı her zaman desteklemiş olması.

Babam öldükten ve hastane yatağında traşlı bir kafa, yeni bir yara izi ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamadan uyandıktan sonra; bazı ince motor becerilerimi yeniden kazanmak için çalışmak zorunda kaldım. Bu becerilerden biri de yazmaktı. O günler çok sinir bozucuydu. Harfleri ve onları nasıl oluşturacağımı bilmek ama ellerime istediğim şeyi yaptıramamak işkence gibiydi. Aylarca fizik tedavi ve rehabilitasyon görmüştüm. Dünyadaki tüm paraya sahip olmak beni neredeyse ölmekten alıkoymamıştı, ama ülkedeki en iyi rehabilitasyonu almamı sağlayan şeyin bu olduğunu biliyorum. Annem beni 'iyileştirmek' için hiçbir masraftan kaçınmadı.

Bu kelimeleri hiç söylemedi. Ama onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettiğim zamanlar oldu. İçime kapandım. Çizime yöneldim. İlk başta, harflere ve sayılara odaklanmadan kendimi ifade etmenin bir yoluydu. Tuval üzerinde büyük, geniş izler bırakmak için boya kullanabilirdim. Düşüncesiz karalamalarımı güzel bir şeye dönüştürmek için karakalem kullanabiliyordum. Rehabilitasyonum resmi olarak bittiğinde, bulabildiğim her türlü araçla sanat yaratmaya kafayı takmıştım. Sonunda mürekkep ve kağıtta karar kıldım. Çizim yapmak beynimdeki kaosu anlamlandırmanın bir yolu haline geldi.

"Bu kadar uzun süre yok olman fikri hoşuma gitmiyor," diyor. "Seni özlüyorum."

Zaten var olan katmanın üzerine daha fazla suçluluk duygusu yığılıyor ve boğulma tehlikesi yaratıyor

Ben.

"Biliyorum. Ben de seni özlüyorum," diyorum. Bu bir yalan değil. Annemi özlüyorum.

"Hâlâ gala için geliyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Eylül'de." Bunu sanki tarihi unutabilirmişim gibi söylüyor. Hep aynı tarih.

her yıl 12 yaşımdan beri. Her Eylül ayında, babamın ölüm yıldönümünde Bradshaw Vakfı bir yardım galası düzenler.

Müzayede. Sadece zengin ve seçkinlerin katıldığı resmi bir etkinliktir. Bilet fiyatları 1000 dolardan başlıyor. Ve tüm para, travmatik beyin hasarı geçiren insanların iyileşme masraflarını karşılamalarına yardımcı olan bir hayır kurumuna gidiyor. Her yıl galadan ne kadar korksam da, annemi bunu yaptığı için suçlayamam. Bu onun anlamsız trajediden olumlu bir şey yaratma yoluydu. Etkinliği planlamaya ve düzenlemeye balıklama daldı. Sanırım bu onun babamı kaybetmenin acısıyla başa çıkma yoluydu. Yıllar boyunca benim yaşadıklarımı ya da daha kötülerini yaşayan insanlar için milyonlarca dolar toplamayı başardı. Takdire şayan. Herkes böyle söylüyor. Bu kaçınmayacağım bir zorunluluk. Bu ondan daha az nefret etmemi sağlamıyor.

"Evet," diyorum. "Bunu kaçırmazdım."

"Güzel!" Annem benim tavizimle yatışmış bir şekilde haykırıyor. "Elbiseni çoktan sipariş ettim. Sadece prova için gelmen gerekecek."

Gözlerimi tavana çeviriyor, beni dinleyen her ne kadar iyiliksever bir tanrı varsa ondan sabır diliyorum.

"Buraya gönderebilir misiniz?" diye sordum. "Bu yeni çıraklıkla ne kadar boş vaktim olacak bilmiyorum."

Annemin kendi sabrını isteyip istemediğini merak ettiğim uzun bir duraklama oluyor, ama sonra iç çektiğini duyuyorum.

"Eliza'yla bu işin nasıl yürüyeceğinden emin değilim ama Boston'a gidip gitmeyeceğine bakabilirim. Sanırım ona daha fazla ödeme yapabilirim."

"Hayır, sorun değil," diyorum hemen. "Onu fazladan bir yolculuk yapmaya zorlamak istemiyorum. Montaj için eve geleceğim."

"Mükemmel!" Annemin ruh halinin bu haberle oldukça aydınlandığı açık. "Elbise hazır olduğunda sana haber veririm. Eliza'ya değişiklikleri yapması için bolca zaman vermeniz gerekecek."

"Biliyorum anne," diyorum. Bu benim ilk elbise provam değil ki.

"Belki sen buradayken öğle yemeği yiyebiliriz" diyor.

"Elbette. Bu iyi olur."

"Tatlım, gitmem gerek" diyor. "Yakında konuşur muyuz?"

"Kesinlikle."

"Çıraklığın hakkında her şeyi duymak istiyorum!"

Gülümsüyorum. "Bu hafta başlıyorum. Bir dahaki konuşmamızda sana her şeyi anlatacağım." "Kulağa hoş geliyor, tatlım. Bu hafta sonu konuşuruz. Seni seviyorum!"

"Hoşça kal anne. Ben de seni seviyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve içimi çekiyorum. İyi niyetli olduğunu biliyorum, ancak annemle olan etkileşimlerimden bir şekilde

uzaklaştığımı hissetmekten kendimi alamıyorum

Onu hayal kırıklığına uğratmak. Boston'un en tanınmış dövme sanatçılarından birinin yanında yeni stajyerliğim hakkındaki gerçeği bilseydi ne düşünürdü merak ediyorum. Corbin James'in adını internette aratırsa, beni New York'a ve 'hayattaki doğru yerime' geri götürmek için bir saat içinde özel bir uçakla Boston'a gelirdi.

Annemin hayat hedeflerim hakkında ne düşündüğü önemli değil. Onun desteğine ya da onayına ihtiyacım yok. Ama çoğu çocuk gibi ben de bunu arzuluyorum. Umarım sanat okulunda aldığım süslü eğitimle ne yaptığımı öğrendiğinde anlayışlı davranır.

Chapter 14

Avery

Pazartesi günü geldiğinde, Corbin'le buluşma konusunda ilk seferden daha endişeli hissediyorum. En azından bu sefer bana bir şans vereceğini biliyorum. Ama aynı zamanda ne kadar korkutucu ve çileden çıkarıcı olabileceğini de biliyorum. Bilinmeyen, elinin boynumda olması ve vücudunun bana yaslanması daha az korkutucuydu. Bunların hiçbiri olmayacağından değil. Artık birlikte çalışacağımızı bildiğime göre, işleri kesinlikle profesyonel tutmamız gerektiğini açıkça belirteceğim.

Bu işi halletmem gerek. Kariyerim tehlikede. Ne kadar meraklı olursam olayım, seksi bir kaçamak için bunu riske atamam. Yani, daha fazla ima yok. Yoğun bakışlar yok. Yalvarmaktan bahsetmek yok. Sonuncusu içimde karanlık bir şeyler uyandırır da. Beni yalvarmak için ne gerekiyordu? Corbin'le tanışmadan önce, hiçbir şey söyleyemezdim.

beni bu kadar alçaltır. Şimdi o kadar emin değilim. Bu fikir içime bir sıcaklık seli gönderiyor ve kendimi ıslanırken bulduğumda şok oluyorum. Benim neyim var böyle? Az önce Corbin'le aramda cinsel imalar olmayacağına karar vermemiş miydim? Ve şimdi daha onu görmeden seks hakkında düşünüyorum. Kendimi toparlamam gerek yoksa bu çiraklıktan asla kurtulamayacağım.

Corbin'le buluşmam için dükkâna beş dakika erken geliyorum. Bu buluşmada sadece ikimiz mi olacağız yoksa dükkânda çalışan diğer kişiler de orada olacak mı bilmiyorum. Bir yanım öyle olmasını umuyor. Onunla yalnız kalmaya hazır mıyım bilmiyorum. O çok yoğun. O gece kulüpte yalnız bile değildik ama varlığıyla ve sözleriyle beni bunaltmayı başarmıştı. Şimdi tüm bu durumu tekrar düşünmeye başladım.

Ya adam tam bir sürüngense ve ben aylarca sürececek bir cinsel tacizi kabul etmişsem? Tacizcinin kıyafetlerini yırtmak isteseniz de bu cinsel taciz sayılır mı? Bunun cevabını bilmiyorum. Ama sonsuza kadar arabamda oturamayacağımı biliyorum. Geç kalacağım ve Corbin'in bekletilmekten hoşlanan bir adam olduğundan şüpheliyim. Geç kalmanın onu kızdıracak bir şey olduğunu hissediyorum. Son bir derin nefesle arabamın kapısını açıp dışarı çıkıyorum ve ön kapıya yöneliyorum.

Bir araç dışında park yeri boş. Klasik bir kaslı araba, ama ne tür olduğunu bilecek kadar arabalardan anlamıyorum. Yine de güzel. Parlak ve siyah, kaputunda geniş beyaz çizgiler var. Acaba Corbin'in arabası mı? Yürürken ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum, onu direksiyon başında hayal etmeye çalışıyorum. Bu arabada iyi görüneceğine karar veriyorum. Kimi kandırıyorum ki? Adam muhteşem. Palyaço arabasında bile iyi görünürdü.

Elimi uzattığımda kapı açılıyor ve dikkatim hâlâ eski kaslı arabada olduğu için irkiliyorum. Başımı kaldırıp son zamanlardaki saplantımın nesnesinin sert bakışlarına bakıyorum. Corbin her zamanki gibi kaşlarını çatmış, ama girmem için kapıyı açık tutuyor. Bunun her şeyden çok kibarlıktan kaynaklandığına eminim, ama bu jestten memnun olduğumu hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Günaydın," diyorum, sözlerime mutlu bir ton katmaya çalışarak.

Corbin cevap olarak sadece homurdanıyor.

Tamam, belki sabah insanı değildir. Bazı insanlar değildir. O kadar da erken değil. Sabah neredeyse bitti. Belki de hoş sohbetlerden pek hoşlanmıyordur? Ya da belki hala onun bok listesindeyimdir. Bu en olası gibi görünüyor. Ama kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Benim hakkımda ne hissediyor olursa olsun

Eğit beni. Şimdi ona bunun zaman kaybı olmadığını göstermem gerekiyor. Cass'in dünkü cesaretlendirici sözlerini hatırlamaya çalışıyorum. Çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye iterek kendime güvenimi göstermek için elimden geleni yapıyorum.

"Bugün benimle buluşmayı kabul ettiğin için teőekk rl r," diyorum dükkânın içine doğru yürürken.

Corbin cevap vermiyor, ben de devam ediyorum.

"Her Şeyden sonra bu anlaşmayı kabul etmene şaşırdığımı itiraf etmeliyim." S z m  kesiyorum, i ten içe irkiliyorum. Bunu neden söyledim ki? Yapmam gereken son Şey, ona felaketle sonuçlanan ilk buluşmamızı ve beni çırağı olarak almasına ne kadar karşı olduğunu hatırlatmaktı. Çok zekice, Avery. Gerçekten pürüzsüz.

Bir Şey söylemeyeceği belli olduğunda, "Sadece bunu yapmana sevindiğimi söylemek istedim," diyorum.

Arkamı döndüğümde onu bana beklediğimden daha yakın dururken buluyorum ve sı ırıyorum. Eskiz defterimi almam için elinde tutuyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş ama ifadesi okunmuyor. Gözleri neden bu kadar yoğun? Herkese aynı sinir bozucu bakışla mı bakıyor? Herkes onun tam olarak ne düşündüklerini görebildiğini mi hissediyor? Belki de sadece ben b yleyimdir. İçimden geçen küçük  rpertiye engel olamıyorum. Tek umudum onun fark etmemesi. Elimi uzatıp deri ciltli kitabı ondan almak için kendimi zorluyorum.

"Teőekk rl r," diyorum.

Sadece başını sallıyor. "Anlaşma anlaşmadır," diyor, dükkâna girdiğimden beri ilk kez konuşuyor.

Başımı sallıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ona bu anlaşmayı neden yaptığını sormak istiyorum. Kapıdan çıkmak üzereydim. O kazanmıőtı. Bir Şey fikrini değiştirdi ve bunun ne olduğunu bilmemek sinir bozucu. Ama sonra beni aldattığı için ne kadar kızgın olduğunu hatırlıyorum ve bu konuyu tekrar a mamaya karar veriyorum.

"Peki, bu iş nasıl yürüyecek?" İş anlaşmamızın daha güvenli konusuna bağlı kalmaya karar vererek soruyorum. "Benden ne beklendiğini gözden geçirmeliyiz. Bir müfredat var mı? Ya da bir eğitim planı?  ğrenebildiğim kadar çok Şey öğrenmek için mümkün olan her Şeyi yaptığımdan emin olmak istiyorum."

Bir an bana baktı. " ok konuşuyorsun, ha?"

Kızgınlık içimde alevleniyor. Bana hep çok konuőtuđum söylenir.  ğretmenlerimden. Annemden. Arkadaşlarımdan ve diğer öğrencilerden. Kendime ne kadar çok konuşmamam gerektiğini söylesem de

Yeni bir insanla ya da yeni bir grupla tanıştığımda, kaçınılmaz olarak bir ya da iki gün içinde grubun en geveze üyesi haline geliyorum. Bu her zaman eleştirildiğim bir şey ve bu konuda hassas olmaktan kendimi alamıyorum. Ama bunu bilmesine imkân yok. Ayrıca, bunu kaba bir şekilde söylememişti. Daha çok bir gözlem ya da bir farkındalık gibi gelmişti. Kızgınlığımı bir kenara itiyorum ve kendime bu fırsat için minnettar olduğumu hatırlatıyorum.

Ayrıca kendime bu adamın öngörülebilir gelecekte benim yeni patronum olduğunu hatırlatıyorum. Hiç gerçek bir işim olmadı ama patronların genellikle çalışanlarının saygılı olmasını istediklerini biliyorum. Sonra hafta sonu boyunca ona defalarca pislik dediğimi hatırlıyorum ve bir kez daha irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Umarım Corbin bu olayları unuttur ve yeni bir başlangıç yaparız.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve "Kendimi dizginlemeye çalışacağım" diyorum.

Uzun, biraz rahatsız edici bir an daha bana bakıyor ve anlaşma gibi bir şey olabilecek bir ses çıkarıyor. Anlayamıyorum.

"Dövmeler hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor ve konuyu aniden değiştirerek beni şaşırtıyor.

"Oh," dedim. "Um, bu sanatın insanların düşündüğünden çok daha uzun süredir var olduğunu biliyorum. Dövme yapıldığına dair en eski kanıtlar 5000 yıl öncesine dayanıyor. Dövmeleri dini uygulamaların bir parçası olarak kullanan pek çok kültür var."

Bir elini kaldırarak sözlerimi durdurdu. "Bu güzel bir tarih dersi, ama bugünlerde yaptığımız şeyle alakalı değil. Modern dövme hakkında ne biliyorsun?"

İçimde bir öfke patlaması daha yaşanıyor, ama onu bastırmayı başarıyorum. Her zamanki somurtkanlığının aksine, şu anda bir pislik olmaya çalıştığını sanmıyorum. Bence bu sadece onun kişiliği. Bu da demek oluyor ki buna alışmam gerekecek.

"Elektrikli dövme makinesinin 1800'lerin sonunda icat edildiğini biliyorum. İlk 50 yıl içinde çok değişti. Bugün kullanılanlar eski modellere göre çok daha az hantal. Bu da sanatçıların daha az acı çekmesini sağlıyor."

"Buraya tarih dersi almaya gelmedim," diyor, sesi öncekinden daha sert. "Bu saçmalığı Wikipedia'da herkes bulabilir."

Şimdi yine hıyar gibi konuşuyor. Kızgınlığım yüzeye çıkıyor ve daha iyi düşünmeden önce konuşuyorum.

"Eğer birlikte çalışacaksak, biraz daha nazik olmayı deneyebilirsin." Lanet olsun. Saygılı olma kararlılığım buraya kadarmış.

Corbin uzun bir süre konuşmadan bana bakıyor. Patlamam karşısında kızgın görünmediğini görünce şaşıyorum. İfadesi her şeyden çok meraklıydı.

"Neden?"

İçimi çekiyorum, biraz sabırlı olmak için kendimi zorluyorum. "Çünkü normal insanlar böyle davranır."

Gözlerini bana dikti. "Yalan söyleyen ve hoş laflar eden sahte insanlara alışkın olabilirsin ama ben böyle çalışmıyorum. Yalancılardan nefret ederim ve havadan sudan konuşmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Yalancılarla ilgili o iğnelemeyle ilk buluşmamızdan bahsettiğini biliyorum ama görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Onun yerine farklı bir yol deniyorum.

"Dinle, yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum," diyorum, sesimin uzlaşmacı çıkması için elimden geleni yapıyorum. "Olaylara yaklaşım tarzım için özür dilerim. Randevumun nedeni hakkında yalan söyledim, evet. İnanması zor biliyorum ama ben böyle bir insan değilim. Dürüst biriyim ve bir hedef belirlediğimde ona ulaşmak için çok çalışırım. Bunun işe yaramasını gerçekten istiyorum. O yüzden lütfen baştan başlayabilir miyiz?"

Sanki doğruyu söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor. Sonunda küçük bir baş selamı verdi.

"Tamam."

Şaşırmış bir şekilde ona göz kırptıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, şaşkınlığım ses tonumdan belli oluyor.

"Bu kadar şaşırmış görünme. Mantıklı olabilirim."

Sadece başımı sallıyorum çünkü konuşursam alaycı bir şey söylemekten korkuyorum. Corbin son birkaç gündür kendini pek çok şey olarak gösterdi ama mantıklı olmak bunlardan biri değil. Neyse ki inançsızlığımı fark etmiş gibi görünmüyor.

Bir an bana baktı. "Hiç dövmen var mı?" Başımı sallıyorum. "Henüz yok."

Bir şekilde kulağa küçümseyici gelmeyi başaran bir kahkaha atıyor ama detay vermiyor. Bunun yerine, "Neden dövme sanatçısı olmak istiyorsun?" diye soruyor.

Bu sorudan korkuyordum. Kendim bile zar zor cevaplayabildiğim bir soru. Ama şaşırmamalıydım. Elbette bilmek isteyecektir.

"Açıklaması zor."

"Dene bakalım."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ içimi görüyormuş gibi duran o yoğun, karanlık gözleriyle beni izliyor. Nedense ona anlatmak istiyorum. Başka hiç kimseye yüksek sesle dile getirmediğim bu şeyi anlamasını istiyorum. Cass bile bunu gerçekten anlamıyor. Arkamı kolluyor ve hedeflerime ulaşmam için her şeyi yapıyor ama bunu gerçekten anlamıyor. Nefes alarak, kimseye söyleyemediğim şeyi ona anlatmaya çalışıyorum.

"Hayatım ben doğmadan önce benim için hazırlanmış," diyorum, bakışlarını karşılamak yerine gözlerimi elimdeki eskiz defterine indirerek. "Şikayet etmiyorum, çünkü iyi bir hayatım olduğunu biliyorum. Parayla büyüdüm. Çoğu insan gibi maddi konular hakkında endişelenmek zorunda kalmadım. Bunun için minnettar olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Ama hiçbir zaman gerçekten *benim* hayatım gibi hissetmedim. Benim hiçbir katkım olmadan her şey benim için planlandı. Kendi başıma taşındıktan sonra bile ne yapmak istediğimi seçemeyeceğimi hep biliyordum. Bu yüzden hiçbir zaman gerçekten benimmiş gibi hissetmedim. Sadece benden bekleneni, herkesin dikte ettiğini yapıyorum. Gerçekten benim olduğunu hissettiğim tek şey sanatım. Sanatçı olmam zengin bir aileden ya da iyi bir terbiyeden kaynaklanmıyor. Hepsi bana ait. Bu işte iyiyim çünkü çalışıyorum. Ve bunu seviyorum."

Ona sanatımın benim için bu kadar önemli olmasının gerçek nedenini söylemekten kaçınıyorum. Onu anlamlı bir şeye dönüştürmem gerektiğini hissetmemin gerçek nedenini. Babam öldü ve ben daha önce sahip olmadığım bir yetenekle uyandım. Bektan bir ticaret ama sahip olduğum şey bu. Ondan bana kalan tek şey bu. Bununla harika bir şey yapmalıyım. Kalıcı bir şey. Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Onun yerine omuz silkiyorum.

"Bunu insanlarla paylaşma fikri beni mutlu ediyor. Zengin arkadaşlarına göstereyim diye birinin duvarına asılacak bir sanat yapmak istemiyorum. Bu şekilde ölümsüzleştirilmeye ihtiyacım yok. Ama birinin benim sanatımı vücuduna koymayı seçmesi fikri? Yarattığım bir şeyin kalıcı olarak tenlerini işaretlemesi? Bilemiyorum. Sanki bir anlamı varmış gibi geliyor."

İç çektim. "Kulağa saçma geldiğine eminim."

"Pek sayılmaz." Verdiği yanıtla beni şaşırtıyor ve yüzüne bakma riskini göze alıyorum.

Beni yine o sinir bozucu şekilde inceliyor, ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı rahatsız hissediyorum. Hâlâ içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Düşünceler. Ama bu sefer, neredeyse onu istiyorum. Ve bu istememem gereken bir şey.

Corbin uzun bir süre başka bir şey söylemiyor ve ben neredeyse çok fazla şey söylediğim için endişeleniyorum. Muhtemelen benim vahşi doğada yürüyüş yapmak isteyen şımarık zengin bir kız olduğumu düşünüyor. Zengin bir ailem olduğu hakkında hiçbir şey söylememeliydim. Ailemin hayatımın bu kısmını etkilemesini istemiyorum. Hayatımın diğer yönleri üzerinde çok fazla etkileri var. Bunun benim olmasını istiyorum. Sanatım kadar benim olsun.

"Tamam," dedi sonunda. "Ama bilmelisin ki sahtekârlığa tahammülüm yok. Öyle biri olmadığını söylediğinde sana şüpheyi yaklaşıyorum. Bu çoğu insana verdiğimden daha fazla. Ama ben seni, senin beni tanıdığından daha fazla tanımıyorum."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Bana henüz güvenmiyorsun. Yeterince adil. Ama-"

"Hayır," diyerek sözümü kesti. "Ben kimseye güvenmem. Ama özellikle de ilk tanışmamız bir yalan üzerine kurulu olan birine. Bu işe arkadaş olacağımız düşüncesiyle girme. Benim arkadaşım yok. Meslektaşlarım ve iş ortaklarım var. Sen ve ben asla arkadaş olmayacağız. Ama kendini kanıtlarsan, meslektaşım olabilirsin. Şu anda deneme süresindesin."

İşleri daha da kötüleştireceğini bile bile zekice bir cevap veriyorum. Neyi ne zaman söyleyeceğim konusunda odayı okuyabildiğimi düşünmek hoşuma gidiyor ama Corbin'in kendini beğenmiş tavırları beynimle ağzım arasındaki filtrenin bozulmasına neden oluyor. Sonunda kendimi başımı sallamaya zorluyorum.

"Anlaşıldı."

Kolay itaatime güvenmiyormuş gibi bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Programın benimkine uyacak. Ben ne zaman çalışırsam sen de o zaman çalışacaksın. Ya zamanında geleceksin ya da hiç gelmeyeceksin. Daha önce hiç çırak almadım, yani bu ikimiz için de yeni bir şey. Ama temel bilgilerle başlayacağız. Bunu okulda olmak gibi düşün. Kısıtlı bir zaman diliminde öğrenecek çok şey olacak."

Şimdi daha rahat hissederek başımı sallıyorum. Çıraklık söz konusu olduğunda onun ciddi olmasını ve saçmalamamasını bekliyordum.

"Öğrenecek çok şeyim olduğunu biliyorum," diyorum. "Teşekkür ederim-"

"Bana teşekkür etme," diyerek sözümü kesti. "Sana hiçbir şey vermiyorum. Bu bir deneme. Sana 90 gün veriyorum."

benim çırağım olmak için gerekenler. Çoğu dövme çırağı bir yıl ya da daha fazla süre geçmeden dövme yapmaya başlamaz. Bu birkaç ayda öğrenebileceğiniz bir şey değil. Bu işte iyi olmak yıllar alır. Kendinize bir isim yapmak daha da uzun sürer."

Yıllar mı? Neden bu kadar şok edici geldiğini bilmiyorum. Elbette bunun kolay olmayacağını biliyordum. Bir dövme makinesini elime alıp anında iyi bir dvmeci olamam. Ama dövmeye başlamak için yıllarca beklemek istemiyorum. Ve kesinlikle dövme yapmayı denemeden önce bir yıl beklemek istemiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam ediyor Corbin, benim i tartışmalarımdan habersiz. "Hiçbir zaman bir çırak almakla ilgilenmedim. İyi bir ğretmen değilim ve sağa sola uvallarken birinin elini tutacak sabrım yok."

Yorumlarına kızgınlığımı belli etmemeye çalışıyorum ama iten içe haklı olduğunu düşünüyorum. Belli ki öğretmenlik için gereken sabırdan yoksun. Bu bir felaket olacak.

"Ama biraz düşündüm," diyor. "Ve eğer bu işin her yönünü öğrenmek için ne gerekiyorsa yapmaya istekliysen, sana dövmenin mekanığını öğretmek için elimden geleni yapacağım. Ama bu, haftanın altı günü burada olman anlamına geliyor. Buradayken bu dükkânda senden istenen her şeyi yapmaya hazır olacaksın. Buna temizlik, stoklama, telefonlara cevap verme ve randevuları ayarlama da dahil. Kısacası, yapmaya vaktim olmayan her şeyi. Jessie en azından bu konuda haklıydı. Burada yardım edecek birine ihtiyaımız var."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani bu bir iş gibi mi?"

"Bu bir iş Bayan Scott," diyor. "Zamanında geleceksin, işi yapacaksın ve maaş çekini alacaksın. 90 gün sonra, eğer gereken özelliklere sahip olduğunuzu düşünürsem, sizi dvmecilik konusunda eğitmeye başlayacağım. Ama güvenilir olduğunuzu ve manikürlü ellerinizi kirlletmeye istekli olduğunuzu kanıtlamanız gerekiyor."

Bir an bana baktı. "Daha önce hiç çalıştın mı?"

"Yazları ailemin içinde çalışarak geçirdim," diyorum. "Ama hiçbiri böyle değildi."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Isırarak cevap veriyorum. Haksız değil, ama benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen bu adam tarafından bu kadar yargılanmış hissetmek rahatsız edici. Kendime onun hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı söylemeye çalışıyorum ama yalan söylediğimi biliyorum. Gerçek bir işte çalışmakla ilgili ilk şeyi bilmeyen işe yaramaz bir kız olduğumu düşünmesini istemiyorum. Bu teknik olarak doğru olsa bile. Benim yetenekli olduğumu

görmesini istiyorum. Düşündüğünden daha fazlası olduğumu görmesini istiyorum.

"Hızlı öğrenirim," diyorum. "Ve sıkı çalışmaktan korkmam. Sadece benden ne beklendiğini söyleyin ve bana işi yapmam için gereken araçları verin. Bunu başaracağım."

Karnımdaki gerginliğe rağmen sesimin kendinden emin ve emin bir şekilde çıkmasından gurur duyuyorum. Eğer bunu batırırsam, başka bir şansım olmayacağını biliyorum. Corbin bana kolay affetmeyen bir adam gibi geliyor. Bugün burada olmam bile büyük bir olay. Bu da bana şunu hatırlattı. Dikkatini o felaket ilk buluşmaya çekmemem gerektiğini biliyorum ama bilmem gerek.

"Benim hakkımdaki fikrini neden değiştirdin?" diye sordum.

Konuşmadan önce bir an bana bakıyor. "Henüz yapmadım. Bu sana bağlı. Ama neden sana bir şans vermeye karar verdiğimi soruyorsan, Jessie'ye teşekkür edebilirsin. Buraya iyi uyum sağlayacağını düşünüyor gibi görünüyor." Omuz silkiyor. "Hâlâ kararsızım."

Cevap karşısında biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek başımı salladım. Birdenbire bendeki potansiyeli gördüğünü ve dükkânın bana ihtiyacı olduğuna karar verdiğini söylemesini beklemiyordum. Beni gerçekten çırağı olarak almak istemediği açıktı. Ama o istedi, ben de asla pişman olmayacağından emin olacağım.

"Sana bunu yapabileceğimi kanıtlayacağım," diyorum, umarım sözlerim Corbin'e de kafamdaki kadar emin geliyordur.

Yüz ifadesi okunmuyor, bu yüzden onu etkileyip etkilemediğimi söyleyemem. Tahmin etmem gerekirse, hayır derim. Ama önemli değil. Bugün onu ikna etmeme gerek yok. Ona göstermem gerek. Ve göstereceğim.

"Göreceğiz Bayan Scott," diyor.

"Avery," diye düzeltiyorum. "Bana Avery diyebilirsin."

Dudakları neredeyse gülümsemeyi andıran bir şekilde kıvrılıyor ve bu manzara karşısında içimin karmaşık bir şekilde döndüğünü hissediyorum. Neredeyse ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu, ki bu iyi bir şey. O küçük sırtışın ne kadar seksi olduğunu düşünmeme gerek yok. O sırtışa neyin sebep olduğunu merak etmeme gerek yok. Ve kesinlikle o dudakların benim dudaklarımda nasıl hissettireceğini merak etmeme gerek yok. Bu çıraklığa ve Corbin'i iyi bir dövme sanatçısı olacağıma ikna etmeye odaklanmalıyım.

"Adımla ilgili komik bir şey mi var?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Pek değil. Sana yakışıyor."

Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu merak ediyorum ama sormuyorum. Cevabı bilmek istediğimi sanmıyorum. Ayrıca, annemin

ismini değiştiremem.

bana verdi.

"Tamam," diyor. "Bana Corbin diyebilirsin."

Başımı bir kez eğiyorum. "Corbin," diyorum, isminin dilimden yuvarlanışının tadını çıkararak.

Kesin şunu! Kendimi zihinsel olarak azarlıyorum ama pek bir şey fark ettiğinden emin değilim.

"Al."

Bana doğru tuttuğu dosyayı fark etmem bir saniyemi alıyor. İçinde ne olduğunu merak ederek aldım. Ben daha açmadan Corbin açıklıyor.

"Bu dosyada iş görevlerinizin bir listesi ve bir sözleşme var. Eğer şartları kabul edersen yarın okuyup geri getirebilirsin. Ama burada 90 gün boyunca atölyede asistan olarak çalışacağın yazıyor, bu süre sonunda değerlendirileceksin ve ben de resmi bir çıraklık eğitimine geçip geçmeyeceğine karar vereceğim. Tam 90 gün kalma zorunluluğun yok. İşe yaramadığına karar verirsek, istediğin zaman ayrılabilirsin. Ayrıca maaş oranınız ve atölyenin politikaları da belirtiliyor."

Başımı sallıyorum, gözlerim elimdeki dosyaya kilitlenmiş durumda.

"İçeride her şey yolundaysa, ilk günün için yarın sabah 10'da burada ol."

Ona gülümsedim. "Burada olacağım."

Gülümsememe cevap vermiyor. "Karar vermeden önce hepsini oku." "Tamam," diyorum.

Başını bir kez eğip tek bir selam veriyor ve beni başından savdığı hissine kapılıyorum. Bu hızlı bir toplantıydı. Beni buraya kadar getirtmek yerine bu sözleşmeyi bana e-posta ile gönderebilirdi. Gerçi bundan ona bahsetmeyeceğim. Boş dükkâna bakıyorum, oyalanıyorum.

"Diğerleri pazartesi günleri çalışmıyor mu?" Ben soruyorum.

Bakışlarımı takip ediyor ve omuz silkerek omzunu kaldırıyor. "Duruma göre değişir. Haftanın hangi günü izin almak istediklerine karar vermelerine izin veriyorum. Jessie genelde pazartesi günleri izin alır, o yüzden bugün izinli. Noah ise Pazar günlerini ailesiyle geçirmek için izin alıyor. Biraz daha geç gelecek. İsterseniz siz de izin almak için o günlerden birini seçebilirsiniz. Genellikle en sakın günlerimizdir, bu yüzden burada olmazsan çok şey kaçırmazsın."

Başımı sallıyorum, yeni bilgilerle onun hakkındaki fikrim biraz değişiyor. Çalışanlarının izin günlerini seçmelerine izin veren bir patron. Corbin James'ten beklediğim bu değildi. Ama bu adam hakkında bilmediğim çok şey olduğunu fark etmeye başlıyorum.

"Tam olarak çalışan sayılmazlar," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "Mekânı kullanmak için para ödüyorlar ama malzemelerini kendileri temin ediyorlar ve kendi müşterilerini getiriyorlar."

Başımı salladım. "Mantıklı."

"Ancak sözleşmelerinin bir parçası, haftada belirli sayıda gün çalışmaları ve izin konusunda benimle iletişim kurmaları, böylece neler olup bittiğini bileceğim. Ama ben onların annesi değilim. İstedikleri gibi gelip gidebilirler."

Tekrar başımı salladım. "Yani pazartesi günleri piercingciniz yok, öyle mi?"

"Noah da ben de piercing yapma lisansına sahibiz," diyor. "Ama dövme yapmayı tercih ediyoruz. Piercing için gelenleri kabul ediyoruz ama dövme için kabul etmiyoruz. Müşterilere genellikle Jessie için Salı gününe kadar bekleme seçeneği sunuyorum. Ama pazartesi günleri zaten haftanın en durgun günü, o yüzden çok sık olmuyor."

Bunu bilmek güzel. "En yoğun gününüz hangisi?" "Cuma ve Cumartesi genellikle en yoğun günlerdir."

"Mantıklı," diyorum. "9-5 işi olan herkes hafta sonları izinlidir ve dışarı çıkıp çılgınca bir şeyler yapmak ister."

"Dövme yaptırmak o kadar da vahşi bir şey değil" diyor.

Ses tonunda bir parça eğlence var, bu yüzden o seksi sırıtışını tekrar görebilmek umuduyla ona bakıyorum, ama o sadece beni izliyor, ifadesi neredeyse okunamıyor. Gözlerinde eğlenceyi ima eden bir şeyler olabilir ama bunu söylemek zor.

"Vücuduna kalıcı sanat eserleri mi koyuyorsun?" Ben diyorum. "Birinin seni bu şekilde işaretlemesine izin vermek? Bu biraz çılgınca."

Ben konuşurken yüzünü dikkatle izliyorum, ağzının bir köşesinin hafifçe kalktığını fark ediyorum, sonra tekrar kayıtsızlıkla eğlencesini maskeliyor. Ondan bu kadar küçük bir tepki bile alabildiğim için içimden bir memnuniyet geçiyor.

"Belki biraz," diye kabul ediyor. "Ama birinin yapabileceği çok daha çılgınca şeyler düşünebiliyorum."

Orada durup sessizce birbirimize bakarken ağzım kuruyor, hava söylemediğimiz her şeyle ağırlaşıyor. Neden onun sözleri birlikte yapabileceğimiz çılgınca şeylerin fantezilerini çağrıştırıyor? Ya da onun *bana* yapabileceği şeyleri? Yüzümün kızarmaya başladığını hissediyorum ve Corbin görmeden önce arkamı dönüyorum. Buna neyin sebep olduğunu merak etmesini istemiyorum. Ya da daha kötüsü, nedenini bilmesine. İkimizin de geçen gece kulüpteki sahneyi unuttuğunu sanmıyorum. Hiç şüphe yok ki ikimiz de

açıldı. Ama bu şu anda ikimizin de isteyeceği son şey. Birbirimize karşı hissettiğimiz çekim ne olursa olsun önemli değil. Profesyonel ilişkilerimize odaklanmalıyız.

Konuşmadan önce sesimin doğal çıkmasını umarak boğazımı temizliyorum. "Yarın saat 10'da burada olacağım."

Elimdeki dosyaya doğru başını sallıyor. "Bunu oku ve istediğinin bu olduğundan emin ol."

"Tamam," diyorum. "Ama burada fikrimi değiştirmeme neden olacak hiçbir şey yok. Bil diye söylüyorum."

İç çekiyor. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Sanırım nasıl gideceğini göreceğiz." "Sanırım öyle. Yarın görüşürüz, Corbin."

Gitmek için döndüğümde hiçbir şey söylemiyor. Konuştuğunu duyduğumda kapıya doğru uzanıyordum.

"Avery?"

Donup kaldım, elim kapının kolundaydı. Adımı söylediğini ilk kez duyuyorum ve bu ses beni hazırlıksız yakalıyor. Dudaklarından çıkan isminin sesinden nefret etmediğimi fark ettiğimde midem küçük bir takla atıyor. Düşüncelerimi yüzümden uzak tutmaya kararlı bir şekilde ona dönüyorum.

"Evet? Başka bir şey var mıydı?"

Corbin'le tanıştığımdan beri ilk kez emin görünmüyor. Daha iyi bilmeseydim, neredeyse gergin görüldüğünü söylerdim. Ki bu hiç mantıklı değil. Neden gergin olsun ki? Bu durumda tüm güce sahip olan o. Gergin olması gereken biri varsa, o da benim. Bakışlarımı tam olarak karşılamıyor ve nihayet konuştuğunda elleri kot pantolonunun ceplerinde.

"Geçen gece," diyor. "Kulüpte mi?"

Zihnim günlerdir bastırmaya çalıştığım anıyı canlandırırken yüzüm yeniden ısıyor. Eninde sonunda bu konuyu açacağını bilmeliydim. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Aptalca bir şekilde, bu konuyu bir daha asla konuşmamak üzere sözlü olmayan bir anlaşma yaptığımızı sanmışım. Bugün her zamanki huysuzluğu dışında tamamen profesyoneldi. Neredeyse bu konuda konuşmaktan tamamen kaçınabileceğimize inanacaktım. Belli ki yanlışmışım.

"Ne olmuş ona?" Sesimin titrek değil de kendinden emin çıkmasından gurur duyarak soruyorum.

"Bu bir daha olmayacak," diyor. "Ben çalışanlarını avlayan bir pislik değilim. Dışarıda böyle insanlar olduğunu biliyorum ama ben öyle biri değilim. Sadece bunu bilmeni istedim. Bundan sonra aramızdaki ilişkiler tamamen profesyonelce olacak."

Sanki bunu bana sapık olmadığına dair güvence vermek için söylüyormuş gibi hissediyorum. Gerçekten öyle olduğuna inanmamıştım. Ama konuşurken yüzündeki bariz samimiyet ona inanmamı sağladı. Başımı salladım. Ben de bunu istiyorum. Öyle değil mi? Tabii ki öyle. Bu iş yürüyecekse ihtiyacım olan şey bu. Öyleyse neden hayal kırıklığı hissediyorum? Hissetmiyorum, kendime söylüyorum. Sadece onun yakınlığı ve kulüpteki olayı gündeme getirmesi beni telaşlandırıyor. Bu iyi bir şey. Profesyonellik tam da ikimizin de ihtiyacı olan şey.

"Güzel," dedim. "Bana söylediğin için teşekkürler."

"Dükkândaki rollerimiz konusunda herhangi bir karışıklık olmasını istemiyorum," diyor, sesi artık daha kararlı ve birkaç dakika önceki profesyonel huysuzluğu gibi çıkmıyor. "Bu bir iş anlaşması. Başka bir şey değil."

Bir kez daha, ses tonu ve sert sözleri karşısında hafif bir sızı hissediyorum. Neden olduğundan bile emin değilim. Tam da istediğim şey bu. Tekrar konuşurken hafif bir ton kullanmaya zorluyorum.

"Burada bir karışıklık yok," diye ikna edici bir gülümsemeyle onu temin ediyorum.

Başını bir kez eğip selam veriyor ama yüz ifadesi değişmiyor. "Güzel. Bunun hallolduğuna sevindim."

"Yarın görüşürüz," diyorum.

Dönüp kapıyı iterek açıyorum ve dükkândan çıkıyorum. Corbin'in beni izleyip izlemediğini görmek için arkama bakma zahmetine girmiyorum.

Chapter 15

Avery

Corbin'in şartlarını kabul edip etmeyeceğim konusunda hiçbir zaman gerçek bir seçim yapmadım. Bir çıraklık aramaya başladığımda umduğum şey tam olarak bu değildi ama bazı alternatiflerden daha iyi. Ayrıca, hayır diyebilirdi. Böylece, Salı sabahı saat 10'da, elimde imzalanmış sözleşmeyle ilk iş günüm için hazır bir şekilde dükkana gittim.

Corbin'e yalan söylememiştim. Bana çırağı olmamı teklif ettiğinde geri adım atmamın imkânı yoktu. Ama dediğini yaptım ve basit sözleşmenin her kelimesini okudum. Açıldı ve hiçbir sürpriz içermiyordu ama ben yetiştirilme tarzımın bir ürünüydüm. İnce yazıları okumadan bir şey imzalamam mümkün değil. Gerçi hiç ince yazı yok. Kontratta Corbin'in bana söylediklerinin aynısı yazıyor.

Üç ayımı dükkânda çalışarak ve iş hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenerek geçireceğim. Bu üç aylık deneme süresinden sonra Corbin beni değerlendirecek ve dövme sanatçısı olarak eğitimime devam edip etmeyeceğime karar verecek. Ayrıca beklenen görevlerin, dükkânın çalışma saatlerinin ve çalışanlar için kuralların bir listesi de var. Bunları birkaç kez okudum. Çoğu standart ama bir tanesi gözüme çarpıyor.

Personel arasında romantik ilişkiler kesinlikle yasaktır.

Corbin'le aramda bir şey olmasını umduğumdan değil. Bu çok saçma olurdu. Ayrıca, şu andan itibaren işleri tamamen profesyonel tutacağımızı çoktan belirledik. İstesek de o ve ben bundan daha zıt olamazdık. Her halükarda, kulüpte aramızda olanlara romantik diyemem. Fiziksel bir şeydi, elbette. Ama romantik değildi. Gerçi Corbin'in bu ayrımı umursayacağından şüpheliyim. Her türlü karmaşadan hoşlanmadığı hissine kapılıyorum. Ve ilişkiler karmaşık olabilir, sadece fiziksel olsalar bile.

Ama Corbin'in bunu yazılı hale getireceğine güven. Acaba Jessie ve Noah da işyerinde romantizm olmayacağına dair benzer sözleşmeler imzalamak zorunda kaldılar mı? Corbin hakkında bildiklerime bakılırsa, bundan hiç şüphem yok. Jessie ve Noah'dan bahsetmişken, Salı sabahı geldiğimde ikisi de Elemental Ink'teydi.

Elimde sözleşmemle dükkâna girerken gergin olduğumu saklamak için elimden geleni yapıyorum. Jessie beni gördüğünde dostça ve misafirperver bir şekilde gülümsüyor. Çalışma istasyonlarından birinde çeşitli şeyleri düzenliyordu ama durdu ve beni selamlamak için yanıma geldi. Yaklaşırken bir saniyemi ayırıp ona bakıyorum. Benden daha uzun ve daha kıvrımlı. Sıcak, kahverengi teni ve yüksek elmacık kemikleriyle güzel bir kadın. Uzun, koyu renk saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş ve koyu renk tellerin arasına karışmış birkaç parlak mavi ve mor parça görebiliyorum. Sağ burun deliğinde ona yakışmış gibi görünen küçük bir gümüş küpe var. Ayrıca her kulak memesinde birden fazla halka var. Dükkânın piercingcisi olarak, sanırım piercingleri olması mantıklı. Kot pantolonunun bel bandının üstündeki bir parça teni gösteren dar bir atlet giyiyor ve çıplak kollarındaki birkaç dövmeyle görebiliyorum. Güzel bir kız ve bana doğru yürürken gülümsemesi samimi görünüyor.

"Avery, değil mi?" diye soruyor, elini uzatarak.

Başımı sallayarak elini sıkmak için uzandım. "Doğru. Sen de Jessie'sin."

Tekrar gülümsüyor. "Evet. Bütün piercingleri ben yapıyorum. Artı, Corbin'in burada yapmayı unuttuğu her şey." Bunu küçük bir kahkaha atarak söylüyor.

Şaka.

Sorgulayarak ona bakıyorum. "Çok şey unuttur mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Pek sayılmaz. Ama buranın sorunsuz işlemesi için çok şey gerekiyor. Elimden geldiğince yardım etmek isterim. Senin etrafta olman bu konuda yardımcı olacaktır. Bana çıraklığa yükselmeden önce bir tür asistan olarak başlayacağını söyledi. Bu harika bir şey."

Başımı salladım. "Planım bu. Öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek ve bana ihtiyaç duyulan yerlerde yardımcı olmak istiyorum."

Biz konuşurken Jessie beni dükkânın arka tarafına doğru götürüyor. Noah'ı işaret ederek, "Bu Noah. Buradaki diğer dövme sanatçısı. Noah, bu Avery."

Noah çalıştığı yerden başını kaldırıyor ve bana gülümsüyor. Tozlu kahverengi saçlarını topuz yapmış ve bronzlaşmış yüzünde mavi gözleri parlıyor. Uzun boylu ve sırim gibi, kolları ve elleri boynuna kadar yayılan mürekkeple kaplı.

"Memnun oldum," diyor el sallayarak.

"Ben de," diyorum, gülümsemesine karşılık vererek.

"Haydi," diyor Jessie. "Sana çantanı nereye koyabileceğini ve tuvaletin nerede olduğunu göstereceğim. Bilirsin işte, önemli şeyler."

"Teşekkürler," diyorum diğer kadına gülümseyerek. Yeni tanıştığımızı biliyorum ama sanırım Jessie'den hoşlanacağım.

"Corbin birazdan burada olur," diyor ve beni dükkânın arka tarafındaki bir kapıdan geçiriyor.

Onun adının geçmesine tepki vermemek için kendimi zor tutarak başımı sallıyorum. Nerede olduğunu merak etmeme rağmen. Bana saat 11'de burada olmamı söylememiş miydi? Çoktan burada olacağını düşünmüştüm.

Jessie sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Genelde şimdiye kadar burada olurdu ama sanırım bu sabah yapacak bir işi vardı," diyor.

Beni bir kapıdan geçirip ortasında yuvarlak bir masa olan küçük bir odaya sokuyor. Bir duvar boyunca uzanan tezgahta mikrodalga fırın da var. Köşede bir buzdolabı var. Arka duvarda bir sıra raf var.

"Burası dinlenme odası sanırım," diyor Jessie. "Burada sadece üçümüz varken gerçekten ihtiyacımız olduğundan değil. Artık dört kişiyiz sanırım." Bir başka gülümsemeyle bana işaret ediyor. "Ama müşterilerden uzakta bir şeyler atıştırmak için bir yer olması güzel."

Başımı salladım.

"İstersen çantanı şu arka rafa koyabilirsin," diyor. "Buraya sadece üçümüz geliyoruz. Burası güvenli."

Tekrar başımı sallayıp söz konusu rafa doğru yürüyorum.

"Öğle yemeği için çok sık dışarıdan sipariş veriyoruz. Ama öğle yemeğinizi getirirseniz buzdolabında saklayabilirsiniz" diyor. Geldiğimiz kapıya doğru geri dönüyor. "Gel hadi. Sana banyonun yerini göstereyim. O zaman turumuz tamamlanmış olacak."

Tek kelime etmeden onu takip ediyorum, geçerken dükkânın her ayrıntısını inceliyorum. Corbin'in varlığı dikkatimi dağıtmadan buraya ilk kez geliyorum. O etraftayken tüm dikkatimi dağıtan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bu çiraklık döneminde bir şeyler öğreneceksem bunu nasıl etkisiz hale getireceğimi bulmam gerektiğini biliyorum. Bu yüzden, o gelmeden önce kalan zamanımı dükkâna bakmak için kullanıyorum.

Güzel bir yer. Büyük bir bina değil, ancak alan iyi kullanılmış. Duvarlar beyaz ve tavanlar yüksek, bu da alanın olduğundan daha büyük görünmesini sağlıyor. Duvarlarda birkaç çerçeveli baskı var, ancak genel olarak dükkanda minimum dağınıklık var. Bu mantıklı. Corbin, çalışma alanını düzenli ve dikkat dağıtıcı unsurlardan uzak tutmayı tercih eden bir adam gibi görünüyor.

Jessie beni gezdirmeyi bitirdikten kısa bir süre sonra Corbin geldi. O içeri girerken sinirlerimi saklamak için elimden geleni yapıyorum. Dün burada sadece ikimiz varken olduğu kadar heybetliydi. Aynı zamanda seksi de. Birdenbire ona karşı bağışıklık kazanacağımı ummak buraya kadarmış.

"Günaydın," diye mırıldanıyor ve stüdyoya doğru yürürken elini sallıyor.

Kendime bunu yapmamamı söylüyorum ama gözlerim ofisine girip kapıyı arkasından kapatana kadar onun hareketlerini takip ediyor. Düzgün bir selamlaşma olmamasından rahatsız olmuyorum. Benim varlığımla ilgilenmediği gerçeği de beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Hayır. Ayrıca bana doğru bakmadığı için de kesinlikle sinirlenmedim.

"Üzerinde büyüyor," diyor Jessie komplocu bir tavırla. "Mantar da öyle," diye mırıldandım.

Hızlı kahkahası beni gülümsetiyor ve başka bir şey söylemek için ona dönüyorum ama fırsatım olmuyor.

"Avery!"

Corbin'in adımı haykırdığını duyunca içim içimi yiyor. Kıpırdamadan duruyorum, bakışlarımı artık kapalı olmayan ofis kapısına çeviriyorum.

Corbin açık kapı aralığında duruyor, koyu renk gözleri bana odaklanmış. "Evet?" İdare ediyorum.

"O sözleşmeyi getirdin mi?" diye soruyor.

Bir an için neden bahsettiğini anlamıyorum. Sonra elimdeki dosyayı hatırlıyorum ve sarsılıyorum.

"Oh. Evet," diyorum, onu tutarak. "Tam burada."

Elini kaldırıp sabırsız bir hareketle beni kendisine doğru çağırıyor. Ciddi misin? Bir adam ne kadar kaba olabilir? En azından ona getirmemi isteyebilirdi. Ona bunu söyleyip söylememeye karar vermeden Jessie konuşuyor.

"Lütfen?" diyor dikkatle.

Corbin gözlerini piercingcisine dikey ama iç çekiyor.

"Lütfen." Bu tam olarak bir rica sayılmaz ama hiç yoktan iyidir.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

"Bazen birinin ona seslenmesine ihtiyacı oluyor," diyor. "Bu onun için iyi bir şey."

Yeni patronuma doğru yürümeden önce, "Bunu sana bırakıyorum," diye mırıldandım.

Odayı geçmek için gereken birkaç saniyeyi kendimi toparlamak ve derin bir nefes almak için kullanıyorum. Eğer bu adam için bir yıl ya da daha uzun bir süre çalışacaksam, hormonlarım araya girmeden onunla konuşabilmeliyim. Corbin'e yaklaşıp dosyayı ona uzatırken yüzüme genel bir gülümseme yerleştirmeyi başarıyorum.

"Teşekkürler," diyor ve elimden alıyor.

Açıyor, imzama görmek için göz gezdiriyor, sonra başını sallayıp tekrar kapatıyor. Sonra bir saniye bana baktı.

"Jessie'nin sana bulaşmasına izin vermemeye çalış," diyor. Sonra sesini hafifçe yükselterek diğer kadına bakıyor. Parmağını ve başparmağını birbirine yaklaştırarak, "Kovulmasına şu kadar kaldı," der.

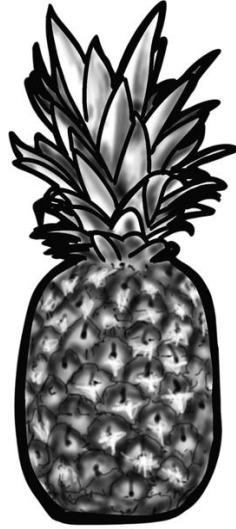
Jessie gözlerini devirerek güler. "Beni kovamazsın. Beni seviyorsun." Corbin'in ağzı hafifçe bükülür. "Hmm."

Onun bu şakacı alaycılığı karşısında şok oldum. Şok oldum ve sinirlendim. Çünkü Corbin'in eğlenceli bir yanı olduğunu bilmeme gerek yoktu. Onu sadece 'Ateşli ama tam bir sık kafalı' etiketli bir kutuya koyabilmeyi tercih ederdim. Şimdi, önceki değerlendirmemi yeniden değerlendirmek zorunda kaldım. Ve daha ilk gün. Lanet olsun.

Corbin, "Bana birkaç dakika verin ve başlayalım," diyerek beni içsel düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Elbette," diyorum zayıf bir
gülümsemeyle. Bu uzun bir yıl olacak.

Chapter 16

Corbin

"İtiraf et," diyor Jessie. "Ben haklıydım." Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. "Hangi konuda?"

"Avery hakkında."

Sanki neden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi ismi söylüyor. "Ne olmuş ona?"

"Harika bir iş çıkarıyor," diyor Jessie. "Uyum sağlamış bile olabilir." Neredeyse beni güldürecek teatral bir nefes veriyor.

Bakışlarını takip ederek Avery'ye bakıyorum ve yüz ifademi nötr tutuyorum. Dükkânda, binaya ilk girdiğinde beklediğimden daha iyi iş çıkardığı doğru. Ama bunu Jessie'ye itiraf etmeyeceğim. Ayrıca, daha iki hafta bile olmadı. Yargılamak için çok erken.

"Daha çok erken," diyerek Jessie'nin gözlerini devirmesine neden oldum.

"Çok inatçısın," diye mırıldanıyor ve ben bir karşılık veremedim istasyonuna geri dönüyor.

Söz konusu kadın Noah'ın istasyonunun yakınında durmuş, ilk dövmesini yaptıracak olan bir müşteriyle konuşmaktadır. Müşteri dükkâna kocaman gözlerle girmişti, gergin olduğu belliydi. Avery bunu hemen fark etmiş ve onunla havadan sudan konuşarak dikkatini dağıtmış. Noah dövmeyi hazırlarken ve dövmeye başlarken Avery hep yanında kalmıştı. Dikkatini dağıtmak bir süreliğine işe yaramıştı. Ama Noah ana hatları bitirip küçük dövmeyi gölgelendirmeye başladığında kadının rengi birden soldu ve onu durdurmak için elini kaldırdı.

Avery tereddüt etmemişti. Noah ona birkaç dakika verirken hemen müşterinin boynuna yerleştirmek için serin, nemli bir bez ve yudumlaması için bir şişe su almaya gitti. Seans sırasında bir danışanın başının döndüğünü ilk kez görmüyorum. Şimdiye kadar sayamayacağım kadar çok kez insanların adrenalininin onları alt ettiğini gördüm. Çoğu zaman daha başlamadan önce bir müşteriye bakıp seansı nasıl idare edeceğini anlayabiliyorum. Ama bunu yapmak için yıllarımı harcadım. Avery bu konuda hâlâ yeni. Ona bunun bazen olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Hatta böyle durumlarda uyguladığımız normal protokolü de anlatmıştım. Ama sanırım bunu ilk kez iş başında gördü. Ve kimsenin ona ne yapması gerektiğini hatırlatmasına gerek yoktu. Hareket etmeye hazırdım ve Noah'nın da hazır olduğunu görebiliyordum. Ama bizim bir şey yapmamız ya da söylememiz gerekmedi. Avery bunu bir profesyonel gibi halletti.

İlginç.

Biri beni ona bakmakla suçlamadan önce bakışlarımı yeni çırağımdan ayırıyorum, her ne kadar yaptığım tam da bu olsa da. Dükkânda çalışmaya başlayalı iki hafta bile olmamıştı. Başlangıçtaki çekincelerime rağmen, son on bir gün beklediğimden hem daha iyi hem de daha kötü geçti. Daha iyi, çünkü Jessie'ye söylediğim küçümseyici sözlere rağmen, Avery beklentilerimi aştı. Önüne konan her görevi hiç şikâyet etmeden ve çok az yorum yaparak üstlendi.

Ayrıca dükkânda inisiyatif alıyor, kendisinden istenmeyen şeyleri yapılması gerektiğini gördüğünde yapıyor. Resepsiyondaki evrak işlerini düzenledi, böylece artık her şey daha mantıklı. Aradığım şeyi kolayca bulabiliyorum. Ayrıca masanın üzerinde yeni bir bitki var, bu da mekana hoş bir renk ve hayat katıyor. Bir bitkinin bakımı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Avery bu işi halledeceğine dair bana güvence verdi.

Jessie ve Noah onu seviyor gibi görünüyor, müşterilerden bahsetmiyorum bile. Gergin olanları bir gülümseme ve birkaç kelimeyle rahatlatabiliyor gibi görünüyor. En katı müşterilerim bile ondan etkilenmiyor. Dün, 4 yıldır dövme yaptığım bir motorcu onun esprilerinden birine güldü. Adamın güldüğünü duyduğumu hiç sanmıyorum. Anlamıyorum. Şımartılmış, zengin bir kız imajına sahip olsa da Avery bir şekilde Elemental Ink'e uyum sağlıyor. Onun çirak olmasını kabul ettiğimde bunu beklemiyordum.

Beklediğimden de kötüydü; her günümü onun yanında geçirmek ve ona olan çekimime göre hareket etmemek. Asi düşüncelerimi cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadı. Aslında, bana karşı neredeyse kayıtsız görünüyor. Yine de bu gerçek, sürekli sertleşen sikim için önemli görünmüyor. Sorunun Avery olmadığını kendime itiraf etmem şu ana kadar sürdü. Sorun bende. Ona sözleşmeyi verdiğim gün ne söylediğimi biliyorum. Personel arasında romantik ilişki olmamasıyla ilgili koyduğum şartı biliyorum. Ve bu kuralı çiğnemek istediğini düşünmem için bana bir kez bile sebep vermedi. Ama benim hayal gücüm bunu anlamamış gibi görünüyor çünkü geçen haftayı Avery Scott'la birlikte hayal edebileceğim her türlü iğrenç cinsel fantezinin başrolünde geçirdim. Geçen gece eve gittiğimde onun sikime binmesini düşünerek mastürbasyon yapmam yeterince kötüydü. En iyi anım değildi ama bir daha olmayacağını düşünecek kadar da hayalperest değilim. Onunla ilgili beni bu kadar kaptıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama keşke bunu kapatabilseydim.

Bu beni çıldırtmaya yetiyor. Ne onun ne de bir başkasının ne düşündüğümü bilmesi için bir şey yaptığımdan ya da söylediğimden değil. Aslında, benimle hiçbir şey yapmak istemediğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Konu ona gelince biraz pislik gibi davrandığımı kabul edebilirim. Bununla gurur duymuyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. İlk tanıştığımızda karşılıklı bir çekim olduğunu biliyorum. Belli ki benim için yok olmamış. Belki de benim bir pislik olmam Avery'nin bana karşı hissettiği çekimi yok eder. Denemeye değer. Çünkü ilgilenmediğini bilirim, ona karşı haddimi aşmamın imkanı yok. Bunun çürük bir bahane olduğunu ben bile biliyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor. Döndüğümde kız kardeşimin bana doğru yürüdüğünü görüyorum, yüzünde kocaman bir gülümseme ve elinde iki beyaz fırın kutusu. Ruh halim hemen düzeldi. Geçen Pazar randevusunu ertelemek zorunda kalmıştık çünkü acil bir işi çıkmıştı. Kız kardeşimin ne iş yaptığından hâlâ tam olarak emin değilim ama çalıştığı şirkette önemli bir iş olduğunu biliyorum. Ayrıca ne iş yaparsa yapsın onunla gurur duyacağımı da biliyorum.

"Henley," diyorum, gerçek bir mutlulukla gülümseyerek.

"Fırınlanmış ürünlerle geldim," diyor ve vurgulamak için kutuları hafifçe kaldırıyor.

"Bu Jensen'dan mı?"

Jessie'nin sözleri o kadar tiz ki mahallenin köpekleri için endişeleniyorum. Yüzümü buruşturup bir kulağımı parmağımla tıkıyorum ve ona uyarı bir bakış atıyorum.

"Hangi frekanstaydı bu?" Mırıldandım.

Jessie beni görmezden gelerek fırın kutularını almak için kız kardeşime doğru ilerliyor.

"Keklerime dokunma," diye uyarıyorum, gözlerini deviriyor.

"Merak etme," diyor. "Ben snickerdoodle için buradayım."

"Çöp kurabiye," diye mırıldanıyorum.

"Seninleyim," diye duyuyorum sağımdan.

Avery'nin yanımda durduğunu fark ettiğimde vücudum hemen canlanıyor. Yaklaştığını fark etmemiştim. Kendimi onun yanında sabit tutuyorum, dönüp gözlerimin vücudunda dolaşmasına izin verme dürtüsüne direniyorum.

"Snickerdoodle'lar şekerli kurabiyelerin ancak bir adım ötesinde," diyor, benim mücadelemden bihaber. "Bana her gün duble çikolata ver."

Değerlendirmesine neredeyse gülümseyeceğim. Ben de snickerdoodle'lar hakkında aynı fikirdeyim ama bunu söylemiyorum. Onun yerine, "Jensen'ın brownileri şehirdeki en iyi brownilerdir." diyorum. Konuşurken ona bakmıyorum. Bana bu kadar yakın dururken ona bakmamak daha kolay. "Sen de denemelisin" diye ekleyerek kendimi şaşırtıyorum.

Göz ucuyla bana bakmak için başını kaldırdığını görüyorum. Bakışlarıyla buluşmak için dönmüyorum. Şu anda yüzünde nasıl bir ifade olduğunu görmek istemiyorum. Düpedüz bir şok değilse bile, sadece bir şaşkınlık ifadesi olduğunu tahmin edebiliyorum. Belki de ilk defa dışarıya karşı bir dostluk jesti yapıyorum. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Planlamamıştım. Birden ağızımdan kaçiverdi. Ama artık kelimeleri geri çağırmak için çok geç.

"Teşekkürler," diyor Avery kısık bir sesle. "Ben de bir tane isterim."

Başka bir şey söylemedim. Bunun yerine, kız kardeşimi selamlamak için yürürken onu orada öylece bırakıyorum. Jessie ayaklarının üzerinde hafifçe zıplarken ağzına bir kurabiye tıktırmaya başlamıştı bile. Otuzlu yaşlarında olduğunu bilmesem çocuk olduğunu düşüneceğim. Küçük boyu ve kurabiyeler için duyduğu saçma heyecanla kimsenin beni suçlayacağını sanmıyorum.

"Ağzın kapalıyken çiğne, kafır," diye mırıldanıyorum kız kardeşime doğru ilerlerken.

Jessie bana ters ters bakıyor ama ağzındaki kurabiyenin etrafında konuşmuyor.

Henley ben yaklaşırken bana gülümsüyor. Kot pantolon ve atlet giymiş, sarı saçlarını tepesinde dağınık bir topuz yapmış. İki hafta önce bir kulüpte kışını yırtarcasına dans ederken gördüğüm gösterişli, derli toplu kadından çok farklı görünüyor. Daha çok birlikte büyüdüğüm küçük kız kardeşime benziyor. Bu Henley'i tercih ederim. Kimseyi etkilemeye çalışmayan ya da olmadığı biri gibi davranmayan. Sarılmak için onu kendime çektim.

"Seni gördüğüme sevindim,

Hen," diyorum. "Seni de."

Henley'i bırakırken arkamdan kadınsı bir kahkaha duyuyorum. Ses içimde bir farkındalık sarsıntısı yaratıyor ve Avery'nin Jessie'nin bir kurabiyeyi daha parçalamasını yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle izlediğini görmek için arkama bakıyorum. Onun güldüğünü ilk kez mi duyuyorum? Belki de. Daha önce duymuş olsaydım bu sesi hatırlardım gibi geliyor.

Henley, "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim," diyerek dikkatimi yeni çırağımdan uzaklaştırdı.

Ona bakmak için döndüm. "Brownileri henüz görmedim."

Gözlerini deviriyor. "Git lanet olası bir brownie ye de başlayalım."

"Neden? Bugün gitmen gereken bir yer mi var?"

"Burada ağabeyimle olmaktan başka bir yerde değil," diyor tatlı

tatlı. "O zaman acelen ne?" Onu bilerek kızdırarak soruyorum.

"Çünkü gece yarısına kadar burada olmak istemiyorum," diyor. "Yarın erken bir toplantım var."

"Tamam, Bayan Ben Çok Önemliyim," diye takılıyorum.

"Kapa çeneni," diyor gülerek ve kolumu itiyor. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Evet, evet. Hadi," diyorum. "Her şeyi hazırlayayım ve bir brownie alayım. *Sonra* başlayabiliriz."

İç çekiyor. "İyi. Anlaşma anlaşmadır."

İstasyonuma doğru yürürken, sağ tarafımdan gelen ve sadece inleme olarak tanımlanabilecek bir ses duyuyorum. Bakışlarım hemen sesi takip ediyor ve Avery'nin açık fırın kutusunun önünde durduğunu görüyorum. Elini ağzına götürmüş, çiğnerken gözleri kapalı, yüzünde saf bir kendinden geçme ifadesi var.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi brownie."

Jessie ona güler. "Jensen'ınki en iyisi."

Avery'yi birkaç saniye daha izliyorum, yüzündeki mutluluk ifadesiyle eğleniyorum. Bütün bunlar bir brownie için miydi? Sanırım tatlıya düşkün. Umurumda değil. Tatlı tercihleri beni ilgilendirmez. Sonunda kimse beni ona bakarken yakalamadan ve varsayımlarda bulunmadan önce bakışlarımı ondan ayırmayı başarıyorum.

"Hmm," diyor Henley yanımdan.

Çok geç.

"Kız kim?" diye soruyor, sesi aşırı neşeli. "Avery," diyorum, sesim nötr. "Yeni çırak." "Hmm," diyor tekrar.

Kız kardeşimin ses tonundaki meraktan hoşlandığımı sanmıyorum.

"Hmm? Ne?" İstasyonumdaki sandalyeye otururken ona bakarak soruyorum.

Omuz silkiyor. "Yok bir şey. Sadece sevimli olduğunu."

"O senin için çok genç Henley," diyorum, sözlerim şakacı bir tondan çok bir uyarı gibi geliyor.

"Senin için çok genç, belki de," diyor kız kardeşim, hâlâ Avery'yi izlerken. Bakışları Avery'nin başından ayak parmaklarına ve oradan da tekrar yukarıya doğru geziniyor. "Ben senin kadar yaşlı değilim, ağabey."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey sinirlenmesine yol açıyor.

Ben.

"Çalışanlarıma vurmak yok."

Sadece gülüyor. "Hadi ama. Bu bir kural değil."

"Artık öyle," diyorum. "Bunu başlatıyorum."

Henley bana bakmak için arkasını dönüyor ama ben gözlerimi yaptığım işten ayırmıyorum.

Kullanacağımı bildiğim mürekkeplerle istasyonumu kurmaya odaklanıyorum

sırtında bugünün işi için. Beni okumaya çalıştığını biliyorum. Yaptığı şey bu. Her zaman yaptığı şey. Eğer dikkatli olmazsam, görmesini istemediğim şeyi görecektir. Kimi kandırıyorum ki? Burada yeterince uzun kalırsa zaten görecektir. Jessie ve Noah'ın Avery'ye olan ilgimi fark etmemiş olması, öz kız kardeşimin bunu fark etmeyeceği anlamına gelmez. Henley'nin Avery ile flört etme ihtimalini neden bu kadar büyüttüğümü bilmiyorum. Bu benim için önemli değil. Ya da en azından olmamalı.

"Bu kural senin için de geçerli mi?" Henley sorar, sesi alaycıdır.

Kız kardeşime bakıyorum ve ağzının bir gülümseme şeklinde kıvrıldığını ve gözlerinin çocukken bana şaka yaptığında sahip olduğu aynı yaramazlıkla parladığını görüyorum.

"Ben çalışanlarıma asılmam," diyorum yemini yutmayarak. "Ama onunla yatmak istiyorsun," diye suçluyor.

Yüzümün bana ihanet etmesi bir saniyeden az sürdü.

"Ha!" diye bağırıyor Henley, beni göstererek. "Biliyordum! Bu yüzden telefonda onun hakkında garip konuşuyordun."

"Çenenin kapatacak mısın?" Tıslayarak yaklaşıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, yüzü hala sevinçle aydınlanıyor. "Ee? Öyle misin?" "Ne miyim?" diye soruyorum.

Sanki aptalmışım gibi gözlerini deviriyor. "Sevimli, yeni çırağınla mı yatacaksın?"

"Adı Avery," diye kestirip atıyorum. "Ve hayır. Ben değilim."

Avery'nin brownie'sini bitirdiği ve ağzını peçeteye sildiği yere bakar.

"Bu çok kötü," diyor. "Onun için çok yaşlı olduğun için mi?" "Her şeyden önce," diyorum. "O kadar da yaşlı değilim."

Sanki hiç konuşmamışım gibi beni görmezden geliyor. "Eğer sen yapmayacaksan, ben yapabilir miyim?"

"Lanet olsun Henley," diyorum. "Sana gerçekten bir göt deliği dövmesi yapacağım." Gülüyor. "Yapmayacaksın."

Ona ters ters baktım. "Dene beni."

Teslim olmak için iki elini kaldırıyor. "Tamam, peki," diyor. "Kız arkadaşına, yani çırağına asılmak yok."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında. "Seninle neden konuştuğumu bile bilmiyorum."

"Evet, seviyorsun," diyor. "Bana tapıyorsun." "Şu anda değil, tapmıyorum."

"Dikkatli ol," diyor, hiç umursamadan. "Yalancılar hakkında ne hissettiğini biliyorum."

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" diye soruyorum. "Peki," diye iç geçiriyor.

"Madem ısrar ediyorsun."

"İstiyorum."

"Hâlâ seksi çırakla birlikte olman gerektiğini düşünüyorum," diyor.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Henley..." "Peki," diyor iç çekerek. "Boş vereceğim. Şimdilik."

Buna bir an bile inanmadım. Henley bir şeye tutunduğunda, kemiği olan bir köpek gibidir. Daha ilginç bir şey gelene kadar onu bırakmaz. Şimdiden kafatasımın tabanında bir baş ağrısı oluştuğunu hissedebiliyorum. Kız kardeşimi seviyorum. Gerçekten seviyorum. Onun için kurşun bile yerim. Ama birinin sizi Henley ve benim birbirimizi tanıdığımız kadar iyi tanımasının sorunu, ikimizin de birbirimizi kızdırmak için hangi düğmelere basmamız gerektiğini çok iyi bilmemiz. Ve bu bilgiyi mümkün olduğunca sık kullanırız. Henley muhtemelen bunu benden daha fazla yapıyor ama ben bunu onun küçük kardeş olmasına bağlıyorum. Muhtemelen doğduğundan beri içine işlemiş bir şey.

"İşler nasıl?" diye sordum. Omuz silkiyor.

"Her zamanki gibi."

"Sen daha yeni büyük bir terfi almadın mı? Bu farklı olmalı, değil mi?"

"Öyle," diye kabul ediyor. "Ve değil."

Önümdeki masaya vuruyorum ve o da bana sırtını dönüyor. Tişörtünü sırtının büyük kısmını gösterecek şekilde kaldırarak masaya yüzüstü uzanıyor. O konuşurken daha önce yaptığım işi inceliyorum. Bu, kız kardeşimin sırtına üçüncü kez mürekkep ekleyişim olacak. Başka dövmesi yok ama bu bittiğinde çok büyük olacak. Onun hayal etmesi yıllar, benim onun vizyonuna göre tasarlamam ve çizmem aylar süren bir parça. Şimdiye kadarki en detaylı çalışmalarımın biri ve bununla gurur duyuyorum. Henley'nin muhtemelen bunu hep saklayacak olması çok kötü. Böyle bir parça sergilenmeyi hak ediyor.

"Başkan Yardımcısı olduğumda her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm," diyor. "Şirket tarihindeki en genç kadın başkan yardımcısı. Daha büyük bir ofis, daha fazla saygı. Bilmiyorum. Her şey aynı ama patronlar farklı."

Sesi hüzünlü geliyor. Neredeyse üzgün. Bir sempati duyuyorum. Henley ve ben her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Bizim gibi büyürken çok fazla seçeneğimiz yoktu. Kimse bizim takımımızda gibi görünmüyordu.

birbirimizin takımı. O hayatı geride bıraktığımızdan beri bu durum pek değişmedi. Bunu onun için düzeltmemek içime saplanmış bir bıçak gibi.

"Düşündüğün gibi olmadı mı?" Ben soruyorum.

Uzanırken elinden geldiğince omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Hâlâ yeni. Şikayet etmemeliyim. İstedğim buydu. Hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyorum. Hepsi bu."

Kız kardeşimi tanıyorsam, istemediği sürece bana hiçbir şey anlatmaz. Hazır olduğunda bana anlatacaktır. Ben de hazır olduğunda onun yanında olacağım. Belki de söylediği gibidir ve yeni pozisyonuna alışmak için zamana ihtiyacı vardır. Her iki durumda da, dinlemek için burada olacağım. Ya da yapabilirsem düzeltmek için. Kendi sorunlarını çözebilecek kapasitede olmadığından değil. Ama mesele şu ki, ne olursa olsun onun için buradayım.

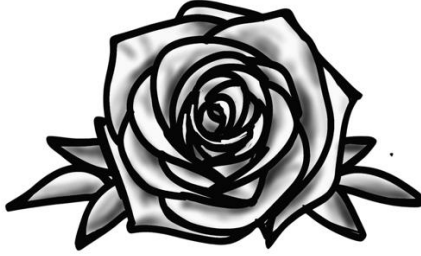
"Sanırım buradan, sağdan başlayacağım," diyorum, sırtının alt kısmındaki noktaya dokunarak. "Kuyruğu ve alevlerin ana hatlarını bitireceğim. Muhtemelen çizgi çalışmalarının çoğunu bugün bitirebilirim. Zamanın nasıl geçtiğini ve senin nasıl hissettiğini göreceğiz. Eğer çok fazla gelirse, bana haber ver."

Beni kabul etmeyeceğini bildiğim için son kısmı ekliyorum. Tüm müşterilerime aynı şeyi söylüyorum. Bazıları mola ister, bazıları istemez. Ama Henley'i tanıyorum. Dövme yaptırırken farklı bir kafa yapısına sahip oluyor. Sanki vücudunu terk ediyor. Bazı insanlar iğneler özellikle hassas bir noktaya geldiğinde irkilir ya da nefes alır ama o öyle değil. Sanki hissetmiyor gibi. Bunu ona daha önce de sordum, ama o sadece omuz silkti.

"Yapmayacağımı biliyorsun," diye takılıyor. "İşin bittiğinde beni uyandır." Eğlenerek başımı sallıyorum. "Göreceğiz bakalım."

Cildini temizleyip tıraş ediyorum, olabilecek kısa tüyleri bile yok ediyorum. Ardından alevler arasından yükselen devasa bir anka kuşunun alt yarısını çizen şablonu yapıştırıyorum. Böylesine büyük bir tasarım için iddialı bir fikirle bana geldiğinde, vizyonunun hakkını verebilecek bir sanat eseri ortaya çıkarabileceğim konusunda şüpheliydim. Ama aylarca üzerinde çalışıp mükemmelleştirdim. Nihai sonuç şimdiye kadar yarattığım en iyi parça olabilir. Şimdi tek yapmam gereken onun tenine iyi bir şekilde yansıdığından emin olmak. Bunu mahvedemem. Henley bunun sonunu duymama asla izin vermez.

Chapter 17

Avery

Corbin kardeşinin yanında farklı. Daha az huysuz ve daha çok gülümsüyor. Daha çok mu? Bu hiç gülümsemediği anlamına gelir. Bu tam olarak doğru değil. Bazen Jessie'nin söylediği bir şeye gülüyor ya da onunla veya Noah'la şakalaşıyor ve dudaklarında bir gülümseme belirtisi oluyor. Ama sonra sanki orada olduğumu hatırlıyor ve her zamanki huysuz pislik kişiliğine geri dönüyor. Bunun kişisel olmadığını söylemek isterdim ama öyle olduğunu biliyorum.

Beni burada istemiyor. Bu gerçeği gizlemedi. Ama ne zaman etrafta olsam düşmanca davranmayı bırakacağını düşünmüştüm. Yanılıp yanılmadığımı merak etmeye başladım. Sadece iki hafta oldu ama tanışma şeklimiz yüzünden benden nefret etmeyi bırakacağından emin değilim. "Nefret" biraz abartı olabilir. Benden tam olarak nefret ettiğinden emin değilim. Daha çok bana iyi davranmayı reddediyor. Bunun yerine, onun bu huysuz versiyonunu

en azından içinde bir yerlerde düzgün bir insan olduğunu söyleyebilirim. Sadece bana göstermiyor.

Daha önce bana brownie teklif ettiğinde şok olmuştum. Sohbet etmeye çalışmak niyetiyle yanına gitmiştim. Ama Jessie'nin en sevdiği kurabiyeyle ilgili bir espri yaptığında düşünmeden konuşmuştum. Şok olmuştum, her zamanki huysuzluğu olmadan cevap vermişti. Alçak ve seksi sesiyle birleşen yakınlığı dizlerimin bağının çözülmesi için neredeyse yeterliydi. Benim neyim var ki, küçük bir nezaket göstergesi, geri kalan zamanlarda bana karşı tam bir pislik olduğunu unutturmaya yetiyor? Boş ver. Benim sorunumun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Ben nabızı atan heteroseksüel bir kadını. Corbin'in büyüüne kapılmak için gereken tek şey bu.

Jessie bir şekilde ona karşı bağışıklık kazanmış gibi görünüyor. Bunun nedenini merak ediyorum. Erkeklerden hoşlanıyor. Son birkaç gündür yaptığımız konuşmalardan bu kadarını biliyorum. Ama Corbin'in seksiliğinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Ona daha çok Henley gibi davranıyor, yani bir kız kardeş gibi. Keşke bir düğmeyi çevirip onu bu şekilde düşünebilseydim. Çünkü ondan o kadar etkileniyorum ki küçük bir jest yüzünden tüm pisliklerini görmezden gelmeye hazırım. Bu feminizm kurallarına falan aykırı.

Yine de kız kardeşinin sırtında çalışırken onu izlemeden duramıyorum. Son iki hafta içinde onu en az bir düzine insana dövme yaparken gördüm ve her zaman profesyonel ve metodikti. Ama kız kardeşiyle olan ilişkisinde farklı bir şeyler var. Bir şekilde daha yumuşak, daha nazik. Bugünden önce Corbin'e yakıştırdığım kelimeler ne nazik ne de yumuşaktı. Ama tanımlar uyuyor. Ve bir şekilde, bu beni büyülüyor.

Yakınında durup çalışmasını izliyorum. Varlığının farkında olduğunu biliyorum ama başını kaldırıp çalışmasına bakmıyor ya da beni tanımıyor. Mürekkebin Henley'nin cildine akmasını, onu boş bir tuvalden bir sanat eserine dönüştürmesini izlemek neredeyse hipnotik. Henley'ye gelince, tüm bunlardan etkilenmemiş görünüyor. Makinenin vızıltısı, tepesindeki floresan ışıkları, tek kişilik izleyici kitlesi, hissettiği acıdan bahsetmeye bile gerek yok. Başını kollarına dayamış ve gözlerini kapatmış. Nefes alış veriş yavaş ve düzenli. Bir kez bile irkilmedi. Hâlâ uyanık olduğuna dair tek işaret, ilk 45 dakika geçtikten sonra ara vermek isteyip istemediğini soran Corbin'e cevap vermesi.

"Ben iyiyim. Parmaklarını uzatman gerekiyorsa, uzatabilirsin."

Sadece gülümsüyor ve başını sallıyor ama çalışmaya devam ediyor. İkisinden birinin rahatsız olup olmadığını sadece onlara bakarak söyleyemem. Eğer öyleyse,

iyi saklıyorlar.

"İzlemeyi seviyor musun?"

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra Henley'nin konuştuğunu duymak beni Corbin'in çalışmasını izlerken girdiğim trans halinden çıkardı. Bakışlarım onun yüzüne yöneliyor ve koyu renk gözlerinin açık ve bana sabitlenmiş olduğunu görünce şaşırıyorum. İfadesinde eğlenen bir ilgi vardı ve bu beni hemen rahatsız etti. Henley her zaman havalı bir kız olmuş bir kadına benziyor. Muhtemelen anaokuluna gittiği ilk gün okula gelmiş ve hemen popüler kız olmuş. Uzun, dalgalı sarı saçları ve keşke bende de olsa dediğim türden kıvrımlarıyla uzun boylu ve salkım söğüt gibi. Koyu renk saçları ve sakalıyla Corbin'e hiç benzemiyor. Belki gözler hariç. İkisinin de aynı koyu kahverengi gözleri var ve sadece onlara bakarak birinin tüm sırlarını öğrenebilir gibi görünüyorlar. Bana bir soru sorduğunu ve gülümsemeye zorladığını hatırlıyorum.

"Henüz kimseye dövme yapamadığım için, izlemek öğrenmek için iyi bir yol," diyorum. "Pratik yapmak için kendime bazı malzemeler sipariş ettim. Ama farklı teknikleri izlemeyi seviyorum."

"Hmm," diyor Henley. "Bunu anlıyorum."

"Ayrıca," diyorum. "Çok güzel bir tasarım. Daha önce hiç böyle bir dövme görmemiştim." "Mesele de bu zaten," diyor. "Ayrıca, Corbin böyle bir şey yapmaz.

orijinal değil."

"Flaş sanat yok," diyorum
gülümseyerek. "Kesinlikle,"
diye onaylıyor.

Sırtındaki büyüyen desene doğru başımı sallıyorum. "Anka kuşu. Yeniden doğuşu simgeler. Kendisini tüketen ateşin küllerinden doğmak. Bu efsaneyi hep sevmişimdir."

Henley sadece gülümsüyor. "Sadece havalı görüldüğünü düşündüm."

Buna bir an bile inanmıyorum ve onun da benim inanmadığımı bildiğini söyleyebilirim. Ama derisine devasa bir yaratık dövmesi yaptırmasının nedenleri konusunda ona baskı yapmıyorum. İnsanların yaptıkları şeyler için kendi sebepleri vardır ve bunlar beni ilgilendirmez. Bazı insanlar mutlu zamanlarını hatırlamak ister. Bazıları acı dolu zamanların hatırlatıcılarını saklamak ister. Bazıları da sadece bir tasarımın güzel olduğunu düşünür. Sebepleri benim için önemli değil. Beni büyüleyen şey sanat. Ve Corbin'in kız kardeşinin sırtına çizdiği bu parça bir şaheser. Çizgiler zarif bir şekilde birbirinin içine akıyor ve sanki onun teninin bir parçası olmak için yapılmış gibi görünen çarpıcı bir tasarım yaratıyor. Renkler henüz tam değil ama tamamlandığında nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum.

İstemesem de gözlerim Corbin'e kayıyor ve yüzündeki yoğun konsantrasyonu fark ediyorum. Kaşları düşük ve aralarında onu bir şekilde daha cana yakın gösteren küçük bir kırışıklık var. Yaptığı işin onun için bir anlamı olduğu çok açık. Bu onun gurur duyduğu bir şey. Başarısız olmayı reddettiği bir şey. Çoğu zaman bana karşı hıyar gibi davransa da buna saygı duyabilirim. Ama şu anda olduğu gibi kaba davranmadığı zamanlarda, ondan nefret etmem için gereken tüm nedenleri hatırlamak çok daha zor oluyor. Adam seksapel yayıyor, özellikle de çalışırken. Dikkatimi sanatçıdan ziyade sanat eserinde tutmaya çalışıyorum ama bakışlarım sürekli onun iri ellerine, kaslı ön kollarına ve geniş omuzlarına, lazer gibi eserine odaklanmış koyu renk gözlerine kayıyor.

Yoğun odaklanmanın seksi olabileceğini kim bilebilirdi? Sonra tekrar, sanırım Corbin söz konusu olduğunda bir sorunum var. Seksi bulmadığım pek bir şey yapmıyor. Hıyar gibi davrandığı zamanlarda bile kendimi tahrik olmuş buluyorum. Kötü bir fikir olduğunu bilsem de, bir parçamın onun damarına basmak istemediğini iddia edemem. Sadece ne olacağını görmek için. Cass daha önce haklıydı. Onu gerçekten istiyorum. Ama bunun felaket olacağını biliyorum.

"Bir daha düşündüm de," diyor Henley, dalgın düşüncelerimin arasına girerek. "Sanırım biraz su içmek için ara vermek istiyorum."

Corbin'in kaşları çatılıyor ve akışının bozulmasından biraz rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine hemen duruyor ve kız kardeşine doğru bakıyor.

"İyi misin?"

Ses tonundaki bariz ve anlık endişeye tanık olmak çok dokunaklı. Onun bu yönünü görmeye alışık değilim.

"Ben iyiyim," diyor Henley. "Sadece susadım. Ve biraz esnemek istiyorum." Ayağa kalkıyorum. "Sana bir şişe su getireyim."

Ben bir adım atamadan eli dışarı fırlıyor ve ön kolumu kavlıyor. Sıkıca kavlıyor ama acı vermiyor.

"Bırak Corbin alsın," diyor bana bakarak. "Bu onun işinin bir parçası Hen," diyor Corbin.

Gülümsüyorum, ikisi arasında gidip geliyorum. "Sorun değil," diyorum.

Henley gözlerini benden ayırmadan konuşuyor. "Corbin, iyi bir kardeş ol ve bana bir şişe su getir. Bu sana bacaklarını esnetme şansı verir."

"Henley..." Sesinde Henley'nin açıkça görmezden geldiği bir uyarı var.

"Corbin," diyor az önce kullandığı ses tonuyla.

İç çekiyor ve ayağa kalkmak için hareket ediyor. "Kuralları unutma," diyor elinin hâlâ kolumu kavradığı yere anlamlı bir bakış atarak.

Gülümsüyor ve beni yavaşça bırakıyor. Ancak o zaman dinlenme odasına doğru geri dönüyor. Henley hemen bana samimi görünen sıcak bir gülümseme verdi.

"Hangi kuraldan bahsediyor?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Oturmak için hareket ederken gülümsüyor. "Sana asılmama izin vermediğini söyledi," diyor boynunu germek için başını çevirerek. "Her zaman çok huysuzdur."

Şaşırmış bir şekilde ona göz kırpyorum. "Sadece ben varım sanıyordum," diyorum patronum hakkında kız kardeşiyle konuşmamam için tüm nedenleri düşünmeden önce.

Ama o sadece gülüyor. "Hayır, hayır. O hep böyledir. Çok ciddi. Kurallarını sever."

"Fark ettim," diyorum sertçe. "Bana asılmayı mı planlıyordun?" diye soruyorum. Bana değerlendirici bir bakış atıyor. "Senden hoşlanıyorum."

"Teşekkürler," diyorum, gururum okşanarak.

"Ama ben heteroyum." Tekrar gülüyor.

"Yazık."

"Değil mi? Erkeklerden hoşlanmasaydım hayat çok daha basit olurdu."

"Basit her zaman daha iyi değildir," diyor. "Bazen karmaşıklık eğlenceli olabilir. Kardeşimi nasıl izlediğini gördüm."

Yüzüm anında ısınıyor ve başımı sallıyorum. "Corbin'le aramda hiçbir şey yok."

"Ama olabilir," diyor. "Eğer izin verirsen." "Bu iyi bir fikir değil."

Sadece gülümsüyor. "Bazen kötü fikirler eğlencelidir. Ayrıca, bence sen onun için iyi olabilirsin."

Başımı tekrar sallıyorum. "Yanılıyorsun. Bir kere benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. İkincisi, bu iş yerinde işleri garipleştirir. Bu fırsatı mahvedecek bir şey yapmak istemiyorum."

Başını sallıyor, Corbin bize doğru geri dönerken bakışları onu takip ediyor. "Bunu anlıyorum. Ama bence bir konuda yanılıyorsun. Kimse kardeşimi benden daha iyi tanıyamaz. Bildiğim bir şey mi var? Yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmaz. Asla. Yani, seni işe mi alıyor? Seni eğitmeyi kabul etmesi? Çünkü bir parçası bunu istedi. Bu da bir parçasının seni burada istediği anlamına geliyor."

Kaşlarımla şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Henley omuz silkiyor, hâlâ gülümsüyor. "Hayatını zorlaştırmaya değmeyeceğine karar vermeden önce bunu anlamak isteyebilirsin."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama fırsatım olmadı. Corbin orada Henley'e bir şişe su uzatıyor. Konuştuklarımızı duyup duymadığını tavırlarından anlayamıyorum. Duyduysa da belli etmiyor. Ve kendisi hakkında bu şekilde konuşan birini görmezden gelecek türden bir adam değil.

"İç bakalım," diyor kız kardeşine. "Sonra işimize geri döneceğiz."

Henley başını sallıyor, şişeyi kaldırıp kadeh kaldırıyormuş gibi yapıyor, sonra geri devirip içindekilerin yarısını boşaltıyor. Corbin'in bir saat daha çalışmasını izlerken sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Corbin'in beni işe almak istemesiyle ilgili yorumuna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Haklı mı? Onu benden daha iyi tanıyor. Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. Buraya gelmemin bir nedeni var ve o da huysuz, seksi bir dövme sanatçısı hakkında fanteziler kurmak değil. Henley, Corbin'in beni burada istediği konusunda haklı olsa bile bunu dert edemem. Mümkün olan en iyi dövme sanatçısı olabilmek için bu meslek hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye odaklanmalıyım. Corbin Henley'nin derisini sarmaya hazırlanmak için temizlemeye başladığında Jessie'yi bulmaya karar verdim.

Henley'e "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Avery," diyor. "Ne dediğimi bir düşün."

Uzaklaşmak için dönmeden önce kayıtsız bir ses çıkarıyorum. Corbin'in onun sözlerine tepkisini ölçmek için arkama bakmıyorum. Onun yerine Jessie'yi bulup septum piercingi için hazırlanmasına yardım ediyorum. İşimiz bittiğinde Henley gitmişti. Bu çok kötü oldu. Ondan hoşlanmıştım. Dahası, Corbin'in o etraftaykenki halini seviyorum. Belki de onda normalde gördüğüm sürekli huysuzluktan daha fazlası olduğuna inanmamı sağlıyor. Bugün onu kız kardeşiyle görmek beni ona karşı yumuşatmış gibi görünüyor ki bu tehlikeli. Corbin'i ilk tanışmamızda çizdiği resimden başka bir ışıkla düşünmeme gerek yok. Ama bana kek ikram ederken ve küçük kız kardeşine gülümserken, içinde bir yerlerde bir kalbi olduğunu belli etmesi çok zor.

Chapter 18

Corbin

Boş günlerden nefret ediyorum. Yapacak bir şey olmaması zamanın buzul hızında akıp gitmesine neden oluyor. Ayrıca, müşterimin olmaması para kazanamadığım anlamına geliyor. Aslında, artık bir çalışanın olduğu için para kaybediyorum demek. Ayaktan müşteri kabul etmediğim için, genellikle bu tür günleri sıkıcı günlük işlerle uğraşarak geçiriyorum. Ama Avery'nin burada olması, bugünlerde bunları çok daha az yapmam gerektiği anlamına geliyor. Aslında o kadar verimli çalışıyor ki bugün vakit geçirmek için yapacak bir şeyim yok.

Noah ve Jessie'nin bile bugün bir işi yok. Ara sıra gelenleri kabul ediyorlar, ancak bunlar kuraldan ziyade istisna. Berbat havanın insanları dışarı çıkmaktan alıkoyduğundan bahsetmiyorum bile. Dükkanın ön kapısı neredeyse iki saattir açılmadı. Bu öğleden sonrası için planlanmış bir müşterim var.

Acaba hava yüzünden yeniden planlayacak mı? Onu suçladığımdan değil. Mümkünse dışarı çıkmamak için mükemmel bir gün.

Pencereden dışarı bakıyorum, sağanak yağmurun arasından arabamın karanlık şeklini zar zor seçebiliyorum. Son yarım saattir bu şekilde yağıyor ve görünürde bir sonu yok. Normalde, müşteri yokluğundan ve saatlerce boş kalmaktan rahatsız olurdum. Öğleden sonrayı ofisimde geçirir, eğer meşgul olmazsam bunun günü boşa geçirdiğim anlamına geldiğine ikna olurdum. İlerlemek için o kadar çok yılımı harcadım ki, bir an dinlenirsem geride kalıyormuşum gibi hissediyorum. Bazı nedenlerden dolayı bugün ofisime çekilmiyorum. Onun yerine ana odada Noah, Jessie ve Avery ile oturup sohbetlerini dinliyorum.

Jessie konuşmanın çoğunu sürdürüyor, diğerleri de gerektiğinde katılıyor. Konuşurken bir yandan da istasyonundaki malzemeleri yeniden düzenlemekle meşgul. Bunu yılda birkaç kez ve genellikle bugün olduğu gibi işler durgun olduğunda yapar. Boş durmaktan en az benim kadar nefret ettiği hissine kapılıyorum.

Noah telefonunda bir oyun oynuyor, çoğunlukla geri kalanımızı dışarıda bırakıyor. Yine de umurumda değil. Kendi adıma, bir müşterimin dövmesi için konsept bir parça üzerinde çalışırken çoğunlukla diğerlerinin konuşmalarını dinliyorum. Havadan sudan konuşmayı pek sevmem ve sessizliği doldurmak için akılsızca gevezelik etmekte de hiç iyi olmadım. Olayların merkezinde olmaktansa çevrede kalmaktan mutluyum. Avery'ye bakmayı tercih etsem de elimdeki tablete odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum, ama günler geçtikçe bakışlarımın ona daha fazla çekildiğini fark ediyorum. Kendime bunun kötü bir fikir olduğunu ne kadar söylersem söyleyeyim, ona karşı duyduğum bu çekimden kurtulamıyorum. Belli etmeme izin verdiğimden değil. Son birkaç haftadır onu kendimden uzak tutmak için çok çalıştım ama yine de ona işin iç yüzünü göstermek için elimden geleni yaptım. Ona sözleşmeyi verdiğim gün söylediklerimde ciddiydim. Aramızdaki şeyler profesyonel kalacak. Bu beni öldürse bile.

Çabuk öğrenen biriydi. İşlerin iş ve organizasyon tarafını rekor sürede kavradı. Ben bile başlangıçta benden çok daha çabuk kavradığını itiraf etmeliyim. Belki de Jessie haklıydı ve ben masa başında olmak için yaratılmamıştım. Gerçi bu sonuca zaten ben de varmamıştım. İşin sanatsal yönüne gelince, renk ve tasarım konusunda iyi bir gözü var gibi görünüyor. Farklı vücut parçalarının dövmeye nasıl tepki verdiğinden bahsetmeye gerek yok, deriyi bir tuval olarak öğrenme konusunda çok hevesli. Şimdiye kadar mükemmel bir öğrenci oldu. Ona söylediğimden değil

Bu. Benden mümkün olduğunca uzak kalmak istemesini sağlamak planıma uymuyor.

"Ee, Avery," diyor Jessie, sesi dışarıdaki yağmur ve rüzgârın uğultusunu keserek. "Boston'ı şu ana kadar nasıl buldun?"

Cevabı kendim de merak ediyordum olsam da gözlerimi yaptığım işten ayırmıyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca iki kadını dinleyerek Avery'nin aslen New Yorklu olduğunu ve Boston'da çok uzun süre yaşamadığını öğrendim.

"Burası New York değil," diyor Avery. "Ama harika bir şehir." "Ailen New York'ta mı yaşıyor?" Jessie soruyor.

Çizdiği kâğıttan başını kaldırmadan başını sallayan Avery'ye hızlı bir bakış atıyorum. "Ve üniversiteden tüm arkadaşlarım. Burada tanıdığım tek insanlar sizlersiniz." Omuz silkiyor ve gülüyor.

Jessie, "Daha fazla dışarı çıkmalısın," diyerek Avery'yi yine güldürüyor. "Burası beni yeterince meşgul ediyor," diyor.

O konuşurken elleri sayfanın üzerinde hızlı ve emin adımlarla hareket ediyor, bakışlarımı isteğim dışında ona geri çekiyor. Belli ki çizdiği şey onun konsantrasyonunu çok fazla gerektirmiyor. Eskiz defterini her gün yanında getirdiğini fark ettim. Ne zaman birkaç dakika boş vakti olsa, elinde bir kalemle defterini açıyor. Tahminimce bunu sadece zaman geçirmek için yapıyor. Ya da sinirsel bir alışkanlık. O deftere ne çizdiğini merak ediyordum. Ona sormayı planladığımdan değil.

Bugün eskiz defteri yerine tek bir kağıda çizim yapıyor. Aslında, bugün defterini hiç görmedim. Acaba evde mi bıraktı? Noah'dan ödünç kağıt istemiş olmalı. İhtiyacı olsa benden bir şey isteyeceğinden şüpheliyim. İşe başladığından beri dükkândaki görevleriyle ilgili olmayan hiçbir şey istemedi. Belli ki profesyonellik hakkındaki küçük konuşmamı ciddiye almış. Bu iyi bir şey, biliyorum. Peki, benden bir kalem ve birkaç sayfa kağıt gibi basit bir şey istememesi beni neden rahatsız ediyor? İsteddiği için kafasını koparacak değilim ya. Tabii işleri profesyonel tutma konusunda o kadar iyi bir iş çıkardım ki artık tam bir pislik olduğumu düşünüyor. Bu düşünce beni neden rahatsız ediyor?

Benim tam bir pislik olduğumu düşünmesini istemeliyim. Benden ne kadar hoşlanmazsa, aramızdaki çizgileri bulanıklaştırmaya çalışma olasılığımız o kadar azalır. Bu yüzden, o çalışırken gözlerimin ellerinin hareketlerini takip etmekten alıkoyamamasını görmezden geliyorum. Gözlerinin arasındaki küçük konsantrasyon çatlağını görmezden geliyorum.

onu çok sevimli gösteriyor. Ve özellikle ellerimin uzanıp onu düzeltmek için kaşınmasını görmezden geliyorum.

"Bir ara benimle The Mint'e uğramalısın," diyor Jessie. "Harika bir bar ve buradan sadece birkaç blok ötede."

Avery gülümseyerek, "Bar ortamını pek sevmem," diyor.

"Burası oldukça gösterişsiz bir yer," diyor Jessie. "Harika patates kızartmaları da yapıyorlar."

Avery güler ve kalemini Jessie'ye doğrultur. "Şimdi dikkatimi çektin."

Aklım onu kulüpte o küçük kırmızı elbiseyle gördüğüm geceye gidiyor. Orada hiç yabancılık çekmemişti. Oraya aitmiş gibi görünüyordu, giymekte uzman olduğunu iddia ettiği o topuklularla bile. Aslında, oradaki diğer kadınların çoğundan daha iyi görünüyordu. Avery'yi gördükten sonra başka kimseyi fark etmemiştim bile. Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorum, kendi kafamın içinde bile, ama bir şekilde ne zaman yakınımnda olsa dikkatimi çekiyor. Bu da onu kendimden uzak tutmamın bir başka nedeni. Ama arkasını çizmek için tek sayfalık kâğıdı ters çevirdiğini gördüğümde, ön yüzünde yer kalmadığını fark ediyorum. Hiç düşünmeden masamın çekmecesine uzanıyorum ve içindeki eskiz defterlerinden birini alıyorum.

"İşte," diyorum, kitabı ona doğru uzatarak.

Odanın sessizleştiğinin aşırı farkındayım. Kontrol etmek için başımı kaldırmamış olsam da, herkesin bana fazladan bir kafam çıkmış gibi baktığını biliyorum. Avery kitabı almadığında, başımı kaldırıp bakacak kadar kendimi toparlıyorum. Noah ya da Jessie'ye bakmıyorum. Yüzlerinde hangi ifadeleri göreceğimi bildiğime dair bir his var içimde. Onun yerine Avery'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüzünde şaşkınlık görmeyi bekliyordum ama sanki çözmeye çalıştığı bir gizemmişim ve ona yeni bir ipucu verilmiş gibi meraklı bir ifade takınıyor. Ne keşfetmeyi umduğundan emin değilim ama burada büyük bir gizem yok.

"İstiyor musun, istemiyor musun?" Şimdi sinirlenmiş bir şekilde soruyorum.

Ağzı eğlenerek seğiriyor ve sonunda kitaba uzanırken yüzü rahatlıyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Bu sabah benimkini evde unutmuşum ve çizim yapmak benim için bir tür zorunluluk."

Tarifinin doğruluğu karşısında gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Fark ettim," diyorum. "İstersen bunu burada tutabilirsin. Böylece seninkini evden getirmeyi hatırlamana gerek kalmaz."

Başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir. Teşekkürler."

Bakışlarımı isteksizce onun yüzünden çekip tekrar elimdeki tablete
ç e v i r m e d e n önce başımı tek bir selamla eğiyorum.

"Çok nazıksın patron," diyor Jessie.

Sözleri yeterince zararsız ama ses tonunda suçlayıcı bir şeyler var.
Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Kibar olabilirim." Bu sözler sert ses tonumla tamamen çelişiyor ama
umurumda değil.

Jessie'nin ifadesi masum ama kahkahasını gizlediğine yemin
edebilirim. "Tabii ki yapabilirsin," diyor sadece.

Gözlerimi ona diktim. "Hmm."

Neden sesimi yükselttim bilmiyorum. Kendi işimle meşgul olmalıydım
ve Avery'nin tek bir beyaz nokta kalmayana kadar o tek sayfa kağıda bir
şeyler karalamasına izin vermeliydim. Şimdi Jessie yüzünde o tuhaf,
eğlenen ifadeyle beni inceliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Noah'ya şöyle
bir bakıyorum ve onun da eğlenmiş görüldüğünü ama bakışlarını
telefonundan ayırmadığını görüyorum. Bize düşündüğümünden daha fazla
dikkat ettiği açık. Harika. Şimdi herkes ona bir çizim defteri verdiğimi
okuyacak.

"Ben ofisime gidiyorum," diye mırıldanarak ayağa kalkıyorum.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" Avery sorar.

Yapmasını istediğim yaklaşık bir düzine şey var ama hiçbirisi işle ilgili
değil. Ve hepsi de muhtemelen sorduğum için bana cehenneme tek gidişlik
bir bilet kazandıracak. Başımı sallıyorum.

"Sadece bu parçayla ilgili notlarımı kontrol etmem gerekiyor," diyorum
ve ofisimin güvenliğine doğru hızla yürürken tableti dalgınca havaya
kaldırıyorum.

Avery, "Yardım edebileceğim bir şey olursa haber verin," diyor.

Yanından geçerken isteksiz bir homurtu çıkarıyorum ve kokusunu içime
çekmemek için elimden geleni yapıyorum. Ne tür bir ucube çalışanlarını
koklamaya çalışır ki? Bir sorunum var ve bunu nasıl çözeceğimi
bilmiyorum. Başka bir kadın olsaydı, onunla yatma dürtüsü geçene kadar
ondan uzak dururdum. Başka bir kadın olsaydı, teslim olur ve onu çoktan
becerirdim. Ama o sıradan bir kadın değil. Benim için çalışıyor. Onu
eğitmem için bana güveniyor. Konu ona geldiğinde tam olarak ne hayal
ettiğimi anlamadan önce kendimi toparlamam gerekiyor.

Kapısı kapalı ofisimin sessiz ve güvenli ortamına girdiğimde, "Kendine
gel," diye mırıldandım.

Sürekli sertleşen sikimi ayarlıyorum, rahat bir pozisyon bulmak için
boşuna uğraşıyorum. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Pantolonum hiç
rahat değildi.

Avery burada çalışmaya başladığından beri. Masamın arkasındaki sandalyeme çöküp gözlerimi kapatırken hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyorum. Başımı sandalyenin arkasına yaslayarak düşüncelerimi seksi çırağımla ilgili her şeyden arındırmaya çalışıyorum. Yine de faydası yok. Son 22 gündür işe yaramadı. Şimdi işe yarayacağını düşündüren ne?

Herkes onlardan kaçtığımdan şüphelenmeden makul bir şekilde yapabileceğimi düşündüğüm sürece ofisimde saklanıyorum. Yaptığım şey tam olarak bu olsa bile. Avery burada çalışmaya başlamadan önce, ofisimde ne kadar zaman geçirdiğimi ikinci kez düşünmezdim. Avery buraya gelmeden önce, bu lanet odadan mümkün olduğunca kaçardım. Şimdi ise tam tersini yapıyorum. Sonunda kendime bu kadar korkak olmayı bırakıp erkek gibi davranmam gerektiğini itiraf ettim. Birinin yeni çırağımdan hoşlandığımdan şüphelenmesine neden olacak bir şey yapmış ya da söylemiş değilim. Ama ondan aktif olarak kaçmaya devam edersem, insanlar benim sorunumun ne olduğunu merak edecekler.

Nihayet ofisimden çıktığımda, Avery beni izlerken Noah bir kadının göğüs kafesine şablon uyguluyordu. Kucağında ona verdiğim eskiz defteri var, ancak şablonun konumlandırılmasıyla ilgili konuşan Noah'a odaklanmış durumda.

"Bu roket bilimi değil," diyorum. "Ama dayanıksız kâğıtlara alışık değilseniz elinize yüzünüze bulaştırmanız çok kolay."

Noah transfer kağıdını kadının göğüs kafesinden sıyrırken başını sallıyor. "O haklı. Zamanında ben de birkaç kez çuvalladım."

Avery başını sallar. "Bunu unutmayacağım," diyor.

Noah kadına duvardaki aynayı işaret ederek, "Git bir bak," diyor.

Yanına gidip bir o yana bir bu yana dönerek tasarımın tenindeki konumunu inceliyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, Avery'ye bakmak için dönerek.

Avery ayağa fırlar ve eskiz defterini yanındaki masaya koyar. Müşterinin ve Noah'nın aynanın yanında durduğu yere doğru yürüyor ve tasarımı tartışmaya başlıyor. Gözümün ucuyla beyaz bir parıltı görüyorum ve Avery'nin az önce oturduğu yerin yakınında yerde bir kağıt parçası olduğunu fark ediyorum. Dükkânın etrafına bakıyorum ama Jessie'yi hiçbir yerde göremiyorum. Diğerleri hala aynadaki görüntüyü inceliyor ve müşterinin yerleşimi beğenip beğenmediğine karar vermesine yardımcı oluyorlar. Kimse fark etmeden eğilip kâğıt parçasını alıyorum.

Bunun Avery'nin çizimlerinden biri olduğunu hemen anladım. Haftalarca onu izledikten sonra çalışmalarını tanıdım. Bunu eskiz defterinin üstüne koyup gitmeliyim. Onu bulduğum yerde bırakmalıyım. Ama ne yapmam gerektiğini bilmek ve bunu kendime yaptırmak çok farklı iki şey. Diğerleri dönüp beni görmeden önce kâğıdı iki kez katlayıp cebime sokuyorum. Kırıksıklıklar yüzünden kendimi kötü hissediyorum ama onu saklamak konusundaki fikrimi değiştirecek kadar kötü değil.

Chapter 19

Avery

Yaz günleri hızla geçiyor ve iş yerinde bir tür rutine giriyorum. Genellikle ilk iki saatimi dükkânda ofis işlerini yaparak geçiriyorum. Çeşitli görevlerimi farklı günlere böldüm, böylece her şeyi halledebiliyorum ve işin dövme kısmını öğrenmek için hala zamanım oluyor. Ofiste işler artık sorunsuz yürüyor. Ben burada çalışmaya başlamadan önce nasıldı bilmiyorum ama olumlu bir fark yarattığımı düşünmek istiyorum. Corbin yaptıklarımı onayladığını ima edecek bir şey söylemedi ya da yapmadı. Ama sanırım bana karşı biraz daha nazık davranıyor. Onun küçük nezaket jestlerini anlamamaya çalışıyorum. Bana çiçek falan almıyor. İsteyken çizim yapmam için bana lanet bir eskiz defteri verdi.

Corbin gibi biri için bunun büyük bir olay olduğunu fısıldayan küçük parçamı görmezden geliyorum. Sırf iyilik olsun diye iyi davranacak biri değil. I

onun saygısını kazanman gerektiğini hissediyorum. Onunla kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama sanırım şu anda işler iyi gidiyor. Tam olarak arkadaş olduğumuzu söyleyemem, ama arkadaşça olmasa bile çoğu gün samimi davranıyor. Jessie ve Noah'a yaptığı gibi benimle şakalaşmıyor. O noktaya gelebileceğimizden emin değilim; ama bana daha önce görmediğim şeyleri göstermek için zaman ayırıyor.

Geçen gün bir müşterisine dövme yapıyordu ve daha önce görmediğim bir gölgelendirme tekniği kullanıyordu. Ona bunu sorduğumda, sözünün kesilmesinden rahatsız olarak oflayıp puflamadı. Aslında, sorduğum için memnun olmuş gibi görünüyordu. Bu tekniği kullanma nedenini ve bitmiş tasarımı nasıl etkileyeceğini açıkladı. O çalışırken konuştuk ve ilk kez onun varlığında kendimi rahat hissettim. Elbette altta yatan cinsel farkındalık hâlâ vardı. Bunun asla ortadan kalkacağından şüpheliyim. Bu çok kötü. Sürekli üzerine atlamak istemeden onunla çalışabilmek isterdim. Belki bu zamanla olur.

Bugün Corbin'in dolu bir programı var ve tüm öğleden sonra web sitesinin onlara söylediğinden daha erken bir zaman dilimine tatlı dille girmeyi uman insanlar için telefon görüşmeleri yapıyorum. Sinir bozucu. Bu insanlar okumayı bilmiyor mu? Web sitesinin bir şekilde onlara yalan söylediğini mi düşünüyorlar? Çağrı merkezlerindeki insanlar bütün gün böyle şeylerle nasıl uğraşıyor bilmiyorum. Arka arkaya ⁵ kişiye Corbin'in Kasım ayına kadar dolu olduğunu ve hayır, walk-in kabul etmediğini söylemeyi bitirdiğimde, telefonu sokağa fırlatmak ve geçen bir kamyonun üzerinden geçmesini ummak istiyorum.

"Ugh!" İnleyerek telefona bakıyorum, tekrar çalması için cesaretlendiriyorum.

Corbin, "Sadece telesekretere yönlendirin," diyor. "Onlara internette okuyabilecekleri aynı şeyleri söyleyip duracak vaktiniz yok."

"Bana iki kez söylemene gerek yok," diyorum ve gelen aramaları yönlendirmek için düğmelere basıyorum.

"Yakında bir müşterim örtbas için gelecek," diyor. "Bu biraz zor olacak. Görmek senin için iyi olacak."

Corbin'in daveti beni heyecanlandırıyor. Kendime sadece yeni bir şey görmek için sabırsızlandığımı söylemeye çalışıyorum ama gerçeği biliyorum. Corbin beni çalışmasını izlemeye davet ettiği için heyecanlıyım. Onu çalışırken izleyeceğim için heyecanlıyım. *Aptal. Seni eğitiyor. Tam olarak bu yüzden buradasın.* Yine de genellikle ne yaptığını bana haber vermiyor. Sadece peşine takılıp sorular sormak zorunda kalıyorum.

onu rahatsız etmiyorum. Ama belki de sonunda dövme yapmayı öğrenme konusunda ciddi olduğumu anlamaya başlamıştır.

On dakika sonra, kapının üstündeki zilin çaldığını duydum. Baktığımda uzun boylu, muhteşem bir kadının orada durduğunu görüyorum. Hemen bir aşinalık hissine kapılıyorum. Benden biraz daha yaşlı gibi görünüyor, ama otuzlu yaşların ortalarından daha yaşlı değil. Soğuk, mavi gözleri uzun, siyah saçlarıyla birleşince çarpıcı oluyor. Benim elde etmek için estetik ameliyata ihtiyaç duyacağım türden kıvrımlara sahip. Teşekkürler, genetik. Salındığı her şeyin tamamen doğal olduğuna eminim. Bu güzel kadın hemen gözümü korkuttu. Neden bu kadar tanıdık geldiğini anlayamadan Corbin'i fark ediyor ve gülümseyerek onu muhteşemden delice muhteşeme dönüştürüyor.

"Corbin," diyor kollarını iki yana açarak ona doğru yürürken.

Büyük bir şaşkınlık içinde Corbin ona parlak, dolu dolu bir gülümseme veriyor. Ondan daha önce hiç görmediğim türden bir gülümseme. Bu dolu dolu gülümsemenin gücü bana sert bir şekilde çarpıyor ve bana yönelik bile değil.

"Izzy," diyor. Çok uzun zaman oldu."

Kadın -Izzy- Corbin'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu çok uzun sürecekmiş gibi görünen bir sarılma için kendine çekiyor. Göğsümde sıcak bir şeyler cızırdıyor ve onlardan uzaklaşıp dikkatimi bilgisayara veriyorum, ancak ekranda açık bir şey yok. Corbin'den ve sanki onun için yaratılmış gibi görünen büyüleyici güzellikteki kadından başka bir yere bakmak için bir bahaneye ihtiyacım var. Yine de faydası yok. İkisinin konuşmalarını hâlâ duyabiliyorum, iki eski arkadaş gibi hasret gideriyorlar. Corbin'in arkadaşı olduğunu bile düşünmezdim.

"Avery?"

Corbin'in adımı söylediğini fark etmem bir saniyemi alıyor. Gözlerimi kırpıştırarak dönüp ona bakıyorum. Hâlâ Izzy'ye çok yakın duruyor ama en azından artık sarılmıyorlar. Yine de onun yanağını öpüşünü unutabileceğimden şüpheliyim. Ya da Corbin'in gülümsemesinin yüzünü tamamen sertlikten mutluluğa benzer bir şeye dönüştürmesini.

"Evet?" İdare ediyorum.

"Sen de gelmek ister misin?" Corbin soruyor. Çabucak başımı sallıyorum.

"Evet. Geliyorum."

İstasyonuna doğru eliyle işaret eder. "Bu taraftan," diyor Izzy'ye.

Corbin'le yürümek için dönmeden önce bana değerlendirci bir bakış atıyor. Beni arkadaşıyla tanıştırmadığını fark etmeden edemiyorum. İyi de oldu. Corbin'e odaklanmaktan son derece mutlu görünüyor ve

Orada değilmışım gibi davranmak. Corbin, Izzy'nin dövmesini hazırlarken ben de yolumdan çekilmek için elimden geleni yapıyorum. O çalışırken ikisi sohbet ediyor. Izzy sohbet ederken Corbin çoğunlukla dinliyor, ara sıra başını sallıyor. Bana duyulmayı seven bir kadın gibi geldi. İlgi odağı olmaktan mutlu.

Izzy, Corbin çalışırken deri ceketini çıkarır ve sandalyenin arkasına asar. Deri mi? Nemli Boston yazının ortasında mı? Bunun çok mantıklı olduğundan emin değilim ama ben kimim ki modaya karşı çıkayım? Ceket onun için özel yapılmış gibi görünüyor. Altına giydiği beyaz atletten ya da kışına boyanmış gibi duran kot pantolondan bahsetmiyorum bile.

"Los Angeles bugünlerde çok sıkıcı," diyor, elini Corbin'in koluna yanlış anlaşılamayacak bir aşinalıkla koyarak. "Keşke beni ziyarete gelsen. Her şeyi yeniden canlandırırdın."

Yine mi? Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorum. İkisinin bir zamanlar çift olup olmadığını merak ediyorum. Adam bana Corbin'in tipi gibi gelmiyor ama muhteşem bir çift olabilecekleri de inkar edilemez. Corbin'in seveceğinden biraz daha bakımlı bir tip gibi görünüyor, ama ben ne bilirim ki? Zengin ebeveynlerle ve mümkün olan her türlü kolaylıkla büyüdüm. Şimdi o hayattan uzak durmak için elimden geleni yapmam bir şey ifade etmiyor. Bazı şeyler benim için farklı gelişseydi ben de aynı şekilde aşırı bakımlı biri olabilirdim.

İstemesem de bakışlarım kadına ve onun Corbin'le olan ilişkisine yöneliyor. Corbin'in başka kimseyle kurduğunu görmediğim bir yakınlık var. Belki kız kardeşiyle ama o da platonikti. Ama bu? Bu tamamen başka bir şey. Hoşuma gittiğinden emin değilim. Izzy'nin onu izleyişinde neredeyse yırtıcı bir şey var. Ve mobilya olsaydım beni daha fazla küçümseyemezdi. Bunun beni aşağılık hissettirmesi gerekip gerekmediğinden emin değilim. Eğer öyleyse, işe yaramıyor. Sinirliyim, ama bunun bana davranışıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey patronumun yanında nasıl davrandığıyla ilgili. Bu da beni kızdırıyor.

Izzy ve Corbin'in birlikte olmasından rahatsız olmak için bir nedenim yok. Birlikte olduklarından değil. Ama birlikte olsalar bile, bu beni ilgilendirmez. İsteddiği kişiyle görüşebilir. Kendime hissettiğim garip duyguları görmezden gelmemi ve bu dövme seansından öğrenebileceklerime odaklanmamı söylüyorum. Bir süre işe yaradı. Ta ki Izzy pantolonunun fermuarını açıp mükemmel poposunu tüm dükkâna gösterene kadar.

Beni rahatsız eden onun kıcı değil. Benim kıcımdan kesinlikle daha iyi olması bile değil. Bunu yapma *şekli*. Fermuarı Corbin'in yüzüyle göz hizasında olacak şekilde ayağa kalktı ve göz temasını hiç kesmeden fermuarı yavaşça indirdi. Sonra yavaşça arkasını dönüp kıcı Corbin'in yüzüne gelecek şekilde dar kotunu kalçalarına ve kıcına doğru indirdi. Eğer altına külot giymişse bile, onları tamamen gözden kaçırmıştım. "U z a n," diyor Corbin, sesi normalden biraz daha hırçın. "Yüzünü aşağı."

Eğer başka bir kadınla konuşuyor olmasaydı, bu sözler içimde karanlık ve seksi bir ürperti yaratırdı. Ama Izzy'nin varlığı, neredeyse çıplaklığıyla birleşince, mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey yapmayı başardı. Corbin'e olan çekimim neredeyse tamamen yok oldu. Onun yerine öfkeye yakın bir şey geldi. Bu haklı çıkarabileceğim bir öfke değil, ama elimde değil.

Corbin, Izzy'nin açıkta kalan kıcını yatar yatmaz hemen örtüyor. Onu örtmeyi bitirdiğinde, sol yanağında sadece bir dolarlık banknot büyüklüğünde bir deri parçası görünür. Açıkta kalan parçanın ortasında bir kelime var.

Corbin, "Harfler siyah olduğu için, üzerini kapatmak için daha koyu mürekkep ve gölgelendirme kullanmam gerekecek," diyor.

Bayan Mükemmel Kıcı'la değil de benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Mantıklı," diyorum dövmeyle incelerken.

Şimdi bir isim olduğunu görebiliyorum. "Rob". Izzy için Rob'un kim olduğunu merak ediyorum. Artık onun için önemli olmadığı açık. Ya da en azından artık adını kıcına yazdıracak kadar önemli değil. Birinin adını vücuduma dövme yaptırmayı hiç düşünmemiştim. Birinin benim için bu kadar önemli olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama yetersiz kalıyorum. Bir an Corbin'e bakıyorum, gözlerim kollarını kaplayan düzinelerce dövmenin üzerinde geziniyor. Kaç tane dövmesi olduğunu merak ediyorum. Acaba üzerinde birinin adı mı var? Belki Izzy'nin? Kızgınlığım yeniden canlanıyor ve bu fıkirden hemen sıyrılıyorum.

Corbin'in yaptıklarına odaklanmak ve Izzy'nin durmadan konuşmasını duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum. Kapıdan girdiğinden beri neredeyse hiç nefes almadı. Para ödeyen bir müşteri olduğunu biliyorum ama lanet olası kadın sinir bozucu. Corbin buna nasıl dayanıyor bilmiyorum. Onun tekniklerinden bir şeyler öğrenmeye çalışmasaydım, bu dövmeyle ilk birkaç dakika içinde terk ederdim.

Corbin bana neyi neden yaptığını anlatırken onu duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum. Beni işe almayı ilk kabul ettiğinde beklediğimden daha iyi bir öğretmen. Basit şeyleri bile bana açıklayacak sabrı göstermesini beklemiyordum. İlk birkaç günden sonra bana öğretirken sinirleneceğini düşünmüştüm ama tam tersi oldu. Günler geçtikçe bir şekilde daha sabırlı olmaya başladı. Sanki benim onun çırağı olarak rolüne alıştığım gibi o da benim akıl hocam olarak rolüne alışıyor. Hala ne zaman onun yanında olsam o sinir bozucu farkındalık sarsıntısı oluyor ama buna neredeyse alıştım. Yine de keşke kapatabilseydim diyorum ama küçük de olsa kazanmış sayılırım.

Corbin, Rob'un adını muhteşem mücevher tonlarında bir kelebekle kaplamayı bitirdiğinde, ondan uzaklaşmaya hazır olmanın ötesindeydim. Gölgeleştirmenin ikinci yarım saati civarında gevezeliği nihayet kesildi, bu da beni sonsuza dek minnettar kıldı. Izzy aynada poposunu kontrol etmek için ayağa kalktığında Corbin parmaklarını uzatıyor.

"Çok sessizsin," diyor Corbin, bakışlarımı kendine çekerek.

Neredeyse eğlenmiş görünüyor ve bunun tek sebebinin benimle aynı şeyi düşünüyor olması olduğunu tahmin edebiliyorum. O kadının yanında tek kelime etmek imkânsız. Bir şey söylemiyoruz ama bir an geçiyor ve ikimizin de keşke söyleyebilseydim dediğinden emin oluyorum.

"Teknikle ilgili herhangi bir sorunuz var mıydı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, o çalışırken not aldığım defterimi kaldırıyorum.

"Sanırım şimdilik böyle iyiyim," diyorum.

"Teşekkürler." Başını salladı. "Sorun değil."

"Temizliğe yardım etmemi ister misin?"

"Hayır," diyor. "Git bak bakalım Jessie'nin yardıma ihtiyacı var mı? Ben hallederim." Başımı sallayarak ayağa kalktım.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum Izzy'ye.

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Sonra ben gitmek için dönerken bana umursamaz bir el sallıyor ve yarım ağızla gülümsüyor. Ben uzaklaşırken onun bu tavrına neredeyse gülecektim. Belli ki gözleri sadece Corbin'i görüyor. Aramızdaki o ortak anın neden bu kadar iyi hissettirdiğini anladığımda göğsümde bir şeyler ısınıyor. O da Izzy'den en az benim kadar rahatsız olmuştu. Bu onun sessizce benimle aynı fikirde olma şekliydi. Bu da ilgisinin tek taraflı olduğu anlamına geliyor. Bu beni bu kadar mutlu etmemeliydi, bu yüzden ani iyi ruh halimden başka bir şey sorumluymuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Yine de işe yaradığından emin değilim.

Jessie'nin bir müşteriyle piercing hakkında konuştuğu yere doğru ilerliyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca birkaç kişiyi delmesini izledim. Onun sürecini izlemek ilginçti ve artık bu işin rastgele ete saplamaktan daha fazlası olduğunu biliyorum. Bunun bir bilimi var. Bana göre olmadığını düşünsem bile takdir edebileceğim bir sanat. İlk başta, iğnenin eti delmesini izlerken midemin bulanacağından endişe ediyordum ama bu beni rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Ve Jessie, piercing tekniklerini ve protokollerini açıklama konusunda son derece açık sözlü davrandı. Eminim bunun için bir arkadaşa aldırmayacaktır. Ona katılmak için yanına gittiğimde bana dönüp gülümsüyor.

"Bu yeni çırağımız Avery," diyor ve beni adamla tanıştırıyor.

Gülümsüyor. "Memnun oldum. Ben

Paul." "Ben de memnun oldum."

Jessie, "Elemental Ink'in politikası, hassas nitelikteki tüm piercing işlemlerinde odada iki çalışanın bulunmasıdır," diyor.

İkisinin arasına bakıyorum, bu adamın tam olarak neyi delmeyi planladığını merak ediyorum. Yine de sormuyorum çünkü adam başını sallıyor.

"Elbette," diyor, şarttan rahatsız olmamış gibi.

"Piercing sırasında Avery'nin bizimle odada olmasından rahatsız olmuyor musun?" Jessie soruyor. "Piercing'i ben yapacağım, ama o hem nezaketen hem de öğrenmek için orada olacak tabii ki."

Paul tekrar başını sallar. "Bana uyar."

Jessie gülümser. "Harika. Evraklarınızı ve kimliğinizi taratayım ve her şeyi ayarlayayım. Seni birazdan geri götüreceğim."

Başını onaylarcasına eğiyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Ön tarafta oturun, biz hazır olduğumuzda Avery sizi geri getirecek."

Jessie bununla birlikte dönüp bilgisayara ve tarayıcıya doğru yürür.

Jessie'yi takip etmek için acele etmeden önce Paul'e mahcup bir gülümseme veriyorum. "Neyini deldiriyor?" Kısık bir fısıltıyla soruyorum.

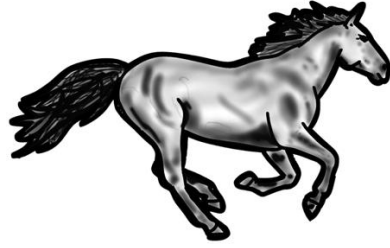
"Frenulumunu deldirmek istiyor," diyor, bunun ne olduğunu bilmem gerektiğini ima eden bir ses tonuyla.

Zihnimdeki anatomik parçalar listesini gözden geçiriyorum ve yetersiz kalıyorum. "Bu da ne?" diye soruyorum.

Jessie, Paul'ün doldurduğu evraklara bakıp imzalarken sırtlıyor.

"Penisin alt tarafındaki bir bağ dokusu parçası. Başa yakın."

Chapter 20

Avery

Jessie bunu birisinin hava durumu hakkında konuşurken kullandığı rahat tonda söylüyor.

Ona göz kırpıyorum. "Aletini mi deldiriyor?" Şokumu gizlemeye çalışarak fısıldıyorum. Nedenini bilmesem de yüzüm hemen kızarıyor. Elbette insanların cinsel organlarını deldirdiklerini biliyorum. Sanırım bu süreci hiç düşünmemiştim.

"Evet," diyor Jessie ve beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Müşteriye bakmak için geri dönüyorum. Bekleme alanındaki sandalyelerden birinde rahatça oturmuş, telefonunda geziniyor. Hiç de gergin görünmüyor. Yine de sinirlerini saklıyor olabileceğini düşünüyorum. Cinsel organımı deldirmek üzere olsaydım nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalışıyorum. Bu fikir midemi rahatsız ediyor. Hayır, teşekkür ederim. Kimseyi cinsel organı için yargılamam.

ama birinin vücudumun bu kadar hassas bir yerine iğne batırmasına izin verebileceğimi sanmıyorum.

"Neden?"

Jessie omuz silkene kadar kelimeyi yüksek sesle söylediğimi fark etmedim.

"Nedenlerini sormuyorum," diyor. "Tabii sonuç hakkında tamamen yanlış bilgilendirilmemişlerse. O zaman durumu açıklığa kavuşturabilirim. Sadece istedikleri şey için doğru piercingi yaptırdıklarından emin olmak için."

"Ne demek istiyorsun?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

Bu konu hakkında yeterince bilgim olmadığının farkındayım. Şimdi gerçekten düşündüğümde, bunun burun piercingi ya da dil halkası taktırmaktan çok da farklı olmadığını görüyorum. Ve kimsenin seçimlerini yargılamak bana düşmez. Yine de merak ediyorum.

"Bazı piercingler tedavi edici olabilir" diyor. "Kulaktaki belirli kıkırdakları delmenin migreni hafifleteceğine yemin eden bazı insanlar var. Benim hiç migren sorunum olmadı, o yüzden tecrübelerime dayanarak konuşamam. Ancak pek çok müşterim bana geri dönüp bunun onlar için harikalar yarattığını söyledi."

"Penis piercingi ile ne tür bir baş ağrısını tedavi ediyorsun?" diye sordum. Güldü. "Bu genellikle farklı bir rahatsızlık içindir."

"Ne gibi?"

Vücudun hassas bölgelerindeki piercing ve dövme için kullandığımız özel odaya kadar onu takip ediyorum. Jessie yürürken konuşuyor.

"Bazıları sünnetin penisin hassasiyetini etkileyebileceğine inanıyor" diyor. "Doğru yere yapılacak bir piercing cinsel ilişki sırasında hassasiyeti artırmaya yardımcı olabilir. Ayrıca sadece sünnetsiz bir penise yapılabilen bazı piercingler de vardır. Bazı kültürlerde genital piercing bir geçiş ayinidir. Bazıları ise partnerlerinin cinsel tatminini artırmak için yaptırır. Sebep ne olursa olsun, piercingcinizin ne yaptığını bilmesi gerçekten önemlidir. Aksi takdirde, penise veya üretraya onarılamaz hasarlar verebilirler. Bu, penise bir iğne batırmak kadar basit bir iş değildir."

Başımı salladım.

"Vücudunda delmediğin bir yer var mı?" Ben soruyorum.

Bir an için bunu düşünüyor. "Pek sayılmaz. Ancak bir müşterinin istediği piercing türü vücut tipine uygun değilse, kalıcı hasar verme riskini göze alamam. O yüzden bu gibi durumlarda reddediyorum."

Detaylandırmasını istemek istiyorum ama müşterisinin beklediğini biliyorum. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, içimde garip bir merak bunu görmek istiyor.

Jessie'nin Paul'ün aletini delmek için gerekli malzemeleri toplamasını sessizce izliyorum. Büyük bir olay gibi görünen bir şey için şaşırtıcı derecede basit bir kurulum. En azından ben büyük bir olay olduğunu varsayıyorum. Bildiğim kadarıyla, Paul'un aletinde bir sürü piercing var. Buna Yakup'un Merdiveni mi deniyor? Kaç piercingin merdiven sayılacağından emin değilim. Belki de araştırmalıyım. Belli ki piercing konusunda eğitimim fena halde eksik. Düşüncelerimi yavaşlatmaya ve düzeneğe odaklanmaya çalışıyorum.

Metal aletler içeren birkaç steril paket var. Birinin Jessie'nin piercing yapmak için kullanacağı büyük, içi boş iğne olduğunu varsayıyorum. Diğeri de muhtemelen bir çift forseps. Aleti bir penisi kavramak için nasıl kullanacağını hayal etmeye çalışıyorum ama tam olarak canlandıramıyorum. Dövme sanatçısı olmayı öğrenmeye karar verdiğimde, bu durumu hiç hayal etmemiştim. Aklımdan saçma bir düşünce geçiyor ve neredeyse bu saçmalığa güleceğim. Acaba annem beni şimdi görseydi nasıl tepki verirdi? Dövmeli arkadaşımın bir erkeğin penisine iğne batırmasını izlemeye hazırlandığımı bilse ne kadar utanırdı. Sanırım sonunda bir kez olsun nutku tutulurdu. Bunu görmek için serpintiye deşebilir. Jessie hazırlığını bitirirken bir şekilde soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum.

Paul'ü geri getirmem için hazır olduğunda, piercingi kendim yapacaktım gibi heyecanlıyım. Şimdiye kadar, dün bir kız bayılacakmış gibi görüldüğünde soğuk kompres yapmak dışında hiçbir müşteriye dokunmadım. Şimdiye kadarki işim su getirmek, evrakları taramak, kimlikleri kontrol etmek ve diğerleri asıl işi yaparken sessizce izlemektir. Sadece birkaç hafta içinde beklediğimden daha fazla şey öğrendim ama eğitimimin büyük bir sıçrama yapmak üzere olduğunu hissediyorum. Yürürken Corbin'e doğru bakmıyorum. O şu anda istemediğim bir dikkat dağıtıcı.

"Paul?" Güven verici bir gülümseme olduğunu umarak söylüyorum. "Senin için hazırız."

Ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, yüz ifadesi sanki aletini deldirmeye değil de saçını kestirmeye gidiyormuş gibi dingin. Bu sakinlik hissinin nereden geldiğinden emin değilim ama takdire şayan. Jessie'nin yüzünde sakin bir gülümsemeyle beklediği odaya kadar beni takip ediyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve Paul'e masaya oturmasını işaret ediyor.

Jessie, "Bunları müşteri yatarken yapmayı tercih ediyorum," diyor. Sözlerinin Paul'ün olduğu kadar benim de yararına olduğunu fark ediyorum. "Birinin düşme ihtimali daha az."

Ne söylemediğinin farkındayım. Eğer müşteri yatıyorsa, bayıldığına yere düşme ihtimali daha azdır. Sanırım daha önce de oldu. Yine de sormuyorum. Büyük bir iğneyle aletini deldirmek üzere olan birinin önünde bayılma ihtimalinden bahsetmenin muhtemelen iyi bir fikir olmadığını anlayacak kadar nezaket sahibiyim. Paul uzanmak için hamle yaparken anlayışla başımı sallıyorum. Jessie ona bir çarşaf uzattı.

"Her şeyi dizlerinize kadar çekin ve bununla örtün."

Jessie bir çift siyah nitril eldiven giymek için zaman ayırdı. Bana bir çift eldiven uzattığında ne yapmam gerektiğinden emin olamadan orada dikiliyorum.

"Bir çift ele daha ihtiyacım olursa diye," diyor.

Ellerime ne için ihtiyacı olabileceğini merak ederek kaşlarımı kaldırıyorum ama bir şey söylemiyorum. Sadece başımı sallıyorum ve eldivenleri ondan alıyorum. Eldivenlerimi giydikten sonra ikimiz de Paul'ün yattığı masaya yaklaşıyoruz.

"Süreç boyunca konuşuyor olacağım," diyor. "Bu senin için ve çırağım için. Tamam mı?"

Paul başını sallar. "Elbette."

Jessie gülümsüyor. "Herhangi bir piercing söz konusu olduğunda olası en büyük komplikasyon genellikle enfeksiyondur. Vücudun piercingi reddetme olasılığı vardır, ancak enfeksiyon en acil endişe kaynağıdır. Bu da her şeyin temiz olduğundan emin olmanın son derece önemli olduğu anlamına geliyor. Delinecek kısım da dahil olmak üzere. Elbette steril iğneler ve takılar kullanıyoruz. Senin temizliğine güvenmediğimizden değil Paul, ama başlamadan önce bölgeyi iyice temizleyeceğiz."

Paul sadece başını sallar.

"Şimdi seni ortaya çıkaracağım ve başlayacağım." Tekrar başını sallar.

Jessie'nin çarşafı indirmesini ve Paul'ün penisinin gözümün önüne gelmesini izliyorum. Küçük bir parçam bakmaktan kendini alamıyor. Her gün rastgele bir adamın penisini görmüyorum. Ama profesyonel olmam gerektiğini de biliyorum. Bu da işimin bir parçası. Ben bir sanatçıyım ve insan vücudu benim tuvalim. Kim bilir? Belki bir gün bir penise dövme yapmam istenir. Bu konuda titiz olamam ve kesinlikle garip davranmam. Artık Paul'un sikine bakmak yok. Bunu klinik olarak düşünmeliyim. Tek yolu bu.

Jessie'nin her adımı açıklayarak bölgeyi yıkamasını ve kurutmasını izliyorum. O kadar da karmaşık görünmüyor. Sadece bir aleti yıkıyoruz. Bu yeterince basit görünüyor. Daha önce hiç yıkamadığımdan değil. Harika. Şimdi penis yıkamayı hayal ediyorum. Özellikle, Corbin'inkini yıkamayı

hayal ediyorum.

Dick. Elimde nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Büyük mü? Kavisli mi? Kalın mı? O büyük bir adam, bu yüzden orantılı olduğunu hayal ediyorum, ancak bunun her zaman böyle olmadığını biliyorum. Jessie'nin tekrar konuştuğunu fark ediyorum ve patronum hakkındaki sapıkça düşüncelerimden sıyrılıyorum.

"Piercingin giriş ve çıkışını belirtmek için bir işaretleyici kullanacağım" diyor.

Paul'ün penisini eldivenli eliyle kavrar ve alt tarafına eleştirel bir gözle bakar. Diğer elindeki deri kalemi ile Paul'ün penisinin başının hemen altındaki deriye iki küçük nokta çiziyor.

"Bu sana doğru görünüyor mu?" diye soruyor.

Bana sorduğunu fark ettiğimde iki noktaya odaklanıyorum. Bana tamamen düz görünüyorlar, penis başının alt tarafındaki küçük kabarık deri parçasının her iki yanında birer tane.

Başımı sallıyorum. "Oh. Um. Bana doğru görünüyor."

Jessie başını eğerek onayladı. "Güzel. Hadi başlayalım o zaman." Paul'e dönerek gülümsedi. "Onu tamamen sabit tutmak için forseps kullanacağım. Hareket etmemen çok önemli. Basınç hissedeceksin ama bu kısım acı verici olmamalı. İğneden önce sana haber vereceğim. Tamam mı?"

Başını salladı. "Tamam."

İlk defa sesinde bir miktar sinir duyabiliyorum. Şimdi gerçekleşmek üzereyken, sanki sonunda gergin olması gerektiğini fark etmiş gibi.

Jessie güven verici bir sesle, "Harika gidiyorsun," diyor. O sadece başını sallıyor ama bir şey söylemiyor.

"Deriyi kavrarken dikkatli olmalısın," diyor Jessie tekrar benimle konuşurken. "Sıkıştırıp acı çektirmek istemezsin. Sadece sabit tutmak istiyorsun ki iğnen düz ve pürüzsüz bir şekilde geçsin."

Başımı sallıyorum ve pensin uçlarındaki delikleri yaptığı iki noktayla hizalamasını izliyorum. Eşit şekilde hizalandığından ve iki noktanın ortalandığından emin olmak için dikkatli davranıyor. Paul'e baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve gergin görüldüğünü görüyorum.

"Derin bir nefes al Paul," diyor Jessie. "Seni incitmiyor muyum?" Paul başını sallıyor. "Hayır. Sadece gerginim."

Başını sallıyor. "Bu tamamen normal. Sadece nefes almaya devam etmeni istiyorum, yavaş ve sabit. Ve hareket etme. Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı. "Evet."

"Güzel. Devam etmek istediğine emin misin? İstersen şimdi durabiliriz."

Başını sallar. "Ben iyiyim. Bunu yapmak istiyorum."

"Tamam," diyor. "Şimdi sana bazı nefes alma talimatları vereceğim. Seni delmeden önce sana haber vereceğim."

"Tamam."

Gülümsüyor. "Güzel."

Jessie boştaki eliyle metal bir halterle doldurulmuş olan içi boş delici iğneyi alır.

"Derin bir nefes al Paul."

Göğsünün yükselişini izliyorum. "Sonuna kadar üfle." Paul uzun ve yavaş nefes veriyor.

"Derin bir nefes daha al," diyor Jessie.

Kendimi onun talimatlarıyla birlikte nefes alırken buluyorum. Bakışlarım Jessie'nin elindeki penise kilitlenmişti.

"Üfle," diyor. "İşte geliyor. 1...2...3."

Jessie tek bir yumuşak hareketle keskin aleti Paul'ün penisinin derisine bastırdı. Bu o kadar hızlı oldu ki gözümü kırpmış olsaydım kaçırabilirdim. Paul bir nefes tısladı ve yüzü acıyla gerildi, ama irkilmedi. Elleri iki yanında yumruk olmuş durumda ve nefes alış verişinin hızlandığını görebiliyorum. Ama genel olarak, cinsel organına bir metal parçası saplanmış birinden beklediğimden daha soğukkanlı. Biraz etkilendim. Jessie ikinci topu haltere vidalıyor ve giriş yerindeki küçük kan parçasını temizliyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Paul başını sallar. "Uh huh." Hızlı bir nefes verir. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Sesi gergin ve acı çektiğini söyleyebilirim, ama bunu iyi idare ediyor. Sanırım ben olsam ağlardım.

Jessie kalan kanı temizlerken, "Temiz ve kuru tutmak isteyeceksin," diyor. "Eve giderken yanınızda götüreceğiniz basılı bakım sonrası talimatlarım var. En önemli şey dikkat etmek. İlk başta biraz şişlik normaldir, ancak enfeksiyon belirtilerine dikkat etmek isteyeceksiniz. Enfeksiyon kaptığını düşünüyorsanız, mümkün olan en kısa sürede bir doktora gidin. Aletinizin düşmesini istemezsiniz."

"Bu mümkün mü?" Paul sesi çatlayarak sorar.

"Böyle bir şey olduğunu hiç görmedim ama neden riske atayım ki?" diyor. "Sadece icabına bakın. Talimatları izleyin, bir şey olmaz."

Başını salladı. "Yapacağım."

Duvardaki aynaya doğru başını sallıyor. "Ayağa kalk ve bir bak," diyor. "Sonra onu saracağız ve gitmeye hazır olacaksın."

Paul, piercingini bitirdiğimizden beri tüm alçakgönüllülüğünü kaybetmiş görünüyor. Ayağa kalkıyor, pantolonu kalçalarının etrafında sallanıyor. Bir eli sikinde, bir eli de pantolonunun düşmesini önüyor, beceriksizce arkasındaki duvarda asılı aynaya doğru ilerliyor ve yeni takılarını inceliyor.

"Eee?" Jessie birkaç saniye sonra sorar. "Ne düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Tam istediğim gibi."

"Güzel. Çünkü yeniden yapmamı isteyeceğini sanmıyorum," diyor sırtarak.

"Hayatta olmaz," diyor gülerek. "Bir kere yeter."

"Kaç kişinin daha fazlası için geri geldiğini bilseniz şaşırırsınız" diyor. "Oturun ve bandajlamama izin verin."

O bunu yaparken ben de Jessie'nin bana gösterdiği şekilde iş istasyonunu temizlemeye koyuluyorum. Paul işini bitirip pantolonunu tekrar giydiğinde tüm kesici aletleri atmış ve masayı silmişim. Kapıyı açıp onu gülümseyerek ön tarafa geri götürüyorum.

"Bu taraftan," diyor Jessie.

Paul'ü resepsiyona götürür ve ona bakım sonrası talimatlarının bir kopyasını vererek bunları harfiyen yerine getirmesini tembihler. Paul sırtıyor ve ona uyacağına dair güvence veriyor, sonra da gitmek için dönüyor. Jessie'nin onu aletinin düşebileceği konusunda uyardığını duyduktan sonra doğruyu söylediğini hissediyorum. Arkamı dönüyorum ve Corbin'i çok yakınımda dururken bulduğumda şaşkın bir çığlık atıyorum, neredeyse ona çarpacaktım. Bir adım geri çekilip elimi hızla atan kalbimin üzerine koyuyorum.

"Kahretsin," diyorum nefesimi dışarı üfleyerek. "Beni korkuttun."

Yüzüne iyice baktığımda öfkeli görüldüğünü fark ettim. Onu hiç böyle görmemiştim. Tanıştığımız ilk gün beni dükkândan attığında bile bu kadar öfkeli görünmemişti. Yüzü gergin çizgilerle çizilmişti ve çenesinde bir kas kıpırdıyordu. Koyu renk gözleri bana dikilmişti. Kafam karıştı. Daha önce iyi geçiniyorduk. Hatta iş ilişkimizde bir köşeyi döndüğümüzü bile düşünmüştüm. Peki, şimdi onun sorunu ne?

"Bu da neydi böyle?" Kelimeleri ısırarak söylüyor.

"Ne neydi?" Şaşkınlığım sözlerimden belli olarak soruyorum. "Müşteri," diyor. "Ne için buradaydı?"

"Frenum," diyor Jessie Corbin'in arkasından.

Başını eğerek ona doğru bakıyor ama yolumdan çekilmiyor.

"Neden benden ya da Noah'dan yardım istemedin?" diye sorar.

"Meşguldün patron," diyor Jessie. "Ve Noah erken ayrılmak zorunda kaldı, hatırladın mı? Ayrıca, eninde sonunda öğrenecek, değil mi?"

Şu anda Corbin'in yüz ifadesini okuyamıyorum ama içimden bir ses Jessie'nin fikrine katılmadığını söylüyor. Ona yardım etmemden neden rahatsız olduğunu anlamıyorum. Herhangi bir kuralı ihlal etmiş değilim. Gerçek piercinge yardım etmedim. Müşteriye dokunmadım.

"Kurallara uydum," diyorum, kendimi birden savunmaya geçmiş hissederek. "Ben sadece hazırlıklara ve temizlik işlerine yardım ettim. Bir de evrak işlerine."

Beni görmezden geliyor ve Jessie'ye dönüyor. "Bir dahaki sefere beni ya da Noah'ı bekle."

Jessie'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Harikaydı. Neredeyse bir profesyonel."

Söylediğim şeyin yanlış olduğunu hemen anlıyorum. Corbin'in ifadesi daha da karardı, eğer bu mümkünse.

"Eminim," diyor alaycı bir şekilde. "Bir dahaki sefere beni ya da Noah'yı bekle. O bir piercingci değil. Daha çırak bile sayılmaz. Rastgele penisler görmek için endişelenmek yerine işi öğrenmeye odaklanmalı."

Utanmam için hiçbir sebep olmamasına rağmen yüzüm kızarıyor. Hemen ardından bir öfke patlaması geliyor. Kim olduğunu sanıyor bu herif? Ona yardım etmek için gönüllü olmadan önce Jessie'nin ne tür bir piercing yaptığını bile bilmiyordum. Ayrıca, yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenmem için beni gönderen de oydu. Haftalardır onun aptal kurallarına uymaktan başka bir şey yapmadım. Profesyonel olmadığımı ima etmeye nasıl cüret eder?

Jessie gözlerini kırptırır, yüzü bir şaşkınlık maskesine dönüşür. "Vay be. Bu biraz çizgiyi aştı, sence de öyle değil mi?"

Sesi hem incinmiş hem de kızgın geliyor. Corbin'in omuzlarının hafifçe çöktüğünü görüyorum ve onun duygularını incittiği için kendini suçlu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Benimkileri incitmek gibi bir derdi olmadığını biliyorum, o yüzden bunu hayal etmek için kendime zaman vermiyorum.

"Senin sorunun benimle," diyorum, sesim sert çıkıyor. "Hincını ondan çıkarma."

Bir kahkaha attı. "Her neyse. Ben ofisimde olacağım."

Dönüyor ve omuzları gergin bir şekilde binanın arka tarafına doğru yürüyor. Göğsümde sıcak, öfkeli bir topun yükseldiğini hissediyorum. Bana hıyarlık etmesine şaşırmadım ama Jessie'ye karşı böyle davrandığına inanamıyorum. Elbette Jessie onun damarına basmayı seviyordu ama ikisi

her zaman iyi geinmişlerdi.

Harika. Yüzündeki incinmiş ifadeye bakılırsa o da şok olmuştu. Ona bakmak için döndüm.

"Kıçına ne girmiş?" diye soruyor.

Çenemi açmaya çalışıyorum. "Henüz bir şey yok," diyorum. "Ama bu değişmek üzere."

Jessie, "Avery, yapma," dedi. "Çok geç."

Mantıklı düşünemedim ya da kendimi bundan vazgeçiremeden, tüm haklı öfkemin beni Corbin'in ofis kapısına taşımaya izin veriyorum. Kapıyı çalmadan tokmağı denedim, kilitli olduğunu görünce şaşırmadım. Yumruğumu sıkarak kapıya vurdum.

"Aç şu kapıyı!"

Corbin diğer taraftan, "Şimdi olmaz, Avery," diyor.

"Hayır, yok," diye sesleniyorum kapıdan. "Benimle bir sorunun varsa, bunu benimle konuşabilirsin."

Jessie arkamdan, "Sanırım ben gideceğim," diyor.

Ona gülümsemek için dönüyorum. "Yarın görüşürüz. Bu eğitici deneyim için teşekkürler."

Arkamdaki kapalı kapıya bakarak endişeyle gülümsüyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Kesinlikle. Beni korkutmuyor."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. "Bu konuda iyi şanslar."

Gözlerindeki bilmiş parıltıyı hayal edip etmediğimden emin değilim ama görmezden gelmeyi seçiyorum. O gitmek için dönerken ben de kapıya dönüyorum. Ofis kapısına tekrar vurmaya başlamadan önce ön kapının arkasından kapanmasını bekliyorum.

"Corbin James, aç şu lanet kapıyı! Çocuk gibi davranıyorsun!"

Üçüncü kez vurmak için yumruğumu kaldırıyorum, tam o sırada kapı içeri doğru uçuyor ve kaslı bir göğüs duvarıyla yüz yüze geliyorum. Bakışlarım yüzüne doğru kayıyor ve orada maskesiz bir öfke görüyorum. Bir yanımda bu işin peşini bırakmalı mıyım diye düşünüyorum ama diğer yanımda onun bu boktan davranışına hâlâ kızgın.

"Şu anda fitili ateşleyen sensin," diyor.

Sesi aldatici bir şekilde sakın, ama gözlerinde karanlık bir öfke var. Yine de geri adım atmıyorum. Gözümü korkutmaya çalışabilir ama bana zarar vereceğini sanmıyorum.

"Senin derdin ne?"

"Sen benim sorunsun," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

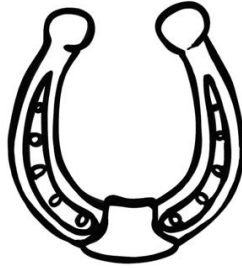
Benim alanıma giriyor ama ben geri adım atmıyorum. "Bu çok kötü oldu. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Mizahtan yoksun bir kahkaha atıyor. "İnan bana, biliyorum. Döndüğüm her yeri sikiyorsun."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bunun anlamı," diyor, yüzü benimkine birkaç santim yaklaşana kadar eğilerek. "Ne zaman arkamı dönsem, sen oradasın. Sana çarpmadan hareket edemiyorum. Senin parfümünü koklamadan *nefes alamıyorum*." Daha yakına eğiliyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor. Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve gür çıkıyor. "Geceleri senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu düşünmeden uyuyamıyorum. Sen her yerdesin ve ben bunu durduramıyorum."

Chapter 21

Avery

Corbin'in sözleri bir şekilde öfkemi delip geçiyor ve içime, doğrudan özüme karanlık bir şey gönderiyor. Şimdi bile, onu isteyen yanımı kapatamıyorum.

"Bunu ben de istemiyorum," diyorum, ses tonum öncekinden biraz daha soluksuz. "Senden hoşlanmıyorum bile."

"Ama seni becermemi istiyorsun," diyor, sesi vaatle karanlık.

Kaba sözleri beni rahatsız etmeli. Beni kızdırmalılar. Ama tek yaptıkları bunun nasıl bir şey olacağını merak etmemi sağlamak. Bakışlarım ağzına düşüyor ve onu öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Ellerinin üzerimde olması nasıl olurdu? Vücudunun üzerimde olması?

Şimdi bana çok yakın duruyor. İri bedeninden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyorum. Onu itmeliyim. Ya da belki onu daha yakına çekmeliyim. Her iki dürtü de içimde savaşıyor ve şimdi bile hangisinin kazanacağından emin değilim.

Corbin'in bana bakan kara gözlerinde de aynı kararsızlığı görebiliyorum. Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsak da aramızdaki bu şey her geçen gün daha da güçleniyor. Şimdiye kadar doruğa ulaşmamış olması bir mucize.

Karnımda sıcak ve ürpertici bir şey kabarıyor ve onu sakinleştirmeye çalışarak yavaş bir nefes alıyorum. Bunu istememem gerektiğini biliyorum, onu istiyorum ama elimde değil. Corbin'i istemek istemiyorum. Onu görmezden gelebilmek istiyorum. Bedenimin bana ait olmasını istiyorum; onunla tanışmadan önce olduğu gibi. Ama artık bunun için çok geç ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Benden uzak dur, Avery," diyor. Sesi alçak ve gergin. Bıçak sırtında dengede duruyor ve benden gelecek küçük bir itişin onu koparacağını hissediyorum.

"Ya istemezsem?" Fısıldıyorum.

"Bu kötü bir fikir."

Kalbim hızla çarpıyor ve odada yeterince oksijen yokmuş gibi hissediyorum. Corbin'e bu kadar yakın olmak -koyu gözlerindeki altın rengi benekleri görebilecek kadar yakın- bedenimi ve zihnimi aşırı hızda çalıştırıyor.

"Belki," diyorum. "Ama yine de istiyorum. Seni istiyorum."

Bir adım daha yaklaşıyorum ve avucumu göğsüne koyuyorum. Bana bakarken tamamen hareketsizleşiyor.

"Bana bunu istemediğini söyle," dedim. "Bana gitmemi söyle, gideceğim."

Orada hareketsiz duruyor, kara gözleri yüzüme kilitlenmiş. Bundan sonra ne olacağına karar vermesini beklerken donup kaldım. Onu istiyorum ama zorlamayacağım. Bundan sonra ne olacaksa onun hamlesi. Gitmemi söylerse giderim. Ama buna bir son vermesi için ona ihtiyacım var, çünkü şu anda yeterince güçlü değilim.

"Corbin?"

Onun adı dudaklarımda bir fısıltı. İkimizin de hareket etmediği ya da konuşmadığı uzun bir an var. Nefes alıp almadığımdan bile emin değilim. Corbin'in göğsü ağır bir nefesle inip kalkıyor.

"Gitmelisin," diyor sonunda.

Hayal kırıklığı bana itiraf etmek istediğimden daha sert vuruyor, ama onun haklı olduğunu biliyorum. Gitmeliydim. Az önce kararları onun vermesine izin vermemiş miydim? Şu anda benden daha kontrollü olduğu açık.

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Tamam."

Gitmek için arkamı dönmeden önce, sırtım ofis kapısının yanındaki duvara dayanacak şekilde döndürüldüm. Corbin'in eli göğsümde, beni

hareketsiz tutuyor. Kalbim çılgınca çarpıyor ve nefesimi tutamıyorum. Ama
bu

Onun korkusu beni nefessiz bırakıyor. Bu başka bir şey. Onun yakınlığı sarhoş edici. Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin öncekinden daha da vahşi olduğunu görüyorum. Az önce yaptığı şeye neredeyse benim kadar şaşırmış görünüyor.

"Gitmelisin," diyor. "Ama gitmeni istemiyorum."

Sikeyim. Evet.

Onun bu itirafı içimde bir zafer dalgası yaratıyor ve ardından bir parça endişe geliyor. Hâlâ gidebileceğimi biliyorum. Ona gitmek istediğimi söylersem, bana izin verecektir. Özgürce verilmeyen bir şeyi alacak türden bir adam değil. Ama ben bunu istiyorum.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Eli boynuma doğru kayarken yüzü memnuniyet dolu bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Güzel."

Nefeslerim kesilirken Corbin'in boğazımdaki eli beni duvara sabitliyor. Karanlık bakışları benimkilere kilitlenmiş. Hâlâ biraz kızgın görünüyor ama orada başka bir şey var. Sadece bir kez daha gördüğüm bir açıklık. Kulüpte benimle yüzleştğinde ve beni bu şekilde tuttuğunda. Beni boğmuyordu ama serbest de bırakmıyordu. Beni merhametine teslim etmişti ve bunu biliyordu. Heyecan içimde dalgalanıyor ve ona doğru eğilip vücuduma ne isterse yapması için yalvarmamak için tek yapabildiğim bu.

Ellerimi ona dokunmak için kaldırıyorum, göğsünden aşağıya ve karnına doğru kaydırıyorum. Neredeyse ilk tanıştığımız andan beri ona bu şekilde dokunmak istiyordum. Bunu şimdi itiraf edebilirim, sadece kendi kafamda olsa bile.

"İnce bir çizgide yürüyorsun, küçük melek," diyor dişlerini sıkarak. "Beni zorlamaya devam ediyorsun ama ne istediğini bildiğini sanmıyorum."

Orada öylece dururken, onu itmek ya da boğazımı kavrayışından kurtulmak için hiçbir hareket yapmazken, göğsüm düzensiz nefes alış verişimle yükselip alçalıyor. Dudaklarının dudaklarımdaki hissini hayal ederken bakışlarım gözlerinden ağızına düşüyor.

"Sanırım biliyorum," diyorum, sesim alaycı.

Gözlerinde kızgınlığın parlamadığını görüyorum ve bir gülümsemeyi ısııyorum. Onu kızdırabildiğimi bilmek hoşuma gidiyor. Onun damarına basmayı seviyorum. Ve asla itiraf etmese de onun da gizliden gizliye bunu sevdiğini biliyorum. Orada dururken kalbim göğsümde çarpıyor, bedenlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Acaba parmaklarının altında çırpınan nabzımı hissedebiliyor mu? Şu anda ne kadar heyecanlı olduğumu anlayabildiğini biliyorum. Gözlerimde görebiliyor ve kararsız sesimde duyabiliyor.

Yavaşça ellerimi gömleğinin eteklerine indiriyorum, karnının çıplak

tenini sıyırmak için altına dalıyorum. Bu küçük, basit bir dokunuş.

bir saniye. Ama bu onu hiç beklemediğim bir şekilde harekete geçirdi. Bir anda uzanıp her iki bileğimi de kavırıyor ve başımın üzerinden çekerek üstümdeki duvara sabitliyor. İri ellerinden birini her iki bileğime doladığında nefesim kesiliyor, sonra diğer eli boğazıma geliyor ve beni olduğum yerde tutuyor.

Çarpan kalbimin sesi düzensiz nefes alışımına yarışıyor, boş dükkânın sessizliğinde kulakları sağır ediyor. Gözleri artık daha vahşi; kızgınlık yavaş yavaş yerini orada görebildiğim arzuya bırakıyor.

"Bunu sen istedin. Bunu unutma."

Sesi sert. Kızgın. Ama öfkenin arkasında başka bir şey var. Sıcak ve arzu dolu bir şey. Bunu o da benim kadar istiyor. Son birkaç haftadır onu ne kadar kızdırmış olursam olayım, bu yönünü sıkı sıkıya dizginledi. Kendini hep kontrol altında tuttu. Ama artık değil. Bu sefer onu çok ileri götürdüm. Şu anda küçük bir parçam korkuyor, ama bu korku hissettiğim ihtiyacın yanında çok küçük kalıyor.

Onu çok uzun zamandır istiyordum. Sanırım bir parçam onu bana korkunç davrandığı o ilk günden beri istiyordu. O zaman bile, onun yakınlığından ve elini kolumda hissetmekten bir heyecan duymuştum. Onu istemiyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ve sen de öyle."

Bana dik dik bakarken çenesi kasılıyor ama ikimiz de bunun bir soru olmadığını biliyoruz. Başımın üzerinde tuttuğu bileklerimi sıkıca kavırıyor. Boynumdaki baskı sabit ama nefes almamı kısıtlayacak kadar değil. Sadece beni hareketsiz kılmaya yetiyor. Bana kontrolün onda olduğunu hatırlatmaya yetiyor. Onu buna ben itmiş olabilirim ama artık onun merhametine kalmış durumdayım.

Vücudu benimkine tam olarak dokunmuyor ama üzerimde yükselirken ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Koyu renk gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesiyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Bakışlarındaki çıplak açlığı gizlemeye çalışmıyor. Koyu renk gözleri ihtiyaçtan çılgına dönmüş. Onun incelemesi altında kıvrınma dürtüsü güçlü, ama o hala bileklerimi mengene gibi kavırıyor. Bu çaresizlik hissinden normalde nefret ederdim. Ama bu gece değil. Corbin'in bana zarar vermeyeceğini biliyorum.

"Oh, meleşim," diye fısıldar. "Senden ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ama bunu öğreneceksiniz."

Karanlık sözleri içime kadar işleyen bir heyecan gönderiyor. Zihnim bir düzine iğrenç görüntüyle dolarken ıslandığımı hissediyorum. Bana dokunmasını istiyorum. Elleri vücudumda, ağzı tenimde olsun istiyorum.

Onu içimde, etrafımda istiyorum. Bir şey yapmasını istiyorum, *herhangi bir* şey. Onu harekete geçireceğini düşünseydim yalvarırdım. Etmeyecek. Ama ne yapacağını biliyorum.

"Kanıtla," diyorum ses tonuma bir cesaret katarak.

Gözleri öfkeyle parlıyor ama bunun arkasında daha karanlık bir şey var. Serbest bırakmasını istediğim bir şey. Beni bırakıp kulüpte o gece yaptığı gibi çekip gidecek mi diye merak ettiğim bir tereddüt anı var. Ama sonra bakışları gözlerime geri dönmeden önce ağzıma iniyor.

"Sen tam bir veletsin," diye mırıldanıyor ağzı benimkinin üzerine çökmeden hemen önce.

Öpücük tatlı ya da nazik değil. Şimdiye kadar yaşadığım tüm ilk öpücüklerin tam tersi. Meraklı ya da sorgulayıcı değil. Alır. Dudakları benimkilere karşı sert, beni ağzıyla cezalandırırken neredeyse morarıyor. Dili dudaklarıma değdiğinde ve ben ona açıldığımda içimden bir inilti kaçıyor. Bu öpücüğü ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Ama bir şekilde, tam da ihtiyacım olan şey.

Ben de onu öpüyorum, onun aceleciliğine kendiminkiyle karşılık veriyorum. Bileklerimdeki tutuşu gevşemedi. Aksine daha da sıkıyor, kollarımı sertçe duvara bastırıyor. Yarın muhtemelen morluklarım olacağını düşünüyorum ama umurumda değil. Tek pişmanlığım ona dokunamamak. Ama Corbin'in bu tür bir kontrole ihtiyacı olduğunu biliyorum. Onu kırılma noktasının ötesine itmiş olabilirim, ama hala kontrol onda. Bunu bilmemi sağlamanın yolu bu.

Elini çeneme doğru kaydırıyor, yüzümü çevirirken hareketlerimi yönlendirmek için kullanıyor, böylece öpücükleri çenemden boynuma kadar takip edebiliyor. Dişlerinin hassas tenimi sıyırdığını hissediyorum ve nefesim kesiliyor. İri vücudu bana baskı yaparak beni duvara yapıştırıyor. Sikiinin sert çıkıntısının karnıma bastırdığını hissedebiliyorum ve bu yeni bir uyarılma dalgası getiriyor.

"İstediğin buydu meleğim," diyor, kalçalarını öne doğru eğerek, tahrik olduğu anlaşılmaması diye. "Bu küçük elbiseleri bilerek giydiğini bilmediğimi sanma. Altında ne olduğunu merak etmemi istedin. Değil mi?"

O haklı. Bunu haftalardır istiyordum. Kontrolünü kaybettiğinde nasıl görüneceğini bile hayal ettim. Ve evet, belki fark eder umuduyla daha çok elbise giyiyordum. Ama hiçbir şey beni bunun yoğunluğuna hazırlayamazdı. Corbin boynumu serbest bıraktı ve

Elini belime götürüp kalçamdan aşağıya, elbisemin eteklerine doğru kaydırıyor. Elinin çıplak kalçamdaki hissi içime küçük bir ürperti daha gönderiyor. Boynuma ısırarak bir öpücük daha konduruyor ve boğazımdan ırkılmış bir ses çıkıyor.

Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Yalvarıyor olmam umurumda değil. Acınası görünsem de umurumda değil. Sadece Corbin'in bana dokunmaya devam etmesini, beni öpmeye devam etmesini istiyorum. Ona sahip olabileceğim her şekilde onu istiyorum. Bana sırtıyor, bu tek kelimemden memnun olmuş gibi.

"Yalvarıyor musun?" Sesi alçak, benimle alay ediyor. "Bahse girerim şimdiden benim için ıslanmışsındır, değil mi?"

Cevap vermemi beklemeden elini bacaklarımın arasına götürüyor ve iç çamaşırımın nemli kumaşına sürüyor. Bariz hevesimden dolayı utanmak istiyorum ama sonunda ellerini bacaklarımın arasına soktuğu için heyecandan başka bir şey hissedemiyorum. Parmakları nemli kumaşın üzerinde aşağı yukarı kayarken onaylar gibi mırıldanıyor ve sinirlerimi ateşliyor. Parmaklarının amımın üzerindeki her fırçası daha fazlasını istememe neden oluyor, ama o beni kızdırmaktan memnun görünüyor.

"Lanet olsun meleğim," diye fısıldıyor boynuma doğru. "Becerilmek için çok heveslisin. Hep böyle misin?"

Başımı sallıyorum çünkü hayır, ben genelde böyle biri değilim. Bir erkeğe karşı hiç böyle bir tepki vermemiştim. Bir erkeğin yakınlığından hiç bu kadar tahrik olmamıştım, daha o beni öpmeden bir çift külotu ıslatmıştım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Sensin."

Bana doğru nefes verirken nefesini boynumda hissediyorum.

"Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Beni ne kadar istediğini bilmek?"

Hâlâ karnımda kocaman ereksiyonunu hissedebiliyorum, yani oldukça iyi bir fikrim var. Ama onun söylemesini istiyorum.

"Anlat bana."

Parmakları hâlâ tembel tembel iç çamaşırımın üzerinden beni okşuyor, yapmasını istediğim şeyin ipuçlarını vererek benimle alay ediyor. Kollarımı uzun süre başımın üzerinde tuttuğum için omuzlarım ağrımaya başlıyor ama bu konuda şikâyetle bulunmaya cesaret edemiyorum. Ayrıca, hafif acıyla tezat oluşturan bir şey var ki bacaklarımın arasında yaptığı şeyi daha da iyi hissettiriyor.

"Bu beni deli ediyor," diyor. "Bu eteği yukarı itip seni öyle bir becermek istiyorum ki, içinde olduğumu hatırlamadan günlerce oturamayacaksın. Bu vücuda sahip olmak ve onu istediğim her şekilde kullanmak istiyorum. Her bir parçan benim olana kadar durmayacağım. Bu kedi." Parmaklarını bana daha sert bastırıyor ve nefesimi kesiyor.

"Bu ağız." Beni sertçe öpüyor, dişleri alt dudağımı ısırıyor.

Eli amımdan ayrılıyor ve kıcımlı kavramak için uzanıyor, parmakları neredeyse acı verici bir şekilde içeri giriyor. "Bu kış." "

Bu düşünce aklımı başımdan aldı. Kıcımlı sikmek istediğini mi söylüyor? Bu daha önce hiç yapmadığım bir şey. Daha önce hiç düşünmemiştim bile. Çok tabu görünüyor. Peki neden bu fikir beni korkutmuyor? Neden şu anda tepelere doğru koşmuyorum? Çünkü bunu istiyorum. Onu istiyorum. Her şeyini istiyorum.

"Benden istediğin buydu meleğim," diyor ve sanki şu anda en iğrenç şeyleri söylemiyormuş gibi elini bacaklarımla arasına geri getirerek tembel okşamalarına devam ediyor. "Ben hiçbir şeyi yarım yapmam. Eğer bunu yaparsak, bu vücudun her parçasına sahip olacağım. İçinde benim olmamın nasıl bir his olduğunu bilmeyen tek bir parçan bile kalmayacak. Anladın mı?"

Cevabımı zaten biliyor olsam da sözlerini düşünmek için kendime bir an veriyorum. Gerçekte yaptığım şey, beni az önce tarif ettiği tüm şekillerde aldığını hayal etmek. Önünde diz çöktüğümü, o bana bakarken onu ağızımın derinliklerine aldığını hayal ediyorum. Boşalırken yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum, siki içimin derinliklerine gömülmüş. Onu istiyorum. Hepsini istiyorum. Hatta bir an için onun kıcımlı okşayışını hayal etmeme bile izin veriyorum. Hoşuma gidecek bir şey mi bilmiyorum ama denemek istiyorum. Onun için.

Başımı salladım. "Anlıyorum. Kış olayına kolaylıkla girebildiğimiz sürece sorun yok. Ben hiç... oraya bir şey sokmadım."

Corbin'in sırtışı karanlık ve çok seksi. "Kıcımlı sikime hazırlamak için zaman ayırmaktan zevk alacağım."

Bileklerimdeki tutuşu gevşiyor ve elini göğsüme kadar kolumda gezdiriyor. Hafifçe sıkıyor, bakışları yaptığı şeye kilitlenmiş durumda.

"Nazik olmayacağımı biliyorsun, değil mi?" diyor. "Bana haftalarca işkence ettikten sonra olmaz."

"Nazik olmak istemiyorum," diyorum ellerimi omuzlarına indirerek. "Güzel. Çünkü bunun için artık çok geç."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, göğüslerimi bakışlarına maruz bırakmak için üstümü aşağı çekiyor. Artık her yerimi gördüğüne göre vücudum hakkında ne düşündüğünü merak ederek dolgunluğuna bakmasını izliyorum. Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığında hissedebileceğim güvensizlikleri bir kenara itiyorum.

"Mükemmel amına koyayım," diye fısıldıyor başını eğip meme ucumu ağzına almadan önce.

Ağzı çok yoğun. Tıpkı uyardığı gibi nazik değil. Sertçe emiyor, zevk ve acının karışımından nefesim kesiliyor. Meme ucumdan klitorisime doğru bir arzu dalgası fırlıyor ve eli hala külotumun üzerinden beni hafifçe okşuyor. Neredeyse, ama tam olarak değil, istediğim yere dokunması sinir bozucu. Aramıza uzanıyorum ve bir elimi kalın sikinin kumaşı zorladığı pantolonunun ön tarafına götürüyorum. Dokunduğumda onaylarcasına mırıldanıyor, ben de ağzını diğer meme ucuma götürüp benden bir çığlık koparacak kadar sert emerken tekrar yapıyorum.

"Siktir!" Haykırıyorum, kalçalarım eline daha sert bastırmak için öne doğru fırlıyor.

Corbin meme ucumu bırakıyor ve bana gülümsüyor. "Çok duyarlı."

Gömleğinin eteklerine uzanıp yukarı doğru itiyorum, bunu yaparken avuçlarımı karnının sıcak teninde gezdiriyorum. Ona bu şekilde dokunabilmek haftalardır hayalini kurduğum bir şeydi. Onunla zaman geçirmek istiyorum. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Ama onu içime almak için yanıp tutuşuyorum. İkimizin de aklının başına gelmesini ve fikrimizi değiştirmemizi istemiyorum. İkimizin de istediği şeye bu kadar yaklaşmışken olmaz. Corbin gömleğine uzanıp başının üzerinden çekmeye başladığında ellerim pantolonuna gidiyor ve düğmesini çekiştirerek açıyor. Gömleğini yere atıyor ve ellerini yanlarına bırakarak bana çalışmam için yer açıyor. Fermuarı çekip indiriyorum ve kumaşı kenara itiyorum.

"İstiyor musun? Çıkar onu," diyor, sesinde bir emir var.

Bir yanım ona kendi kendine çıkarmasını söylemek istiyor, hatta emredici ses tonuyla içime bir heyecan yayılıyor. Ama elimde nasıl hissettiğini bilmek isteyen çok daha büyük bir parçam var. Gözlerimi yüzünden ayırmadan pantolonunu ve iç çamaşırını dizlerine düşene kadar kalçalarından aşağı itiyorum. Parmaklarımı sert aletin etrafına doluyorum ve avucumun içinde sert, metal çıkıntılar hissettiğimde anlık bir şokla donup kalıyorum.

Bakışlarım onun sikini kavradığım yere düşüyor. Aynı anda birkaç şeyin farkına varıyorum. İlki, onun büyük olduğu. Yani, gerçekten çok büyük. Corbin iri bir adam, bu yüzden büyük olmasını bekliyordum, ama *lanet* olsun. Tam olarak sarılamıyorum

parmaklarını onun etrafına dola, o çok kalın. Ve uzun. Vay anasını. Hepsini ağzıma alabileceğimi düşünmüş müydüm? Bunu tekrar düşünmem gerekebilir. Bu şeyle bana zarar verip vermeyeceğini merak etmeye başladım. Diğer bir gerçek ise Corbin'in aletinin delinmiş olması. Hem de birden fazla. Bakışlarımın onu boydan boya izlemesine izin veriyorum, bir sikte olmasını beklediğimden daha fazla metal görüyorum. Jessie'nin penisini deldirmesini izledikten sonra bile Corbin'in de deldirmiş olabileceği aklıma gelmemiştir. Tüm o metalin içimde nereye degeceğini düşününce içimden bir ürperti geçiyor.

"Sorun ne meleşim?" diye mırıldanıyor. "İkinci düşünceler mi?"

Zihnim şimdi geri çekilme düşüncesine isyan ediyor ve başımı sallıyorum.

"Hayır. Sadece stratejimi yeniden değerlendirmem gerekebilir. Hepsi bu."

Elleri eteğimin altından kalçalarımın doğru kayarken bir kahkaha atıyor. Parmaklarını külotumun kumaşının altına kıvrıyor ve ben külotumdan çıkana kadar külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor.

"Artık geri dönüş yok," diye fısıldıyor, boyunun tamamına ulaşmış üzerimde yükselirken.

Başımı sallayıp tekrar ona uzanıyorum. Hayır, artık geri dönüş yok. Fikrimi değiştirmeyi planladığımdan değil. Bunun iki katı büyüklüğünde bir aleti olabilirdi ve ben onu almanın bir yolunu bulurdum. Onu bu kadar çok istiyorum. Fikrimi değiştirme şansım hiç yoktu.

Bir başka sert öpücükle ağzımı almak için eğildiğinde, sikini bırakıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak kendimi vücudunun uzunluğuna doğru bastırıyorum. Elbisemin kumaşı hala göğüslerimin altında toplanmış ve onları hafifçe yukarı itiyor. Ama göğsünün çıplak meme uçlarıma sürtünme hissi, yaptığımız şeye başka bir duygusallık katıyor. Elleri aşağı kayarak kıcımın memelerini kavırıyor ve beni ayaklarımdan kaldırırken vücuduna daha da sıkı sarıyor. Hiç vakit kaybetmeden bacaklarımı beline doluyorum ve sert uzunluğunun merkezime doğru bastırıldığını hissediyorum. Bir halterin sert ve soğuk metalinin klitorisimi sıyırdığını hissettiğimde, ağzım Corbin'in sırtına neden olan bir nefesle açılıyor.

Kalçaları bir kez esneyerek sikini klitorisimin üzerinden tekrar kaydırıyor. Gözlerim kapanıyor ve içimden bir inilti kaçıyor. Daha içime bile girmedi ama patlayacakmışım gibi hissediyorum. İri gövdesiyle beni duvara sabitliyor, bir eli kıcımın altında. Başını göğsüme doğru indirerek meme ucumu tekrar ağzına alıyor ve dudaklarımdan bir çılgılık koparıyor. Elimde olmadan kalçalarımı kıvrıyor, sikiyle daha fazla temas kurmak istiyorum. Kavrayışını benimkinde kullanıyor

Bacaklarımın arasındaki lezzetli sürtünmenin beni çılgına çevirmesine izin vererek beni yukarı ve aşağı kaydırmak için kıcını.

"Seni içimde istiyorum," diye nefes nefese kalçalarımı onun shaftına karşı aşağı yukarı hareket ettiriyorum.

"Yakında," diyor, ağzı bir başka morartıcı öpücükle benimkini almak için geri dönüyor.

Onun içimde değil ama bana karşı olduğunu hissetmek lezzetli bir işkence. Nefesim kesik kesik geliyor ve kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyorum. Sikini klitorisime doğru her kaydırıldığında, istemsiz bir nefes kaçıyor benden. Ona karşı ne kadar ıslak ve kaygan olduğumu hissedebiliyorum ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmadığımı biliyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kendimi onun boyuna indirebilmek için kalçalarımın yeterince manevra yapmaya çalışıyorum. Ama Corbin güçlü ve beni istediği yerde tutuyor.

"Lütfen, ne?" diye hırıldayarak tekrar klitorisime doğru kayıyor. Gözlerim kapanırken ağzım açık kalıyor.

"Biliyor musun," diye idare ediyorum.

"Yeterince iyi değil," diyor, hareketleri duruyor. "Haftalardır benimle alay ettikten sonra olmaz. Eğer bir şey istiyorsan, bunu istemelisin."

Şu anda utanmanın ne kadar saçma olduğunu fark ederken bile yüzümün ısındığını hissediyorum. Çıplak amımı bu adama sürtüyorum, memelerim de ortada. Utanmak için biraz geç kalmıştım. Tereddüt ettiğimde, Corbin boştaki elini çenemi kavramak için yukarı kaldırıyor. Tutuşu acı verici değil, ama o gece kulüpte boynumu tutuşuna o kadar yakın ki, bir inilti kaçıyor benden. Sesi kaçırmıyor. Ağzı hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Yaramaz melek bundan hoşlanıyor, değil mi?"

Başımı sallamak için elimden geleni yapıyorum ama çenemi tutuşu fazla hareket etmemi engelliyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Ondan ne yapmasını istediğimi, vücudumun şu anda neyi arzuladığını biliyorum. Ama kelimeleri söyleyebilir miyim bilmiyorum. Bu daha önce istediğim bir şey değil. Daha önce istediğim bir şey olduğundan emin değilim. Ama şu anda tek düşünebildiğim bu. Bir elimi uzatıp bileğini tutuyorum ve aşağı doğru çekiyorum. Corbin tutuşunu gevşetiyor ve elini istediğim yere gelene kadar yönlendirmeme izin veriyor. Bileğini bıraktığımda, parmakları boğazımda çok az bir miktar sıkılaşıırken bakışları benimkilerle buluşmak için geri geliyor. O küçük

Birazcık baskı içime bir sıcaklık gönderiyor ve yemin ederim daha da ıslanıyorum. Corbin'in gülümsemesi pis bir vaatle dolu.

"Becer beni," diye fısıldıyorum. "Lütfen. Yapmanı istiyorum."

Boğazımın avucuna doğru hareket ettiğini hissederek yutkunuyorum. Corbin'in merhametine kaldığımı, onun istediği gibi davranacağını bilmek, neredeyse şu anda boşalmam için yeterli. Ama pozisyonumuz hakkında çok fazla düşünmeden, kıcımdaki tutuşunu kullanarak bizi kaydırıyor, böylece horozu girişimi kızdırıyor. İnanılmaz derecede ıslağım, ama içime doğru iterken hala biraz direnç var. Ona uyum sağlamak için gerildiğimi hissediyorum ve vücudumdaki her kas hareket etmem için çığlık atsa bile rahatlamak için elimden geleni yapıyorum. İçime bastırırken ilk metal halterin g noktama doğru kaydığını hissediyorum ve nefesim kesiliyor. Bu yeni bir his, ama tekrar hareket etmeden önce buna alışmak için zamanım yok.

Beni tekrar aletin üzerine kaydırmadan önce kaldırıyor ve bu sefer daha derine itiyor. Zevk, hareketle birlikte bacaklarımın arasından dışarıya doğru yayılıyor ve bu sefer benden bir inilti çıkarıyor. Birleştiğimiz yere bakmaya çalışıyorum ama boynumdaki tutuşu çenemi çok fazla düşürmemi engelliyor. Vücudum onun etrafında kenetleniyor ve inlemesine neden oluyor.

"Rahatla," diye fısıldıyor. "Sadece biraz daha."

Şimdiden onunla dolu hissediyorum, ama kendimi derin nefes almaya zorluyorum ve kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum.

"Neredeyse geldik bebeğim" diye homurdanıyor. "Dayanabilirsin."

Beni tekrar aşağı çekmeden önce bir kez daha kaldırıyor. Bu sefer kalçalarımızın buluştuğunu hissediyorum ve içime girebileceği kadar derine gömüldüğünü biliyorum. Kahretsin, çok büyük. Vücudum sınırlarına kadar gerilmiş hissediyor, ama mümkün olan en iyi şekilde. Acının bu tarafında hafif bir yanma var ama rahatsız edici değil. Daha önce hissettiğim her şeyden daha yoğun. Kaslarımı gevşemeye ikna etmeye çalışırken bile parmaklarım omuzlarına gömülüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, Corbin bir an için kendini sabit tutuyor ve boyutuna alışmam için bana zaman tanıyor. Boğazımdaki eli hareketlerimi kontrol etmeye yetecek kadar sıkıyor ama nefes almamı engellemiyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve ağzıma derin bir öpücük konduruyor.

Bu iki kelime üzerimde hayal edebileceğimden çok daha fazla etki yarattı. Beni bu şekilde doldururken öpücüğü daha da yoğun. Yavaş yavaş, alt bedenimin rahatladığını, içimdeki doluluğa alıştığını hissediyorum. Bakire değilim ki. Daha önce de seks yaptım. Ama daha önce birlikte olduğum erkeklerin hiçbirinin bu kadar büyük olmadığını biliyorum. Ayrıca

seks yapmayalı aylar oldu. Vücudum buna alışık değil. Yapacağımdan değil.

Şikayet et. Corbin güçlü vücuduyla benimkine baskı yaparken, kalın boyu içime gömülürken ve eli boğazımdayken inanılmaz hissediyorum. Daha sonra ağrıyacağımı biliyorum ama buna değecek.

Hiç Corbin kadar yoğun ve her şeyi tüketen bir adamla birlikte olmamıştım. Sonunda bu yoğunluğun sadece bana odaklanmasıyla ilgili bir şey beni çılgına çeviriyor. İçime gömülmüş hareketsiz durduğu her an hareket etme dürtüm daha da güçleniyor. Ama onunla duvar arasında sıkışmış durumdayım, eli boğazımda, devam etmesini beklemekten başka bir şey yapamıyorum. Sonunda, kalçaları sanki suları test ediyormuş gibi hafifçe esniyor. Bu hareket içime beklenmedik bir zevk dalgası gönderiyor ve inlememe neden oluyor.

"Tamam mı?" diye soruyor ve bu tek kelimedeki yumuşaklıkla beni şaşırtıyor. "Evet," diye fısıldıyorum. "Devam et."

Bir eli kıcımlı kavrarken, diğeri boğazımda, hareket etmeye başladı. Yavaşça, ama zorla, beni şaftının üzerinde yukarı ve aşağı çalıştırıyor, kalçalarım her aşağı doğru itme ile onunkine karşı sert bir şekilde sallanıyor. Her seferinde, piercinglerinin g noktama doğru kaydığını ve çekildiğini hissedebiliyorum. Ve her seferinde, zevk dalgası içimde daha da yükseliyor, taşmakla tehdit ediyor. Her cezalandırıcı itişte baskı ve zevk artıyor. Corbin vücuduma tekrar tekrar girerken tek yapabildiğim ona tutunmak. Sınıra yakın olduğumu biliyorum ama buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğimi bilmiyorum.

Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ve buna bayılıyorum. Bunu daha önce hiç bilmiyordum ama seks hayatımda eksik olan şey buydu. Şu anda olduğu gibi kontrolü tamamen elinde tutan bir erkekle hiç birlikte olmamıştım. Onun gücü ve cüssesi karşısında güçsüzüm; istediği gibi kullanabileceği biriyim. Ama bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Yaptığı her şey zevk için, hem onun hem de benim için. Beni hareketsiz tutan boğazımdaki eli bile benim yararım için. Çünkü bunu ben istedim. Bu farkındalık baş döndürücü. Beni arzuladığım o unutuşa daha da yaklaşıyor.

Beni öpmek için başını eğiyor, benden çıkan küçük sesleri yutuyor. Öpüşmeyi kestiğinde alnını alnıma bastırıyor, eli boynumda hafifçe sıkılıyor.

"Benim için boşalacak mısın meleğim?" diye fısıldıyor. "Bu güzel amcık sikimin üzerine boşalacak mı?"

İğrenç sözlerinin zihnimde çizdiği görüntü karşısında gözlerim kapanıyor ama cevap olarak sadece inleyebiliyorum. Dizlerini bükerek sikinin içimdeki açısını değiştiriyor ve ağzım açık kalıyor.

"Siktir," diye inliyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Hoşuna gitti, değil mi?" "Evet!"

Neredeyse bağıracaktım. Patlamaya çok yakınlım. Yaklaşan orgazmıma işaret eden küçük çırpınışları hissedebiliyorum. Boşalmak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Hiç bu kadar çok istememiştim.

"Beni sıkıldığını hissedebiliyorum meleğim," diye fısıldıyor Corbin. "Çok sıkısın. Çok sıcak. Çok iyi hissediyorsun."

Sözleri, içimdeki siki ve boğazımdaki eliyle birleştğinde sonunda beni uçurumun kenarına gönderdi. İç kaslarım onu sıkıca kavırıyor ve spazmlar vücudumu sararken tekrar tekrar haykırıyorum. Corbin hareket etmeyi bırakmıyor. Dudaklarından dökülen iğrenç övgüleri durdurmuyor. Boynumdaki baskıyı azaltmıyor. Yaptığı her şey orgazmımı teşvik ediyor, neredeyse çok fazla olana kadar zevkimi çekiyor.

İçime girmeye devam ederken Corbin'in hareketleri çılgınlaşmaya başlıyor. Yakın olduğunu söyleyebilirim. Sınır bu kadar yakın olduğunu bilmek içimde bir gurur dalgası yaratıyor. Genelde çok soğukkanlı ve kontrollü olan bu adam benim yüzümden uçurumun kenarında sallanıyor. Onu oraya ben sürükledim. Bu çok güçlü bir duygu. Benden daha iri ve güçlü olmasına rağmen, onu sınırlarının ötesine iten benim. Kontrolünü kaybetmesine neden olan benim.

"Bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle," diye homurdanıyor, hamleleri sarsılıyor ve bunca zamandır sürdürdüğü mükemmel ritmi kaybediyor.

Eli hâlâ boynumu kavırken elimden geldiğince başımı sallıyorum. "Evet." "Güzel." Kelimeyi dişlerimi sıkarak söyledim.

Hareketsiz kalmadan önce aldığım tek uyarı bu, kendi salıverilişini inlerken beni vücuduyla duvara sabitliyor. İçimde seğirdiğini, tekrar tekrar içime aktığını hissediyorum. Ellerim boynuna kilitlenmiş, bacaklarım beline sarılmış. İki insanın olabileceği kadar yakınız, ama bunun yeterince yakın olmadığı gibi geçici bir düşünceye kapılıyorum. Yeterince yakın olabileceğimden emin değilim. Beynim nihayet bedenime kavuşmaya başladığında bu düşünceyi çabucak bir kenara itiyorum. Nefeslerimiz artık sessiz olan odada gürültülü bir şekilde kesik kesik geliyor.

Sırada ne olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Mümkün olduğunca uzun süre bu coşkulu coşkunun içinde kalmak istiyorum. Ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. Az önce olanlar ileriye dönük her şeyi değiştirecek. Corbin'in en önemli kurallarından birini çiğnedik. Bu çıraklık eğitimim için ne anlama geliyor? Ya artık benimle çalışmak istemediğine karar verirse?

Bundan sonra mı? Yaparsa hiç şaşırmam. Kurallarına çok bağlı biri. Çok uzağa gidemeden, parmaklarının boynumda gevşediğini hissediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, çenemi kavrayacak şekilde yukarı doğru hareket ediyor, az önce beni tutuşuna kıyasla neredeyse nazikçe.

"İyi misin?" diye soruyor ve ses tonundaki yumuşaklıkla beni daha da şaşırtıyor. "Evet. Hiç daha iyi olmamıştım."

Beni hafifçe kaldırırken bir kahkaha atıyor. Yumuşayan sikinin bir ıslaklık iziyle birlikte içimden kaydığını hissediyorum. Bacaklarımı onun belinden çözüyorum ve kaslarımın sıkılığından irkilerek ayağa kalkıyorum. Corbin beni serbest bırakırken eteğim çıplak kıkımı örtecek şekilde aşağı düşüyor. Yavaşça uzanıp elbisemi tekrar yerine çekerek göğüslerimi örtüyor.

"İşte," diyor. "Yine küçük bir melek gibi görünüyorsun. Sadece öncekinden biraz daha dağınık."

Başımı alaycı bir şekilde ona doğru eğiyorum. "Beni kirletmen hoşuma gidiyor."

Gözleri kapanıyor ve bir iç çekiyor. "Bütün bu durum şimdi karmakarışık."

Ona bundan sonra ne olacağını sormak istiyorum ama vereceği cevaptan da korkuyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Onun yerine, pantolonunu geri çekişini izliyorum. Bana iç çamaşırımı uzattığında yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Teşekkürler."

Temizlenmek için banyoya gidiyorum. Acele etmiyorum, yeni sikilmiş gibi göründüğümü saklamak için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki boynumdaki eli kalıcı bir iz bırakmadı ama yüz ifademde maskeleyemediğim bir şey var. Burada beni görecektir başka kimse olmadığı için mutluyum. Az önce olanlardan sonra normalmişim gibi davranmamın imkânı yok.

Sonunda Corbin'le yüzleşmeye ve yaptıklarımız hakkında ne söyleyeceğini duymaya hazır hissediyorum. Eğer bir daha yapamayacağımızı söylerse, kararına saygı duyacağım. Bundan nefret edeceğim çünkü bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti. Ama saygı duyacağım. Ama artık birlikte çalışamayacağımızı söylerse, bu konuda onunla savaşıyorum. Ellerimizi kendimize saklayamadık diye hedeflerimden vazgeçmeye hazır değilim. Olanlar kaçınılmazmış gibi hissediyorum. İlk buluşmamızdan beri aramızda kıvılcımlar vardı. Bu çekim eninde sonunda patlayacaktı. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Ona tam olarak bunu söylemek niyetiyle banyodan çıkıyorum ama fırsatım olmuyor. Çıktığımda dükkan bomboştu. Binanın içinde yürüyorum, hatta Corbin'in ofisini bile kontrol ediyorum ama burada olmadığı belli.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum.

Gerçekten bana hiçbir şey söylemeden gitti mi? Daha önce de tek gecelik ilişkilerim olmuştu ama çoğu ertesi gün beni arayacakmış gibi davranma nezaketini göstermişti. Corbin bir bok söylememişti. Tek gecelik bir ilişki olduğundan değil. O teknik olarak benim patronum. Onu kesinlikle tekrar göreceğim. Hatta yarın. Her gün birlikte çalışmak zorunda kaldığımızda ne olacağını sanıyor?

Dükkânı kilitleyip eve gidiyorum, Corbin'in aniden gidişine hâlâ sinirleniyorum. Daireme vardığımda, biraz daha fazla sinirlenmiştim. Kim olduğunu sanıyor bu adam? Çalışanını öylece becerip tek kelime etmeden bırakamazsın. Beni görmemezlikten gelemez. Her gün zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz. Bunun işe yarayacağını nasıl düşünüyor?

Duş alırken bacaklarımın arasında, onun tarafından doldurulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatan belirgin bir acı fark ediyorum. İçimdeki arzu kabarmasından rahatsız oluyorum. *Hayır. Kötü vajina!* Corbin'i ve delikli aletini unutmam gerek. Daha sonra gidiş şekli nasıl hissettiğinin bir göstergesiye, olanlardan çoktan pişman olmuştur. Bu da bir daha olamayacağı anlamına geliyor. Benim istediğim de bu. Değil mi? Suyu kapatıp havluma uzanırken iç çekiyorum. Doğru. Aramızda olanlar bir daha olamaz. Ne kadar harika olursa olsun. Bu sadece aramızda daha fazla soruna yol açacaktır.

Ayrıca, Corbin'in siki odaklanmam gereken son şey. Elemental Ink'te olmayı seviyorum. Ve dükkândaki diğerlerinden bir şeyler öğrenmeyi seviyorum. Corbin'le seks yapmak sadece işleri zorlaştıracak ve oradaki yerimi tehlikeye atacak. Gözümü ödülünden ayırmamalı ve Corbin James'e ağzımın suyunu akıtmayı bırakmalıyım.

Bu düşünceyle, yarın işe gitmeye ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdim. Arkadaş canlısı ve kibar olacağım ama önce o konuşmadıkça Corbin'le konuşmak için yolumdan sapmayacağım. Olgun davranacağım ve ona bir gecelik seksin aramızdaki her şeyi mahvetmek zorunda olmadığını göstereceğim. Yetişkin olabiliriz ve cinsel kimyamızın çok ateşli olmasına rağmen hâlâ birlikte çalışabiliriz. Artık kaşıntı geçtiğine göre, onu görmezden gelmeye devam edebiliriz. Hiçbir şey olmamış gibi olur.

Chapter 22

Corbin

Artık resmileşti. Ben tam bir piçim. Bu gece hayatımın en akıl almaz orgazmlarından birini yaşadktan sonra Avery'yi dükkânda yalnız bırakmak tam bir pislikti. Bunu neden yaptığımdan hâlâ tam olarak emin değilim. Seks kısmından değil. Bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorum. Onu istiyordum. Onu daha önce başka bir kadını hiç istemediğim kadar istedim. Ve beni deli eden o seksi elbiselerden birini daha giymişti. Bu gece olanlar bir sorun olmamalıydı.

İkimiz için de sürpriz oldu. Haftalardır aramızdaki gerginliği görmezden gelmek için elimizden geleni yapıyorduk. Eninde sonunda patlayacaktı. Ve tam da beklediğim gibi akıllara durgunluk veren bir şey olmuştu. Onunla seks yapmanın harika olacağını biliyordum. Hayır, neden pes edip onu becerdiğim konusunda bir gizem yok. Ama sonra ayrılmak? Bunu neden yaptığımı bilmiyorum.

Az önce olanlar hakkında onunla konuşmaya hazır değildim. Ama bunu ona söyledim mi? Hayır. Bir korkak gibi çekip gitmiştim. Bir sürü kadınla seks yaptım. Ciddi bir şeyle sonuçlanmayacağını bildiğim sıradan ilişkilerim bile oldu. Ama asla sonrasında kadınla konuşmadan ayrılmadım. Peki, neden bu gece yaptım? Bunun için bir cevabım yok. Kabul ediyorum, arabasına bindiğini görene kadar yanında kaldım. Güvende olduğundan emin olmak istedim. Ben bir pislik değilim. Ama orada olduğumu bilmesini istemedim. Belki de tam bir piç değilimdir. Ama oldukça yakınımdır.

Eve gidip duşa girdiğimde, Avery ile takıldığım için kendimi on farklı türde aptal olarak adlandırıyorum. İlk tanıştığımızdan beri onu ne kadar çok istemiş olursam olayım, bu konuda harekete geçmemeliydim. Onu görmezden gelmeliydim. Jessie'ye sık piercingi konusunda yardım etmesi hakkında hiçbir şey söylememeliydim. Jessie'nin hangi piercingi yaptığını ve Avery'nin ona yardım ettiğini fark ettiğimdeki sinir bozucu öfkeyi hatırlıyorum. Gerçi bunun bir önemi olmamalıydı. Bu duyguları bastırıp eve gitmeliydim. Onun amını döllerimle dolduramla sonuçlanmayacak pek çok şey yapmalıydim. Bu anı sikimi yeniden sertleştirdi ve mastürbasyon yapma dürtüsü çok güçlü. Az önce Avery ile aklımı başımdan alan bir seks yaptım ve hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Ama her nasılsa, yine sertleştim ve şimdiden onu bir dahaki sefere becerebileceğimi düşünüyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum boş banyoma doğru.

Sertleşen sikimi görmezden geliyorum, mastürbasyon yapma dürtüsüne boyun eğmeyi reddediyorum. Haftalardır Avery'yi düşünerek mastürbasyon yapıyordum. Artık ona sahip olduğuma göre, elimin gerçeğiyle kıyaslandığında ne kadar yetersiz kaldığını çok iyi biliyorum. Yıkanmayı çabucak bitirip duştan çıkıyorum ve Avery'nin ben onun içine gömülüyken boşalırken çıkardığı iniltilerin anısına vücudumun verdiği tepkiyi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Cidden. Benim neyim var böyle?

Onunla konuşmalı ve bu gece olanların tek seferlik olduğunu bilmesini sağlamalıyım. Bir daha olamaz. Seks ne kadar harika olursa olsun. Ve lanet olsun, çok iyiydi. Ama ben asla iş yerime izin vermedim.

Dükkanımdaki ilişkiler. Sırf Avery ile seks yapmaya devam etmek istiyorum diye kuralları esnetecek değilim. Bu konuda olgun yetişkinler gibi davranmalı ve işimiz için en iyisini yapmayı kabul etmeliyiz. Ve bu da ellerimizi kendimize saklamak.

Ayrıca onu kovmayacağım. Bu beni tam bir piç yapar. Dava edileceğimden de eminim. Ayrıca, iyi bir dövme sanatçısı olmak için gerekenlere sahip olduğumu düşünmeye başlıyorum. Bencilce dürtülerimin buna engel olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden yarın onunla yalnız konuşmak için bir an bulacağım. Olanların inanılmaz olduğunu ama bir daha olamayacağını açıklayacağım. Anlayacaktır, değil mi? Anlamak zorunda.

Ertesi sabah dükkana gittiğimde, Avery ile aramızda geçenlerin o kadar da büyük bir mesele olmadığına ve onun bu konuda makul davranacağına kendimi neredeyse ikna etmiştim. Bunun neden bir daha olamayacağını ve en başta olanları unutmamanın en iyisi olduğunu anlayacaktır. Sadece onunla konuşmak için doğru zamanı bulmalıyım. Etrafta başkaları olmadan.

Ne yazık ki, ilk müşterimden önce Avery ile konuşma şansım olmadı. Ona erken randevu verdiğimi unutmuşum çünkü öğleden sonra uçağa yetişmesi gerekiyordu. Böylece, Avery titizlikle yanıma yaklaşımdan kaçınırken ben iki saatimi onun kolu üzerinde çalışarak ve bana yeni albümü hakkında anlattıklarını dinleyerek geçiriyordum. Bunun en iyisi olduğunu biliyorum. Şu anda müşteriler buradayken olanlar hakkında konuşamayız. Jessie'nin sadece birkaç metre ötede birinin septumunu delmeye hazırlandığından bahsetmiyorum bile.

Jessie'den bahsetmişken, ondan da özür dilemem gerektiğini biliyorum. Dün geceki davranışından sonra bana kızmakta sonuna kadar haklı. Genelde ona karşı daha dikkatli olurum. En azından dün gece benden korkmuş görünmüyordu. Sadece kızgındı. Bununla başa çıkabilirim. Ve işi bırakmamıştı. Ama bugün kesinlikle bana soğuk davranıyor. Onu suçlayabileceğimden değil. Bunu hak ediyorum.

Gariptir ki, Avery benim yanımda garip davranmıyor. Başka kimsenin aramızda bir farklılık olduğunu söyleyebileceğinden şüpheliyim. Ama bu her an onun aşırı farkında olmamı engellemiyor. Ayrıca bakışlarımın her fırsatta ona kaymasını da engellemiyor. Sanki şimdi onun tadına baktığım için vücudum daha fazlasını istiyor. Zihnim bana bunun kötü bir fikir olduğunu ve sonunun kötü olacağını söylese bile. Onun içine gömülmenin ne kadar *iyi* hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum, elim boğazında, tırnakları omuzlarıma batıyor.

Beynimin bir kez daha Avery'nin çıplak vücudu konusuna sapmasına izin verdiğimi fark ettiğimde, bu düşünce çizgisini aniden kapatıyorum. Bir hata yapmadan önce yaptığım şeye odaklanmalıyım. Sadece bir geceydi. Bütün bir gece bile değil; bir saatti. Ve bir şekilde, düşünebildiğim tek şey bu. Neden bu tek kadın beni bu kadar etkiliyor? Avery'den bahsetmişken, müşterimin kolunu sarmayı bitirdiğimde yüzünde hoş bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor.

Sabahtan beri ilk kez bana yaklaşıyor ve ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Herhalde şimdi olay çıkarmayacaktır. Elimi sıkmadan önce selamıma karşılık veren adama gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Birkaç ay sonra görüşürüz," diyorum. "Kendine iyi bak ve yeni albümde iyi şanslar."

"Teşekkürler Corbin. Her zamanki gibi harika iş çıkardın."

Başımı tek bir selamla eğiyorum. "Sorun değil. Memnun olmana sevindim. Bitirdiğimizde harika görünecek."

Bakışlarımı ondan ayırmıyorum ama Avery'nin birkaç metre ötede durup benimle konuşmak için beklediğinin de farkındayım. Sonunda müşteri gitmek için dönüyor ve ben de hemen odağımı istasyonumu temizlemeye ve sterilize etmeye çeviriyorum.

"Corbin, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Avery'nin sesi arkamdan geliyor ve beni hareketsiz bırakıyor.

Sesi normal ve doğal geliyor. Dün olaydan önce olduğundan farklı değil. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kendimi dönüp ona bakmaya zorluyorum. Allah kahretsin. Kalçalarına oturan kot pantolonu ve azıcık tenini gösteren kırpılmış üstüyle muhteşem görünüyor. Belli ki her zaman harika görünüyor. Ama artık kıyafetlerinin altında ne olduğunu bildiğim için, parmaklarım o tişörtü çekip çıkarmak için kaşınıyor, böylece o güzel, pembe meme uçlarıyla ilgili hafızamın doğru olup olmadığını görebiliyorum. Bunun yerine, konuşmadan önce yüz hatlarımı nötr olmasını umduğum bir şekilde sokuyorum.

"Ne oldu?"

Eğer benim rahat tavırlarımdan rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyor. Bunun yerine, o da benim gibi etkilenmemiş görünüyor. Bu da beni bu kadar rahatsız etmemeli. İstedğim buydu, değil mi? Hiçbir şey olmamış gibi davranmak. Dün gece kendimizi kaptırmadan önceki normal, profesyonel ilişkimize geri dönmek. Peki Avery'nin bu kadar umursamaz görünmesi beni neden rahatsız ediyor?

Kaşları endişe gibi görünen bir şeyle iniyor. "Az önce Cass'ten bir telefon aldım. Şehre gelmiş. Geleceğini bilmiyordum ama Güney İstasyonu'ndaymış. Günün geri kalanında izin alıp alamayacağımı merak ediyordum. Anlaşmamızın haftada 6 gün çalışmam yönünde olduğunu biliyorum. Cass'in bana ihtiyacı olduğunu düşünmesem sormazdım. Bu kadar düşüncesiz olmak ona göre değil. Evet, öyle. Ama önce aramamak onun yapacağı bir şey değil ve ben sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Sonunda konuşmayı bırakıyor, çok ihtiyaç duyduğu nefesi alırken sözleri kesiliyor.

"Tamam," dedim. "Umarım arkadaşınla her şey yolundadır."

Avery başını hafifçe sallamadan önce birkaç saniye gözlerini kırptırarak bana bakıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, tek kelimede şok belli oluyor.

Başımı salladım. "Evet. Senin için önemli olduğunu biliyorum. Git iyi olduğundan emin ol."

Kararımı biraz daha sorgulamak ister gibi bakıyor ama yapmıyor. Onun yerine sadece "Teşekkürler. Salı günü görüşürüz."

Tekrar başımı salladım. "Salı günü görüşürüz."

Avery çantasını almak için dükkânın arkasına doğru yürürken rahat bir nefes alıyorum. Belki dün geceki olay gündeme gelmeden bütün bir günü atlatamadık ama günün geri kalanında dükkânda olmayacağı için bir süre daha rahatım. Onunla bu konuyu konuşmam ve ikimizin de aynı fikirde olduğundan emin olmam gerektiğini biliyorum. Dün gece onu terk etmeden önce bunu yapmadığım için korkak ve ahmağın tekiyim. Ama bir iki gün daha bekleyebilir. Bugün konuşmak olanları değiştirmeyecek. Düşüncelerimi toparlamak için biraz zaman ayırabilirim, böylece onunla bu konuda konuştuğumda tam bir pislik gibi konuşmamış olurum. Avery'nin dükkândan çıkıp arabasına doğru yürümesini izlerken, onu otoparka kadar takip etme isteğimi görmezden geliyorum. Şimdi bunun zamanı değil. Salı günü yeterince yakın. Onunla salı günü konuşacağım.

Jessie ve Noah için cheesesteak ve Jensen's'dan bir düzine snickerdoodle sipariş ediyorum. Teslimat ücreti çılgınca ama Jessie çöp kurabiyeyi ağzına atarken bana gülümsediğinde buna değiyor.

"Dün gece için özür dilerim," diyorum. "Pislik gibi davrandım."

"Mmhmm," diyor, çiğnerken başını sallıyor. "Öyleydin."

"Beni affediyor musun?"

Omuz silkiyor. "Sanırım öyle."

Bana bir kurabiye ikram etti. Kaplumbağalı brownie değil ama barış teklifini kabul ediyorum. Bir ısırık aldığımda, snickerdoodle'ların düşündüğüm kadar kötü olmadığını itiraf etmeliyim. Belki de Jensen's daha iyi unlu mamuller yapıyordur. Belki de snickerdoodle konusundaki duruşumu yeniden değerlendirmem gerekebilir. Şekerli kurabiyeler hâlâ bok gibi.

Chapter 23

Avery

Cass'in son seyahatinden bu kadar kısa bir süre sonra beni görmek için trene bindiğine inanamıyorum. Telefonda sesi pek de kendisi gibi gelmiyordu. Her şeyin yolunda olduğunu ve sadece beni özlediğini söylemişti ama bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Onu rahatsız eden her neyse, New York'a dönmeden önce bana anlatmasını sağlayacak bir yol bulacağım.

Corbin'in bugün dükkanda sadece 3 saat kaldıktan sonra ayrılmamı sorun etmemesine de biraz şaşırdım. Bu öğleden sonra başka bir müşterisi olduğunu biliyorum. Üzerinde çalışacağım ve öğreneceğim çok şey var. Ama isteğimden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aslında, neredeyse rahatlamış görünüyordu. Benden uzak durmak istemesinin nedenini bilmesem bu beni rahatsız ederdi. Kendime karşı dürüst olursam, ben de ondan uzak durmak istiyorum. En azından bu sabah onu işte görmeden önce öyle sanıyordum. Neden bu kadar seksi olmak zorunda? Bu hiç adil değil. Çünkü ben

Bu sabah onu gördüğümde, ondan uzak durma kararlılığımı tamamen unutmuştum. Tek düşünebildiğim dün gece beni nasıl duvara yapıştırdığı ve boşalmamı sağladığıydı. Ve bunu tekrar yapmasını ne kadar çok istediğim.

Ama bunun ne kadar büyük bir hata olacağını çok iyi biliyordum. Bu yüzden Cass beni arayıp sürpriz ziyaretinden bahsettiğinde kafam karışmıştı ama öğleden sonra ayrılmak için bahane bulduğum için minnettardım. Yarın her zamanki izin günüm olduğu için kendimi toparlamak için daha fazla zamanım olacak, böylece Salı günü geri döndüğümde Corbin'in seksiliğini görmezden gelme konusunda daha iyi bir iş çıkarabilirim. Tabii bana ne kadar iyi hissettirdiğini bildiğim için bu mümkünse. Neden boktan bir öpücü olmasın ki? Ya da kötü sevişen? Neden gidip aklımı başımdan almak zorundaydı? Ve neden o kadar ileri gitmeden onu durdurmadım? Tüm bu sorular ve daha fazlası araba kullanırken kafamda dönüp duruyor, ta ki sonunda hayal kırıklığıyla inleyip hepsini bir kenara itene kadar. Şu anda Corbin'i düşünemem. Cass'e neler olduğunu çözmem gerek.

İstasyonun dışındaki araç paylaşım alanına yaklaştığımda onun vahşi, kırmızı buklelerini fark ediyorum. Arabamı görünce çılgınca el sallıyor ve iki omzuna da büyük birer çanta atarak koşarak yanıma geliyor. Gülümsüyor ve hiçbir sorunu varmış gibi görünmüyor. Ama yarın işi varken Pazar öğleden sonra buraya gelmiş olması onun yapacağı bir şey değil. Şehirdeki en sevdiği müzelerden birinde hayalindeki işe başladığından beri bir gün bile iş kaçırmadı.

Çantalarını arka koltuğa atıyor ve yolcu koltuğuna tırmanıyor. Kızıl saçları ve neredeyse anlayamayacağım kadar hızlı konuştuğu kelimelerle bir kasırga gibi. Eğilip yanağıma gürültülü bir öpücük konduruyor ve beni güldürüyor.

"Vay anasını, seni gördüğüme çok sevindim A. Çok uzun zaman oldu. Harika görünüyorsun. Umarım o günkü planlarını bozmamışımdır ama bugün seni görmem gerekiyordu. Anlıyorsun, değil mi?"

Cass'in sorularına ya da yorumlarına cevap verme şansım olmuyor çünkü hiçbirisi arasında duraklamıyor. Sonunda koltuğuna yaslanıyor ve emniyet kemerini bağlıyor. Polis memuru buraya park edemeyeceğimi söylemek için bana el sallamaya başladı bile.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, gözlerimi deviriyorum ve elimi hızlı bir onaylama hareketiyle kaldırıyorum. "32 saniyedir buradayım, adamım. Ben gidiyorum."

İstasyondan çıkıp daireme doğru yol almaya başladığımda ona şöyle bir bakıyorum.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Cass," diyorum. "Her şey yolunda mı?"

Etrafımdaki trafiğe odaklanırken göz ucuyla omuz silktiğini görüyorum. "Sorun değil," diyor umursamazca. "Sadece en iyi arkadaşımı özledim. Hepsi bu."

Bana doğrudan bir cevap vermeyeceğini söyleyebilirim. Onu rahatsız eden her neyse şu anda konuşmak istediği bir şey değil. Yeterince makul. Sabırlı olabilirim.

"Ben de seni özledim," diyorum. "Burada olduğun için mutluyum."

Kırmızı ışıktaki durduğumda ona bir göz atıyorum. Normal, mutlu hali gibi görünüyor. Ama ben onu bundan daha iyi tanıyorum. Onu rahatsız eden bir şey var. Yeşil gözlerinde bunun bir ipucunu görebiliyorum, ama şimdi zamanı değil. Eve dönmeden önce bunu ondan çıkaracağım.

"Öğle yemeğini nerede yemek istersin?" diye sordum.

Bir an için düşünüyor. "Buraya son geldiğimde yediğimiz güzel makarnanın olduğu yere ne dersin?"

Gülümsüyorum. "Francesca'nın mı?"

"Evet! Geçen aydan beri o carbonara'nın hayalini kuruyordum."

"Tamamdır," diyorum ve arabayı restorana doğru yönlendiriyorum.

Yolda sohbetimizi hafif tutuyor, iş ve aile gibi konuları geçiştiriyoruz. Restoranda oturup menülerimizi inceledikten sonra Cass bana kaçınmayı umduğum soruyu soruyor.

"Dövmeci baba nasıl? İkiniz daha sevişmediniz mi?"

Yüzüm anında ısınıyor ve kızardığımı biliyorum.

Cass'ın gözleri kocaman oldu. "Aman Tanrım."

"Ne?" İlgisiz görünmeye çalışarak ve bunu başaramayarak soruyorum.

"Seni pis fahişe," diyor, sesi beni rahatlatamayacak kadar yüksek.

Onu duyan başka biri olup olmadığını anlamak için hızla etrafıma bakıyorum. "Şşşt," diye tıslıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

Bana sırtıyor. "Sen yaptın. Dövmeci babayı becerdin, değil mi?"

Yalan söylediğimi anladığını bilsem de başımı inkâr edercesine sallıyorum. Onun işini zorlaştırdığımdan değil. Gerçek yüzümün her yerinde yazıyor. Alnıma 'Dün gece hayatımın en iyi seksini yaptım' yazan bir dövme yaptırmış olabilirim. Bunu bana sor.'.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum ve dikkatimi tekrar elimdeki menüye veriyorum. "Ve ona öyle demeyi kes."

Cass menüyü elimden çekip aldı ve beni bakışlarımı Onu.

"Ben de ona bakıyordum," diyorum.

"Umurumda değil," diyor. "Beni oyalamayı bırak. Eğer sonunda o adamı becerdi, her pis detayı bilmem gerek. O gerçekten bir baba mı? Bekle. Sana baba dedirtti mi? Eminim dedirtmiştir, değil mi?"

"Aman Tanrım," diyorum ellerimle yüzümü kapatarak. "Neyin var senin?"

Cass omuz silkiyor. "Kuraklık içindeyim. Senin fahişeliğinle vekaleten yaşıyorum. O yüzden ben kendiliğinden yanmadan önce bana her şeyi anlat."

"Sorunlarınız var. Bunu biliyorsun, değil mi?" Ona bakarak söyledim. O sadece başını sallıyor. "Evet."

"Farkında olduğun sürece," diye mırıldandım. "Tamam. Sana söyleyeceğim ama burada değil. Bu halka uygun bir konuşma değil. Evime dönene kadar beklemen gerekecek."

"Hadi ama, A!" diye sızlanıyor. "Sadece merak ettiğim için beni bütün bir yemek boyunca oturtacak mısınız?"

"Öyleyim," diyorum. "Ama iyi bir kız olacağına söz verersen, seni oyalamak için birkaç ayrıntı vereceğim."

"Oh, iyi bir kız olabilirim," diyor göz kırparak ve beni güldürüyor.

"Bunu bir sonraki fetihine sakla," diyorum.

Omuz silkiyor. "Siz bilirsiniz, ama iyi bir kız olduğuma dair tavsiye mektuplarım var."

"Eminim biliyorsundur. Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?" Devam etmem için eliyle işaret etti.

Kısık bir sesle, "Çok gergin," diyorum. "Beklediğimden çok daha yoğun. Onunla çalıştığım onca haftadan sonra bile bunun olacağını tahmin etmemiştim. Pis bir ağzı var. Ve kontrolü elinde tutmayı seviyor."

Cass masanın karşısında bana yaklaşıyor, gözleri ilgiyle parlıyor. Sesi alçak, fısıltının biraz üzerinde. "Ne kadar kontrollüsün?"

Dudağımı ısıırıyorum, şu anda ona ne kadarını anlatacağıma karar vermeye çalışıyorum. Daha sonra ona her ayrıntıyı anlatmayacağımdan değil. Seks hayatımız söz konusu olduğunda asla sır saklamadık. Neden şimdi başlayalım?

"Mesela beni duvara yaslayıp sikerken eli boğazımdaydı. Bu tür bir kontrol."

"Vay anasını, bu çok ateşli," diyor eliyle kendini yelpazeleyerek.

"Oh, öyleydi," diyorum, dün gece nasıl onun merhametine kaldığımı hatırlayarak. "Ve o delinmiş." Bakışlarım anlamlı bir şekilde kucağıma iniyor, sonra tekrar Cass'e bakıyor.

Gözleri heyecanla parlıyor. "Oh, kahretsin. Nasıl oldu bu?"

İç çekiyorum. "Çok iyi. Bunu açıklayamam. Farklı, ama bir kez bu duyguya alıştığım da inanılmazdı. Geri dönebileceğimi sanmıyorum."

"Çıraklığınla bu nasıl olacak?" Cass soruyor ve beni hayatımın en iyi seksini yaşadığım anlarımdan çekip çıkarıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Öyle değil." "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkip içkime uzanıyorum.

"Ben banyoda temizlik yaparken çekip gitti ve bugün işe döndüğümde hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Ben de aynı şeyi yaptım."

Kızın ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalıyor, sonra gözlerini kızgın bir bakışla kısıyor. "O şerefsiz. Kim olduğunu sanıyor?"

Ona verecek bir cevabım yok çünkü dün gece banyodan çıkıp Corbin'in gittiğini fark ettiğimden beri ben de aynı şeyi düşünüyorum.

"Sonrasında bir şey söyledi mi?" Cass soruyor. "Gitmeden önce yani?"

Başımı salladım. "Sadece durum şu anda 'karışık'." Parmaklarımı tırnak işareti yapmak için kullanıyorum. "Ne demekse artık. Sanki seksin işleri karmaşıktırdığını anlayamayacak kadar aptal mıyım?"

"Bir şey söyledin mi?" diye soruyor.

İçimi çektim. "Hayır. Banyodan çıktıktan sonra konuşuruz diye düşünmüştüm. Ama o çoktan gitmişti."

"Peki ya bu sabah işe geldiğinde?" Cass soruyor. "Herhangi bir tepki?"

"Hayır," diyorum, dudaklarımdan bir patlama sesi çıkıyor. "Dükkânda çalışmaya başladığım günden beri bana nasıl davranıyorsa öyle davrandı. Tamamen kayıtsız."

Cass'in kaşları şaşkınlıkla alçaldı. "Onun nesi var böyle?" Bir kahkaha atıp omuz silkiyorum. "Kim bilir?"

Cass durumumu düşünürken ben bir süre yemeğimi karıştırıyorum. Bir dakika sonra öne doğru eğildi ve elime dokundu. Şaşırarak başımı kaldırıp bakışlarına bakıyorum.

"Ne?"

"Bunu yanlış anlama A," diyor, sesi öncekinden daha yumuşak. "Ama onun da senin kadar iyi vakit geçirdiğinden emin misin? Seks konusunda kötü olduğunu söylemiyorum. Sadece yeni bir partnerle ilk kez birlikte olmak bazen garip olabilir. İlk seferinde o kadar da iyi olmayan pek çok insanla birlikte oldum. Bunda yanlış bir şey yok. Birbirinizin vücutlarını, hoşlandıklarını ve hoşlanmadıklarını öğreniyorsunuz. Bazen ilk seferde işler yolunda gitmez."

Bariz endişesine ve nazik olma çabasına neredeyse gülecektim.

"Güven bana," diyorum. "Hoşuna gitti."

"Nereden biliyorsun?"

Masanın karşısında öne doğru eğildim, tıslayan fısıltımda kızgınlık belli oluyordu. "Çünkü bilmen gerekiyorsa, kanıtlar kalçalarımın aşağı damlıyordu."

Ağzı açık kalıyor ve bana göz kırptıyor. "İçine boşalmasına izin mi verdin?" diye tıslıyor, şok olmuş bir halde.

"Kendimi o ana kaptırmıştım! Bana onu becermemi söyleyen sen değil miydin?"

"Evet, sana onu becermeni söyledim. Sana uçuk kapmanı söylemedim!"

Bir yanım hemen Cass ile tartışmak istiyor. Tabii ki, Corbin'de uçuk yok. Değil mi? Ama sonra fark ettim ki onda cinsel yolla bulaşan hastalık olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yok. Ve bu düşünce o anda aklıma bile gelmemiştir. Bunu ancak daha sonra düşündüm. Ama Corbin bunu düşünmüştü. En azından beni döllerıyla doldurmadan önce doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı sormayı düşünmüştü. O anı hatırlamak bile beni sandalyemde kıvrandırmaya yetiyor. Benim neyim var böyle? Belsoğukluğu hastalığına yakalanıp yakalanmadığımı merak ediyor olmalıydım, Corbin'in içime boşalırken çıkardığı sesleri hayal ediyor değil.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Öyle olduğumu biliyorsun. Ve bu sabah işe gitmeden önce biraz B Planı aldım."

"Bu bir sorunu çözer ama diğerini çözmez."

Cass'in bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda yüzünde bilmiş bir ifade görüyorum. "Biliyorum," diyorum. "Dikkatsiz ve aptalcaydı. Ama bir daha olmayacak. Ve mümkün olan en kısa sürede test yaptırmaya gideceğim."

Başını sallıyor. "Güzel. Yakın zamanda test yaptırıp yaptırmadığını sormaktan da zarar gelmez. Eminim bir dövme sanatçısı olarak kan yoluyla bulaşan hastalıklar konusunda endişeleniyordur, değil mi? Yani, test yaptırmak çok büyük bir sorun olmamalı."

"Ona sorarım," diyorum, Corbin'le dün gece hakkında konuşma fikri şu anda yapmak istediğim bir şey olmasa da.

Ama Cass haklı. Bu görmezden gelebileceğim bir şey değil. Corbin hiç olmamış gibi davranmaktan son derece mutlu görünse bile, bunu unutamam. Davranışlarının beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım ama bugün iş yerinde onunla geçirdiğim süre uzadıkça, olanlardan hiç etkilenmediğini gördükçe daha da sinirlendim. Ve evet, orada da en azından biraz incinmişlik var. Benimle seks yapmanın birinin unutmayı tercih edeceği bir şey olmadığını düşünmek istiyorum. Özellikle de her anını yeniden yaşamayı bırakamadığım için. Ama belki de bu tek taraflı bir şeydir. Belki Corbin benim kadar etkilenmemiştir. Bu düşünce beni istediğimden daha fazla rahatsız ediyor, bu yüzden onu bir kenara itiyorum.

"Şimdilik erkekleri unutalım," diyorum. "Peki ya sen? Hayatında yeni ne var?"

Cass omuz silkiyor, bana bakmak yerine gözlerini yemeğinden ayırmıyor. "Pek bir şey yok," diyor. "Her zamanki gibi sıkıcı."

Bir an için en iyi arkadaşımı inceliyorum, tavrındaki değişimi ve omuzlarının aniden gerginleştğini fark ediyorum. Onu bana bir şey söylemediğini anlayacak kadar uzun süredir tanıyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum. "Bir şey mi oldu?"

Başını iki yana sallıyor. "Pek sayılmaz. Sadece... iş tam olarak düşündüğüm gibi değil."

"Müzeyi sevdiğini sanıyordum?"

"Yaptım," diyor. "Yaptım. Sorun müze değil. Patronum."

Geçmişte patronu hakkında bana neler anlattığını hatırlamaya çalışıyorum ama adam hakkında olumsuz bir şey hatırlayamıyorum. Cass orada sadece 6 aydır çalışıyor. Yıllardır istediği ve üniversite boyunca özlemini çektiği bir işti bu. Teklifi aldığı anda ikimiz birlikte dışarı çıkıp kutladık.

"Patronunla aranızda neler oluyor?" Ben soruyorum.

Birden gergin görünmeye başladı, sanki bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi. Bu beni her zamankinden daha çok endişelendiriyor. Cass sinirlenmez. Her zaman dışa dönük ve fikrini söylemekten korkmayan biri olmuştur. Peki şimdi neden bu kadar gergin?

"Ne oldu?" Sesim endişeyle yumuşayarak soruyorum.

Cass nihayet bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında, yeşil gözleri hüznü ve orada tanımlayamadığım başka bir şey var.

Kısık bir sesle, "O biraz ürkütücü biri," diyor.

İçimde bir şeylerin sıkıştığını hissediyorum ve masanın üzerinden ona doğru eğiliyorum. "Bir şey mi oldu? Sana bir şey mi yaptı?"

Başını sallıyor ama yüzündeki ifade tam bir sefalet ifadesi. "Hayır," diyor. "O hiçbir şey yapmadı. Daha çok söylediği şeylerle ilgili. Sadece flört ettiğini düşünmüştüm ve bunu önemsememiştim. Ama sonra bunu yapmaya devam etti. Ve daha da açık olmaya başladı. Ve geçen hafta beni arşiv odalarından birinde köşeye sıkıştırdı."

Öfke içimde alevleniyor, sıcak ve şiddetli. Hemen ardından arkadaşım için endişeleniyorum.

"Cass, o ne yaptı? Anlat bana."

Başını sallıyor. "Hiçbir şey. Pek sayılmaz. Arşivlerde çalışıyordum ve orası çok sessiz. Oraya pek fazla insan inmiyor çünkü erişim kısıtlı. Müzik dinliyor ve bazı şeyleri katalogluyordum. Sonra kafamı kaldırdım ve o orada, kapının girişindeydi. Beni korkuttuğu için sıçradım ve o da güldü. Özür diledi ama sonra hiçbir şey söylemeden öylece durdu. Çok garipti. Ben de bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum. Çok ürkütücü bir şekilde gülümsedi ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Sonra 'İhtiyaçlarım var' gibi bir şey söyledi."

Ağzım açık kaldı. "İğrenç."

"Doğru mu?" Cass de aynı fikirde. "Ama biraz alçak sesle söyledi, ben de onu duymamış gibi davrandım. Kulaklığımı çıkardım ve gülümsedim. 'Özür dilerim' gibi bir şey söyledim. Anlayamadım. Tekrar edebilir misiniz?"

Başımı salladım. "Mükemmel cevap."

İç çekiyor. "Neyse ki tam o sırada diğer asistanlardan biri içeri girdi de başka bir şey söyleyemedi. Sadece güldü ve başını salladı. Sadece arşivleri kontrol ettiğini ve bize iyi akşamlar dilediğini söyledi."

Sahneyi tam olarak Cass'in tarif ettiği gibi hayal edebiliyorum. Boş bir odada bu şekilde köşeye sıkıştırılma fikri bile tüylerimi ürpertiyor. Ve o her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuştur. Eğer bu adam ona kötü bir his veriyorsa, muhtemelen iyi biri değildir.

"Sence aşırı tepki veriyor muyum?" diye soruyor. "Yani, o bir şey yapmış gibi değil. Ve durumu yanlış yorumlamış olabilirim, değil mi?"

O iç geçirip omuzları yenilgiyle çökene kadar bir süre ona bakıyorum. "Evet, biliyorum," diyor. "Sadece bu işi seviyorum. Benim için mükemmel. Patronum iğrenç bir domuz olduğu için bunu tehlikeye atmak istemiyorum."

"O zaman patronuna git," diye önerdim. "Onun üstünde biri olmalı, değil mi? Ya da şikayet edebileceğiniz bir İK departmanı?"

Cass başını sallar, belli ki derin düşüncelere dalmıştır. "Evet. Haklısın. Haklısın. Rapor vermem gerek o."

Ses tonundaki bir şey beni gerçekten gidip gitmeyeceğini merak ettiriyor. Ama Cass'i tanıyorum. Kimse ona yapmaya hazır olmadığı bir şeyi yaptıramaz. En iyi arkadaşı bile. Ama bu deneyemeyeceğim anlamına gelmez.

"Cass, yapmalısın," diyorum. "Seni korkutmaya devam etmesine izin veremezsin. Belki sadece ürkütücü bir davranış ama ya bundan daha fazlasıysa? Bir gün seni yalnız yakalayıp tuhaf şeyler söylemekten fazlasını yapması riskini göze alamazsın."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Döndüğümde insan kaynaklarına gideceğim." İçimi bir rahatlama kaplıyor. "Yapar yapmaz beni ara."

Gülümsüyor. "Söz veriyorum."

Yemeğimizi bitirip daireme dönüyoruz. Sözünün eri Cass, eşiği geç er geçmez Corbin'le geçirdiğim gecenin ayrıntılarını istiyor. Hikayeye nasıl başlayacağımı düşünüyorum, nedense biraz gergin hissediyorum. Ama bu Cass. Yabancı biri değil. Ayrıca, seks hayatımızın ayrıntılarını hiç paylaşmamış değiliz.

"Peki," dedim. "Ama sözünü kesmek yok. Ve yargılamak yok."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Asla yargılamadığımı biliyorsun, A. Biraz kıskanabilirim. Ama yargılamam."

Kanepeye yerleştik ve ona dünkü olaylardan hatırlayabildiğim her şeyi anlattım. Piercing'le başlayıp Corbin'in elini boğazıma götürüyorum ve boş dükkânda durmamla bitiriyorum. Hikâye bitene kadar Cass'e bakmıyorum. Baktığımda, konuşurken onun şok olmuş bakışlarından kaçındığım için memnunum. Gözleri kocaman ve ağzı şaşkın bir eğlenceyle açık kalmış.

"Vay canına."

"Elindekinin hepsi bu mu?" Ben soruyorum. "Vay canına mı?"

Başını sallıyor. "Vay be, her şeyi açıklıyor. Yani, lanet olsun." Bir eliyle kendini yelpazeliyor. "Bu çok seksiydi. Ben de kaçtığı için ona kızardım. Özellikle de şimdi ne kaçırdığını bildiğin için."

Gözlerimi devirerek bir kahkaha attım. Yine de haksız değil. Corbin'in olanları kabullenmeyi inatla reddetmesine duyduğum kızgınlığın bir kısmı bunun tekrar olmasını istememden kaynaklanıyor. Ama onun tepkisi

Bence o aynı şekilde hissetmiyor. Bu da en hafif tabirle hayal kırıklığı.

"Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin mi vereceksin?" diye sorarak beni şimdiki zamana geri çekiyor.

"Ne yapmam gerekiyor Cass? Onunla yüzleşebilirim ama muhtemelen susacak ve beni görmezden gelmeye devam edecek."

Başını iki yana sallar. "Hayır, onunla yüzleşmek muhtemelen işe yaramayacaktır. Yapmanız gereken şey, nasıl ilerlemek istediğinize karar vermek. İkiniz birlikte olmadan önceki halinize geri mi dönmek istiyorsun? Yoksa tekrar mı yapmak istiyorsun?"

Gülüyorum. "Benim ne istediğimin bir önemi yok Cass. Belli ki hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyor."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Evet ve sana başlangıçta ikinizin profesyonelce davranacağınızı söylemişti, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ve bunu zaten berbat etti," diyor. "Bu yüzden, bunun tekrar olabileceği akla yatkın. Doğru motivasyonla."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Ben soruyorum.

Bana bilmiş bir bakış attı. "Diyorum ki, eğer onu istiyorsan, onu uçurumun kenarına itmeliisin. Bir kere oldu. Tekrar olabilir. Özellikle de bu sefer deniyorsan. Sanırım daha önce denemiyordun?"

Yüzümün ısındığını hissediyorum çünkü açıkçası dün Corbin'in damarına basmaya çalışıyordum. Ama piercingden sonra takındığı boktan tavır beni çıldırtıyordu. Kendime ve ona, benden rol yaptığı kadar etkilenmediğini kanıtlamak istemiştim. Ve haklıydım.

Cass'in gözleri parlıyor. "Deniyordun, değil mi! Seni pis sürtüğ!"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Deniyordum, evet. Birazcık. Ama ondan önce değil."

Omuz silkiyor. "Yargılamıyorum. Tüm sürtüğ davranışlarını destekliyorum. Sürtük sadece ona bu gücü verirsek kötü bir kelimedir ve ben vermiyorum. İçinizdeki sürtüğü kucaklayın!"

Ona bir kanepe yastığı fırlatıyorum. "Sürtükler hakkında bağırmayı kes. Komşularım var."

Omuz silkiyor. "O zaman eğlenceli arkadaşların olduğunu bilirler," diyor göz kırparak. "Sürtük gibi utanmayan."

"Ciddiyim," diyorum. "Corbin konusunda ne yapmalıyım? O adamla hâlâ çalışmak zorunda olduğumu unutmayın."

"Benim gördüğüm kadarıyla," diyor. "Üç seçeneğiniz var."

Bir parmağını kaldırıyor. "Onun yaptığı gibi görmezden gelebilirsin. Hiç olmamış gibi davranabilir ve anıyı solo seanslar için fantezi bankanda saklayabilirsin."

vibratörünle."

Fantezi bankası konusunda yanılmıyor. Dün gece Corbin'le aramızda geçenlerin tek bir detayını bile unutmamın imkanı yok. Özellikle de bir daha olmayacaksa. Ama bu seçeneği düşündüğüm anda reddediyorum. Başımı sallıyorum.

"Bunun birlikte geçirdiğimiz tek zaman olmasını istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben öyle düşünmüyorum," diyor. Bir parmağını daha kaldırarak, "O halde bir diğer seçenek de onunla yüzleşmek. Ona ne istediğini söyle ve umarım o da aynı şekilde hisseder ve savunmaya geçip tuhaflaşmaz."

Ben de bu fikirden uzak duruyorum. Bu konuşmanın tam olarak nasıl geçeceğini hayal edebiliyorum. Corbin itilip kakılmaktan ya da köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanan bir adam değil. Benim meydan okuyan ve şımarık yapımdan hoşlanıyor olabilir, ama bunun tek nedeni bana boyun eğdirmenin zorluğunu seviyor olması. Ve lanet olsun, bu düşünce beni yeniden tahrik ediyor.

"Son seçenek nedir?" Ben soruyorum.

"Elinde olmadan teslim olana ve beynini tekrar becerene kadar ona işkence et," diyor sırtarak.

Kız her şeyi çok basitmiş gibi gösteriyor ama Corbin her türlü manipölasyon taktiğini anlayacak türden bir adam. Ve yalancılardan nefret eder. Cass'e tam olarak bunu söylediğimde, sadece omuz silkiyor.

"Kimse bu konuda manipölatif olmanız gerektiğini söylemedi. Eğer sizi bu konuda uyarırsa, dürüst olun. Ona sadece bir kez birlikte olmaktan memnun olmadığınızı ve istediğinizi elde etmek için yapmanız gerekeni yaptığınızı söyleyin. Bana meydan okumayı seven bir adam gibi geldi."

Corbin'in onu baştan çıkarmaya çalıştığını söylediğimde nasıl tepki vereceğini düşünerek sözlerini gözden geçiriyorum. Bu fikre hak veriyorum ama bir yanımda kızacağından ve umursamayacağından endişeleniyor. Ama çok daha büyük bir parçam dün gece kontrolünü nasıl kaybettiğini ve beni nasıl duvara yapıştırdığını hatırlıyor. Ayrıca, vücudumun her parçasını kullanmaktan bahsetmemiş miydi? Dün gece kesinlikle o kadar ileri gitmedik. Tehditlerini yerine getirmeli.

Değil mi?

Ve şimdi patronum hakkında iğrenç şeyler düşünmeye geri döndüm. Harika. Ya Cass haklıysa ve Corbin'le doğrudan yüzleşmeden istediğimi elde edebilirsem? Cass'in bakışlarıyla karşılaşmak için kafamı kaldırmadan önce bir an daha düşünüyorum.

"Tamam," dedim. "Onu nasıl uçuruma sürükleyeceğimi söyle." "İşte benim kızım."

Chapter 24

Corbin

Geçen geceki davranışından sonra Avery'nin bana kızmasını bekliyorum. Ve onun öfkesinin her zerresini hak ettiğimi biliyorum. Ne tür bir adam bir kadınla seks yapar ve sonra o banyodayken gizlice kaçar? Bir pislik; işte o. Ertesi gün bana bir şey söylememiş olması bana kızgın olmadığı anlamına gelmez. Sakinleşmek için zamanı olmuş ve artık her şey yoluna girmiş olabilir. Ama bugün işe döndüğünde beni azarlaması da bir o kadar muhtemel. Keşke ondan biraz daha kaçabilsem diyorum ama bu korkakça bir çıkış yolu. Ayrıca bugün müşterilerim var. Evde kalabileceğimden değil. Ama Avery'nin alanını doldurmaya da ihtiyacım yok. Kararları onun vermesine izin vereceğim.

Kibar olmaya ama mümkün olduğunca mesafemi korumaya kararlıyım. Yine de onunla konuşmam gerektiğini biliyorum. O şekilde ayrıldığım için özür dilemem gerekiyor, kontrolümü kaybettiğimden bahsetmiyorum bile. Ayrıca şu gerçeği de eve götürmeliyim.

Bir daha olamaz. Ve olacak. Aslında bugün. Belki Jessie gelmeden önce ortaya çıkar ve gün gerçekten başlamadan önce özel olarak konuşabiliriz. İhtiyacım olan son şey onu müşterilerimin önünde bana bağırması için kışkırtmak.

Ne yazık ki sabah onunla konuşma şansım olmadı. Avery, Jessie ile birlikte içeri giriyor, iki kadın da gülüyor ve konuşuyor. İkisi de bana doğru el sallıyor ama ikisi de konuşmalarına dalmışlar ve benimle konuşmak için durmuyorlar. Belki de Avery de kendi içimize kapanmak konusunda benimle aynı fikirdedir. Bu iyi bir şey olabilir. Belki de odadaki filden bahsetmeme bile gerek kalmayacak. Belki de görmezden geliriz ve kendiliğinden geçer gider.

Ama sabah ilerledikçe, ondan hiçbir tepki gelmemesi beni endişelendirmeye başladı. Bana kötü kötü bakmadı bile. Kızmasını beklerdim. Her kadın kızardı. Kendimi savaşa hazırlıyordum. Ama olan bu değil. Erteleme için minnettar olmam gerektiğini biliyorum ve minnettarım. Ama biraz da gerginim. Ya bunu daha sonra büyük bir patlama için saklıyorsa? Bütün sabah tetikte bekledim, temkinli davrandım. Ama hiçbir şey olmadı.

Öğleden sonra hızlı bir öğle yemeği için mola verebildiğim zaman, daha da gergin oluyorum. Davranışları kafamı karıştırıyor ve sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum. Savaşmadan bir şeyden vazgeçmek onun yapacağı bir şey değil. Ayrıca Avery ile aramızın çok kötü olduğunu da biliyorum. Şu anda onu kışkırtmama gerek yok. Her şeyi berbat ettim ve bunu aşmak için zamana ihtiyacımız var. Ama bunu kabullenmezsek geçmişte bırakamayız. Değil mi?

Kontrolümü kaybedip onu becerdiğime hâlâ inanamıyorum. Sadece bu da değil, bunu dükkanda yapmıştım. Ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum, biliyorum. Aletimin karar vermesine izin vermiştim. Harikaydı, ama bedelinin buna değdiğinden emin değilim. Sanırım bunu zaman gösterecek. Kalan kızartmamın mikrodalgada ısınmasını beklerken, bakışlarım ofisime ve geçen gece Avery'yi sıkıştırdığım duvara doğru kayıyor. İçine girmenin nasıl bir his olduğunu, sonunda tamamen içine gömüldüğümde çıkardığı sesi, hareket etmeye başladığımda çıkardığı iniltiyi hatırladıkça aletim anında sertleşiyor. O anı yıllarca unutacağımı sanmıyorum. Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks olabilir.

Orada duruyorum, o geceyi yeniden yaşarken görmeyen bakışlarım duvara sabitlenmiş. Yaşadıklarımı kafamda ilk kez canlandırmıyorum ama ilk kez burada bunu yapmama izin veriyorum. İş yerinde. Aynı yerde

Avery'yi becerdiğim yer. Bu anı zihnimde o kadar canlı ki, ben içine girerken onun beni sıkıca kavradığını hissedebiliyorum. Boşalırken çıkardığı o tatlı iniltileri duyabiliyorum neredeyse, sikimi o sıcak, sıkı-

"Yaklaşıyor musun?" diyor arkamdan bir ses ve beni fantezimden/hatıralarımdan çekip çıkarıyor.

Hızla dönüyorum, zihnimdeki görüntüyü göz kırparak uzaklaştırıyorum. Son zamanlardaki tüm cinsel fantezilerimin nesnesiyle yüz yüze geliyorum. Avery bana çok yakın duruyordu, elinde bir kâse ve yüzünde eğlenerek bir ifade vardı. Mikrodalgaya doğru başını sallıyor.

"Bitirdin mi?"

Kahretsin. Mikrodalga. Tabii ya. Ben burada durmuş Avery'yi sikmeyi hayal ederken, yemeğim kim bilir ne kadar zamandır ısıtılıyordu. O da orada durmuş bekliyordu. Odaya girdiğini bile duymadım. Ne zamandır orada dikilip dikkatimi çekmeye çalışıyordu? Sormamanın en iyisi olduğuna karar verdim.

"Ah, evet," diyorum, hızla mikrodalgayı açıp yemeğimi çıkarıyorum. "Özür dilerim."

Sadece gülümsüyor. "Önemli bir şey değil," diyor ve kasesini mikrodalgaya koymak için öne doğru eğiliyor.

Kapıyı kapatıyor ve cihazı çalıştırmak için düğmelere basıyor, sonra yüzünde hâlâ aynı gülümsemeyle bana bakıyor.

"Düşüncelere mi daldın?" diye soruyor. Odada sadece iki kişi olmamıza rağmen sesi alçak çıkıyor. "Hayal mi? Yoksa fantezi mi?"

Bakışlarıyla karşılaştığımda hareketsiz kalıyorum. Ela gözleri alaycı, ama orada daha fazla bir şeyin ipucu var. Aletimi pantolonumun içinde taşımaya çeviren bir şey. Geçen gece parmaklarını uzunluğumun etrafına sararken takındığı bakışın aynısı.

"Çünkü fanteziler gerçek olabilir, biliyorsun," diye fısıldıyor.

Sikeyim.

Sertçe yutkunuyorum, parmaklarım elimdeki yemek kabını o kadar sıkı kavırıyor ki bardağı kırmamam bir mucize. Şu anda Avery'ye uzanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, prensipler lanet olsun. Ama onunla seks yapmanın ne kadar inanılmaz olduğunu bilsem de, bunun uzun vadede berbat bir fikir olduğunu da biliyorum. Bu yüzden tabağı elimde tutmaya devam ediyorum ve geriye doğru küçük bir adım atarak ondan uzaklaşıyorum.

"Bu her zaman en iyi fikir değildir," diyorum.

Avery her şeyden çok eğlenmiş görünüyor, bu da biraz kafa karıştırıcı. Kızgın ya da kırgın olmasını bekliyorum ama o beni şaşırtmaya devam ediyor.

Gülümsüyor ve tek omuz silkiyor. "Yakın zamandaki deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki bazen gerçeklik fanteziyi aşar."

Bununla birlikte, ısıtmanın bittiğini bildirmek için bip sesi çıkardığı sırada mikrodalgaya geri döner. Ne haltlar dönüyor burada? Avery geçen geceden sonra bana gerçekten kızgın değil mi? Bu onun hakkında bildiğim hiçbir şeyle uyuşmuyor. O ateşli ve inatçıdır. Geri adım atmaz ve bana kızdığında asla kendini tutmaz. Peki, neden aşırı hoş davranıyor gibi görünüyor? Ve fanteziler hakkındaki tüm o saçmalıklar neydi? Beni tekrar becermek istediğini mi söylüyor? Aletim rahatsız edici bir şekilde sertleşiyor ve kendimi ayarlama dürtüsüne direniyorum. Bunu hemen anlayacak ve sebebin kendisi olduğunu bilecekti. Onunla gerçekten geçen gece hakkında konuşmalıyım.

Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için dinlenme odasına göz gezdiriyorum. Jessie ve Noah hâlâ dükkânın ana bölümündeler, bu yüzden kimi görmeyi beklediğimden emin değilim. Kapı da kapalı, bu yüzden söyleyeceklerimi kimsenin duymasının mümkün olmadığını biliyorum. Sanırım şimdi bu tartışmayı yapmak için her zamankinden daha iyi bir zaman. Yemeğini getirip masaya oturana kadar bekliyorum. Karşıma oturmak yerine en yakınimdaki sandalyeye oturuyor ve oturduktan sonra sandalyeyi daha yakına kaydırıyor.

Hafif parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. Zihnim hemen beni, kokusunu alabildiğim tek şeyin o olduğu geçen geceye götürüyor. Onun kokusunu içime çekmeye ve o fark etmeden orada tutmaya çalışıyorum. Sonra bir ucube gibi davrandığımı fark ediyorum ve kendimi durmaya zorluyorum.

"Avery," diyorum ses tonumu nötr tutmaya çalışarak.

"Evet?" bakışlarını bana çeviriyor ve ne kadar yakın olduğunu bir kez daha fark ediyorum.
öyle.

O kadar yakın ki, birkaç santim öne eğilirsem onun ağzını benimkiyle. Bu çok kolay olurdu. Bakışlarım bir anlığına onun ağzına kayıyor. Dudaklarının bilmiş bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum.

"İstedığınız bir şey var mıydı?"

Sesi bir fısıltıyı ancak geçiyor ama boş odanın sessizliğinde onu kolayca duyabiliyorum. Ses tonunda şakacı ve bilgili bir şeyler var ve sözleriyle daha fazlasını mı ima ediyor diye merak etmeme neden oluyor. Hayal

görüyor olabilirim ama geçen geceden beri Avery ile olan etkileşimlerimde hiçbir şey masum gelmiyor.

Başımı salladım. "Tam olarak değil. Sadece seninle konuşmak istedim."

"Tamam."

Boğazımı temizliyorum ve kurşunu ısırmaya karar veriyorum. "Geçen gece olanlar hakkında."

Tamam, şimdi yüzündeki gülümsemeyi ve gözlerinin arzu gibi bir şeyle yumuşamasını hayal etmediğimi biliyorum.

"Ne olmuş ona?"

Sesinde şimdi kesin bir alay niteliği var. *Kahretsin*. Onun bakışlarıyla karşılaşmak yerine yemeğime bakıyorum.

"Sadece bu olmamalıydı," diyorum. "O kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim." Sözlerimin kendi kulaklarıma bile inandırıcı geldiğinden emin değilim.

"Hoşuna gitmedi mi?"

Bakışlarım Avery'nin yüzüne geri dönüyor. "Hayır, ben yaptım," diyorum. "Yani... o... um..." Gülümsemesi daha da genişlerken ben tekrar boğazımı temizliyorum.

"Demek istediğim," diye tekrar deniyorum. "Harikaydı. Ama bir hataydı, Avery. Ben senin patronunum ve senden asla bu şekilde faydalanmamalıyım."

Yavaşça başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Sadece birlikte çalışmamız gerekiyor," diyorum. "Profesyonel ilişkimize fiziksel bir boyut eklemek sadece işleri karıştırır. Ayrıca mağaza politikasına da aykırı. Olanlar için üzgünüm ama bir daha olmayacak."

Sessiz kalıp tepkisini bekliyorum. Öfkelenmesini, belki incinmesini ya da kızmasını bekliyorum. Ama o sadece bana bakıyor, yüzünde merak ve eğlence karışımı bir ifade var. Sonunda küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Bu çok kötü," diyor. "Beni boşaltman hoşuma gitmişti."

Jessie ya da Noah'nın Avery'nin sözlerini duymak için sihirli bir şekilde odada belirmediğinden emin olmak için çılgınca etrafıma bakarken neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

"Şşşt," diyorum. "Çok yüksek sesle değil."

Omuz silkıyor. "Burada senden ve benden başka kimse yok."

O haklı, biliyorum. Ama konu geçen geceki olaylara gelince kendi suçluluk duygum ve paranoyam çok güçlü. Jessie'nin ne olduğunu anlayacağına inanıyorum. Sonunu duymama asla izin vermeyeceğini biliyorum.

"Ama biz iyiyiz, değil mi?" Ben soruyorum.

"Elbette, Corbin," diyor. "Biz iyiyiz."

Yemeğine odaklanıp beni görmezden gelirken bir süre ona bakıyorum. "Yani aynı fikirde miyiz? Profesyonel işimize geri döneceğiz."

ilişki, değil mi? Kırgınlık yok değil mi?"

Sözlerimi düşünerek peçetesiyle ağzını siliyor. Sonra tekrar bana doğru döndü.

"Herhangi bir kırgınlık yok," diyor. İçime bir rahatlama yayılıyor ve gülümsüyorum.

"Sevindim-" Başlıyorum ama elini kaldırarak beni durduruyor.

"Ama aynı fikirde olduğumuzdan emin değilim," diyor. "Çünkü seninle profesyonel olmaya geri dönmek istemiyorum. Tabii sen beni becerirken sana efendim demeyeceksem. Çünkü bunun arkasında durabilirim."

Şok içinde ağzım açık kalıyor ve bakışlarım hala kapalı olduğundan emin olmak için kapıya yöneliyor. Kapalıydı. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. İlk tepkim aletimden *geliyor, evet, lütfen*. Ama sonra beynim vücuduma yetişiyor ve başımı sallıyorum.

"Bunu yapamayız," diyorum ama sözlerim pek inandırıcı gelmiyor.

"Neden yapamayız?" Avery soruyor. "Geçen sefer mükemmel bir iş çıkardığımızı düşünüyorum. Ben olsam tekrarlamak isterim."

Buna inanamıyorum. Gerçekten nutkum tutuldu. Kızgın olmasını bekliyordum. Bırakacağından endişelendim. Daha fazlasını isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Geçen gece itiraz etmemişti. Son derece istekli bir katılımcıydı. Ben de öyle. O gecenin anıları milyonuncu kez kafamda yanıp sönüyor. Gırtlığı elimdeydi, dudaklarıma karşı inlerken sikim onun sıcak amına gömülmüştü. Bunu tekrar yapmak istediğimi inkar edemem. Ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Sadece felaketle sonuçlanacak. Sessiz kaldığımda, Avery başını bana doğru eğdi, düşünüyordu.

"Ne?" diye soruyor. "Beğenmedin mi? Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Ayrıca, tehditlerini yerine getirmeni dört gözle bekliyordum."

Konuşmaya ayak uydurmaya çalışırken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Ne tehdidi?"

Bana doğru eğiliyor. "Hatırlıyorsun," diye fısıldıyor. "Vücudumun tamamını kullanacağına söz vermiştin. Her parçasının senin olması gerekiyordu, değil mi? Daha yeni başladık."

Bununla birlikte, benden geriye doğru eğildi ve öğle yemeğinden büyük bir ısıklık aldı, beni orada oturup neler olduğunu merak ederken bıraktı.

"Mm," diyor bir ağız dolusu yemeğin etrafında. "Unutmadan, yakın zamanda kan testi yaptırdınız mı? Yani, asla çok dikkatli olamazsın, değil mi? Ne de olsa hiç korunmadık."

İçimi boşaltırken onu sıkıca kendime çekişimin anısı yakın zamanda unutacağım bir şey değil. Ya da asla. Ama ondan bir şey kapma fikrini hiç düşünmemiştim. Sadece doğum kontrolünü sormuştum. Kahretsin, ben bir aptalım.

"Temizim," diyorum. "Geçen ay test yaptırdım."

Başını sallıyor. "Güzel. Dün test yaptırdım, eminim o da temiz çıkacaktır."

Nasıl oluyor da bunu öğle yemeğinde çalışanların dinlenme odasında öylesine konuşuyor? Diğerlerinden birinin içeri girmesini ve onun boşalmaktan ya da benim onun vücudunu kullanmamdan bahsettiğini duymayı bekliyorum. Avery'yi dükkânda becerdiğimi öğrenirse Jessie'nin yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyorum. Bunun sonunu asla duymayacağım.

"Bunu şu anda tartışmasak olmaz mı?" Fısıldıyorum.

"Konuyu sen açtın," diyor omuz silkerek. "Ama iyi. Bu konuyu daha sonra konuşmak istersen, bu akşam bana uğrayabilirsin."

"Oh, hayır," diyorum başımı sallayarak. "Bu kötü bir fikir." Bana sırtlıyor. "Bence harika bir fikir."

"Neymiş o?"

Jessie'nin sesi arkamızdan geliyor ve şaşkınlıkla sırıyorum, döndüğümde onu kapının yanında dururken görüyorum, bana ve Avery'ye bakarken yüzünde şaşkın bir ifade var.

Avery hiç vakit kaybetmeden, "Corbin'e internetten sipariş ettiğim sahte deriyle dövme pratiği yapıp yapamayacağımı sordum," diyor.

Jessie omuz silkti. "Bana iyi bir fikir gibi geldi. Tabii senin üzerinde pratik yapmasını istemiyorsan patron?"

"Tenini gönüllü olarak kullanabilirsin Jessie," diyorum.

Bir şişe su almak için buzdolabına gidişini izliyorum. "Hiç şansın yok. Alınma A. Yeteneğin olduğunu biliyorum. Ama seni gerçek bir insanın mürekkebini dökerken görene kadar senin kobayın olamam."

Avery güler. "Alınmadım. Ben de şu anda bir insana dövme yapmak için kendime güvenmezdim." Bana dönerek, "Bana satın almam gereken her şeyin bir listesini yap. Hepsini almam biraz zaman alabilir ama her seferinde azar azar alabilirim, değil mi?"

Başımı salladım. "Elbette. Bir liste yapacağım."

Jessie dinlenme odasından çıkmak için döner. "İkinize de afiyet olsun," diye seslenir.

"Listeyi daha sonra daireme getirebilirsin," diye fısıldıyor Avery ayağa kalkarken.

Beni bir kez daha evine çağırmaya çalışmasına hayret ederek cevap vermiyorum. Orada öylece oturup yemeğinin geri kalanını atmasını ve Jessie'yi ön kapıya kadar takip etmesini izliyorum. Ne haltlar dönüyor burada?

Chapter 25

Avery

Corbin o gece evime gelmedi. Gelmesini beklediğimden değil. Gelmesini umuyordum ama o kötü bir fikir olduğunu düşündüğü bir şeye kolayca itilebilecek bir adam değildi. Ama bu beni denemekten alıkoymadı. Cass'in onunla flört etmem için verdiği talimatlara uydum ve niyetimi açıkça belirttim. Tüm o konuşma boyunca soğukkanlılığımı koruduğuma hâlâ inanamıyorum. Onu şok ettiğimi biliyorum.

Belli. Ve bir ilgi belirtisi görmüştüm. Yaklaşımlarıma kayıtsız kalmadığı gerçeğini saklayamazdı. Ama evime de gelmemiştii.

Yine de cesaretim kırılmadı. Onun hakkında yanılmıyorum. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Sadece bunun iş ilişkimiz için ne anlama geleceğı konusunda endişeli, diğerlerinin bunu öğrenmeleri halinde ne düşüneceklerinden bahsetmiyorum bile. Aynı fikirde olmasam da onun çekincelerini anlıyorum. Aramızdaki bu çekimi görmezden gelme planına katıldığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Özellikle de Cumartesi gecesi yaptığımız muhteşem seksten sonra. Beynimi sikmemiş gibi davranamam. Ve bunu tekrar yapmasını istemiyormuş gibi de davranamam. Bu yüzden, önümüzdeki üç gün boyunca stratejimi aynı tutacağım.

Corbin'le ne zaman baş başa kalsam, onu tekrar istediğimi belli eden yorumlar yapıyorum. Bugün olduğu gibi, Jessie en sevdiği suşi restoranlarından birinden öğle yemeğı almak için dükkândan ayrıldığında ve Noah su almak için arka tarafa gittiğinde Corbin'e yaklaşıyorum. Göğüslerim koluna değiyor ve içimden bir heyecan ürpertisi geçiyor.

"Teklifim hâlâ geçerli, biliyor musun?" Fısıldıyorum.

Dönüp bana bakıyor, kaşları düşük. "Ne teklifi?"

Gülümsüyorum ve bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum. "Sanırım biliyorsun. Ama açıklamam gerekirse, açıklayabilirim."

Başını sallamadan önce sertçe yutkunurken boğazının hareketini izliyorum. "Gerek yok," diyor. "İlgilenmiyorum."

Neredeyse gülecektim. "Şimdi kimmiş yalancı?" "Avery."

Adımı bir uyarı gibi söylüyor. Ya da bir söz. Hangisi olduğundan emin değilim ama umurumda değil. Öğrenene kadar onu zorlamaya hazırım.

"Corbin," diye karşı çıkıyorum, onun ses tonuna uyarak. "Bunu istemiyormuş gibi davranma."

"Bu cinsel tacizdir," diyor ama sözlerinde hiç sıcaklık yok. "Başım belada mı?" diye soruyorum. "Cezam ne olacak?"

Çenesinde bir kas kıpırıyor ve damarına basmamdan rahatsız olmaya başladığını anlıyorum. Omuz silkiyorum ve ondan hafifçe uzaklaşıyorum.

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver," diyorum. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Ne istediğini bildiğini sanmıyorum meleğim," diye mırıldanarak içimi jöleye çeviriyor.

Geçen gece seviştiğimizden beri bana ilk kez melek diyor. Bu lakap içimde küçük bir heyecan yarattı. Ben bir yanıt düşünmeden dönüp arkaya doğru yürüyor. Dükkânda tek başıma dururken, kendime memnuniyetle gülümseme izni veriyorum. Görüldüğü kadar kayıtsız değil. Tek yapmam gereken onu tekrar uçurumun kenarına itecek doğru stratejiyi bulmak. Corbin'in ellerinin yeniden vücudumda gezineceğini, pis vaatlerini ve iri vücudunu düşündükçe neredeyse heyecandan titriyorum. Hepsini istiyorum. Ve onun da istediğini biliyorum. Sadece onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Sanırım onu bu gece istediğim kadar zorladım. Bana karşı duyduğu hayal kırıklığı öfkeye dönüşüyor. İstediğim bu değil. Seks yapmaya devam edersek ikimizin de daha mutlu olacağını anlamasını istiyorsam, ince bir çizgide yürümem gerekiyor. Onu sınıra kadar zorlamalıyım ama çok da ileri gitmeden. Bugün, zaten biraz fazla gergin. Geri çekilip onun bana gelmesine izin vermenin zamanı geldi.

Günün geri kalanını -ve haftayı- diğerleri etrafta yokken Corbin'le flört ederek geçiriyorum. Ona tekrar evlenme teklif edecek kadar ileri gitmiyorum ama teklifimin hâlâ geçerli olduğunu bildiğinden emin oluyorum. Ne zaman Corbin gibi sert bir adamla küstahça flört eden bu cesur kadına dönüştüğümünden emin değilim ama içimdeki Cass'i yönlendiriyor ve bunun için çabalıyorum. Ayrıca, ne istediğini bilen ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapan bir kadında yanlış bir şey yoktur. Bu yüzden dövme çırağı değil miyim?

Pazar akşamı geldiğinde, Corbin'in hareketsizliği yüzünden cinsel olarak o kadar sinirlenmişim ki yarınki izin günümü iple çekiyordum. Ondan uzakta biraz zamana ihtiyacım var. Stratejimi yeniden değerlendirmeliyim. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Belki Cass hatalıydı ve bu doğru yol değil. Belki de ben hatalıydım ve seks sadece benim için iyiydi. Belki de Corbin benimle tekrar seks yapmak istemediği için flörtlerime karşılık vermiyordur. Belki de ona bir kere yetmiştir. Bu düşünce biraz iç karartıcı. Ama istemiyorsa beni istemesi için onu zorlayamam.

Örnek olarak, bugün göğüslerimi harika gösterdiğini bildiğim dekolte bir elbise giydim. Aşırı donanımlı olmadığınızda, sahip olduklarınızı vurgulamanın yollarını bulursunuz. Bugünkü sütyenim ve elbisemle, sahip olduklarımı sergilediğimi biliyordum. Ama Corbin göğüslerime ve flörtlerime karşı bağışıklık kazanmış gibiydi. Bütün gün bana neredeyse hiç bakmadı. Gece için ayrılma vakti geldiğinde, gitmeye fazlasıyla hazırdım. Birkaç şey hakkında düşünmem gerek. Yenilgiyi kabul etmenin zamanı gelmiş olabilir. Bir kız, egosunu incitmeye başlamadan önce ancak bu kadar

reddedilmeyi kaldırabilir.

Chapter 26

Corbin

Avery Scott beni delirtmeye kararlı görünüyor. Ya öyle, ya da beni öldürmeye çalışıyor. Beynime kan gitmediği için öleceğim, çünkü onun sayesinde tüm kan sikime gidiyor. Seksi, küçük elbiseleri ve o sık beni gözleriyle, birinin dövmesinin içine etmemiş olmam bir mucize. Ve tüm bunlar daha ağzını açıp her erkeğin duymak için can atacağı her türlü pisliği söylemeden önce.

Ne zaman seks, küçük bir imada bulunsa ya da o kısa eteklerinden biriyle eğilse, içine girmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyorum. Boşalırken ağzıma karşı nasıl inlediğini hatırlıyorum. Onu döllerimle doldururken bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum. Ve sonra bunu tekrar yapmak istediğini hatırlıyorum. Dahası, yapmaya devam etmek istiyor. Menfaatleri olan arkadaşlar gibi bir şey yapmak istiyor. Bu fikir her seferinde daha cazip geliyor.

geçen gün. Ve her geçen gün, neden yapmamam gerektiğini hatırlamak daha da zorlaşıyor.

Bugün olduğu gibi, göğüslerini ağzımı sulandıracak kadar yukarı kaldıran bir elbise giymişti. Eteği de bacaklarının belime dolandığını hayal etmemi sağlayacak kadar kısaydı. Prensiplerimle birlikte kurallarımı da pencereden atıp onu dinlenme odasındaki masanın üzerine yatırmamak için sahip olduğumu bilmediğim bir irade gücüne ihtiyacım vardı. Ama ben onun patronuyum. Teknik olarak, onun üzerinde güç sahibi bir konumdayım. Onunla ilk kez yatmam kitaptaki tüm etik kuralları çiğnedi. Bunu yapmaya devam etmek sadece sorunu daha da büyütür. Ama lanet olsun, bunu yapmak istiyorum.

Diğerleri gidene ve dükkânı gece için kilitleyene kadar kalmaya zorluyorum kendimi. Burada kalmak için bir nedenim olursa Avery'yi dairesine kadar takip etme ihtimalim azalır. Telefonum çaldığında tüm ışıkların kapalı olduğundan emin olmak için son bir kontrol yapıyorum. Muhtemelen Henley'dir. Onunla birkaç gündür konuşmadım. Muhtemelen çok çalıştığını ya da biriyle yatmam gerektiğini söylemek için arıyordur. Son zamanlarda bu konuda çok iyi.

Ama telefonumu cebimden çıkardığımda, ekranda Henley'nin numarası yoktu. Avery'nin numarası. Cevap versem mi diye düşündüm. Beni daha önce hiç aramadı. Ya eve dönerken bir şey olduysa? Boston'da dükkândaki çalışanlar dışında kimseyi tanımadığını söylememiş miydi? Bu düşünceyle telefonu açtım.

"Avery? Her şey yolunda mı?"

"Bana tek bir şey söyle," diyor. "Bir şey söyle, ben de onu sonsuza dek bırakayım."

Kafam karışmış bir halde kendimi masamın arkasındaki sandalyeye bıraktım. "Avery, soruya cevap ver. Yaralandın mı?"

İç çektiğini duydum. "Sadece gururum. Önemli bir şey değil."

Benim hakkımda konuştuğunu biliyorum. Onu sürekli geri çevirmemden. Dilimin ucuna gelen kelimeleri ısııyorum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye soruyor ben konuşmayınca. "Sadece bir soru, sonra bırakacağım."

"Tamam," diyorum, merakım sağduyuma ağır basıyor.

"Kötü müydü?"

Kafam karıştı, göz kırptım. "Ne kötü müydü?"

"Seks," diyor. "Benimle. Kötü müydü? Çünkü ben öyle olduğunu düşünmüyordum ama Cass belki de bu yüzden devam etmek istemediğini söyledi. İyi vakit geçirdiğinden oldukça emindim ama şimdi haklı olup olmadığını merak ediyorum."

"Cass'le bu konuyu konuştun mu?" Onun sorusunu görmezden gelerek diğer bilgiyi tercih ederek soruyorum.

"O benim en iyi arkadaşım," diyor Avery, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ona ne söyledin?" diye soruyorum.

Tekrar iç çekti. "Eğer bilmek istiyorsan, ona her şeyi anlattım. Biz birbirimizden sır saklamayız."

Aklım o geceye ve olanlara gidiyor. Avery gerçekten en iyi arkadaşına bundan bahsetmiş mi? Kimseye seks hayatımın mahrem ayrıntılarını anlatacak kadar yakın olduğumu sanmıyorum. Ayrıca, kadınların bu tür şeyleri başka erkeklerle konuşmamızdan hoşlandıklarını sanmıyorum. Bu çifte standart gibi geliyor. Kızmaya hakkım var.

"Her şey mi?" Ben soruyorum.

"Evet Corbin," diyor kızgınlıkla. "Ona her ayrıntıyı anlattım. Ben hala banyodayken nasıl gittiğin de dahil."

Suçluluk duygusu içime saplanıyor ama üzerinde durmamaya çalışıyorum. "Başka kime söyledin?" İçimi kemiren suçluluk duygusundan başka bir şeye odaklanmaya karar vererek soruyorum.

"Hiç kimse, aptal," diyor. "Cass bu şekilde güvendiğim tek kişi. Ayrıca o Boston'da yaşamıyor ve seni tanımıyor. Yani söyleyebileceği kimse yok."

Biraz rahatladım. Jessie'ye ya da Noah'ya söylediğine gerçekten inanmamıştım. Bir kere Jessie'nin beni azarlamadan bu işten sıyrılmama izin vermesine imkân yoktu. Ve haklı da olurdu. Noah'nın bu konuda bana bok atacağından şüpheliyim ama onaylayacağını da sanmıyorum. Avery'den hoşlanıyor ve onu küçük kardeşi gibi gördüğünü söyleyebilirim. Ne yaptığımı öğrenirse bana olan saygısını kaybeder. Onu suçladığımdan değil.

"Yani?" Avery diyor ki. "Kötü müydü?"

Sorusuna nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışırken burnumun kenarını çimdikliyorum. İlk seferinde zevk almadığım için onu sürekli geri çevirdiğimden endişeleniyor. Bu ne lan? Kendimi zar zor kontrol edişimden anlamamış olabilir mi? Ya da içine boşalmadan önce kendimi çekecek kadar uzun süre durduramadığımı?

"Fena değildi," diyorum kısık bir sesle.

O geceyi düşündükçe sikim inanılmaz sertleşiyor. "Emin misin?"

"Lanet olsun, Avery," diye ısııyorum. "Ne duymak istiyorsun? Hayır, *kötü* değildi. Duymak istediğin bu mu? Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmadığımı mı söylememi istiyorsun? Çünkü ben yapmadım. Sana nasıl olduğunu söylememi ister misin?"

yaptığım en iyi seks olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü öyleydi. Ya da şu anda düşündükçe sikimin kalkmasına ne dersiniz?"

Öfkeli konuşmamı yarıda kestim. Bunların hiçbirini ona söylemeyi planlamamıştım. Ama artık çok geç.

Şaşkın bir nefes aldığını duyuyorum. "Öyle mi?" diye fısıldıyor. Sertçe yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Ne kadar sert?"

"Avery." Onun adı bir uyarı. Şu anda telefonda çırağımla sertleşmiş aletim hakkında konuştuğuma inanamıyorum. Özellikle de tek i s t e d i ğ i m onu tekrar sıcak amının içine gömmekken.

"Anlaşma anlaşmadır," diyor. "Soruma cevap verirsen bu işten vazgeçeceğimi söylemiştim. Ve vereceğim de. Ama önce bir şeyi bilmelisin. Seninle geçirdiğim o tek an, şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi. Onu düşündüğümde ıslanıyorum. Seni düşündüğümde." Titrek bir nefes alıyor. Tekrar konuştuğunda sesi kararsız. "Vibratörüm bu hafta iyi bir egzersiz yaptı."

Sözlerinin zihnime yerleştirdiği görüntüye karşı dişlerimi sıkıyorum. Avery, bacaklarını açmış sırtüstü uzanmış, serbest kaldığını haykırırken bacaklarının arasında bir oyuncak. Bu görüntüyü hemen reddediyorum. Bacaklarının arasında onu boşaltan ben olmak istiyorum. Ve eğer bir oyuncak kullanmak isterse, bana durmam için yalvarana kadar onu hassas küçük klitorisine tutan kişi olmak istiyorum.

"Avery..."

Ona ne söylemek istediğimden bile emin değilim. Ona bunu yapamayacağımızı defalarca söyledim, ama şu anda bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm mantıklı nedenlere tutunmakta zorlanıyorum. Şu anda sadece onu istiyorum.

"Eğer fikrini değiştirirsen, nerede yaşadığımı biliyorsun," dedi. "İyi geceler, Corbin."

Bir bip sesi geldi ve gitti. Az önce ne olduğunu merak ederek elimde telefonumla bir dakika boyunca kıpırdamadan öylece oturuyorum. Bir kez daha, Avery ile bir etkileşimden kafam daha da karışmış ve öncekinden daha da azgın hissederek çıkıyorum. Bu kadının üzerimde neden böyle bir etkisi olduğunu bilmiyorum ama hayatımı her geçen gün daha da zorlaştırıyor. Biraz rahatlama dileyerek rahatsız edici derecede sertleşmiş sikimi ayarlıyorum.

Telefonum bir mesajla çalışıyor ve düşünmeden ekranı kaydırıyorum. Avery'den bir fotoğraf. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı dokunuyorum. Gözlerimin gördüklerimi algılaması bir saniye sürüyor. Elbisesinin etekleri kalçasının üzerinde duruyor. Ve o kalçada da eli var. Ama boş değil. Vibratör olduğunu hemen anladığım küçük, sıcak pembe bir oyuncak tutuyor. Daha önce sikimin sert olduğunu düşünmüş müydüm? Şu anda olanlarla kıyaslanamaz bile.

Şimdi. O şeyle ne yapmayı planladığını düşünmek bile şu anda pantolonumun içinde patlamam için neredeyse yeterli. Sonra fotoğrafla birlikte gönderdiği mesajı okudum.

Keşke burada

Anahtarlarımı almam, telefonumu cebime koymam ve dükkânın ön kapısına gitmem bir dakikadan az sürüyor. Kilitledim ve alarmı kurdum. Sonra arabama binip Avery'nin numarasını çeviriyorum. Ben otoparktan çıkarken ilk çalışta cevap veriyor.

"Bensiz gelme," dedim. "Bu bir emirdir."

Biraz tereddüt etti, ben de bunu şaşkınlığa yordum. Sonra, ondan duymayı hiç beklemediğim bir şey söyleyerek beni şoke etti.

"Evet, efendim."

Chapter 27

Corbin

Bu kötü bir fikir.

Avery'nin apartmanına doğru araba sürerken kelimeler zihnimde tekrar tekrar yineleniyor. Günler önce beni evine davet ettiğinde adresi ezberlemiştim. Gerçek şu ki, son bir haftadır her gece onun evine gitmemek için kendimle konuşuyordum. Ama bu gece, ona karşı koymaktan vazgeçtim. Bu gece, teslim oluyorum.

Ben daha kapıyı çalmayı bitiremeden Avery kapıyı açtı. Dükkânda bütün gün giydiği elbisenin içinde yalınayak duruyordu. Kendime milyonuncu kez bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleyemeden, kollarımda ve ağzım onun ağzında. Onu odaya geri götürürken kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım.

Bu. İhtiyacım olan şey buydu.

Avery'nin göğsünü avuçlamak için bir elimi yukarı kaydırırken bile bu düşünce beynimde uçuşuyor. Geçen hafta boyunca ona bu şekilde dokunmayı hayal etmişim. Tadı hatırladığım kadar tatlı. Daha tatlı. Belki de günlerdir kendimi inkar ettiğim içindir ama onu öpmek hatırladığımdan bile daha güzel.

"Bu sadece seks," diyorum öpücükler arasında.

"Evet," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Sadece seks." Dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum.

"Bağ yok."

Gömleğimin eteklerine uzanıyor, elleri karnımın üzerinde geziniyor.

"Duygu yok," diyor.

"Siktir et hayır," diye kabul ediyorum.

"Kimse bilmemeli." "Ben sır tutabilirim," diyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Yeni çırağımla gizli bir kaçamağı kabul ediyorum. Bu bana göre değil. Ama bunu istediğimi inkar edemem. Onu istiyorum. Ve istemiyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

"Hâlâ doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?" Ellerimi elbisesinin eteğinin altına kaydırarak soruyorum.

"Evet," diyor. "Ve ben temizim, hatırladın mı?"

Nasıl unutabilirim ki? İki gün önce kahvelerimizi yudumlarken haberi kayıtsızca vermişti. Jessie ve Noah sadece birkaç adım ötedeydi. Onlardan birinin onu duyacağından emindim. Ama duymamışlardı.

"Ben de öyle," diyorum.

"Güzel," diyor ve beni öpebilmek için başımı aşağı çekiyor. "Çünkü prezervatifim yok."

"Arabamda biraz olabilir," diyorum onu duvara yaslayarak. "Eğer kullanmak istersen."

Ağzım boynunda geziniyor, hafifçe öpüyor ve emiyor. Nefes nefese kalıyor ve kendini bana daha çok bastırıyor. Elinin pantolonumun önünden kaydığını, malzemenin arasından sikimi hafifçe kavradığını hissediyorum.

"Aklını başına toplaman için sana zaman vermiyorum," diyor.

"Bunun için artık çok geç meleşim," diyorum ve başparmağımla işaret parmağımla arasında göğüs ucunu sıkıştırarak nefesini kesiyorum.

"Neden bana öyle diyorsun?"

Ona sırtıyıyorum. "Çünkü çok iyi bir kıza benziyorsun. Kendisine söyleneni yapan gerçek bir meleğe. Başını belaya sokacak bir şey yapmaktan korkuyor."

Sikimi tekrar sıkıyor, ela gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Bu bela gibi hissettiriyor," diye fısıldıyor.

O haklı, biliyorum. Bu belanın tanımı. Ama kendimi durduramıyorum. Özellikle de şimdi ne kadar iyi olduğunu bildiğim için. Onu bir kez tatmanın yeterli olacağını düşünmekle aptallık etmişim.

"Haklısın," diyorum. "Ama melekler bile gözden düşebilir."

Avery pantolonumun düğmesini açıyor ve ben bileğini tutarak hareketlerini durduruyorum. Eğer parmaklarını sikime dolmasına izin verirsem, uzun süre dayanamam. Bu gece çok heyecanlıyım. Onu çok fazla istiyorum. Sorgulayan ela gözlerini benimkilere çevirdiğinde ona gülümsüyorum. Kontrolü elden bırakmamam gerekiyor. Ve o bana mastürbasyon yaparken bunu yapamam.

"Yavaşla," diyorum. "Acelemiz yok."

Bir kahkaha atıyor. "Bunu buraya rekor sürede gelmek için birkaç hız yasasını çiğneyen adam mı söylüyor?"

Sırıtiyorum. "Fikrimi değiştirecek zamanım olmasın diye öyle yaptım. Ayrıca, ben gelmeden senin gelmeni istemedim."

"Bana yapmamamı söylemiştin, hatırladın mı?" diye fısıldıyor. "İtaat edebilirim." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Ne zamandan beri?"

"Dene beni."

Bunu düşününce karnımda bir heyecan uğulduyor. İtaatkâr bir Avery. Bu neye benziyor? Bunun mümkün olduğuna inanıyor muyum? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Onu zaten sert ve hızlı bir şekilde duvara yasladım. Belki de işleri biraz yavaşlatmanın zamanı gelmiştir. Bu anın tadını çıkar. Onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum.

"Arkanı dön. Ellerini duvara koy." Sözlerime açık seçik bir emir katıyorum.

Gözlerinin hafifçe açılması içimde lezzetli bir heyecan yaratıyor. Ona ne yapacağımdan emin değil ama önemli değil. Her ne ise, onu istiyor. Benim onunkini arzuladığım kadar o da benim dokunuşumu arzuluyor. Ona yapmak istediğim her ahlaksız şeyi ve daha fazlasını istiyor. Ve bu bilgi beni çok azdırıyor.

Bakışlarım onun üzerinde gezinirken kalbimin hızla çarptığını hissediyorum, şu anki görüntüsünü ezberliyorum. Orada hareketsiz duruyor, sanki itaat edip etmeyeceğini tartışıyor gibi. Kahretsin, yapacağından bile emin değilim. Nadiren yapar. Acaba ben onu boyun eğmeye zorlayana kadar baskınlığıma karşı koyan bir velet mi olacak? Bu düşünceyle aletim daha da sertleşiyor, tabii bu mümkünse. Vücudumdaki gerilimin arttığını hissediyorum ve yumruklarımı iki yanımda sıkarak

Onun güzel boynuna uzanmaktan kendimi alamıyorum. Bundan sonra ne olacağına onun karar vermesini istiyorum. Bildiğinden daha fazla kontrolü var ve bunu kullanmasını istiyorum.

Ela gözlerini kendi gözlerimle buluşturuyorum ve orada kendiminkiyle eşleştiğini bildiğim arzuyu görebiliyorum. Sessiz bir soruyla bir kaşımı kaldırıyorum. Ona ne sorduğumu biliyor. O kadar uzun süre tereddüt ediyor ki, neredeyse onun bir velet olacağına ikna oluyorum. Bu fikir içimde bir heyecan dalgası yaratıyor. Her ne kadar kontrolü arzulasam da, her fırsatta bana meydan okumasını sevdiğimi inkar edemem. İkimiz de bunu ne kadar çok istediğini bilsek de. Geçen hafta boyunca beni istediğini açıkça belirtti. Eğer bir an için onun da benim kadar bu işin içinde olmadığını düşünseydim, bu gece buraya gelmezdim. Ama onun da en az benim kadar bundan zevk aldığını biliyorum. Konuşmak için ağzını açtı, sözleriyle beni şok etti.

"Evet efendim," diyor yumuşak bir sesle, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Bu sözler karşısında hissettiğim tatmin duygusu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Avery'nin ağzının hınzır bir gülümsemeye dönüşmesini izlerken sikimin pantolonumun içinde acıyla gerildiğini hissediyorum. Bu sözlerin üzerimde nasıl bir etki yarattığını çok iyi biliyor ve buna bayılıyor. Az önce kabul etmiş olmasına rağmen, yüzünü duvara dönmek için yavaşça benden uzaklaştığını gördüğümde hala hafif bir şaşkınlık hissediyorum. Uzanarak ellerini başının üstündeki duvara koyuyor.

Orada durup birkaç saniye boyunca ona bakıyorum, vücudunun hatlarına ve duruşundaki güvene hayranım. Beni göremiyor; bir sonraki hamlemi tahmin edemiyor. Ama bana itaat ediyor, ellerini duvara dayamış hareketsiz duruyor. Bir sonraki hamlemi, bir sonraki emrimi bekliyor.

"Çok güzel."

Bu kelimeyi kasten mi söyledim yoksa ağzımdan mı kaçtı bilmiyorum ama fark etmez. Bu doğru. Böyle çok güzel. Beni bekliyor, bana boyun eğiyor. Yaklaşıyorum, yaklaşırken adımlarım sessiz. Artık uzanıp ona dokunabilecek kadar yakıным ama dokunmuyorum. Beklemek eğlencenin yarısı. Ayrıca, kendi bedenim üzerinde biraz kontrol kazanmak için değerli saniyelere ihtiyacım var.

"Seninle ne yapacağım ben?" Mırıldanıyorum.

"Birkaç fikrim var," diyor Avery, ses tonu içimdeki gerginliği biraz olsun dağıtmaya yetecek kadar şakacı.

Bir kakhaha atıyorum ve nefesimin boynunda bıraktığı tüylerin diken diken olduğunu görünce gülümsüyorum.

"Eminim öyledir meleğim," diyorum. "Ama bu gece, o vücutla ne yapacağıma dair kendi fikirlerim var."

"O zaman yap."

Bu sözler bir alay. Bir meydan okuma. Ve içime başka bir heyecan gönderiyor. En azından biraz küstahlık yapmadan uysalca teslim olsaydı benim Avery'm olamazdı. *Benim Avery'm mi?* Bu düşünce de nereden çıktı? O benim değil. Bu öyle bir şey değil. Bu sadece seks. Biraz gerginlik atmak için eğlenceli bir yol. Hepsi bu. Düşüncelerim canımı sıkarsa da onları bir kenara itiyor ve odak noktamı o ana geri getiriyorum.

"İşte yine o ukala ağız," diye homurdanıyorum. "Ya o akıllı ağzını sikimle öyle bir doldurursam, inlemekten başka bir şey yapamazsın?"

Kaba sözlerim onu heyecanlandırmış gibi nefesini içine çekiyor. Kalçalarının hafifçe kaymasını izliyorum ve ağzım bilmiş bir sırıtışa dönüşüyor.

"Bu ses hoşuna gitti, değil mi?" Fısıldıyorum. "Boğazından aşağı boşalana kadar ağzını sikmem fikri hoşuna gidiyor. Bir melek gibi görünebilirsin ama sen de benim kadar kirlisin. Sana her türlü pisliği yapmamı istiyorsun, değil mi?"

Hemen başını sallıyor, bu da benim daha da sırtıtmamı sağlıyor. Kahretsin, onun bu yönünü seviyorum. Benden ne istediğini saklamaya çalışmıyor. Numara yapmıyor.

"Bahse girerim şu anda parmaklarımı bacaklarının arasına soksam sırlıslık olursun, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyor, kelimelerindeki nefes nefese ton heyecanını ele veriyor.

Tam da bunu yapmayı düşünüyorum. Onu arkadan almadan önce parmaklarımla orgazm edebilirdim. Ama aklıma başka bir fikir geldi. Sanırım daha çok hoşuma giden bir fikir.

"Daha iyi bir fikrim var," diyorum. "Neden bana göstermiyorsun?"

Bir saniye bile tereddüt etmeden elbisesinin eteklerine uzanıyor ve tanga kaplı kıcını ortaya çıkarmak için yukarı çekiyor. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyor ama kendimi tutuyorum.

"Çıkar şunları." Sesim yumuşak, ama sözlerimdeki emirde hata yok.

Başparmaklarını tereddüt etmeden bel bandının altından geçirip külotunu kalçalarının üzerinden aşağı kaydırduğında gülümsüyorum.

"İşte benim iyi kızım," diye fısıldıyorum.

İpeksi kumaş parçasından çıkıp onu beni bekleyen elime yerleştiriyor. Sonra dönüp ellerini tekrar duvara koyuyor.

Ona hatırlat. Onun otomatik itaatine gülümsüyorum. Bu kadın sürekli bir sürpriz. Aşağı uzanarak elbisesinin eteğini sırtına doğru çeviriyorum ve onu bakışlarıma maruz bırakıyorum.

"Bu daha iyi. Bu güzel kıcı görmek istiyorum."

Açık avucumu kıcının yuvarlak küresi üzerinde kaydırıyorum, dövme elimin pürüzsüz, lekesiz tenine bakışı hoşuma gidiyor.

"Lanet olsun meleğim," diye fısıldıyorum. "Seni böyle görmek? Kıcını sergilerken? Şu anda her türlü kirli şeyi yapmak istiyorum."

Dokunuşumla hafifçe gerildiğini hissediyorum ve onu sinirlendirdiğimi biliyorum.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Bu gece olmaz. Henüz buna hazır değilsin."

Sözlerim karşısında biraz rahatlıyor. "Özür dilerim," diyor çabucak. "Ben sadece -"

"Şşşt," diye araya giriyorum. "Hissettiklerin için asla özür dileme.

Aceleye gerek yok." Başını sallıyor. "Haklısın. Özür dilerim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan elimi kaldırdım ve hızlı bir tokatla indirdim. Kıcına. Onu gerçekten incitecek kadar sert değil. Sadece acıtmaya ve sessiz odada yankılanmaya yetecek kadar. Cezadan çok bir hatırlatma. Avery'nin nefesi kesiliyor ve vücudu hafifçe sarsılıyor.

"Özür dilemeyi bırak," diyorum, sözlerim açık bir emir niteliğinde.

"Anladın mı?" Başını sallamadan önce kısa bir süre tereddüt ediyor.

"Seni duyamıyorum,"

dedim. "Evet, efendim."

Elimi hafifçe poposunda elimin indiği yerdeki soluk pembe lekeye sürüyorum ve kalan acıyı yok ediyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Şimdi kımıldama. Sana bakmak istiyorum."

Elimi isteksizce kıcından çekiyorum ve bir adım geri çekiliyorum, böylece onu karşımda görebiliyorum. Onu böyle görmek, sırtı hafifçe kavisli, elleri duvarda, ona ne olacağını söylememi beklerken o kadar uysal; içime karanlık bir heyecan gönderiyor. Onu hemen şimdi alabilirdim ve o da bana izin verirdi. Bu fikrin bir değeri var, ama seçenekleri düşündükçe, şu anda istediğim şeyin onun tadına bakmak olduğunu daha iyi anlıyorum. Geçen sefer aramızdaki şeyler o kadar aceleyle gelmişti ki fırsat bulamamıştım. Ama bu gece, dünya kadar vaktimiz var.

Aminin uyarılmışlığının kanıtlarıyla parladığını görebiliyorum ve tek istediğim yüzümü içine gömmek. Onu yalayıp emmek istiyorum.

orgazm ıgılları atıyor. Dar amını doldurmadan önce sikim için bana yalvarmasını istiyorum. Ama önce, biraz oynamak istiyorum.

"Kendine dokun," diyorum. "Benim için ne kadar ıslak olduğunu göster."

Avery ayaklarını hareket ettiriyor, bacaklarının arasına uzanmadan önce duruşunu biraz genişletiyor. Arkasındaki pozisyonumu koruyarak parmaklarının kaygan amcığının üzerinde kaymasını izliyorum. Parmakları klitorisine değdiğinde biraz nefes alıyor. Onun kendine dokunuşunu izlerken sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor, ama bu geçen hafta boyunca alışmadığım bir şey değil. Burada durup onu izlemek ve ona dokunmamak çok zor. Ama sonunda ona sahip olduğumda bu beklentinin her şeyi çok daha iyi yapacağını biliyorum. Sabırlı olabilirim.

Avery'nin parmakları kaygan sıcağında ileri geri kayıyor, klitorisini çevrelemek için yukarı çıkmadan önce açıklığıyla alay ediyor. Kendi parmaklarım onunkilerin yerini almak için kaşınıyor, onun içine dalmak ve elimde geriye doğru sallanıp salıverilmesiyle ıgık atana kadar g-noktasına srtnmek için. Ama henüz bunun zamanı değil. Bir süre daha devam etmesine izin vereceğim.

"Parmaklarını içeri kaydır," diyorum. "Beni istediğin gibi becer. için."

Şaşkınlıkla nefesini içine çekiyor ama bu sefer tereddüt etmiyor. I iki parmağını ıslak amına sokmasını izledim. Sırtını daha da kamburlaştıracak, emrettiğim şekilde kendini becermesini daha iyi görmemi sağlıyor. Parmaklarını sokup çıkartıyor, elinin bacakları arasındaki her hareketinde nefes alışları hızlanıyor. Her ayrıntıyı hafızama kazırken gözlerim onun üzerinde geziniyor. Omurgasının kıvrımı, eğilirken elbisesinin sırtına doğru kıvrılması, kendini duvara yaslarırken kolundaki hafif titreme; hepsi birleşerek asla unutamayacağımı bildiğim erotik bir görüntü çiziyor. Pantolonumun aniden daralan sınırlarına karşı sikimi ayarlıyorum.

Parmaklarını sokup çıkarmaya devam ederken bile Avery'nin nefes alışları hızlanıyor. Parmakları amına girip çıkarken çıkardığı seslerden ne kadar ıslak olduğunu anlayabiliyorum. Onun bu kadar ıslak ve muhtaç olduğunu bilmek sikimi inanılmaz derecede sertleştiriyor. Bir şeyleri değiştirme zamanı.

"Klitorisinle oyna," diye emrediyorum.

Avery'nin parmakları hemen amından dışarı kayar. Yavaşça klitorisini okşamaya başladığında, şimdi uyarılmasının kanıtlarıyla parlıyorlar. Baskıyı hafif tuttuğunu söyleyebilirim. Öyle bile olsa, bacakları

birazcık titriyor. Bu orgazma yaklaştığının bir işareti. Şu anda boşalmasını izlemek isterdim. Ama bencilim. Çünkü onu daha çok hissetmek istiyorum. Ve bu gece, onun tüm orgazmlarının benim olmasını istiyorum.

"Dur."

Küçük nefesi sessiz odada yüksek sesle duyuluyor. Elini klitorisinin üzerinde iki kez daha gezdirdikten sonra hareketsiz kalıyor. Gülümsüyorum.

"Sana bensiz gelmemeni söylemiştim, hatırladın mı?"

Başını sallıyor. Ona sözcükleri kullanmasını hatırlatamadan, "Evet efendim" diyerek beni şaşırttı.

İçime sıcak bir zevk yayılıyor. "Bu gece gerçekten çok iyi bir kız oluyorsun."

"Evet, efendim," diye fısıldıyor. "Olmaya çalışıyorum."

Sesi neredeyse iniltiye dönüşüyor ve b o ş a l m a y ı ne kadar çok istediğini duyabiliyorum. İhtiyacı var. Kahretsin, neden bu kadar ateşli?

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum. "Bu kadar iyi bir kız olduğun için bence bir ödülü hak ediyorsun."

Başını sallıyor, içinden küçük, muhtaç bir ses çıkıyor. "Kıpırdama," diyorum gömleğimi başımın üzerine çekerek.

Tamamen çıplak bir şekilde arkasında durana kadar kıyafetlerimin geri kalanını hızla çıkarıyorum. Avery'ye bakarken sikime dokunma ihtiyacına yenik düşüp yavaşça sıvazlıyorum. Muhtemelen arkasına geçmemi ve onu bekleyen amını sikimle doldurmamı beklediğini biliyorum. Ve ben de istiyorum. Yapacağım ama henüz değil. Önce aklımda başka bir şey var. Arkasında yakın duruyorum, elimi uzatıp kıcını okşamaktan kendimi alamıyorum.

"Yine klitorisinle oyna," diyorum. "Ben söyleyene kadar durma."

"Ama-"

Kıcını tokatlıyorum, bu sefer öncekinden daha sert. Sızlanma ile inleme arasında bir şey kaçıyor ve vücudu sarsılıyor. Bu sefer kıcında bir el izi olacağını biliyorum. Bu görüntüyü görmek için sabırsızlanıyorum.

"Tartışma," diyorum bu küçük oyuna başladığımızdan beri kullandığım emredici ses tonuyla.

Eli tekrar bacaklarının arasında hareket etmeye başlar ve bu his karşısında küçük bir inilti çıkarır.

"Evet, efendim," diye fısıldıyor.

Arkasında dizlerimin üzerine çökerken gülümsüyorum. Şımarıklık yapmadığı zamanlarda gerçekten çok iyi bir kız. O zaman bile, bunu sevdiğimi inkar edemem. Ben ona boyun eğdirmekten zevk alıyorum, o da

beni geri itmekten.

Kontrol. Ama bu gece, geri itmiyor. Bu gece bana neredeyse tamamen itaat ediyor. Bu onun tarzı değil ama hoşuma gitmiyormuş gibi davranamam. Yarın her zamanki dinamiğimize geri dönebiliriz. Yarın, kontrolüm kırılana kadar beni zorlayabilir. Ama bu gece, bilinçli ve hassas davranıyorum. Bu gece ona itaatini ne kadar takdir ettiğimi göstereceğim.

Kıçını iki elimle kavrayıp öne doğru eğiliyorum ve dilimi amına uzun uzun değdiriyorum. Eli biraz titriyor ve klitoris üzerinde dairesel harekete devam etmeden önce nefesini tutuyor. Tadı tahmin ettiğim kadar güzeldi.

"Durma, durmayacağım," diyorum yüzümü tekrar amına gömmeden önce.

"Evet...efendim..."

Nefes nefese verdiği cevap, ağzım zaten meşgul olmasaydı beni gülümsetirdi. Parmakları hâlâ klitorisini tıngırdatıyor ve yüzüme doğru sallanıyor. Onu bu şekilde çılgına çevirebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. İzin verse gecenin geri kalanında yüzümü amına gömülü tutabilirim. Dilimdeki tadını seviyorum. Onu yalarken ve emerken çıkardığı küçük sesleri seviyorum. O parmaklarıyla klitorisini çalıştırırken ben dilimi içine sokmaya devam ediyorum. Şimdi nefes nefese, vücudu titreyerek kenara yaklaşıyor. İki parmağımı içine sokacak kadar geri çekiliyorum. O kadar ıslak ve hazır ki parmaklar kolayca içeri kayıyor.

Eli hafifçe titrediğinde "Durma," diyorum.

Önceki ritmine geri döndüğünde, parmaklarımı içeri ve dışarı pompalamaya başlıyorum, her seferinde g-noktasına çarpıyorum. Parmaklarımı içine her sokuşumda inlemeleri daha da yükseliyor. Öne doğru eğilerek, parmaklarımın onu çalıştırdığı yerin hemen üstündeki hassas deri parçasının üzerinde dilimi gezdiriyorum. Avery titrek bir nefes alıyor ama itiraz etmeyince tekrar yapıyorum. O noktayı yalayıp öperken parmaklarımı vücuduna sokup çıkarıyorum, ne kadar duyarlı olduğunu seviyorum. Dilim nihayet büzüşmüş göt deliğinin üzerinde süzüldüğünde, şaşkın bir zevkle nefesini tutuyor, amı parmaklarımın etrafında sıkılıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor ama geri çekilmiyor ya da durmamı istemiyor.

Parmaklarımla tatlı amını sikmeye devam ederken boştaki elimle kıçını kavriyorum. Bu sırada dilimle göt deliğinde çalışmaya devam ediyorum. Hassas gül goncasını yalıyorum, bana karşı titremeye başladığında dilimin hareketlerini değiştiriyorum. Amı sırlıklam olmuştu ve her an boşalacağını biliyordum. Onu arzuluyorum. Bir sonraki orgazmıma ihtiyacım olduğu gibi onun orgazmına da ihtiyacım var.

Nefes al. Devam ediyorum, o klitorisini tıngırdattırken dilimi arka kapısının üzerinde gezdiriyorum ve iki parmağımı içine sokup çıkarıyorum. İnlmeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor. Parmaklarımı daha hızlı pompalıyorum, dilimi hızlı vuruşlarla etinin üzerinde döndürüyorum. Bir anda vücudu kaskatı kesiliyor ve içindeki parmaklarıma karşı kenetleniyor.

"Oh, lanet olsun!"

Avery'nin vücudu orgazmın gücüyle sarsılıyor ve tutarsızca inliyor, amı parmaklarımın etrafında titreşirken yüzüme doğru geri itiyor. Hareket etmeyi bırakmıyorum, o parçalanırken parmaklarımla ve ağızımla onu beceriyorum. Çığlıkları sonunda azalıp eli yavaşlayarak durduğunda, göt deliğini son bir kez yalıyorum ve parmaklarımı içinden kaydırıyorum. Odadaki tek ses sert nefes alış verişlerimiz.

"Buraya gel," diyorum, kollarımı arkadan beline dolayarak onu geriye ve aşağıya doğru çekiyorum.

Herhangi bir direnç göstermiyor, bacakları orgazmdan zayıf düşmüş. Onu kendime doğru geri çekiyorum ve ağızım boynunu bulurken sikimi hızla girişine yerleştiriyorum. Tamamen oturduğunda bir inilti bırakarak horozumun üzerine batarken ısırarak bir öpücük veriyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor ve ellerini saçlarıma dolamak için geri uzanıyor.

Tenine karşı gülümsüyorum. "Sadece başlangıç, meleşim."

Bir elimi göğsüne doğru kaydurdım, meme ucunu parmağım ve başparmağım arasında hafifçe sıkıştırarak nefesini kesmesini sağladım. Kalçalarını yukarı doğru sallayarak içine doğru itiyorum ve ondan bir nefes daha alıyorum. Bana doğru bastırıyor ve etrafımda kenetlendiğini hissediyorum.

"Sür beni, bebeğim."

Avery'nin daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Bacaklarını kullanarak vücudunu sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Hızlanmadan önce ilk başta yavaşça hareket ediyor. İnanılmaz bir his. İnanılmaz hissediyor. Şaftımın etrafındaki amının her kaygan, sıcak kayması, içimden başka bir şehvet cıvatası gönderiyor ve beni unutulmanın kenarına yaklaştırıyor. Mümkün olduğunca uzun süre onu uzak tutmaya çalışsam bile bu serbest bırakmayı arzuluyorum. Ben uçarken onun da benimle olmasını istiyorum. Kendiminkine olduğu kadar onunkine de ihtiyacım var.

Bacaklarının arasına uzanan parmaklarım klitorisini buluyor. Yine nefesi kesiliyor ama hızı kesilmiyor. Hareket etmeye devam ediyor, parmaklarımın her hareketiyle sikimi daha hızlı itiyor.

"İşte bu, bebeğim," diye fısıldıyorum. "Sikimin üzerine boşalacak mısın? Hissetmek istiyorum."

Tekrar inliyor, kelimelerin ötesinde. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Çok yaklaştı. Onun hakkında bunu bilmeyi seviyorum. Ne zaman patlamak üzere olduğunu söyleyebilmeyi seviyorum. Onu eşiğe getirebilmeyi ve sınırın ötesine itebilmeyi seviyorum. Adımı inliyor ve bu beni deli ediyor.

"Ben buradayım meleğim. Gel hadi. Bana bir tane daha ver."

Parmaklarım klitorisinin üzerinde şimdi daha hızlı kayıyor ve her aşağı indiğinde ona doğru itiyorum, aşağıdan ona vuruyorum. İçine her daldığımda çıkardığı seksi küçük inilti neredeyse yükümü boşaltmam için yeterli, ama biraz daha dayanmam gerektiğini biliyorum. Önce onun boşalmasına ihtiyacım var.

"Benim için gel meleğim," diye homurdanıyorum.

Haykırmadan hemen önce etrafımda kenetlendiğini hissediyorum. Orgazmı onu alt ederken ritmi ilk kez duraksıyor. Onun bıraktığı yerden ben devralıyorum, kolumu beline doluyorum ve kalçalarımı ona doğru itiyorum. Boyumun etrafında spazm geçirmeye devam ediyor, tekrar tekrar haykırıyor. Bu zevk tarif edilemez. Bu çok fazla.

"Boşalacağım bebeğim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Evet!" diye haykırıyor.

Daha fazla tutamıyorum. Kendimi uçurumun kenarına ve ötesine doğru savrulurken hissediyorum. İçimde bir yerlerden kopup gelmiş gibi hissettiren bir iniltiyle Avery'yi kendime doğru sertçe çekiyorum. Gözlerimin arkasında yıldızlar dans edecek kadar sert boşalırken bile vücudum hareketsiz kalıyor. Amcığı sikimin etrafında kasılmaya devam ediyor, içimdeki her damlayı dışarı çekiyor.

"Siktir," diye inliyorum.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık, hala birleşmiştik ama tamamen tükenmiştik. Şu anda bacaklarımın düzgün çalışacağından bile emin değilim. Ama buna değdi. Sessizlikte nefes alış verişlerimiz gürültülü, ama çarpan kalbimin sesi neredeyse onu bastırmaya yetiyor. Avery'nin nabzını dudaklarımda hissedebiliyorum ve onun kalbinin de aynı şiddetle çarptığını biliyorum.

"Kahretsin," diye bağılıyor. "Daha sık iyi bir kız olmalıyım."

Elimde olmadan gülüyorum, güldükçe vücudum titriyor. Avery de bana katılıyor ve sakinleşip nefes almamız birkaç saniye sürüyor.

"İyi bir kız olman hoşuma gidiyor," diyorum. Boynunu hafifçe öpüyorum. "Bunun oldukça nadir olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor alaycı bir tonda.

Kollarım beline dolanıyor ve omzunun üzerinden daha fazla öpücük bırakıyorum. "Biliyorum," diyorum. "Ama hangi Avery'yi elde edeceğimi bilmemek hoşuma gidiyor. Bana karşı koyan bir velet mi, yoksa ona söylediğim her şeyi yapan itaatkâr, edepsiz bir kız mı?"

"Her şey değil," diyor ama ses tonu ikna edici değil.

Sırıtiyorum. "Bunu test etmek ister misin?"

"Bu gece olmaz. Çok yorgunum."

O haklı, biliyorum. Geç oldu ve yarın çalışmam gerek. Temizlenip eve gitmeliyim. Ama kendimi onu bırakmaya isteksiz buluyorum. Onu bu şekilde tutmak hoşuma gidiyor. Vücudunu kendime bastırmak hoşuma gidiyor. Dehşete kapılıyorum, bu seksle ilgili bile değil. Sadece bana yakın olmasından hoşlanıyorum. Bunun farkına varınca kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Onu yakınımnda tutmak istememeliydim. Bu sadece seks. Burada kalıp ona biraz daha sarılmak istememeliyim. Bu gece buraya bunun için gelmedim. Benim neyim var böyle?

Bu düşünceyle onu nazıkçe kucağımdan indiriyor ve sıkışık bacaklarımı esnetiyorum. Avery ayağa kalkıyor ve banyoya doğru ilerliyor. Birkaç saniye sonra büyük boy bir tişörtle geri döndü.

"Hâlâ yerdesin," diye alaycı bir şekilde işaret ediyor.

Çünkü buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyorum.

"Bacaklarım uyuşmuştu," diye yalan söylüyorum, yavaşça hareket ediyorum ve ayağa kalkarken inliyorum.

Avery'nin gözleri vücudumda geziniyor, değerlendiriyor. "Bu senin fikrindi," diyor. "Ayrıca, bana hâlâ oldukça dinç görünüyorsun."

Gözlerimi ona diktim. "Bu bir yaşlı adam şakası mıydı?"

Gülüyor ve bana doğru yürüyüp kollarını boynuma doluyor. "Kesinlikle hayır," diye mırıldanıyor. "Hiç de yaşlı değilsin."

Kollarımı ona dolayarak çıplak bedenime doğru çekiyorum, ellerim tişörtün eteklerinin altından kayarak çıplak kığını kavırıyor.

"Kesinlikle doğru," diyorum ve eğilip gülümseyen dudaklarını öpüyorum. Arkama yaslanıp ona bakıyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

Sırıtiyor. "24."

Gözlerimi kapatıyorum. "Siktir. Senin için çok yaşlıyım."

"Hayır," diye fısıldıyor ve beni bir öpücük için daha aşağı çekiyor. "Bana tam da doğru yaşta gibi geliyorsun."

Yine, artık istemeden önce gitmem gerektiği düşüncesine kapıldım. *İstiyor muyum?* Artık söyleyemiyorum. *Gitmem gerektiğini* biliyorum. Ama gerçekten gitmek istediğimi sanmıyorum. Ve bu bir sorun. Avery ile olan bu şey

Geçici. Sadece eğlence için. Bütün gece onunla burada kalmak istememeliyim. Onunla cinsellik dışında zaman geçirmek istememeliyim. Ama kendimi bunu isterken buluyorum. Bu yüzden kendimi ondan çekip kıyafetlerime uzanıyorum. Bu gece uyurken büyük kaşık olmak isteyip istemediğini sormak gibi aptalca bir şey yapmadan önce aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor.

Ciddiyim. Bana neler oluyor böyle? Daha önce de sıradan seks yaptım. Hatta çıkar ilişkisi olan arkadaşlarım bile oldu. Neredeyse gizli kaçamağı ben icat ettim. Ama Avery ile olan bu şey? Diğer zamanlardaki gibi hissettirmiyor. Kendime karşı dürüst olsaydım, ilk takıldığımızda bunu fark ederdim. Ama şehvet ve bir çift ela göz beni kör etmişti. Gerçekten iyi seksten bahsetmiyorum bile.

Avery'nin hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını görememek için bakışlarımı pantolonumu çekmeye odaklayarak, "Ben eve gidiyorum," diyorum.

"Evet, geç oluyor," diyor.

Ses tonundan gitmemden rahatsız olup olmadığını anlayamıyorum. Ayrıca, kalmamı istiyor gibi de görünmüyor. Belki de yatağa girip yalnız uyuyabilmek için gitmeme hazırdır. Acaba yorganın altına mı giriyor? Bir denizyıldızı gibi yayılıp uyuyor mu? Bilmek için can attığım şey benim hakkımda ne söylüyor?

"Salı günü görüşürüz," diyorum.

Avery beni dairesinin kapısına kadar götürüyor ve onu bir kez daha öpmek için eğiliyorum. Ağzına, dudaklarına, tadına doyamıyorum. Ama öpücüğü kısa tutuyorum, kaçma dürtüsü, kalmama izin vermesi için ona yalvarma dürtüsüyle savaşıyor.

"İyi geceler Corbin," diyor.

"İyi geceler meleğim," diyorum kışına şakacı bir şaplak atarak.

"Hey!" diyor kahkahaları arasında. "Bu ne içindi?"

Sırıtiyorum ve omuz silkiyorum. "Buna önleyici diyelim. Yarın yine şımarıklığına devam edeceksin."

Gülümseyerek, "Evet, ama seveceksin." diyor.

Tartışmıyorum. İkimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz. Merdivenlerden inip arabama ulaştığımda hâlâ gülümsüyordum. Avery ile daha fazla zaman geçirmek istediğime dair daha önceki ifşaatıma rağmen, göğsüm yıllardır olmadığı kadar hafif hissediyor. Nedenini çok fazla araştırmama izin vermiyorum. Olabildiğince uzun süre anın tadını çıkarmak istiyorum. Yarın, bu işin felaketle sonuçlanmasının tüm nedenleri hakkında endişelenmem için yeterince yakın.

Chapter 28

Avery

Corbin'in sonunda pes ettiğine inanamıyorum. Geçen gece o telefon görüşmesini yaptığımda bunu yapmasını beklemiyordum. Sadece Cass'in tavsiyelerine uyuyordum. İşten sonra onu arayıp Corbin'i baştan çıkarma planımın başarısız olduğunu söyledim. Ayrıca ona, birlikte geçirdiğimiz gece hakkında yanılmış olabileceğimden ve onun benim kadar zevk almamış olabileceğinden endişelendiğimi de söyledim. O da bana onu aramamı ve seksin kötü olup olmadığını sormamı söyledi. Önce güldüm ama sonra ciddi olduğunu anladım.

Telefon görüşmesi için kendimi hazırlamam birkaç dakikamı aldı. Corbin en iyi zamanlarda bile korkutucu olabiliyor. Zor durumda kalmaya nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Ama görüşme umduğumdan daha iyi geçti. Beni tekrar istediğini itiraf etti. Ben de Cass'in bir başka tavsiyesine uydum. "Onları her zaman daha fazlasını ister halde bırakın. Kulağa klişe geliyor ama

Onun için işe yaradığını görmüştüm, ben de denedim. Görüşmeyi yüksek bir notla bitirdim ve yatağımın başucundan vibratörümü almaya gittim. Ona çıplak bir fotoğraf göndermeyecektim. Onu bu konuda güvenecek kadar iyi tanıımıyordum. Ama oyuncağımla tek başıma bir seans planladığımı açıkça belli eden bir fotoğraf çektim. Kendimi bundan vazgeçiremeden hemen gönderdim. Sonra telefonumu ve oyuncağımla bıraktım ve yanan yüzümü ellerimin arasına sakladım.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra telefon çaldığında şok olmuş ama memnun olmuşum. Sonra, Corbin onsuz gelmemem için karanlık emrini verdiğinde bir beklenti sarsıntısı hissettim. Dairemin kapısını çaldığında o kadar heyecanlanmışım ki beni hemen o anda götürebilirdi. Ama yapmadığına sevindim çünkü yaptığımız şey çok daha iyiydi. İlk birlikteliğimizin yaşadığım en iyi seks olduğunu mu düşünmüştüm? Çünkü hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Üç gün oldu ve onun ağzının, ellerinin ve iğrenç sözlerinin hatırasından kurtulamıyorum.

Artık resmi olarak takıldığımıza göre, bu tek seferlik bir şey olmaktan çıktığına göre, nasıl olacak bilmiyorum. Sadece aramızda kalacağını biliyorum. Bu konuda tamamen hemfikirim. Noah ve Jessie'nin Corbin'in benden faydalandığını ya da çiraklığını sürdürmek için onunla olan 'ilişkimi' kullandığını düşünmelerini istemiyorum. Yaptığımız bu şeyin dövme eğitimimle hiçbir ilgisi yok. Corbin de çalışanından faydalananak türden bir adam değil. Bu gerçekler ne olursa olsun, bu işin aramızda kalmasından memnunum. Diğerleri söz konusu olduğunda bir sürü soruya cevap vermek istemiyorum. Ayrıca, bundan zevk alıyorum.

Diğerlerinin yanında farklı davranmadan birlikte çalışmayı başardık. Yine de kolay olmadı. Gün içinde rastgele zamanlarda bakışlarım Corbin'e kayıyor. Elimde değil. Adam çok seksi. Tüm o düşünceli, yoğun odaklanmayı seksi bulmamın bir yardımı olmuyor. Jessie ve Noah etraftayken ona olan ilgimi gizli tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama diğerleri bugünlük ayrıldığında, artık saklanmamıza gerek kalmıyor.

Dün gece olduğu gibi, Corbin diğerleri gidene kadar bekledi. Sonra ön kapıyı kilitledi, beni ofisine çekti ve masasının üzerine yatırdı. Hiç bu kadar sıcak, bu kadar hızlı yanan bir cinsel ilişkim olmamıştı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ama şikayet etmiyorum. Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum. Günün sonunda Corbin'i tamamen kendime alabilmek için sabırsızlanıyorum.

"Cuma gecesi ne yapıyorsun?"

Jessie'nin sesi beni Corbin'in çıplak vücuduna dair seksi hayallerimden çekip çıkarıyor ve gözlerimi kırıştırıyorum.

"Ha?"

İkimiz d e küçük mola odasında oturmuş, öğleden sonra müşteriler gelmeden önce hızlı bir öğle yemeği yiyoruz.

"Cuma gecesi," diyor Jessie. "İşten sonra ne yapıyorsun?"

Corbin'i ve benim evimde kalmasını, böylece kısa bir sevişmeden daha fazlasını yapabilmeyi nasıl umduğumu düşünüyorum. Ama bunu Jessie'ye söyleyemezdim.

"Oh, um. Plan yok, sanırım. Neden?"

Sevinçle gülümsüyor. "Çünkü sen ve ben çıkıyoruz."

Hemen temkinli yaklaştım. "Neden?"

"Çünkü sen Boston'daki en yaşlı 24 yaşındasın," diyor. "Ve daha fazla dışarı çıkmaman gerekiyor. Benim de daha fazla dışarı çıkmaya ihtiyacım olduğu için benimle geliyorsun. Ayrıca, az önce planın olmadığını söyledin. Yani, bahane yok."

Kahretsin.

Aklında ne olduğunu öğrenene kadar plansızlığımı belli etmediğime inanamıyorum. Çaylak hatası. Dikkatimin dağılması için Corbin'in vücuduna olan takıntımı suçluyorum. Neden boş verdiğime dair bulabildiğim tek bahane bu. Hemen aynı fikirde olmayınca Jessie'nin gözleri kısıldı.

"Tabii başka bir şey yapmıyorsan? Planladığın gizli seks maceraları? Çünkü ben am engelleyici değilim."

Yüzüm kızarıırken gülüyorum. Gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilemez.

"Çok şanslı olmalıyım," diyorum. "Tamam. Dışarı çıkacağım. Ama çok geç saate kadar kalamayız. Sabah buraya dönmem gerek."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Merak etmeyin. 30 yaşıma girdiğimden beri en az 8 saat uyumam gerekiyor yoksa sabahları tam bir sürtük oluyorum."

"Ah. Dört gözle bekleyeceğim bir şey."

Jessie iç geçirdi. "Bugünlerde çocuklar."

Jessie'nin bana daha önce tavsiye ettiği bar konusunda haklı olduğu ortaya çıktı. Mint loş ışıklı, canlı müzik grubunun çaldığı, gösterişsiz bir yer.

hafta sonları, ve katil patates kızartması. Müşteriler arasında, 15 dolarlık kokteyller için daha lüks kulüplere gitmeden önce geceye ucuz içkilerle başlamak isteyen üniversite öğrencileri de var; deri ve kot giymiş bilardo oynayan motorcular da. Burası annemin ve çevresinin onaylamayacağı türden bir yer. Normalde benim de tercih edeceğim türden bir yer değil, ama bu havayı sevdiğimi itiraf etmeliyim. Yemekler yağlı ama lezzetli. İçkiler soğuk ve ucuz. Masalar yapış yapış değil ve grup ben doğmadan önce popüler olan şarkıları çalıyor. Sanırım burada biraz zaman geçirmekten keyif alabilirim.

"Burası harika bir yer," diyorum masanın ortasındaki tabaktan bir kızartma daha alarak.

Jessie başını sallıyor. "Hoşuma gitti. Her zamanki gibi bir yer değil, ha?" Kaşlarımı soru sorarcasına kırıştırdım.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Gülümsüyor. "Sadece şampanya ve kanepe seven bir kıza benziyorsun."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Olabilirim," diyorum. "Sanırım annem de bunu tercih ederdi."

"Biliyordum," diyor Jessie.

"Neyi biliyordun?"

"Sadece paradan geliyorsun," diyor. "Anlayabiliyorum."

"Nasıl?" Değerlendirmesinden rahatsız olmaktan çok eğlenerek ve merak ederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sende böyle bir şey var. Hareket etme şeklin. Konuşma tarzın. Bu sadece fark ettiğim bir şey. Daha düzgün ve kültürlü bir şey."

Onunla tartışmak ve ondan farklı yürümediğimi ya da konuşmadığımı söylemek istiyorum. Ama haklı olduğumu biliyorum. Bana bir bayanın bilinçli ve dikkatli hareket etmesi öğretilmişti. Geçirdiğim kazadan sonra yeniden öğrenmem gereken en zor şeylerden biri buydu. Annem o zamana kadar bunları umursamamıştı. Sadece hayatta olduğum için mutluydu. Ama benim için her şeyin beynim dağılmadan önceki haline dönmesi önemliydi. Bu da çocukken bana öğretilen tüm doğru şeyleri yapmak anlamına geliyordu. Annem için artık önemli görünmeseler bile. Birdenbire benim için önemli oldular.

"Muhtemelen haklısın," diyorum. "İnsanları okumakta iyisin, değil mi?"

Jessie birasından büyük bir yudum almadan önce kahkaha atar.

"Yeterince uzun sürdü," diye mırıldandı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Gülümseyerek başını sallar. "Yok bir şey. Sadece insanları okumakta her zaman o kadar iyi değildim. Yine de öğrenmek zorundaydım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Çok eski bir hikaye. Diyelim ki yanlış adama güvendim ve sonu iyi bitmedi."

Bu hikayede bana anlattığından daha fazlası olduğunu hissediyorum. Ayrıca istemediği sürece bana hiçbir şey anlatmayacağı hissine kapılıyorum. Ne kadar merak etsem de fikrini değiştiremeyeceğim. Kadehimi kaldırıyorum.

"Bize," diyorum. "Kimin erkeklere ihtiyacı var ki?"

Jessie kadehini benimkine dokundurarak "Şeref," diyor.

İkimiz de içiyoruz ve o bana kısıp gözlerle bakıyor. "Ne?"

"Corbin'le birlikte olduğunuz gerçeğini daha ne kadar saklayabileceğinizi düşünüyorsunuz merak ediyorum."

İçkim yanlış bir yöne sapıyor ve nefes borumu temizlemeye çalışırken gözlerim sulanarak öksürük krizine giriyorum. Jessie bana bir peçete uzatıyor ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle bekliyor.

"Ne?" Öksürmekten boğuklaşmış bir sesle söylüyorum. "Biz değiliz."

Jessie sadece başını sallar. "Merak etme," der. "Noah'nın bildiğini sanmıyorum. Belli etmiyorsun ya da başka bir şey. Geçen gece kulaklıklarımı unuttum ve onları almak için geri geldim. Patronun ofisinden gelen bazı ilginç sesler duydum."

Yüzüm kızarıyor ve şu anda kıpkırmızı olduğumu biliyorum. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildik? Bunu dükkânda tekrar yapmamamız gerektiğini biliyordum. Birinin bizi iş üstünde yakalaması çok kolay.

"Aman Tanrım," diye inliyorum ellerimin arkasından.

Jessie gülüyor. "Bak, bence bu iyi bir şey. Biraz gevšemeye ihtiyacı vardı. Ve sen de onun için iyi birine benziyorsun. Umarım işe yarar."

Başımı sallıyorum. Yanlış bir fikre kapılmadan önce onu doğru yola sokmalıyım. Corbin ve ben bir çift değiliz.

"Bu öyle bir şey değil," diyorum. "Sadece takılıyoruz. Çıkmıyoruz ya da başka bir şey yapmıyoruz."

Başını salladı.

"Anlıyorum." "Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkiyor. "Sadece sıradan, fuck-buddy tarzı bir kaçamak yapacak bir tipe benzemiyorsun."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Fuck-buddy' terimini sevmiyorum ama yaptığımız şey tam olarak bu. Duygu yok. Bağlanmak yok."

"Elbette," diyor Jessie. "İkiniz için nasıl sonuçlandığını bana bildirin."

"Gayet iyi çalışıyor," diyorum. "İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz." "Eminim ikiniz de biliyorsunuzdur."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden şu anda söylediğinden daha fazlasını söylüyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?"

Omuz silkiyor ve başka bir kızartmaya uzanıyor. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Doğru."

Chapter 29

Avery

Cumartesi her zamankinden daha yoğun. Noah ve Corbin'in her ikisi de dolu ve Jessie'nin elleri programlı müşterilerin yanı sıra gelenlerle de dolu. Ve yarın dükkanın planlı bir personel günü için kapalı olduğu nadir bir gün olduğundan, Jessie kimseyi geri çevirmiyor. Dün geceki konuşmamızdan bahsetmedi ve bunun için minnettarım. Davranışlarında Corbin'le aramızdakileri bildiğine dair hiçbir ipucu yok. Bana bildiğini söylememiş olsaydı, şüphelenmezdim. Corbin'e konuşmamızdan bahsetsem mi diye düşünüyorum ama gelen telefonlar ve beni meşgul eden müşteriler yüzünden bugün bu konuda endişelenecek pek vaktim yok.

Sonunda, telefon görüşmelerini telesekretere yönlendiriyorum, böylece dükkânda olup bitenlere odaklanabiliyorum. Corbin'in öğleden sonraki seansı uzadığında ve bir sonraki müşterisi erken geldiğinde, adamı eğlendirmek zorunda kalıyorum

Corbin işini bitirene kadar. Sonra temizlenmesine ve bir sonraki müşteri için hazırlanmasına yardım ediyorum. Parmaklarını esnettiğini ve bileklerini gerdiğini görüyorum ve canının acıyıp acımadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, bundan bahsetmiyor.

Çoğunlukla son müşterisi üzerinde çalışırken onu izliyor, becerisine ve tasarımın karmaşıklığına hayran kalıyorum. Görüntüyü müşterinin cildinde hayata geçirme şekli, bir gün sahip olmayı umabileceğim bir beceri. İnternette sipariş ettiğim bir makineyle sahte deri üzerinde pratik yapıyorum. İğnelerin derinliğini kontrol etmek ve düzgün bir görüntü oluştururken elimi sabit tutmak düşündüğümde daha zor. İlk birkaç denemem berbat oldu. Ama Corbin bana yardımcı olacak bazı püf noktaları gösterdi. Bir süre sonra makinenin elimdeki hissine ve yeni bir tuvalle çalışmaya alıştım. Dövmelerim hala bir insan için yeterince iyi olmaktan çok uzak, ama bu bir ilerleme. Gerçek insan derisinden farklı olduğunu biliyorum ama şimdilik elimden gelen en yakın şey bu.

Corbin son müşterisinin işini bitirip bitmiş dövmeyi temizlediğinde, müşterinin yüzünden çok heyecanlandığını görebiliyorum. Yeni sanat eserine hayran kalabilmesi için onu aynaya yönlendiriyor.

"Sonra ne yapacaksın?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Corbin'e bakmak için geri dönüyorum. Sözleri alçak sesle, sadece benim için söylenmişti. Müşteri birkaç adım ötede; onu duyamayacağı kadar uzakta.

"Yok bir şey," diyorum, onun alçak tonuna uyarak. "Akşam yemeği için dışarıdan sipariş veriyorum, böylece kanepede pantolonsuz yiyebilirim."

Sırıttırıyor, karanlık bakışları vücudumda geziniyor ve tekrar yüzüme dönüyor. "Kulağa cazip geliyor," diye mırıldanıyor. "Bunu görmek isterim."

Akşam yemeği için bana katılmak mı istiyor? Bu anlaşmamızın bir parçası değil. Bana hep bunun sadece seks olduğunu söyledi. Aramızdaki şey tamamen fiziksel. Bu bir ilişki değil. Bu şekilde birlikte zaman geçirmek sadece suları bulandırır. Aptal kalbim şimdiden bu işe karışmakla tehdit ediyor. Corbin'in beni ona karşı bir şeyler hissetmeye daha da yaklaştıracak başka bir yönünü görmeme gerek yok. Ama bunların hiçbirinin önemi yok gibi görünüyor. Ona hayır demem için mantıklı, akıllı, rasyonel nedenlerin hiçbirisi ona baktığımda önemli görünmüyor. Çünkü bir şekilde kendimi ona gülümserken buluyorum.

Müşteri Corbin'in kolunun üst kısmını sarması için geri dönüyor ve sessiz konuşmamıza şimdilik ara veriyoruz. O gidene kadar bekliyorum ve Corbin ve ben onun istasyonunda yalnızız, her şeyi siliyoruz.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordum. "Akşam yemeği için yani."

Yüzünden adı konmamış bir duygu geçiyor. Bir saniyeden daha kısa bir süre orada kaldıktan sonra yerini şakacı bir sırıtışa bırakıyor.

"Seni pantolonundan çıkarmak için herhangi bir bahane."

Sözleri karşısında hayal kırıklığı bastırıyorum. Tabii ki bunu cinsel bir şey olarak düşünüyor. Daha fazlasını okuyan bir tek ben varım. Kurallara bağlı kalıyor.

"Bunun için bahaneye ihtiyacın olmadığını biliyorsun," diyorum sözlerime alaycı bir ton katarak.

"Neden benim evime gelmiyorsun?" dedi. "Seni o pantolondan kurtarırım. Daha sonra yemek sipariş edebiliriz. Yarın burada olmamız gerekmediği için istediğimiz kadar çıplak vakit geçirebiliriz."

Bir yanımda bunun tehlikeli bir bölge olduğunun farkında. Ama geri kalanım sadece Corbin'le vakit geçirmek istiyor. Kendime kaç kez bunun sadece seksle ilgili olduğunu söylemeye çalışsam da, kendime engel olamıyorum. Bu adamdan hoşlanıyorum. Hoşlanmamam gerektiğini biliyorum ama hoşlanıyorum.

"Tamam," diyorum gülümseyerek. "Ama ben de tatlı istiyorum." Corbin sadece sırıtıyor. "Anlaştık."

Corbin'in siyah kaslı arabasını dairesine giderken takip ediyorum. Şimdiye kadar hep benim evime gitmiştik. Ya da herkes gece için ayrıldıktan sonra dükkânda ayaküstü sevişirdik. Corbin'in beni ilk kez evine davet ettiği gerçeği gözümünden kaçmıyor. Kendime bunun bir anlamı olmadığını söylemeye çalışıyorum. Çıktığımız falan yok. Bu sadece birbirimizi soymak için bir başka şans, ki ben de bundan yanayım.

Binanın önüne park ediyorum ve Corbin elini belime koyarak beni ön kapıya kadar götürüyor. Asansörle 4. kattaki dairesine çıkarken hiç konuşmuyoruz. Koridorda yürürken gizlice ona bakıyorum. Onu okumak çok zor. Umutsuzca ne düşündüğünü bilmek istiyorum ama soramayacağımı da biliyorum. Aramızda böyle bir ilişki yok.

Kapıyı açıyor ve benim için açık tutuyor. Önümde yüksek tavanlı ve açık renkli duvarları olan geniş, açık bir alan var. Karşı tarafta

duvarın çoğunu kaplayan büyük bir pencere var. Sağ tarafta yatak odalarına gittiğini tahmin ettiğim bir koridor var. Bakışlarımı rahat görünümlü bir kanepe ve büyük bir televizyonun bulunduğu temiz oturma odasında gezdirerek her şeyi içine alıyorum. Mutfak küçük ama derli toplu. Corbin'le yüzleşmek için geri dönüyorum. Sanki odayı benim gözlerimden görmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakınıyor. Bilmesem gergin görünüyor derdim ama bu pek mantıklı değil. Ona sırtıyorum.

"Akşam yemeği şimdi mi sonra mı?"

Bakışları üzerimde toplanıyor ve anlamımın netleşmesini izliyorum. Bana doğru bir adım atıyor ve beni kendine doğru çekmek için bir parmağını kemer halkalarımından birine sokuyor.

"Sonra," diye mırıldanıyor ve beni öpmek için başını eğiyor.

Öpücüğü beni ilk seferki kadar sert vuruyor. Doyamadığım bir uyuşturucu gibi. Her öpücük daha fazlasını istememe neden oluyor. Asla yetmiyor. Asla yetmeyeceği gibi geçici bir düşünceye kapılıyorum. Ona asla doyamayacağım.

Corbin beni kısa koridordan geçiriyor ve sondaki kapıyı iterek açıyor. Burası onun yatak odası, ama yatağın ötesinde pek bir şey göremiyorum. Küçük çantamı benden alıp şifonyerin üzerine atacak kadar uzun süre beni öpmeyi bırakıyor. Sonra tekrar bana dokunuyor, beni tekrar öpüyor. Elleri vücudumda yavaşça hareket ediyor, her küçük dokunuşla içimdeki ateşi daha da körüklüyor. Normalde şimdiye kadar birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atardık ama bu gece acele etmiyor gibi görünüyor. Ağzı benimkinde oyalanıyor, her öpücük onu biraz daha fazla istememe neden oluyor. Elleri yüzümü kavlıyor, beni nazıkçe ama sıkıca tutuyor. Kendimi onun hissinde kaybolmaya bırakıyorum; dudakları, üzerimdeki elleri, benimkine bastırılmış sıcak vücudu. Bu adamı öpmeyi asla bırakmak istemediğime dair bir anlık bir düşünceye kapılıyorum.

Ama sonra dudakları çenemden boynuma doğru iniyor ve ben nefes nefese kalıyorum, arzu karnımda sıkıca kıvrılıyor. Corbin'in elleri gömleğimin altına kayıyor, avuç içleri belimin üzerinde genişçe yayılıyor. Gömleğimi yukarı ittiğinde, başımın üzerinden çekebilmesi için kollarımı kaldırıyorum. Yaka kemiğimi öpmek için başını eğmeden hemen önce ağzı küçük bir takdir gülümsemesine dönüşüyor. Hâlâ yavaş hareket ediyor, acele etmiyor. Sanki anın tadını çıkarmak istiyor gibi. Bunun neden seks yaptığımız diğer tüm zamanlardan çok daha bilinçli hissettirdiğinden emin değilim. Sanki yavaşlayarak ve zaman ayırarak, o anda neler olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorum. Her öpücüğü ve kalıcı dokunuşu analiz etmek için zamanım var. Hissetmem için çok fazla zaman var.

Ve hissettiğim şey daha önce hissettiğim arzu ve ihtiyaçtan daha büyük. Bundan hoşlandığımdan emin değilim.

Aşağı uzanıp Corbin'i pantolonunun üzerinden kavıyorum, şimdi daha hızlı hareket etmek için garip bir dürtü hissediyorum.

"Seni istiyorum," diyorum, pantolonunun fermuarını açıyorum ve ona dokunmak için elimi içeri sokuyorum.

Ben onu okşarken sessizce inliyor, parmaklarım piercinglerinin üzerinde kayıyor. Onu pantolonundan çekip çıkardığımda ve elimi uzunluğunda yukarı aşağı gezdirdiğimde beni durdurmuyor. Ucundan küçük bir damla nem kaçıyor ve ben onu izliyorum, aklımda bir fikir oluşuyor.

"Seni tatmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Önünde dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum. O orada durup hareket etmemi beklerken bir elimle onu hafifçe kavıyorum. Onu ağzıma sığdırmamın mümkün olmadığını biliyorum ama bu tadına bakamayacağım anlamına gelmiyor. Ağzımı açıyorum ve dudaklarımı etrafına sarıp hafifçe emmeden önce dipten uca uzun bir yalama yapıyorum.

"Siktir, bebeğim," diye fısıldıyor, bir elini saçlarıma doluyor.

Kalın sikinin başına odaklanıyorum, ellerimle onu çalıştırırken yalıyor ve emiyorum. Piercinglerine çok yaklaşmamaya dikkat ediyorum. Bir dişini kırmak istemiyorum. Bu seksi olmayan düşünce neredeyse beni güldürmeye yetiyor ama gülmemeyi başarıyorum.

"Benim için dizlerinin üzerinde çok iyi görünüyorsun meleğim," diye homurdanıyor.

Onu ağzıma alıyorum, bakışlarıyla buluşmak için yukarı bakarken dilimi horozunun hassas alt tarafında döndürüyorum. Koyu renk gözleri bana kilitlenmiş, titrek nefesler alırken ağzı hafifçe açık. Yüzündeki ifade neredeyse bir tapınma ifadesi. Bu bana kendimi güçlü ve kontrollü hissettiriyor. Küçük bir takdir mırıltısı çıkarıyorum ve kalçalarının hafifçe seğirdiğini hissediyorum. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve ağzımdan çekiliyor.

"Kendimi kaptırmadan önce durmalısın," diyor. Ona sırtıyorum. "Belki de istediğim budur."

Başını sallıyor, yüzünde bir gülümseme. "Bunun için bazı mücevherleri çıkarmam gerekir," diyor. "Ama bir gün."

"Söz mü?"

Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşür. "Ne dilediğine dikkat et."

Beni ayağa kaldırmak için elime uzandığında içimde karanlık bir beklentinin ürpertisi dolaşiyor. Geri adım atmadan önce beni iyice öpüyor.

ve ereksiyonunu tekrar pantolonunun içine soktu. Kot pantolonunun fermuarını çekerken hissettiğim hayal kırıklığını bastırıyorum.

"Kıyafetlerini çıkar," diyor, sözlerinde bir emir havası var.

Onun için soyunmaya başlarken bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum. Önünde çıplak durana kadar her bir giysiyi arkama atıyorum. Corbin'in koyu renk gözleri başımdan ayak parmaklarıma kadar tenimi tarıyor ve onun incelemesi altında kıvrılmak istememe neden oluyor.

"Çok güzelsin," diyor ve bu övgü karşısında yüzüm kızarıyor.

Bir elini göğsümün kıvrımında gezdiriyor, bir parmak ucunu sert bir tepe haline gelene kadar meme ucumun etrafında döndürüyor. Beni tekrar öpüyor, çıplak bedenimi kendine doğru çekiyor. Kenara oturmaktan başka çarem kalmayana kadar beni yatağa doğru geri geri götürüyor. Corbin'in ağzı çenemin üzerinden geçip boynuma iniyor.

"Arkana yaslan," diye fısıldıyor. "Seni tatma sırası bende."

Göğsümün ortasındaki eli beni yatağa uzanana kadar geriye doğru itiyor. Corbin'in elleri dizlerime ulaşana kadar karnımdan uyluklarıma doğru ilerliyor. Onları kavrayarak beni iki yana açıyor ve ayaklarımı yatağa uzatıyor.

"Orada kal," diyor dizlerinin üzerine çöküp iki yana açılmış bacaklarımın arasına çökmeden önce.

"Kahretsin, sana bakmaya bayılıyorum," diye fısıldıyor dilinin üzerimde kaydığını hissetmeden önce.

Nefesim kesiliyor, kalçalarım kendiliğinden seğiriyor. Bu adam seks yaptığımız kısa süre içinde bir şekilde vücudumu çok iyi öğrenmiş. Klitorisime ne kadar baskı yapacağını ya da beni kıvrımak için ne zaman dudaklarının arasına alacağını tam olarak nasıl bildiğini bilmiyorum, ama şikayet etmiyorum.

Corbin yüzünü bacaklarımın arasına gömerken nefes nefese kalmam ve battaniyeyi avuçlarımdan arasına alıp kıpırdamadan durmaya çalışmam uzun sürmüyor. Yoğun zevk vücudumun alt kısmından başlayarak dışarıya doğru yayılıyor. Meme uçlarım sertleşiyor, küçük tepecikler oluşuyor ve içimden kaçan sesleri kontrol edemiyorum. Gözlerim kapanıyor ve kendimi Corbin'in ağzının büyüüne teslim etmeye başlıyorum. Kalın parmaklarının içime doğru kaydığını ve beni daha da yukarı çektiğini hissediyorum. Tam o sırada çantamdan yere dökülen telefonumun sinir bozucu vızıltısını duyuyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum, görmezden gelmeye kararlıyım.

Ama Corbin'in başka bir fikri var. Yüzünü amımdan ayırmadan telefona uzandı ve yanımdaki yatağa fırlattı.

"Cevap ver."

Sert sözleri, ağzının hala amımla meşgul olduğu gerçeğiyle boğuluyor. Dili tekrar klitorisimin üzerinde gezinirken gözlerim kapanıyor ve beni sınıra daha da yaklaştırıyor. Telefon tekrar çalıyor, beni mutlu halimden çıkarmakla tehdit ediyor, ama Corbin'in klitorisimdeki ağzına odaklanıyorum, parmakları beni dolduruyor. Boşalmaya çok yakınım; benden çıkarabileceğini bildiğim zevk dalgalarının içinde kaybolmaya çok yakınım. Birdenbire hareketsiz kalıyor. Parmakları hâlâ içimi dolduruyor ama ritmik pompalamayı durdurdular. Ve ağzı artık klitorisimin üzerinde değil.

"Cevap ver dedim," diyor, sözleri açık bir emir niteliğinde.

Açılmış kalçalarımın arasında durduğu yere bakıyorum, gözlerimde bir soru. Ama ciddi olduğunu bir bakışta anlıyorum. Bu sırada telefonumun aralıksız uğultusu devam ediyor. Parmaklarını yukarı doğru kıvrıyor, hafifçe g noktama sürtünerek inlememe neden oluyor. Kalçalarım onun dokunuşunu daha fazla hissetmek için kendiliğinden hareket ettiğinde, beni sabit tutmak için diğer elini kalçalarımın altına götürüyor.

"Cevap ver," diyor. "Yoksa gelmene izin vermem."

Bunun boş bir tehdit olmadığını biliyorum. Eğer isterse beni saatlerce diken üstünde tutabilir, arzuladığım tatlı boşalmaya izin vermeyebilir. Bütün gece kenarda kalma fikrinin iyi yanları olsa da, zayıf olduğumu biliyorum. Boşalmak istiyorum. Corbin'in beni diliyle boşaltmasını istiyorum. Ve sonra beni doldurmasını ve içimdeki kalın uzunluğuyla tekrar boşalmamı sağlamasını istiyorum. Parmakları tekrar g noktamı okşuyor ve ağzım açık kalıyor.

"Yap şunu meleğim," diyor. "Ve ben çalışırken sessiz kaldığından emin ol."

Telefona uzanıyorum, aramayı cevaplamak için kaydırırken ekrana bakma zahmetine girmiyorum. Kim olduğu önemli değil. Corbin bana bu şekilde işkence ederken söyledikleri tek bir kelimeyi bile anlamam mümkün değil.

"Aferin kızım," diye fısıldıyor başını bir kez daha amıma doğru indirmeden önce.

Bu sözler karşısında hissettiğim heyecanı bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bu telefon görüşmesini ne kadar çabuk bitirebilirim, Corbin'in ağzının ve ellerinin üzerimde olmasının verdiği zevke o kadar çabuk teslim olabilirim.

"Alo?"

Sanırım sesim biraz normal geliyor, ama emin olamıyorum çünkü Corbin yine klitorisimi yalıyor. Zevk bacaklarımın arasından dışarıya doğru yayılıyor ve tüm vücudumu sarmakla tehdit ediyor. Sonra duymak

istediğim en son sesi duyuyorum.

"Avery, sevgilim. Cevap vermen neden bu kadar uzun sürdü?" Annem dedi ki.
Kahretsin.

Corbin'in parmakları her seferinde g-noktama doğru kayarak içime girip çıkmaya başladığında ağzım sessiz bir nefesle açılıyor.

"Duştaydım," diyorum, telefonda inlemekten kaçınmaya çalışırken kelimelerim birbirine karışıyor.

"Oh," dedi. "Gala için son elbise provanızı yaptırdınız mı diye sormak için aramıştım. Son dakikaya kadar erteleyemezsin, biliyorsun."

Corbin'in dili klitorisime daha hızlı vuruyor ve bacaklarım titremeye başlarken kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"O da neydi?" diye soruyor annem.

"Bu hafta gidiyorum," diyorum hızlıca, elim battaniyeyi yumruklarken kontrol için savaşıyorum. Annemin galalar ve elbiseler hakkındaki dırdırını dinlerken orgazm olamam. Bu çok fazla.

Corbin'e bakıp başımı sallıyorum ve durması için sessizce yalvarıyorum. Ama gözleri muzip bir parıltıyla parlıyor ve ben kıvranan bir karmaşa olana kadar durmayı planlamadığını biliyorum.

"Lütfen."

Parmakları içime daha hızlı pompalarken ona bu kelimeyi söylüyorum. Her seferinde g noktama çarparak içeri girip çıkarken çıkardıkları ıslak sesleri duyabiliyorum. Kalçalarım sanki kendi akılları varmış gibi onun eline karşı pompalıyor. Bu sırada annem hâlâ elbiseler hakkında konuşuyor. Sözlerine odaklanamıyorum. Anlama noktasını geçtim. Vücudum o kadar sıkı sarılmış ki her an kopacağımı ve orgazmımı anneme ve iki blok çapındaki herkese haykıracağımı biliyorum.

Annem, "Göğüslerini çok fazla içeri almalarına izin vermediğinden emin ol," diyor. "Geçen yıl olduğu gibi göğüs dekolteni internette görmek istemiyorum."

"Yapmayacağım," diyorum, bu görüşmeyi çabucak sonlandıracak herhangi bir şeyi kabul etmek için çaresizce.

Corbin klitorisimi hafifçe emiyor ve ben haykırmaya dürtüsüyle savaşıyorum. Tüm vücudum titreyen bir sinir uçları yığınınına dönüşmüştü.

"Tamam o zaman," diyor. "Seni daha fazla tutmayacağım, Avery. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece iki hafta daha!"

Nihayet!

"Ben de," diyorum, saklamaya çalıştığım nefes nefese kalmış pantolonumu duymaması için dua ederek.

"Güle güle canım," diyor.

"Hoşça kal," diye ciyaklıyorum ve iç duvarlarım Corbin'in kalın parmaklarının etrafında kasılmaya başlamadan hemen önce aramayı sonlandırıyorum. Vücudum eğilirken telefonu yere bırakıyorum, sırtım yataktan kalkıyor.

"İşte bu, meleğim," diyor Corbin, parmaklarını bedenime her zamankinden daha hızlı sokup çıkararak. "Benim için gel."

Alt bedenimdeki baskı artıyor ve bacaklarımın arasında alışılmadık bir his başlıyor. Yaklaşan bir orgazmın tanıdık zevki var, ama neredeyse uzak durmak istediğim daha yoğun bir şeyle karışıyor.

"Karşı koyma bebeğim," diyor. "Ver onu bana."

Parmakları her vuruşta g noktama defalarca vuruyor. Battaniyeleri yumruklarım ile sıkıyorum, geri kalanım patlarken beni buraya sabitleyecek bir şeye ihtiyacım var. Kendimi uçurumun kenarında hissederken bedenimden bir çığlık kopuyor. Vücudumdaki her kas geriliyor ve bacaklarımın arasında ani bir nemlenme hissediyorum. Boşaldığımda yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor, en yoğun orgazmlarımda bile.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor Corbin. "Sen mükemmelsin."

Gözlerimi açtığımda bakışlarının, parmaklarının hâlâ sıırılsıklam amıma girip çıktığı yere yapışmış olduğunu görüyorum. İzlerken hareketleri biraz yavaşlıyor.

"Lütfen," diye inliyorum, bu noktada ne için yalvardığımdan bile emin değilim. Orgazmım hâlâ vücudumu titretiyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Biliyorum meleğim," diye mırıldanıyor. "Çok iyi gidiyorsun. O güzel amcığın benim için fişkırtmak için yaratılmış."

Orgazmım nihayet azalmaya başladığında başım yatağa düşüyor. Vücudumu bir ter tabakası kaplıyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sanırım ayak parmaklarımda hissedebiliyorum. Corbin hâlâ parmaklarını yavaşça aşırı hassas amıma sokup çıkarıyor. Az önce benden çıkardığı orgazmın gücüyle neredeyse başım dönüyor. Ve henüz sevişmemiştik bile. Gözlerimi açtığımda öne doğru eğildiğini ve zonklayan klitorisime nazık bir öpücük kondurarak tüm vücudumu zıplattığını görüyorum. Parmaklarını bedenimden çekerken gözlerini benden ayırmıyor.

İçimdeki doluluğunu anında özlüyorum ama uzun süre boş kalmayacağımı biliyorum. Parmaklarını yalarken elinin az önce olanların kanıtıyla parladığını görebiliyorum. Bir yanım utanmam gerekip gerekmediğini merak ediyor ama tek hissettiğim tatmin olmak. Ve daha fazlası için açgözlüyüm. Ayağa kalkmak için hareket ediyor ve ben çıplak göğsünü kaplayan renkli mürekkebi izliyorum. Tanrım, adam muhteşem. Ona saatlerce bakabilirim ve hiç sıkılmam. Ama bana uzun süre bakma şansı vermiyor. Onun yerine beline uzanıyor, pantolonunun düğmelerini hızla açıyor ve aşağı itiyor.

Kalın aleti o kadar sert ki bana doğru geriliyor gibi görünüyor. İçime batmasını, beni doldurmasını beklerken karnım kasılıyor; o kadar yakın ki onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı söyleyemiyorum. Sanırım bu anı en az serbest kalma anını sevdiğim kadar seviyorum. Şaftını kavırıyor, kendine uzun, yavaş bir vuruş yapıyor, eli başın ve beni çılgına çevireceğini bildiğim tüm o piercinglerin üzerinde geziniyor.

"Hazır mısın meleğim?"

Sadece başımı sallayabiliyorum, bakışlarım hala hafifçe kendini okşadığı yere yapışmış, o yaklaşırken, horozunun başını bekleyen amıma hizalıyor. Dirseklerimin üzerine doğru eğilip bana sürtünmesini, dakikalar önce benden aldığı kaygan nemle kendini kaplamasını izliyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik manzaraydı. Ta ki aşağıya kayana ve içime girmeye başlayana kadar. Yavaşça hareket ediyor, ikimiz de izlerken beni santim santim dolduruyor. Vücudum son birkaç haftadan sonra onun büyüklüğüne alıştı ve daha derine ittiğinde çok az direnç var. İlk delici hassas g noktama doğru kayarken ağzım açık kalıyor. Ama içime tamamen oturduğunda, bu hissin dolgunluğu ve doğruluğu karşısında küçük bir nefes alıyorum.

"Ah, bebeğim, bu alete sanki onun için yaratılmışsın gibi uyuyorsun," diye mırıldanıyor.

Bu şekilde birlikteyken bana söylediği pis ve tatlı şeyleri seviyorum. Seksi ve edepsiz, ama aynı zamanda bacaklarımın arasında yaptığı şeyle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık gönderiyor içime. Şu ana kadar Corbin'in birlikte olduğumuzda bana verdiği onaya ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum. Önceleri aklımın bir köşesinde hep yaptığım şeyin yanlış ya da kötü olduğuna dair küçük bir düşünce vardı. Özellikle de çok fazla zevk alıyorsam. Seks her zaman eğlenceliydi ama böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Utanç ya da mahcubiyet olmadan. Sadece zevk ve kendi bedenimin yanı sıra başka birinin bedeninden de keyif almak. Corbin'le aramda ne olursa olsun, bana bunu yaşattığı için sonsuza dek minnettar kalacağım.

Hareket etmeye başladığında düşüncelerim dağılıyor, önce yavaşça, sonra yavaş yavaş hızlanıyor. Elleri kalçalarımı kavlıyor, içime girerken bacaklarımı yukarı çekiyor, vücutlarımız her itişte ıslak, tokat sesleri çıkarıyor. Vücudumun alt kısmındaki baskının yeniden arttığını ve beni başka bir orgazma hazırladığını şimdiden hissedebiliyorum. Bacaklarım havada olduğu için sadece uzanıp Corbin'in kollarını kavrayabiliyorum, o bedenimi kullanırken parmaklarım derisine gömülüyor.

"Klitorisine dokun," diye emrediyor. "Onunla oyna."

Hemen kolunu bırakıyorum ve elim açılmış bacaklarımın arasına düşüp klitorisime odaklanıyor. O kadar ıslağım ki parmaklarım hiç direnç göstermeden üzerinde kayıyor ve içimde nefesimi kesen bir zevk şimşegi çıkıyor.

"İşte bu, meleğim. Sikime gel. Bunu istediğini biliyorsun."

Onun cesaretlendirmesi neredeyse beni uçurumun kenarından döndürmeye yetiyor. Sesindeki sertliği, itişlerinin gücüyle sözlerinin dalgalanmasını, gözlerinin bana yoğun bir şekilde odaklanmasını seviyorum. Sanki ikimizden başka hiçbir şey yokmuş gibi. Burada. Şimdi. Sanki benim boşalmamı izlemek Corbin'in dünyasındaki en önemli şeymiş gibi. Böyle yoğun bir odaklanma mı? Çok ateşli.

"Hissetmeme izin ver," diye homurdanıyor.

Parmaklarım klitorisimin üzerinde daireler çizerken kalçaları tekrar tekrar benimkilere çarpıyor. O kadar yakınım ki yaklaşan orgazmımı işaret eden hafif çırpınışları hissedebiliyorum. Ağzım açık kalıyor ve her nefes verişim bir inilti haline geliyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diyor. "Şimdi, bana bir tane daha ver."

Tanrım, onun edepsiz sözlerine bayılıyorum. Onu memnun etmek istememi sağlıyor. Ovaladıkça parmaklarımı klitorisime daha sert bastırıyorum, artan basınç sonunda beni uçurumun kenarına gönderiyor. Amım Corbin'in sikine sertçe kenetleniyor ve haykırıyorum. İticiliğini yavaşlatmıyor ya da durdurmuyor, her zevk spazmı boyunca beni beceriyor. Konuşmaya devam ediyor, bana ne kadar iyi olduğumu, ne kadar mükemmel hissettiğimi ve boşalmamı görmeyi ne kadar sevdiğini söylüyor. Sözleri beni teşvik ediyor, elimi hassas klitorisimden çekmek zorunda kalana kadar zevkimi uzatıyor gibi görünüyor.

İticileri yavaşlayarak duruyor ve sonunda gözlerimi açtığımda yüzünde karanlık bir memnuniyet ifadesiyle beni izlediğini görüyorum. İşte o zaman içimde hâlâ demir gibi sert olduğunu fark ediyorum. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi sırtıyor. Yavaşça içimden çıkıp bacaklarımın arasında duruyor ve önünde açıldığım yere bakıyor.

"Seninle işim henüz bitmedi meleğim," diyor. "Arkanı dön. Dizlerinin üzerine çok."

Vücudum hemen hareket ediyor. Zihnim daha onun sözlerini kavrayamadan, kığım havada dizlerimin üzerine çöküyorum. Eli kığımın üzerinden omurgama doğru kayarken arkamdan hafif bir kıkırdama duyuyorum.

"Gördün mü? Dediğimi yapmak o kadar da zor değil, değil mi?"

Sesi şakacı ama sözlerinde bir parça karanlık var. Kendimi geri çekmemden hoşlandığını biliyorum. Biraz şımarıklık yapmamdan hoşlandığı kadar, boyun eğmemden de hoşlanıyor. Ama bu emirleri anında yerine getirmem? Benden bunu pek görmüyor.

"Belki de seni daha sık sikmem gerekiyordur," diyor arkamdan.

Beni her gün sikip boyun eğdirme fikri neredeyse dizlerimin bağına çözmeye yetecek.

"Mm," diye mırıldandım. "Belki de öyledir."

Sonra sert horozunun bacaklarımın arasında kaydığını hissediyorum, tekrar geri kaymadan önce klitorisimi dürtmek için geliyor. Başka bir uyarı olmadan, içime bastırıyor, beni hızlı bir itme ile dolduruyor. Ani dolgunluk karşısında inliyorum. Açıdaki değişiklik içimde farklı bir yere vurmasını sağlıyor, yoğunluğu şok edici olan bir yere.

"Siktir," diye inledim.

İlk başta hızını yavaş tutarak hareket etmeye başladı. Başını içime girene kadar sonuna kadar dışarı kayıyor, sonra tekrar iterek sonuna kadar gömülüyor. Parmaklarıyla kığımın yanaklarını kavrayıp hafifçe aralıyor. Bulunduğu noktadan ne gördüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum ama sanırım bir fikrim var.

"Böyle çok iyi görünüyorsun. Beni çok derine götürüyorsun."

Bir tepki veremiyorum. Sadece beni arkamdan defalarca doldururken hissettiklerine odaklanabiliyorum. Kığımın sertçe kavraması, amımı neredeyse nazikçe sikmesiyle tam bir tezat oluşturuyor. Beni her zaman şaşırtıyor. Birlikteyken bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilemiyorum.

Ellerinden biri kığımın serbest bırakıyor ve parmaklarını amımda hissediyorum, oradaki nemden kayıyor. Parmakları klitorisimi okşarken nefesim kesiliyor ama orada uzun süre kalmıyor. Bunun yerine, parmaklarını kık deliğime karşı hissediyorum, bana nüfuz etmeden nazikçe araştırıyor. Bunu ne kadar ileri götüreceğini merak ettiğimde içimden küçük bir heyecan geçiyor. İlk birlikteliğimizden beri anal hakkında hiçbir şeyden bahsetmemişti. Neredeyse unutmuştum. Şimdiye kadar.

Amımdan her çıkışında, parmağının göt deliğime bastırıldığını ve sıkı kas halkasına masaj yaptığını hissediyorum. Beklediğimden daha iyi hissettirdiğini görünce şok oluyorum. Zevke odaklanıyorum ve bunun yanlış ya da tabu olduğuna dair düşüncelerimi bir kenara itmeye çalışıyorum. Parmağını bana her bastırışında amımın daha da ıslandığını hissediyorum. Sanki vücudum bunu istediğine çoktan karar vermiş gibi, kafam hala bunu düşünüyor olsa bile.

"Hoşuna gitti, değil mi meleğim?" Corbin mırıldanıyor. Başımı sallıyorum. "Evet." Sesim fısıltı gibi.

"Eğer durmamı istiyorsan, söylemen yeterli."

"Devam et," diyorum. "Yavaş."

"Kımıldama," diyor.

İçimden çıkmadan ve elleri gitmeden önce aldığım tek uyarı bu. Başımı dirseklerimin arasından yatağa bırakıp nefes almaya çalışıyorum. Ama saniyeler içinde geri dönüyor, elleri kalçalarımın ve siki giriş kapımda.

Yanaklarımın arasında serin bir sıvı çiselemesini hissetmeden önce, "Bu biraz soğuk olabilir," diyor.

Serinliğin şokuyla nefesim kesiliyor, ama Corbin'in parmağını tekrar arka kapımda hissetmeden önce sadece bir saniye sürüyor, amımı horozuyla doldururken hafifçe masaj yapıyor. İçimde tamamen kılıflandığında hareketsiz kalıyor ve iç duvarlarımın onun uzunluğu etrafında çırpındığını hissediyorum.

"Rahatlamaya çalış," diye mırıldanıyor. "Çok iyi gidiyorsun."

Övgü dolu sözleri her zamanki gibi aynı etkiyi yapıyor. Göğsümdeki sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor ve onu memnun etmeye devam etmek için karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum. Corbin tekrar bana doğru bastırırken alt bedenimdeki kasları gevşetmek için elimden geleni yapıyorum. Amıma girip çıkarken hafifçe yoklamaya devam ediyor. Her seferinde parmağı biraz daha sert bastırarak nefesimi kesiyor. Parmağı sıkı kas halkasının içine girdiğinde, vücudum içgüdüsel olarak bu tuhaf duyguya karşı geriliyor. Kendimi derin bir nefes almaya ve rahatlamaya konsantre olmaya zorluyorum.

"Bu çok iyi meleğim," diyor.

Parmağını biraz daha derine sokarken hafifçe büküldüğünü hissediyorum. Basınç ve garip dolgunluk karşısında nefesim kesiliyor ama kıpırdamadan duruyorum, kıcımın daha derinlerine itmesini bekliyorum. Bunun yerine, kalçalarını bana doğru esnetirken sikiğin en ufak bir santim hareket ettiğini hissediyorum. Bu his bana şu anda her iki deliğimi de doldurduğunu hatırlatıyor ve bu bilgi çok sıcak. Tekrar yaptığında nefesim

kesildi. Bu sefer Corbin hareketinin dikkat dağıtıcılığını kullanarak

Parmağını kıcımların derinliklerine bastırıyor ve parmak ekleminin ilk sıkı kas halkasının direncini geçtiği anı hissediyorum. İçeri girdiğinde nefesim kesiliyor ama bu kötü bir his değil. Sadece farklı. Basınç acının bu tarafında, ama denemeye istekli olursam daha zevkli bir şeyin ipuçlarını veriyor. Orada duruyor, bu yeni hisse alışmam için bana bir şans veriyor.

Şu anda nasıl görüldüğümüzü düşünüyorum. Corbin iki deliğimi de doldururken ben kığım havada domalmıştım. Neredeyse bir aynam olmasını dileyecektim. Bu fikir içime bir zevk ve şehvet dalgası gönderiyor ve iç duvarlarımın hem parmağına hem de sikine kenetlendiğini hissediyorum.

"Lanet olsun bebeğim," diye homurdanıyor. "Bunu yapmaya devam edersen beni öldüreceksin."

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Elimde değil."

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, ses tonunda endişe var.

"Dolu," diye fısıldıyorum, ona biraz daha yaslanarak. "İhtiyacım var-" "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye araya giriyor.

Kalçaları kıcıma sürtünüyor, hem sikini hem de parmağını içimde daha derine itiyor ve göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkarıyor. *Hay sikeyim.* Bu inanılmaz bir his.

"Daha fazla," diye idare ediyorum.

Sanki bu tek kelime Corbin'in beklediği izinmiş gibi, amıma girip çıkarak hareket etmeye başladı. Parmağını kıpırdamadan kıcıma gömülü tutuyor. Ama siki beni her doldurduğunda, leğen kemiği parmağının kıcımlı doldurduğu yere baskı yapıyor. Ve her seferinde, bu hisle haykırıyorum. Şimdiden başka bir orgazma doğru ilerlediğimi hissedebiliyorum, Corbin'in dokunduğu her yerden yayılan zevk. İçimdeki sikinin her sığ itişisi başka bir erotik zevk katmanı oluşturuyor. Kıcımdaki parmağın aşağı doğru bastırdığını ve benden bir çığlık kopardığını hissediyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor Corbin. "Çok iyi hissediyorsun. Seni becerdiğimi hissedebiliyorum."

İçime doğru iterken parmağı tekrar aşağı doğru bastırıyor ve sikini g noktama daha sert bastırıyor. Orgazmım bana çarparken çığlık atıyorum, alt bedenimdeki her kas ona karşı spazm geçiriyor. Corbin'in kalçaları daha hızlı hareket ederken zevk dalgaları beni dövüyor, dudaklarımdan daha fazla çığlık çıkarıyor. Her itişinde ona karşı geri itiyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına, horozuna, parmağına, övgüsüne. Çok geçmeden boştaki eli kalçamı morartıcı bir güçle kavırıyor ve arkamdan inleyerek içimden tamamen çıkıp beni bomboş bırakıyor. Kıcımda sıcak bir sprey hissediyorum ve bir tane daha

sırtımda. Corbin yükünü kıcıma boşaltırken uzun bir inilti daha çıkarıyor. Tekrar kıcıma bastırıldığını hissediyorum, ama bu sefer parmağı değil. Aleti bana karşı seğiriyor, tükenmiş.

"Bir gün meleğim," diye pantolonunu indiriyor, bana karşı daha sert bastırıyor. "Bir gün bu güzel kıcı dolduracağım. Ve sen buna bayılacaksın."

Nefesimi tutmaya çalışırken sadece yüksek sesle nefes alabiliyorum. Ama içten içe haksız olmadığını düşünüyorum. Çünkü bu mu? Bu çok ateşliydi. Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi. Ve iki deliğimi de doldururken yaşadığım orgazm? Bu dünyanın dışında.

Ben ne zaman bu insana dönüştüm? Ne zaman bir erkeğin yapmak istediği her kirli, ahlaksız şeyi arzulayan bu kadın oldum? Belki de o hep içimdeydi ve ben bunu bilmiyordum. Belki de onu içimden çıkarmak için Corbin gibi biri gerekti. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Sadece beni inanılmaz hissettiren bir adamla anı yaşadığım için mutluyum.

Beni uzakta tuttuğunu biliyorum. Aramızdaki şeyin sadece fiziksel olarak kalmasını istiyor ve ben de onun isteklerine saygı duyuyorum. Onu daha fazlası için zorlamayacağım ve hissettiğinden daha fazlasını hissetmesi için ona yalvarmayacağım. Bu şeye başladığımızda skoru biliyordum. Bana seksten daha fazlasını vaat etmedi ve ben de bu şartları kabul ettim. Yani Corbin'in duyguları söz konusu olduğunda nerede duracağımı biliyorum. Ondan daha fazlasını istemeyeceğim. Ama benim için çok geç olabileceğinden endişeleniyorum.

Chapter 30

Corbin

Avery'yi duřa benimle birlikte çekiyorum, henüz gitmesine izin vermek istemiyor ya da veremiyorum. Her iki durumda da, ikimize de bu konu hakkında uzun süre dűřünme fırsatı vermiyorum. Konu ona geldiğinde ne hissettiğimi değerlendirmeye hazır olduğumdan emin değilim. Eğlendiğimi biliyorum. Onun vücudundan, ondan önce hiç kimseyle almadığım kadar zevk alıyorum. Tek başına bu bile beni korkutmalı ama yıldızları görecekt kadar sert boşalmışken doğru dűřünmek zor. Beni endişelendirmeye başlayan şey, onunla vakit geçirmekten de zevk alıyorum olmam. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken. Onunla konuşmayı seviyorum. Çizimini izlemeyi seviyorum. Jessie'nin söylediğı saçma bir şeye gülmesini duymayı seviyorum. Ondan *ok hoşlanıyorum*. Ki burada yapmam gereken şey bu değil.

Ben de başından beri yaptığım şeyi yaptım ve bu dűřünceyi aklımın bir köşesine ittim. Avery çıplak ve ıslak olmadığında bunu daha sonra dűřüneceğim.

Duşta. Elleri göğsümden yukarı kayarak boynuma dolanmadığında ve beni öpmek için parmak uçlarına kalkmadığında. Az önce hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşaldığımı biliyorum ama bu kadına doyamadığımı fark ediyorum. Elleri tenimde, dudaklarım onun dudaklarında, etrafımıza su yağarken sıcak vücudu benimkine bastırıyor. Tahrik oluyorum, ama o etraftayken bu şaşırtıcı değil. Ama şu anda seks benim önceliğim değil. şu anda sadece ona dokunmak için bir bahane arıyorum.

Vücudunu sabunlamak için ellerimi kullanıyorum, kaygan teninin üzerinde kayıyorum. Acele etmeden, ellerime karşı hissettiği duygunun tadını çıkarıyorum. Konuşmuyoruz ama o anla ilgili bir şey, kullanabileceğimiz herhangi bir kelimeden daha büyük hissettiriyor. Ellerim muhteşem vücudunun üzerinde gezinirken gözlerimi ondan alamıyorum. Onu sayamayacağım kadar çok kez çıplak gördüm ama burada, evimde, duşumda olması şimdiye kadar yaptığımız her şeyden daha samimi hissettiriyor. Daireme ilk kez giriyor olması beni şaşırtmadı. Normalde kadınları evime davet etmem. Garip hissettirmeli ama hissettirmiyor. Bu düşüncayı bir kenara itiyorum, arkasındaki nedeni değerlendirmek istemiyorum. Bunun yerine, Avery ile geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmaya karar vererek ana odaklanıyorum.

Saçını yıkamasına bile yardım etmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Ellerimi itiyor, bunu kendi başına yapabilecek durumda olduğunu savunuyor. Yapabileceğini biliyorum. Onun şımartılmış bir prenses olduğuna dair ilk görüşüme rağmen, tanıdığım en yetenekli insanlardan biri. Şımartılmış bir hayat sürmüş olabilir, ama onda bundan çok daha fazlası var. Bunun farkına varınca onunla ilgilenmek istedim. Bu benim için yeni bir şey. Aileden olmayan bir kadınla ilgilenmek. Ama Avery'de bu garip ya da zorlama hissettirmiyor. Doğru hissettiriyor. Bu da beni korkutması gereken başka bir şey.

Olmadığı gerçeği de kendime değerlendirmem gerektiğini söylediğim bir başka garip duygu. Ve değerlendireceğim. Sonra değerlendireceğim. şu anda bundan çok keyif alıyorum. Fazla düşünerek bunu mahvetmek istemiyorum. Sadece mümkün olduğunca uzun süre onunla anı yaşamaya devam etmek istiyorum. İşte bu yüzden, duşu bitirdiğimizde ve o kendi dairesine gitmekten bahsettiğinde, ona uzanıyorum.

"Bu gece burada kal," diyorum, sesimdeki gerginliği duymamasını umarak. Avery gülümsemeden önce uzun bir süre bana baktı. "Giyecek hiçbir şeyim yok."

Rahatlıyorum ve ona sırtıyorum. "Şanslıyım."

Gülüyor, başını sallıyor. "Akşam yemeğini çıplak yiyemem." "Peki," diyorum iç çekerek. "Madem ısrar

ediyorsun.

Dolabımı karıştırıyorum ve onun küçük bedenine gülünç derecede büyük geleceğini bildiğim bir tişört ve bir çift sweat buluyorum. Utangaç bir gülümsemeyle giysileri kabul ediyor.

"Teşekkürler."

Başımı sallıyorum, aniden kendimden utanıyorum. Umarım bunu gereğinden fazla anlamaz. Henüz gitmesini istemiyorum. Bu gece ona doyamadım. Hepsi bu kadar. Bunun seksten daha fazlası olduğu anlamına gelmez. Bunu bildiğinden emin olmalıyım. Ve yapacağım. Sonra görüşürüz. Şimdilik, onu benim kıyafetlerimle görmek istiyorum. Benim yerimde. Eşyalarımın arasında. Ve nedenini değerlendirmek istemiyorum.

"Yemek sipariş edeceğim," dedim.

Gömleğimi başına geçirirken gülümsüyor. Ona büyük geldi, öyle olacağını biliyordum. Ama onu benim kıyafetlerimin içinde görmek içimde beni şok eden bir sahiplenme duygusu uyandırıyor. Bir parçam onu burada, bu şekilde, mümkün olduğunca uzun süre tutmak istiyor. Mümkün olduğunca uzun süre benimle kalmasını. Ama bu da değerlendirmeye hazır olmadığım duygulardan biri. Bunun yerine, o giyinmeyi bitirirken gözlerimi ondan ayırmak için kendimi zorluyorum.

"Saçlarımı kurumadan önce taramam gerekiyor," diyor.

Sanki kadın saçından gerçekten anlıyormuşum gibi başımı sallıyorum. "Doğru. Banyoda bir fırça var. Üst çekmecede. Canının istediği bir şey var mı?" Bana alaycı bir sırıtış attığında, açıklıyorum. "Akşam yemeği için."

Banyoya doğru yürürken başını sallıyor. "Şaşırt beni."

Kendimi dönüp odadan çıkmaya zorlamadan önce onun banyoya girip kaybolmasını izliyorum. Burada durup aptal gibi arkasından bakmama ihtiyacı yok. Ve kesinlikle saçını taramasını izlememe de ihtiyacı yok. Ya da saçını taramasına yardım etmeme. Bunu yapmayı ne kadar çok istesem de. Benim neyim var böyle? Sanki ilk defa bir kadınla yatıya kalmıyorum. Kabul ediyorum, o yıllar önceydi ve bu dairede değildi. Yine de, bir kadına nasıl davranacağımı bilmiyor değilim.

Oturma odasına gidip telefonumdan bir yemek siparişi uygulaması açıyorum. Buradan çok uzak olmayan bir Tayland restoranında karar kıldım. Avery banyodan çıktığında, duşta hissettiklerimin gerçek olmadığına neredeyse kendimi ikna etmişim. Aşırı tepki gösteriyorum. İnanılmaz seks beynimi karıştırmıştı, bu yüzden sağlıklı düşünemiyordum. Ama sonra onu görüyorum, çok büyük kıyafetlerimle orada duruyor, nemli saçları omuzlarına dökülüyor ve bunun faydası olmadığını biliyorum. Aramızda her ne oluyorsa -bu şey her ne ise

seksten daha fazlası. Ve bu yüzüme patlamadan önce kendime gelmeliyim.

"Umarım Tayland yemeklerini seviyorsundur," diyorum, nedense garip bir utangaçlık hissederek. Gülümsüyor. "Bayılırım."

"15 dakika içinde burada olur." Kanepeye doğru işaret ediyorum. "Film izlemek ister misin?"

Gülümsemeden önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. "Elbette. Aklında ne var?"

Kumandayı ona veriyorum. "Şaşırt beni."

Gözlerini bana dikti. "Buna hazır olduğuna emin misin? Ya bir müzikal seçersem?"

Suratımı asmamayı başarıyorum ama içten içe ürperiyorum. "Sanırım birlikte şarkı söyleyeceğiz."

Avery şüpheci görünüyor. "Şarkı söylemeyi biliyor musun?"

"Herkes şarkı söyleyebilir," diyorum. "Sadece bunu yaparken herkesin sesi iyi çıkmaz." "Hangi gruba aitsiniz? Sesi güzel olana mı yoksa diğerine mi?"

bir tane?"

"Oh, ben kesinlikle diğer gruptayım," diyorum sırtarak. "Şarkı söylerken çığlık atan keçiler gibi ses çıkarıyorum. O yüzden akıllıca seçin."

Gülüyor ve kanepeye oturup yayın servisimdeki filmler arasında gezinmeye başlıyor. Birkaç dakika boyunca onu izledim ve yine ne halt ettiğimi düşündüm. Neden kalmasını istedim ki? Neden bu birdenbire bir randevu gibi hissettirdi? Neden bu fikirden nefret etmiyorum?

"Bira ister misin?" diye sordum. "Daha sert bir şeyim yok. Şarap da yok."

"Bira severim," diyor. Verdiği cevap karşısında kaşlarımı kaldırdığımda, o da kaşlarını bana doğru çatıyor. "Buna neden şaşırmış görünüyorsun?"

Telefonumun, teslimat görevlisinin siparişimle birlikte binanın dışında olduğunu bildirmesiyle cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum ve hızla kapıya doğru yürüyorum.

Teslimat şoförüne bahşiş verdikten sonra hızla daireme geri dönüyorum, Avery kanepede oturuyor, yüzünde yaramaz bir ifade var. Anında şüphelendim. Ondan ekranın duraklatıldığı televizyona bakarken gözlerim ona kayıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Yok bir şey. Bir film seçtim."

Tavrından muhtemelen bir romantik komedi ya da nefret edeceğim bir animasyon çocuk filmi seçtiğini tahmin edebiliyorum. Şimdilik sorgulamamaya karar veriyorum. Yakında ne seçtiğini öğreneceğim.

"Yemek burada," diyorum çantayı tutarak.

Gözleri heyecanla parlıyor ve ayağa fırlıyor. Kıyafetlerimin içinde o kadar küçük ve sevimli görünüyor ki neredeyse güleceğim. Bu manzara karşısında göğsümde bir şey neredeyse acı verecek şekilde sıkışıyor, ama bunu görmezden geliyorum. Beni mutfığa kadar takip ediyor, kağıt kutulardaki yiyecekleri tabaklarımıza boşaltıyoruz ve ben de birer bira alıyorum. Her şeyi kanepeye geri taşıyoruz ve Avery uzaktan kumandayı alıyor. Beklentiyle bana bakıyor.

"Neden bana işkence edeceğin hissine kapılıyorum?" diye soruyorum.

Sahte bir öfkeyle ağzı açık kalıyor. "Bu akşamki seyir zevkimiz için mümkün olan en iyi filmi seçtiğimi bilmeni isterim. Ne olduğunu görene kadar yargılama."

Hâlâ kuşkuluyum ama televizyona doğru başımı sallıyorum. "Oynat."

O filmi oynatırken ben yemeğime dalıyorum. Ama ekrana bakmadan bile hangi filmi seçtiğini anlamam 30 saniyeden az sürüyor. Yıllardır duymadığım bir Barenaked Ladies şarkısının açılış sözlerini duyduğumda, bir gülümsemeye karşı koyuyorum.

"Senden Nefret Ettiğim 10 Şey?" Avery'nin bana sırtıttığını görmek için başımı kaldırıp bakıyorum.

Başını sallıyor. "Benim zamanımdan biraz önce ama senin yaşında biri için mükemmel olduğunu düşündüm."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu PG-13 olarak derecelendirilmiştir. Yeterince büyük olduğuna emin misin?"

"Edepsiz şakaları benim için açıklamana ihtiyacım olabilir," diyerek beni tekrar güldürüyor.

Sanırım son iki haftada Avery ile son bir yılda güldüğümde daha fazla güldüm. Onunla ilgili beni bir şekilde hafifleten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Garip bir duygu ama hoşuma gittiğini inkar edemem.

Kanepede akşam yemeğimizi yerken filmi izliyoruz. Avery'nin film için çok küçük olduğunu iddia etmesine rağmen, karakterlerle birlikte birçok repliği ezbere söylüyor. Belli ki onun favorisi. Heath Ledger bir futbol stadyumunda Julia Stiles'a serenat yaparken Avery'nin göz kapakları düşüyor ve ben de uyuma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyorum. Başını eğip silkinerek uyandığını gördüğümde, filmi durdurmak için uzaktan kumandaya uzanıyorum.

"Hadi," dedim. "Yatma zamanı."

"Ama henüz bitmedi," diye savunuyor. "Bianca'nın hâlâ Joey'nin taşaklarına diz çökmesi gerekiyor."

"Yarın da yapabilir," diyorum elimi uzatarak.

Avery isteksizce elini benimkine koyuyor ve ben de onu ayağa kaldırıyorum. Onu yanıma yatırarak koridordan odama doğru yürüyorum. Bu gecenin ne kadar randevu gibi hissettirdiğini düşünmüyorum. Bunun seksten daha fazlası gibi hissettirmeye başladığını düşünmüyorum. Bu fikrin ne kadar hoşuma gittiğini de düşünmüyorum. Ve bu geceki gibi daha ne kadar çok gece geçirmek istediğimi kesinlikle düşünmüyorum.

Chapter 31

Avery

Corbin'in yatağında uyuyakalmak ve onun kollarıyla uyanmak tehlikeli hissettiriyor. Bu kolayca alışabileceğim bir şey. Ama aynı zamanda bu şekilde arzulamamam gerektiğini bildiğim bir şey. Bunu sadece seks için yaptığımızı açıkça belirtti. İkimiz de bu konuda anlaşmıştık. Peki, neden onunla yemeğe çıkmamı ve film izlememi istedi? Neden dün gece burada kalmamı istedi? Ve ben neden kabul ettim?

Bu tam olarak bir gizem değil. Neden kabul ettiğimi biliyorum. Ona bağımlı olmaya başladım. Ne zaman bir araya gelsek, daha fazlasını arzuluyorum. Dün gece duştan sonra gitmeliydim. Neden kalamayacağıma dair bir şeyler uydurmalıyım. Bunun yerine, onu uyandırmadan banyoyu kullanmak için yatağından çıkmaya çalışırken onun aptal, seksi homurtularıyla uyanıyorum.

Sonunda yataktan çıkmayı başardım. Corbin'in uykusu ağır olmalı çünkü tüm manevralarım onu uyandırmıyor. Gözlerimin onun üzerinde dolaşmasına izin vermek için bir an ayırıyorum, bu nadir sınırsız izleme erişiminden yararlanıyorum. Milyarınca kez, ne kadar gülünç derecede seksi olduğunu fark ediyorum. Seksapelinin bir kısmı yaydığı yoğunluktan geliyor, biliyorum. Ama şimdi bile, mışıl mışıl uyurken ve rahatlamışken, varlığı bir şekilde hükmedici.

Yan yatmış, yüzünü bana dönmüş, battaniyeler göbeğinin etrafında toplanmış. Pencereden sızan sabah güneşinin loş ışığında göğsünü, omuzlarını ve kollarını süsleyen sayısız dövme seçebiliyorum. Parmaklarım mürekkepli çizgilerin üzerinde gezinmek, tüm o sıcak teni okşamak için kaşınıyor ama bu dürtüye direniyorum. Bakışlarım onun normalde ciddi olan yüzüne kayıyor. İlk defa onu tamamen rahatlamış görüyorum. Bu manzara karşısında gülümsüyorum. Kimse Corbin'in görünüşüne çocuksu diyemez ama uykudaki görünümünde genç bir şeyler var. Uyanık olduğu saatlerde daha rahat olmasını dilememe neden oluyor. Yakın zamanda bu dileğim gerçekleşecek gibi görünmüyor. Saçları yastık yüzünden biraz dağılmış ve normalde pürüzsüz olan sakalının bir tarafı düz, diğer tarafı ise yukarı doğru çıkmış. Sevimli görünüyor. Corbin James'i tanımlamak için kullanmayı düşündüğüm bir kelime değil ama şu anda tam olarak öyle.

Sonunda ürpertici bakışlarımı durduruyorum ve banyoya gidiyorum. İşimi bitirdiğimde Corbin hâlâ uyuyordu, ben de yorganın altına girmeye ve yaklaşan günü bir süre daha görmezden gelmeye karar verdim. Kolları beni sardığında ve saçlarıma doğru iç çektiğinde gözlerimi kapatıp kendime gülümseme izni veriyorum. Bu tehlikeli, biliyorum. Ama bitmesini istemiyorum. Uykuya dalmadan önceki son düşüncem, bundan bu kadar hoşlanmamam gerektiği.

Daha sonra uyandığımda pencerelerden gelen ışık daha parlaktı ve yatak yanımda boştu. Doğrulup odaya bakıyorum ve ne kadar zamandır uyuduğumu merak ediyorum. Telefonuma uzandığımda saatin sabah 9'u biraz geçtiğini görüyorum.

Çok geç değil o zaman. İçeri baktığımda Corbin banyoda değildi, ben de önceki geceden kalma gömleğini giyip onu aramaya çıktım.

Oturma odasına girdiğimde onu göremeyince bakışlarım mutfığa yöneliyor. Orada da yok. Bana haber vermeden daireyi terk etmediyse, geriye sadece balkon kalıyor. O yöne dönüyorum ama kapının diğer tarafından gelen Corbin'in öfkeli sesini duyunca duruyorum.

"Umurumda değil," diyor, sesi soğuk ve sert.

Tekrar konuşmadan önce bir duraklama oluyor.

"Bunun olmayacağını sana daha önce de söyledim." Bir duraklama daha.

"Henley ne isterse yapabilir. O yetişkin bir kadın.

O büyürken orada olsaydınız bileceğiniz bir şey."

Başımı eğiyorum. Ailesi ile konuşuyor olmalı. Belki bir ebeveynle? Kız kardeşi dışında ailesinden hiç bahsetmedi. Onları sormak hiç aklıma gelmedi. Şimdi, belki de onlar hakkında konuşmamasının bir nedeni vardır.

"Hayır." Bu daha da yüksek sesle ve kesin bir ifadeyle. "Çünkü bu işin nasıl gideceğini bilecek kadar çok şey gördüm. Benden bu kadar. Yıllardır seninle işim bitti. Bu artık değişmeyecek."

Gözlerimi kocaman açarak kapalı kapıdan bir adım geri çekiliyorum. Bunun Corbin'in duymamı istediği bir konuşma olmadığından eminim. Kapıdan hızla uzaklaşıp koridora doğru dönüyorum. Belki yatak odasına gizlice girip uyuyormuş gibi yapabilirim. Corbin'in onun konuşmasına kulak misafiri olduğumu düşünmesini istemiyorum. Yaptığım şey bu değildi. Kasıtlı olarak onun konuşmasını gözetlemediğimi bilsem de içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Neredeyse yatak odasının kapısına varmışım ki arkamdaki balkon kapısının açıldığını duydum.

Kahretsin.

Yüz hatlarımı uykulu bir şaşkınlık maskesine dönüştürmeye çalışıyorum ve tam Corbin içeri girerken oturma odasına dönüyorum. Beni hemen fark ediyor ve yüzünün kızgın bir maskeden şaşkın bir maskeye dönüştüğünü fark etmemiş gibi yapıyorum, bana zorla olduğunu söyleyebileceğim bir gülümseme vermeden hemen önce. Zaten o kadar nadir gülümsüyor ki, ondan aldığım her gülümseme zor kazanılmış oluyor. Ayrıca bu gülümsemeler tüm yüzünü değiştiriyor. Bu seferki gözlerine ulaşmıyor. Bunu odanın öbür ucundan bile anlayabiliyorum. Yine de gözlerinin etrafındaki gerginliği fark etmemiş gibi gülümsüyorum.

"Hey," dedim. "Uyandım ve sen gitmiştin."

Bakışları yüzüme yerleşmeden önce üzerimde geziniyor. "Uyanalı çok olmadı," diyor. "Biraz kahve yaptım, istersen."

Onun durduğu yere doğru ilerlerken daha geniş gülümsüyorum. Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük konduruyorum. Corbin kıpırdamadan duruyor, ben çekilmeden hemen öncesine kadar bana uzanmıyor. Eli belime gidiyor ve beni hafifçe sıkıyor, neredeyse sonradan düşünülmüş gibi.

"Sihirli kelimeler," diyorum, parlak ses tonum onun tavrından duyduğum endişeyi gizliyor. "Bana kahveyi göster."

Beni mutfığa doğru yönlendirirken hâlâ biraz sert ama normale dönmeye çalışıyor. Bunu tam olarak başaramadığının farkında olduğunu sanmıyorum. Ağzımdan çıkan sözcüklerin akışını durduramayarak gergin bir şekilde gevezelik etmeye başlıyorum.

"Nasıl uyudun?" Cevap beklemeden devam ediyorum. "Çünkü harika uyudum. Yatağın çok rahat. Her sabah işe gitmek için nasıl bırakıyorsun bilmiyorum. Çıkarken çok zorlandım."

Hissettiğim kadar gergin görünmemesini umarak gülüyorum. Corbin bana uzattığı fincana kahve doldurup krema ve şeker eklerken sadece beni izliyor. Çok büyük bir yudum alıyorum ve dilimi haşlayarak irkiliyorum.

"Kahretsin. Ow."

Kaşları gerçek bir eğlence işaretiyle yukarı kalkıyor. "Uyandığında hep böyle konuşkan mısın?"

İçimi çekiyorum ve bardağı tezgâhın üzerine koyuyorum. "Hayır," diyorum. "Ama yine de sabahları genelde sohbet edecek kimsem olmuyor, kim bilir. Belki de gerçekte olduğum kişi budur."

Titreme numarası yapıyor. "Dehşet!"

Öfkeyle ağzım açık kaldı. "Kaba!" Şakacı bir şekilde omzunu itiyorum. "Dün gece vücuduma yapmana izin verdiğim onca şeyden sonra mı? Aldığım teşekkür bu mu?"

Corbin gülüyor ve beni kendine doğru çekiyor. Biraz mücadele ediyorum ama ikimiz de bunun sadece göstermelik olduğunu biliyoruz. Göğsümde bir şeyler azıcık da olsa eriyor ve buna karşı savaşmak istiyorum ama yapamıyorum. Tatlı ve komik davranan bir Corbin'le boy ölçüşmem. Kollarını bana doluyor ve ben de yardım edemiyorum ama onun sıcak kucağına yaslanıyorum. Orada dururken bana karşı iç çektiğini hissediyorum, kollarında olduğum her saniye sırtındaki gergin kaslar gevşiyor. Bu sarılmada cinsel bir şey yok. Bir şeyin başlangıcı değil

Daha fazla. Sadece istediği için yaptığını hissediyorum. Ve onun beni bırakmasını hiç istemediğimi düşünmeden edemiyorum. Birkaç saniye sonra beni bırakıyor ve ben de bu sarılma bizim için sıra dışı değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Kahvemi elime alıp bu sefer daha küçük bir yudum alıyorum.

"Kahvaltıya ne dersin?" diye soruyor.

Bir yanım onu çok üzdüğü belli olan balkondaki telefon konuşmasını sormak istiyor ama diğer yanım da bu konuyu kapatmak istiyor. Eğer benimle bu konuda konuşmak isteseydi, konuşurdu. Ayrıca, bizim işimiz bu değil. Bu işe başladığımızdan beri konuşmak öncelik listemizin üst sıralarında yer almıyor. Bu yüzden ona gülümsüyorum.

"Kahvaltı yapmak isterim," diyorum. "Yemek yapar mısın?"

Yüzünde eğlenceli bir sırıtışla başını sallıyor. "Tabii ki hayır. Ama bir blok ötede şimdiye kadar tattığın en iyi omletleri yapan harika bir kafe biliyorum."

"Satıldı," diyorum.

Bakışları çıplak bacaklarıma doğru kayıyor. "Önce pantolon giymek isteyebilirsin." Yaklaşırken sesi boğuklaşıyor. "Manzaradan şikayetçi olduğumdan değil."

O gezinen ellerini dün gece ödünç aldığım gömleğin eteğinin altından geçiremeden geri çekiliyorum.

"Oh, hayır yapamazsın," diyorum. "Eğer şimdi bana dokunursan, asla yemek yiyemeyiz."

Ve açlıktan ölüyorum."

İç çekerek aramıza birkaç santim mesafe koymama izin veriyor. "Peki, tamam. Karnını doyuralım ki daha sonra yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becermeme izin verecek gücün olsun."

Sözleri içimde lezzetli bir heyecan yaratıyor ve neredeyse açlığımı ve gizemli telefon konuşmasını unutuyorum. Eğer şu anda bana dokunursa, yemek fikrinden tamamen vazgeçeceğim. Ama o kendini tutuyor ve ben de şehvet dolu sersemliğimden kurtulmayı başarıyorum.

"Sen kötüsün," diyorum.

"Evet, ama sen seviyorsun meleğim."

Bir zamanlar dudaklarından alaycı bir şekilde dökülen bu lakap şimdi bir sevgi ifadesi gibi geliyor. Dönüp koridorda yatak odasına doğru yürürken yüzümü kaplayan aptalca sırıtışa engel olamıyorum. Dünkü kıyafetlerimden başka giyecek bir şeyim yok, bu yüzden iç çamaşırını atlayıp kot pantolonumu ve tişörtümü giymeye karar veriyorum. Birkaç yıldır yaptığım utanç yürüyüşüne en yakın şey bu. En azından dünyanın en meraklı oda arkadaşıyla yurt odasına gizlice girmiyorum. Gerçi neden

Cass'in yanından gizlice bir şeyler geçirmeye çalıştığım bir muamma.
Kesinlikle hiç işe yaramadı.

Cass'ten bahsetmişken, onu daha sonra aramalı ve ürkütücü patronuyla işlerin nasıl ilerlediğini öğrenmeliyim. En son konuştuğumuzda kısa bir görüşme olmuştu ve gitmesi gerekmeden önce ona bunu sorma fırsatım olmamıştı. Bu öğleden sonra onu arayıp son gelişmeleri anlatması için zorlamayı aklıma not ettim. Eğer o pisliği henüz ihbar etmediyse, bunu kendim yapacağım.

Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde topluyorum ve acil durum çantamdaki rimelden sürüyorum, bu küçük bilgelik için anneme minnettarım.

"Bir hanımefendi toplum içinde asla rimelsiz görülmez."

Sanırım bunu bana ilk söylediğinde 4 yaşındaydım. Onu bir hayır galası için hazırlanırken izliyordum. Devasa banyosunda, yere kadar uzanan siyah bir elbise ve boyuna iki santim daha ekleyen topuklu ayakkabılarıyla duruyordu. Bana yenilmez görünmüştü. Topuklularla birlikte 1.80 boyundaydı. Yanılmaz olmadığını ve bilgeliğinin sonsuz olmadığını ancak biraz daha büyüyünce fark edebildim.

"Hazır mısın?"

Corbin'i n sesi beni ürkütüp şimdiki zamana geri döndürüyor ve kapıda durup beni izlerken yansımasına gülümsüyorum.

"Hemen hemen," diyorum rimeli kirpiklerimin üzerinde gezdirirken.

"Bu saçmalığa ihtiyacın yok, anlıyor musun?" diyor. "Onsuz harika görünüyorsun o."

Sıcaklık göğsüme yayılıyor ve kendimi bir kız gibi kızarmamaya zorluyorum. Genç.

"Teşekkür ederim," diyorum bitirirken. "Ama bunu senin için takmıyorum. Kendim için giyiyorum."

Başını eğerek selam verdi. "Yeterince makul. Henley gibi konuşuyorsun."

Rimeli çantama geri atıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Sadece homurdanıyor ama sanırım içten içe benim değerlendirmeme katılıyor. Sadece itiraf etmiyor.

Chapter 32

Corbin

Neden Avery ile geçirdiğim zamanı uzatmak için bahaneler bulup duruyorum bilmiyorum. Dün gece ona doyduğumu sanırsın. Geceyi benim yatağımda geçirdi ve ben de kollarımı ona sararak uyudum. Düşündüm de, dün gece uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum. Bunun sebebinin Avery'nin yatağımdaki varlığı olduğunu düşünmeyi reddediyorum. Yaşadığımız muhteşem seks yüzünden çok yıpranmıştım. Hepsi bu.

Lokantaya doğru yürürken kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum. O menüyü incelerken ben ona bakmamaya çalışarak kendimi buna inanmaya zorluyorum. Benim neyim var böyle? Daha önce bir kadına hiç bu kadar takılmamıştım. Lise son sınıftaki kız arkadaşıma aşık olduğuma kendimi ikna ettiğim zaman bile. Kötü bir çocukla vahşi bir yürüyüşe çıkan bir amigo kızdı.

yanlış taraftan. Beni, babasını kızdırdığım için sevmediğine inanacak kadar aptaldım. Yanılmışım tabii ki. Zıt kutuplar birbirini çeker, sadece insanların anlatmaktan hoşlandığı bir hikâyedir, böylece mümkünmüş gibi davranabilirler. Gerçek dünya öyle değildir. Gerçek dünyada amigo kız, mezuniyet maçından sonra kötü çocuğı futbol oyuncusu için terk eder.

Ama bu, şu anki durumun yanında hiç kalır. Genellikle annemden gelen bir telefonda sonra birkaç saat, hatta günlerce karanlık bir ruh hali içinde olurum. Bazen kendimi ışığa geri çekene kadar alkol ve depresyondan oluşan bir kara deliğın içinde kayboluyorum. Bu sağlıklı değil ve kendimle gurur duymuyorum. Ama konu ona gelince hep zorlandım.

Bu sabah o yöne doğru gittiğimi biliyordum. Avery'nin dairemde olduğunu neredeyse unutmuştım, ta ki içeri girip onu gömleğimin içinde sevimli bir şekilde buruşmuş görene kadar. Karanlık ruh halim hemen yok olmamıştı ama bu diğer duygu her neyse onun yerini almıştı. Hâlâ bunun sağlıklı bir şehvet dozuyla karışık karasevdadan başka bir şey olduğunu düşünmek istemiyorum. Ama her ne ise, daha fazlasını istiyorum. Karanlığımı kovabilecek güneş ışığı her neyse, ona tutunmak istiyorum. Ona ihtiyacım var. Ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyor.

İşler ters gitmeden önce bu her neyse onunla başa çıkmam gerektiğini biliyorum. Ve ters gidecek. Her zaman öyle olur. Avery ve ben uzun vadede bir anlam ifade etmiyoruz. Sıradan bir seks arkadaşı olarak bile mantıklı değiliz. Birbirimizin tamamen zıttıyız. En azından dışarıdan. Ama gerçek Avery'yi tanıdıkça, onun ve benim düşündüğümüzden daha çok birbirimize benzeyip benzemediğimizi merak ediyorum. Sonunda bunun bir önemi kalmayacak. Aramızdaki bu şey hızlı ve sıcak bir şekilde yanacak ve sonunda diğerleri gibi sönüp gidecek. Ben sadece sürdüğü sürece yolculuğun tadını çıkarmaya çalışıyorum. Yemeğimiz geldiğinde kendimi buna ikna etmişim.

Avery zevkle kazıyor. Onun gibi bir kızıdan beklenebilecek utangaç kemirmelerden hiçbirisi yok. Gördüğüm bazı kadınlar gibi bana şov yapmaya çalışmıyor. Hikayesinin tamamını bilmiyorum ama paralı bir aileden geldiğini biliyorum. Bu onun yetişmesini etkilemiş olmalı. Şimdi onu ne kadar etkilediğı tam olarak belli değil. Kesinlikle tasarımcı gardırobu ve süslü kelimeleri var ama ellerini kirletmekten de korkmuyor. Ya da büyüme atağının ortasındaki 14 yaşında bir çocuk gibi yemek yemek. Neredeyse gülecektim.

Oraya sığacağını düşünmediğim bir çatal dolusu waffle'ı ağzına tıktırıyor.

"Sanırım yemeği beğendin?" Eğlendiğimi duymasını sağlayarak soruyorum. "Mmhmm," diyor bir ağız dolusu yemeğin etrafında mırıldanarak.

Çabucak çiğneyip yutuyor ve ağzını peçeteye siliyor. Sonra bana dik dik bakıyor ama bakışlarında sıcaklık yok.

"Ağzıma yemek koyar koymaz soru sormayın," diyor. "Neden sormayayım? Cevap vermek için çırpınışını izlemek komik oluyor."

Gözlerini deviriyor ve su bardağından bir yudum alıyor. Bardağı indirdiğinde, "Evet, yemekler çok lezzetli," diyor. "Kusura bakmayın. Önüme gelene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim."

Masaya doğru biraz eğildim. "Bir şeyden keyif aldığın için özür dileme. Amaç da bu zaten."

Yanaklarında güzel bir kızarıklık var ve şu anda benden daha fazla yemek düşünmediğini biliyorum.

"Beni toplum içinde edepsiz şeyler düşünmeye zorlamayı bırakmalısın," diye mırıldanıyor.

"Neden? Seni heyecanlanırken izlemek eğlenceli."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Omletini ye," diyor çatalıyla tabağını işaret ederek.

Hâlâ sırtarak çatalımı alıyorum ve dediğini yapıyorum.

"Günün geri kalanı için planlarınız neler?" diye soruyor lokmalar arasında.

Omuz silkiyorum. "Tüm sıkıcı izin günü saçmalıkları, sanırım. Çamaşır, market, evi temizlemek. Ya sen?"

"Yani eve gidip temiz kıyafetler ve iç çamaşırı giydikten sonra mı?"

Bakışlarım sanki kotunun içinden çıplak amını görebilecekmişim gibi aşağıya iniyor. "O kotun altına bir şey giymiyor musun?"

Gözlerini deviriyor ama bana karşı kayıtsız olmadığını anlayabiliyorum.

"Hayır," diyor. "Neden? Bu kötü bir şey mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Keşke dün kot yerine o seksi elbiselerden birini giyseydin."

"Öyle mi?" diyor bana doğru eğilerek. "Nedenmiş o?"

"Çünkü karşıma değil yanına oturdum," diyorum, sesim kısık ve boğuk. "Ve tüm bu insanların önünde, onların haberi olmadan seni boşaltmaya çalışırdım."

Gözleri hafifçe açılıyor ve nefesini içine çekiyor. Adım dudaklarında bir fısıltıya dönüşüyor ve elimde olmadan bir öpücük için aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Şu anda ona vermek istediğimden çok daha az bir öpücük, ama şimdilik idare etmek zorunda. Tadı şurup ve güneş ışığı gibi ve bu ikimiz de nefes nefese kalana kadar öpüşmeyi derinleştirmek istememe neden oluyor. Ama nerede olduğumuzu hatırlıyorum ve isteksizce öpüşmeyi kesip arkama yaslanıyorum. Avery'nin hafif şaşkın ifadesi beni neredeyse güldürüyor.

Telefonum tabağımın yanındaki masanın üzerinde yüzüstü durduğu yerde vızıldıyor. Çevirdiğimde ekranda Henley'nin adını görüyorum. Bir saniyelik tereddütten sonra vızıltıyı susturmak için düğmeye basıyorum. Normalde kız kardeşimden gelen telefonları görmezden gelmem ama Avery ile sabahımın tadını çıkarıyorum ve bunu bölmek istemiyorum. Gerçekten sevdiğim birkaç kişiden biriyle konuşarak bile olsa. Avery telefon görüşmesi hakkında yorum yapmıyor ama suyunu yudumlarken ağzının kenarında küçük bir gülümsemenin oynadığını görüyorum.

Yemeğimi bitirmek için çatalımı elime alıyorum ama telefonum tekrar çalmaya başlıyor. Henley'nin adını ikinci kez görüyorum ve Avery'nin bilmiş ifadesini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Cevap ver," diyor. "Ben yanıdayken onunla konuşmadığın için kız kardeşinin benden nefret etmesini istemiyorum."

Gülümsüyorum. "Aslında senden hoşlanıyor," diyorum telefonu açarken. "Neye ihtiyacı olduğuna bakmam için bana bir dakika verir misin?"

Ayağa kalkıp masaların arasından geçerek kaldırımın daha az sıkışık bir alanına doğru ilerlerken başıyla onaylıyor.

"Bu iyi olsa iyi olur," diyorum selamlama olarak.

"Telefona cevap vermen ne güzel," diyor Henley, sesi kızgınlık sınırında.

"Meşguldüm," diyorum. "Ne oldu?"

"Annem arıyor," diyor ve bu iki kelime keyfimi anında kaçırıyor.

Çenem tamamen istemsiz olarak sıkılıyor, gözlerim de dönüyor. "Evet, bu sabah beni aradı bile. Bana ona para vermediğini söyle, Hen."

"Corbin, onun için endişeleniyorum," diyor Henley. "Konuştuğumuzda sesi çok kötü geliyordu. Depresyondaydı."

Öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Annemizin ne kadar kötü biri olduğunu bilmemesi Henley'nin suçu değil. Çocukluğunun çoğunu onu bundan koruyarak geçirdim. En kötüsünü ondan saklamak. 18'imde evden taşındığımda, 13 yaşındaki küçük kız kardeşimin benimle yaşamasını kendi fikrimmiş gibi gösterdim.

Ben. Gerçekte, annem lisenin son yılında o kadar uyuşturucu bağımlısı olmuştu ki, ben yanında olmadan Henley'ye bakamayacağını biliyordum. Gerçek şu ki, kendine bile bakamıyordu. Henley ve ben ayrıldıktan sonra, yaşadığı boktan daireden tahliye edildi. Ama ödeme yapmadığı için elektriği ve suyu kesilmeden ve market alışverişi yaptığı için tutuklanmadan önce değil.

İlk birkaç yıl zor geçmişti ama bir şekilde Henley'i okula göndermeyi ve başımızı sokacak bir ev tutmayı başarmıştım. Geriye dönüp baktığımda, nasıl hayatta kaldığımızı hala bilmiyorum. O zamanlar çok aç olduğumu biliyorum. Ama o hiç aç kalmazdı. Bundan eminim.

"Henley, o hep böyledir," diyorum. "Eminim iyidir."

"Beni görmek istiyor," diyor. "Doğum günüm için. Hatırladı."

"Biliyorum," diyorum. "Bana söyledi."

"Bana söyleyecek miydin?" Henley'nin sesi şimdi savunmacı ve belki de biraz kızgın geliyor.

İç çekerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Evet, Hen. Sana bugün daha sonra söyleyecektim. Bu sabah başımda bir sürü şey vardı."

Henley tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama olur. Konuştuğunda, öfke gitmiş. Onun yerini daha çok teslimiyet ya da üzüntü gibi bir şey alıyor.

"Corbin, ondan hoşlanmadığını biliyorum," diyor. "Ve onu görmek istemediğini de. Ve bu konudaki seçimine saygı duyuyorum. Ama artık benim yerime karar veremezsin."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama bu gerçeği daha az acı verici yapmıyor. "Biliyorum," diyorum. "Sizin yerinize karar vermeye çalışmıyorum. Ben sadece incindiğini görmek istemiyorum."

"Bunun ne olacağını bilmiyorsun."

Ama yanılıyor. Hep böyle olur. Annem hayatımıza geri döner ve ilgileniyormuş gibi yapar. Dahil olmak istediğini söyler. Var olmak ister. Bu bir ay kadar sürüyor, sonra tekrar kendini kaybediyor, tutuklanıyor ya da bir belediye otobüsünde baygın ya da tutarsız bir halde bulunuyor. Yıllar boyunca Boston'un dört bir yanındaki hastanelerden, kiliselerden ve polis merkezlerinden telefonlar aldım. Bir gün aşırı doz aldığımda ya da yanlış bir satıcıyı kızdırdığımda cesedini teşhis etmem için aranacağımdan korkuyorum.

En kötüsü de içimde küçük bir parça bunun gerçekleşmesi halinde rahatlayacağımı biliyor. Kendimden en çok nefret ettiğim anlar bunlar. Ve annem bana ne yapmış olursa olsun, Henley'nin

aynı şekilde sonlanmasını istemiyorum. Bu karanlık düşüncelerin onun hayatının bir parçası olmasını istemiyorum. Ama yapmak istediği buysa annemizi görmesini engelleyemeyeceğimi de biliyorum. Bu yüzden, daha sonra ne kadar acı vereceğini bilsem de, onu gerçeklerden korumaya devam edemem. Ve bu beni her şeyden daha çok kızdırıyor.

"İstersen onu görebilirsin, Hen," diyorum. "Bu senin seçimin. Seni durdurmayacağım. Ama artık onu görmek istemiyorum."

"Bana kızgın mısın?"

Sesi küçük ve bana çocukluğumuzu hatırlatıyor ve beni kasıtlı olarak delirtiyordu. Sonunda ona gitmesi ve beni yalnız bırakması için bağırdım. Birkaç dakika somurtuktan sonra odama geri gelir ve o küçücük sesiyle bana ona kızgın olup olmadığını sorardı. Bu da ona asla uzun süre kızgın kalamayacağım anlamına geliyordu.

"Hayır, sana kızgın değilim," diyorum. "Sadece senin için endişeleniyorum." "Yeni olan ne?" Küçük bir kahkaha attı.

Gülümsüyorum ama içimden gülmek gelmiyor. "Her zaman güleceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ama iyi olacağım. Kötü şeyleri benden sonsuza kadar saklayamazsın."

Bunu söyleme şekli, o yıllar hakkında benim ona göstermeye çalıştığımdan daha fazlasını bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor. Ama soramayacak kadar korkağım. Ayrıca, şimdi bu konuşmanın zamanı değil. Avery'nin hâlâ onu bıraktığı masada oturduğu ve telefon görüşmemi bitirmemi beklediğı yere bakıyorum. Önceden hissettiğim o parlak, güneşli duygulardan bir parça hissediyorum ama artık sönmüş durumda.

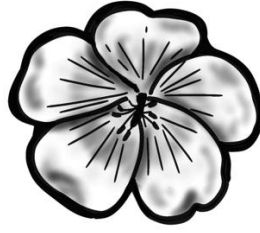
"Gitmeliyim Henley," diyorum. "Seni sonra ararım, tamam mı?" "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum. "Ben de seni seviyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve derin bir nefes alarak içimi kaplamakla tehdit eden karanlık duyguları bir kenara itmeye çalışıyorum. Sonsuza kadar burada durup nasıl kızgın olmayacağımı hatırlamaya çalışamayacağımı biliyorum. Avery ne halt ettiğini merak edecek. Yapmak istediğim son şey ona annemin, bağımlılığı çocukluğumu mahveden bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu açıklamak. Gençliğimi ve 20'li yaşlarımı ona kızarak geçirdim. Ta ki büyüüp bağımlılığın bu kadar basit olmadığını anlayana kadar. Annemi bağımlılığı için suçlayabilseydim daha kolay olurdu. Ama işler böyle yürümüyor. Bunu öfkeme anlatabildiğimden değil. Hâlâ orada, yüzeyin altında kaynıyor, bir hedef arıyor.

Boynumu germek için bir saniyemi ayırıyorum, başımı bir yandan diğer yana çevirerek oradaki gerginliği hafifletmeye çalışıyorum. Kendime şu anda annemle ilgili yapabileceğim bir şey olmadığını söylüyorum. Henley isterse onu görecektir. Ve ne olursa olsun benim kontrolüm dışında. Gerçek bu, ama artan korkumu hafifletmek için hiçbir şey yapmıyorum. Sonunda pes ediyorum ve sabahın geri kalanını Avery ile kurtarmaya karar veriyorum. İçimdeki karanlığı kovabilecek biri varsa, o da odur.

Chapter 33

Avery

Corbin masaya döndüğünde, onda bir gariplik olduğunu söyleyebilirim. Henley ile yaptığı telefon görüşmesinin ne hakkında olduğundan emin değilim ama onu üzecek bir şey olduğu açık. Belki de tartışmışlardır. Kardeşler tartışır, değil mi? Bildiğimden değil. Ama Cass'i kardeşim gibi severim ve aramızda anlaşmazlıklar oldu. O telefon görüşmesinde her ne olduysa, Corbin'in tüm tavrını değiştirdi. Kötü ruh halini saklamaya çalıştığını söyleyebilirim ama ruh halini o kadar iyi anlıyorum ki bunu saklamakta zorlanıyor.

Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama Corbin'i tanıyorum, bu konuda konuşmak istemiyor. Eğer çıkıyor olsaydık, ona soracağımı biliyorum. Benimle bu konuda konuşmasını sağladım ve onu rahatsız eden her neyse onun üstesinden gelmesine yardımcı olmaya çalışırdım. Eğer çıkıyor olsaydık, muhtemelen bana susmadan anlatırdı. Ama biz çıkmıyoruz. Yararlı arkadaş bile değiliz. Değiliz.

Gerçekten. Bu arkadaş olduğumuz anlamına gelir ve aramızdaki ilişkinin arkadaşlık sıfatını hak ettiğini düşünüyorum.

Gerçi dün gece kalmam için beni davet etti. Ve bu sabah beni kahvaltıya getirdi. Bu şey her neyse, artık seksten daha fazlası. En azından kız kardeşi aramadan önce bugün böyle hissediyordum. Ona tüm bunların ne anlama geldiğini sormaya hazırlanıyordum, ama şimdi bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Kendime engel olamayarak soruyorum. Başını sallıyor. "Her şey yolunda."

Tamam, yani haklıydım. Henley'le yaptığı görüşmeyle ilgili bir şey onu üzmüş. Ama hiçbir şey için gönüllü değil. Unutabilirim. Bırakmalıyım. Ama o telefon görüşmesinden önceki halini seviyordum. Sanki bir şeylere doğru ilerliyorduk ve sırf kız kardeşiyle kavga etti diye bunun yok olmasını istemiyorum. Bu yüzden, muhtemelen yapmamam gerektiğini bildiğim şeyi yaptım.

"Emin misin? Üzgün görünüyorsun."

"Ben iyiyim, Avery," diyor, ses tonunda biraz hayal kırıklığı var.

"Henley ile tartıştınız mı?" Gülümseyerek soruyorum. "Eminim geçecektir. Kardeşler her zaman tartışır, değil mi?"

Koyu renk gözleri öfkeyle parlıyor. "Keser misin şunu? Ailem seni ilgilendirmez."

Sesini yükseltmedi ama sözlerindeki öfke sanki bana tokat atmış gibi acı veriyordu. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve yüzümün utanç ve mahcubiyetle ısındığını hissediyorum. Komşu masalara bakıyorum, yarı acıyan bakışların bana yönelmesini bekliyorum. Neyse ki hepsi kendi küçük dünyalarına dalmış, ben burada oturup dev bir deliğin beni yutmasını dilerken benden habersiz görünüyorlar.

"Elbette," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha fazla.

"Özür dilerim." "Siktir," diye fısıldıyor Corbin, elini yüzünde gezdirirken.

Neredeyse kelimeleri geri çağırmak ister gibi bakıyor. Bir şey söylemesini, özür dilemesini ya da davranışını açıklamasını bekliyorum ama ikisini de yapmıyor. Ben yemeğimin geri kalanını yerken o öylece oturuyor, iştahım çoktan kaçmış.

"Sakıncası yoksa eve gideceğim," diyorum, hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak. "Yarın işe gitmeden önce yapmam gereken milyonlarca şey var."

Keşke kalmamı isteseydi. Keşke özür dilese ve bana kızmak istemediğini söylese; boktan bir ruh halinde olmasının benim suçum

olmadığını söylese. Bu adam söz konusu olduğunda asla sahip olamayacağım gibi görünen milyonlarca şey diliyorum. Bir kas

Çenesi titriyor ve duymak istediğim sözleri söyleyecek mi diye merak ediyorum. Ama o sadece başını sallıyor.

"Evet," diyor sonunda. "Ben de."

Hayal kırıklığım karnıma bir yumruk gibi iniyor ama sadece başımı sallıyorum.

"Kahvaltı için teşekkürler Corbin," diyorum ayağa kalkarak. "Yarın görüşürüz."

Ben gitmek için dönerken yanımda duruyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bana uzanmıyor ya da veda öpücüğü vermeye çalışmıyor. Bu kadar acıtmaması gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Dün gece ve bu sabahdan sonra, neredeyse daha fazla bir şeye doğru ilerlediğimizi düşünmeye başlamıştım. Ama son beş dakikadan sonra yanıldığımı anladım. Kendime bunun iyi olduğunu söylemeye çalışıyorum. Beklemem gereken buydu. Bu şeye başladığımızda bana tam olarak bunu beklememi söylemişti. Bana bunun sadece seks olduğunu söylemişti. Bundan daha fazlası olmayacağını söyledi. Ben de onun şartlarını kabul ettim. Peki, neden şimdi ağlayacak gibi hissediyorum?

Dün gece yüzünden. Çünkü kalmamı istedi. Bana söylemeden kuralları değiştirdi. Umutlanmaya başladım; onunla bir ilişkinin nasıl olabileceğini merak etmeye başladım. Bunu istememe izin verdim. Ve bana gerçek hislerini göstermeden önce 12 saatten az sürdü. Tam bir aptalım.

Dışarıdaki oturma alanından uzaklaşıp arabamın park edildiği Corbin'in binasına doğru yürürken soğukkanlılığımı koruyorum. Corbin'in artık beni göremeyeceği köşeyi dönerken hızımı artırıyorum; beni izlediğini düşündüğümünden değil. Neden izlesin ki? Nerede durduğumuzu açıkça belirtti. Tek yapmam gereken arabama geri dönmek. Boston'ın ortasında kaldırımda ağlamayacağım. Ama özellikle Corbin'in bunu yaptığını görme ihtimali varken ağlamayacağım. Beni gözyaşı dökecek kadar incittiğini bilerek ona bu zevki tattırmayacağım.

"Avery! Bekle!"

Corbin'in arkamdan bağırması kalbimin göğsümde teklemesine ve adımlarımın duraksamasına neden oluyor ama yürümeye devam ediyorum. Şaşkınlık, bastırmaya çalıştığım tehlikeli bir umut kırıntısıyla savaşıyor. Artık arabamı görebiliyorum. Fazla uzakta değil. Son birkaç metreye yaklaşırken boğazımdaki sert yumruyu yutuyorum. Bir yanımdan neden peşimden geldiğini bilmek istiyor. Bir yanımda, kendi kafamda bile hayal etmekten korktuğum şeyleri umut ediyor. Arkamdaki ayak seslerini duyabiliyorum ama ne kadar yakın olduklarını söyleyemiyorum. Adımı tekrar söyleyene kadar beklediğimden çok daha yakın olduğunu fark etmiyorum.

"Kahretsin, Avery," diye sesleniyor. "Bekle!"

Güçlendirici bir nefes alıyorum ve onunla yüzleşmek için dönerken yüz hatlarımı kayıtsızlığa benzediğini umduğum bir şekle sokuyorum. Sadece birkaç metre arkamda ve aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor. Sanki bana yetişmek için koşmuş gibi nefes nefese kalmış ve yüzü kızarmış. Ama bakışlarımı yakalayan onun gözleri. Şaşkınlık ve korku gibi bir şeyle vahşileşmişler ve sanki bir şekilde yanlış olan her şeyi düzeltebilecekmişim gibi bana kilitlenmişler. Kalbimin en ufak bir parçasının bile eridiğini hissediyorum ve daha önce tehdit eden o gözyaşları, duygularımdan kurtulamadan benimle tekrar alay ediyor. Ne zaman bu kadın oldum bilmiyorum ama Corbin'e boktan davranışlarını söylemekten korkmayan kadına ne oldu? Şu anda olmam gereken kadın bu.

"Bekle," dedi yine. "Gitme."

Çok daha önce hissetmem gereken öfke yükseliyor ve gözlerimi ona dikiyorum. Benden kalmamı istemiyor. Bana gitmememi söylüyor. Bu bir soru değil, bir emir. Sanki bana bir şey yapmamı emretmeye hakkı varmış gibi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona ters ters bakıyorum, sırtım arabama dönük.

"Neden?" diye sordum. "Biraz daha götlük yapabilesin diye mi? Hayır, teşekkür ederim."

Gözlerindeki kızgınlık parıltısını görüyorum, sonra onu bastırıyor ve bana Corbin'den başka biri olsaydı özür dileyen bir bakış atıyor. Konuşmasını, açıklama yapmasını, bana saldırma şeklini haklı çıkaracak bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyorum. Tereddüt ettiğinde gözlerimi deviriyorum ve kapının koluna uzanıyorum.

"Tipik," diyorum. "İşte görüşürüz."

"Hayır, bekle," diyor koluma uzanarak. "Özür dilerim."

Ondan gelen bu iki kelimenin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama ilk kez benden herhangi bir şey için özür diledi. Etkilenmemek çok zor.

"Lütfen, Avery," diyor, sesi öncekinden daha yumuşak. "Kalmak mı?"

Kahretsin.

Daha arkamı dönmeye karar vermeden önce pes edeceğimi biliyordum. Dönüp ona baktığımda gördüğüm şey karşısında şok oluyorum. O kadar kaybolmuş görünüyor ki neredeyse onu tanıyamıyorum. Bir kez daha kalbimin biraz daha eridiğini hissedebiliyorum.

"Neden?" Ben soruyorum.

Bu soru karşısında şaşırmış görünüyor, sanki sırf sorduğu için kalmamı bekliyormuş gibi.

"Gitmeni istemiyorum," diyor.

"Neden?" Tekrar soruyorum, bıkkın bir şekilde. "Sen biliyor musun ki?"

"Çünkü senin yanında olmayı seviyorum!" diye bağıyor. "Sen yanımdayken kendimi daha çok seviyorum. Ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ne anlama geldiğini anlamak istemiyorum. Sadece nereye gittiğini görmek istiyorum. Bu çok mu yanlış?" "Corbin, ne oluyor lan?" Başımı sallıyorum, içimden mizahsız bir kahkaha kaçıyor. "Bana bunun sadece seks olduğunu söylemiştin. Hatırladın mı? Bana bağlanmamamı söylemiştin. Bana bir ilişkimiz olmadığını söylemiştin. Heceleyerek anlatmıştin.

çok netti. Hiçbir karışıklık olmadı."

"Biliyorum," diyor dikkatle.

"Ama sonra senin evinde kalmamı istiyorsun," diyorum. "Kahvaltıya gelmemi istiyorsun. Benimle flört ediyorsun. Kendine engel olamıyormuş gibi beni masada öpüyorsun. Ve bunların hiçbirisi seksle ilgili değildi!"

Bağırdığımın farkındayım ama umurumda değil. İnsanların bizi otoparkta tartışırken görmesinden endişelenmiyorum. Ne düşündükleri umurumda değil.

Corbin öfkeme karşılık vermeyerek beni şaşırtıyor. "Biliyorum," diyor sessizce.

Parmağımı göğsüne sokuyorum. "O *sendin*. Ben değildim. Kuralları değiştiren ve bana bundan daha fazlası olduğunu düşündüren sendin. Ama sana cevaplamak istemediğin bir soru sorduğum anda, her şeyi kapatıyorsun ve Bay Seni İlgilendirmeyen'e geri dönüyorsun. Tamam, öyle olsun. İstedğin buysa, alabilirsin. Ama ikisini birden yapamazsın. Beni sürekli uzaklaştırıp sonra da işine geldiğinde geri çekemezsin. Bundan daha fazlasını hak ediyorum."

"Haklısın," diyor aynı sessiz tonda. "Daha iyisini hak ediyorsun."

Haklı öfkeme tutunmaya çalışıyorum ama onun sakinliği karşısında çabucak kayboluyor. Bir nefes alıyorum ve yüzünü inceliyorum. Koyu renk gözleri bana kilitlenmiş ve o kadar kaybolmuş görünüyor ki neredeyse içim parçalanıyor. Karşı koymaya çalışıyorum, ama yine boyun eğdiğimi hissediyorum.

İç çektim. "Kahretsin, Corbin. Anlamıyor musun? *Sen* de bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

"Özür dilerim," diyor sözümü kabul etmeden. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Senden planladığımdan daha çok hoşlanıyorum," diyor. "Ve bunun bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum."

"Vay be, teşekkürler," diyorum alaycı bir tavırla. "Ben de senden hoşlanmıyorum." Bir kahkaha atıyor ve elini yanağıma götürüyor. Bu basit dokunuşun

bende ona karşı erime isteği uyandırmasından nefret ediyorum. Allah kahretsin.

Ona kızgın olduğumu unutturmak için bana nasıl dokunacağını nereden biliyor?

"Kastettiğim bu değildi," diyor usulca. "Bu beni korkutuyor. Ve bundan hoşlanmıyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Ne diyor bu adam?

"Hissettiklerinden mi korkuyorsun? Yoksa benim de hissetmeyeceğimden mi korkuyorsun?" Kelimelerimi dikkatle seçerek soruyorum.

Bir an düşünürken kaşları çatılıyor. "İkisi de."

Tek kelime düzensiz ve sanki derinlerden çekiliyormuş gibi geliyor. Corbin alnı benimkine değene kadar eğiliyor. Söyleyeceğim ya da yapacağım herhangi bir şeyin bu anı mahvedeceğinden korkarak kılımı bile kıpırdatmıyorum. Daha büyük bir şeyin başlangıcı gibi geliyor. Corbin'le *daha büyük bir şeyin* olasılığını hissediyorum. Bu şeye başladığımızda istediğimi düşündüğüm bir şey değildi. Bu sabah uyandığımda bile istediğimden emin değildim. Ama şimdi? Kulaklarımda çınlayan o tek kelimenin yankısıyla burada dururken, biliyorum. Daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum. Onunla birlikte.

"Ben de hissediyorum," diye fısıldıyorum, dudaklarını öpmek için yüzümü yukarı kaldırıyorum.

Chapter 34

Corbin

Avery gitmedi. Gitmediğine hâlâ inanamıyorum. Markette yürürken, gelecek haftanın alışverişini yaparken sürekli ona bakıyorum. Bu sabah beni masada otururken bıraktığında, gitmesine izin veremeyeceğimi anlamam bir dakikadan az sürdü. Garsonumuzu bulmaya çalıştım ama onu hemen göremeyince masaya bir miktar para bıraktım ve Avery'nin peşinden gittim.

Ona ne söyleyeceğimi ya da işleri nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Sadece bu şekilde gitmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Neden gitmediğini hâlâ bilmiyorum. Gitmek için her türlü sebebi vardı. Ona karışık sinyaller verdiğimi söylediğinde haksız değildi. Konu ona ve hissettiklerime gelince o kadar dağılmış durumdayım ki bu durumda hiçbir şeyi doğru yapmadığımı biliyorum. Bana bunu söylemekte haklıydı. Hâlâ ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyorum. Sadece aramızdaki bu şeyin bitmesini istemediğimi biliyorum. Nereye gideceğini görmek istiyorum. Bu artık bir çift olduğumuz anlamına mı geliyor? Emin değilim.

"Kahve almam lazım," diyor Avery, düşüncelerimi bölerek. "Bir sürü kahvem var," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bu yarın sabah bana yardımcı olmayacak."

Birazdan söyleyeceğim şeyin aramızdaki ilişkiyi büyük ölçüde değiştirebileceğini bildiğim bir an yaşıyorum. Ama kendimi söylemekten alıkoyamıyorum.

"Bu gece yine benimle kalırsan olacak."

Adımları yavaşlayarak durdu ve bana doğru dönmeden önce arabayı koridorun kenarına doğru yönlendirdi.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Ona gülümsüyorum. "Muhtemelen hayır. Ama yapmanı istiyorum."

Hayır diyeceğinden korktuğum bir tereddüt anı var.

Ama sonra

gülümsüyor.

"Tamam.

Kalacağım."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Mısır gevreği reyonunda eğilip onu öpmekten de kendimi alamıyorum. Marketin ortasında olmamız umurumda değil. Aramızdaki bu şeyi tanımlamamış olmamız umurumda değil. Sadece onu öpmem gerekiyor.

Daha fazla kıyafet ve ihtiyacı olduğunu söylediği makyaj malzemeleri için Avery'nin evine uğradıktan sonra, birlikte akşam yemeği pişireceğimiz daireme geri dönüyoruz. Ben çoğunlukla onu izleyip arkadaşlık ederken o yemek yapıyor. Yemekten sonra mutfağı temizliyorum ve o da daha önce milyonlarca kez izlediği belli olmasına rağmen dün geceki filmi bitirmekte ısrar ediyor. Yine de umursamıyorum. Eğer onu mutlu edecekse yüzlerce

dandik romantik komediye katlanabilirim.

Film bittiğinde, onu yatak odama götürüyorum ve burada onu soyamak ve vücudunun her santimine tapmak için zaman ayırıyorum. İlk defa aramızda bir aciliyet duygusu yok. O gece eve gitmeden önce hızlı bir sevişme sığdırmaya çalışmıyoruz. Etrafta sinsice dolaşmaya çalışmıyoruz. Aramızdaki her anın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Sonunda onun içine girdiğimde, ne kadar doğru hissettirdiğini görmezden gelemiyorum. Onunla birlikte olmak doğru hissettiriyor. Bunu anlamama gerek yok. Nedenini bilmeme gerek yok. Sadece ona ihtiyacım var.

Önümüzdeki birkaç gün uzun zamandır yaşadığım en güzel günler olacak. Belki de hiç. Her gece Avery kollarımdayken uykuya dalıyorum ve her sabah yanımda onunla uyanıyorum. Eğer biri bana mutlu olmak için ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söyleseydi, ona deli derdim. Ama bu doğru. Ben mutluyum. Hâlâ ilişkimizi tanımlamadık ve iş yerinde bunu kendimize saklıyoruz. Diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil. Sadece bunu onlarla tartışmaya hazır değilim. Ve Jessie'yi tanıyorum. Bu konuda söyleyecek çok şeyi var.

Bir yanımda bunun çok hızlı ilerlediğinden endişeleniyor. Avery geçen hafta kendi evinden çok benim evimde vakit geçirdi. Şikayet ettiğimden değil. Evimde olması hoşuma gidiyor. Yakında olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Son birkaç gündür, tanıştığımızdan beri geçen iki aydan daha fazla konuştuk. En sevdiği hayvanı ve en sevdiği tatlıyı biliyorum. Sırasıyla tembel hayvanlar ve cheesecake. Ayrıca domatesten nefret ettiğini ama ketçaptan nefret etmediğini de biliyorum ki bana sorarsanız bu çok garip.

Sadece yüzeysel şeylere de takılıp kalmadık. Bana ailesinden bahsetti. Babası o çocukken öldükten sonra annesi tarafından büyütüldüğünü biliyorum. Babası hakkında pek konuşmuyor. Bunun zor bir konu olduğunu hissediyorum. Anlayabildiğimden değil. Yani ben de babam hakkında konuşmuyorum ama çok farklı nedenlerden dolayı. Ailem hakkında gönüllü olarak hiçbir bilgi vermedim ve Avery de sormuyor. Sanırım kafedeki o günden sonra hala bu konuda biraz gergin hissediyor. Onu suçlayamam. Eninde sonunda ona anlatabilmek istiyorum ama büyüme şeklim hakkında konuşmaya hazır olup olmayacağımı bilmiyorum. Bırakın konuşmayı, düşünmekten bile hoşlandığım bir şey değil.

Bakışlarım, annesiyle telefonda konuşurken küçük alanda volta attığı balkona kayıyor. Yemekten sonra aradı ve biraz yalnız kalmak için dışarı çıkmadan önce Avery'nin gelinlik provasından bahsettiğini duydum. Yakında ailevi bir şey için eve gitmeyi planladığını biliyorum. Bunun için süslü bir elbiseye ihtiyacı varsa resmi bir şey olduğunu tahmin ediyorum. Avery ve benim tamamen farklı iki aileden geldiğimizi hatırlatmaya ihtiyacım olsaydı

Dünyalar, işte bu. Bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum. Tanıştığımızda paralı biri olduğumu biliyordum. Takılmaya başladığımızdan beri benim ligimin dışında olduğumu biliyordum. Peki, neden şimdi beni rahatsız etmesine izin vereyim? Yemek artıklarını kaldırıp bulaşıkları yıkamaya başlarken bunu aklımdan çıkarıyorum. Çok geçmeden Avery içeri giriyor ve bulaşıkları kurulamak için bir havlu alıyor.

"Annen nasıl?" diye sordum.

"O iyi. Her zamanki gibi çok fazla endişeleniyor. Gelecek haftaki partiye kafayı takmış durumda."

Endişeli ebeveyn kavramı bana tamamen yabancı değilmiş gibi başımı sallıyorum. "Her yıl aynı şeyi yapmıyor değiliz," diyor Avery. "Ama her seferinde ölümüne endişelenmek zorunda."

"Tipik bir anne," diyorum, çünkü söylenecek en doğru şey bu gibi geliyor. "Onun pek tipik bir yanı yok," diyor gülümseyerek.

Bulaşıkları bitiriyoruz ve Avery bana dönerek kollarını belime doluyor. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve ona bakıyorum.

"Bir sorum var," diyor temkinli bir şekilde.

"Gergin olmalı mıyım?" Şaka yapıyorum.

"Hayır," diyor. "En azından sorman gerektiğini sanmıyorum." "Sor bakalım," diyorum.

Derin bir nefes alıyor ve konuşmadan önce alt dudağını gergin bir şekilde dişlerinin arasına alıyor.

"Gelecek hafta sonu benimle New York'a gelmeni istesem ne derdin?"

Şaşkınlık ve panik gibi bir şey aynı anda beni vurdu. Onunla New York'a gelmemi mi istiyor? Şık bir partiye gelmemi ve annesiyle tanışmamı mı istiyor?

"Hayır diyebilirsin," diyor hemen. "Bu şeyin hâlâ yeni olduğunu biliyorum. Çok erken olduğunu düşünüyorsan sorun değil. Gerçekten. Sadece belki-"

"Evet," dediğimi duyuyorum. "Ben de seninle geleceğim."

Avery'nin yüzünü aydınlatan gülümseme, ruhumun en karanlık köşelerini bile aydınlatacak kadar parlak.

"Gerçekten mi?"

Kendime engel olamayarak eğilip onu öpüyorum. Eğer onu tekrar böyle gülümsetebilirim, her şeyi kabul ederim. Yapmaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir şeyi yapmak anlamına gelse bile.

"Gerçekten mi?" diyorum. "O hafta sonu için fazla bir programım yok. Muhtemelen bazı şeyleri yeniden düzenleyebilirim. Erkenden birkaç müşteri bul. O hafta sonu"

Pazartesi günü döneceğim."

Kollarını boynuma dolamadan önce birkaç kez zıplıyor. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

Onu kendime doğru tutuyorum, biraz daha düştüğümü hissediyorum.

Chapter 35

Avery

Corbin ailemle tanışmak için benimle geliyor. Bir parçam hala evet dediğine inanamıyor. Daha da büyük bir parçam ise benim onunla konuşmama gerek kalmadan evet dediğine inanamıyor. O kadar kolay kabul etti ki. Ve her şeyi tamamen kabul etti. Ona siyah kravatlı bir parti olduğunu söylediğimde hiç itiraz etmedi. Smokin provası için randevu aldı. Ayrıca programını yeniden düzenledi ve Noah ve Jessie ile koordine olarak dükkânı hafta sonu için kapattı. İkisi de bu duyuru karşısında şok olmuş görünüyor. Jessie kimsenin bakmadığı bir anda bana göz kırptı ve yüzüm kızardı. Noah karısı ve çocuklarıyla fazladan zaman geçireceği için heyecanlı görünüyor.

Anneme galaya bir arkadaşımı getireceğimi söyledim. Kim olduğunu sorduğunda Corbin'le olan ilişkiyi tanımlamaktan kaçındım. Oraya gittiğimde ona söylerim. Onun önyargılı olmasını istemiyorum.

onunla tanışmadan önce. Onu tanıdığında ve beni ne kadar mutlu ettiğini gördüğünde, onu benim kadar sevecektir.

Kahretsin.

Aşk. Düşüncelerim büyük bir gıcırtyla durdu. Bu ne zaman oldu? Corbin'den nefret etmekten onu istemeye ve sevmeye ne zaman geçtim? O kadar yavaş oldu ki çok geç olana kadar fark etmedim. Bu tam olarak doğru değil. Şüphelerim haftalar önce vardı. Bana yaşattığı leziz orgazmlara odaklanmak için onları görmezden geldim. Benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Önemsediğini biliyorum. Umursamasaydı yarın benimle gelmezdi. Değil mi? Belki de bu yolculuk tam da ihtiyacımız olan şeydir. Her zamanki hayatlarımızdan biraz uzaklaşıp bunun ne olduğunu anlayabiliriz. Onun da beni sevebileceğine inanmak delilik değil, değil mi? Şimdi değilse bile, belki bir gün.

Corbin'den bahsetmişken, bu öğleden sonra müşteriler arasında smokinini alması gerekiyordu. Sabah New York'a gidiyoruz. Annemle tanışacağı ve nerede büyüdüğümü göreceği için gerginim. Ailemin zengin olduğunu biliyor ama ona her şeyi anlatmadım. Ailemin parası hayatımdaki en az ilginç şey. Beni buna dayanarak yargılamasını istemiyorum. Bu işe önyargılarla girmesini istemiyorum. Bunun en iyi yol olup olmadığından emin değilim ama her şeyin yoluna gireceğini umuyorum. Ona herhangi bir konuda yalan söylemiyorum.

Corbin Cumartesi günkü müşterilerini yeniden planlamak zorunda kaldığından, taahhütlerini aksatmamak için bu gece geç saatlere kadar kalmayı planlamaktadır. Kendisi son müşterisini bitirirken Noah ve Jessie'yi her zamanki saatlerinde evlerine gönderiyor. Onunla kalmaya çalıştığımda, bana dairesinin anahtarını veriyor ve neredeyse gitmemi emrediyor. Hâlâ birkaç eşyayı toplamam gerektiğinden, bu konuda çok fazla tartışmıyorum.

Elemental Ink'ten ayrıldıktan sonra, Corbin'in evine dönüp onu beklemeden önce kalan ihtiyaçlarımı almak için daireme gidiyorum. İşinin 11'e kadar biteceğini söylemişti ama bazen hesaplarının biraz şaştığını biliyorum. Yine de gece yarısı gelip geçtiğinde ve hala evde olmadığında endişelenmeye başlıyorum. Cuma gecesi bile olsa, bu geç saatte dükkân buradan arabayla sadece on dakika uzaklıkta. Hayal gücümün dağılmasına izin vermemeye çalışıyorum ama bu kolay değil.

Sonunda dayanamayıp onu arıyorum ama telefon doğrudan telesekretere düşüyor. Beni en kısa zamanda geri araması için mesaj atıyorum; hala çalışıyorsa, en azından bana bir onay göndereceğini umuyorum, ama yanıt yok. Tekrar aradım ama sonuç yine aynı. Şimdi gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Gitmeden önce ne kadar bekleyeceğime karar vermek için daireyi adımıyorum.

onu aramak için. Boston büyük bir şehir ama en azından dükkana gidip arabasının orada olup olmadığına bakabilirim, değil mi? Keşke Henley'nin numarası bende olsaydı. Onu arar ve ondan haber alıp almadığını sorardım. Acaba aşırı tepki mi veriyorum? Sık sık telefonunu şarj etmeyi unutur. Telefonu yeni bitmiş ve henüz fark etmemiş olabilir. Ama bu neden burada olmadığını açıklamıyor. Geleceğim dediğinde gelmemek onun yapacağı bir şey değil.

"Siktir et," diye mırıldanarak anahtarlarımı uzandım.

Gidip onu arayacağım. Eğer dükkanda güvendeysen, geri döneceğim. Daireden ayrıldığımı asla bilmesine gerek yok. Kilitte bir anahtar sesi duyduğum anda kapıya uzanıyorum. Kapı açıldığında ve Corbin'in orada durduğunu gördüğümde rahatlıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak kendimi ona doğru fırlatıyorum.

"Ödümü kopardın," diyorum. "Madem bu kadar geç kalacaktın neden beni aramadın?"

"Özür dilerim," diyor, yorgunluğu sesinden belli oluyor.

Kapıyı kapatıp arkasından kilitleyebilmek için beni kenara çekmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor. Ona iyice bakabildiğim için yorgunluktan daha fazlası var gibi görünüyor. Neredeyse yenilmiş görünüyor.

"İyi misin?" diye sordum. "Bir şey mi oldu?"

Yatak odasına doğru yanımdan geçerken esprisiz bir kahkaha atıyor. "Yeni bir şey yok," diye mırıldandı.

Onu takip ediyorum, az önceki endişem geri geliyor. Corbin evde ve güvende ama belli ki onu üzecek bir şey olmuş.

"Henley iyi mi?" Ben soruyorum.

Gömleğini çıkarır ve çamaşır sepetine atar. "O iyi." "Corbin, bana bak," diyorum. "Her şey yolunda mı?"

Yüzünü bana dönerken bir iç geçiriyor. İfadesinde neredeyse boş gibi görünen bir şey var.

"Ne?" diye sorar, sesi serttir. "Yorgunum, Avery. Bunu bu gece yapmak zorunda mıyız?"

Gözlerimi ona diktim. "Ne yapacaksın? Sadece senin için endişeleniyorum." "Benim için endişelenmene gerek yok," diyor. "Ben iyiyim. Ben her zaman

Ben."

Dönüp banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Birkaç dakika sonra duşun açıldığını duyuyorum. Az önce ne olduğunu ve neden kavga ediyormuşuz gibi hissettiğimi merak ederek yatak odasının ortasında duruyorum. Daha önce her şey yolundaydı. Ben dükkândan ayrıldıktan

sonra ne oldu?

Onu banyoya kadar takip etmek ve bana sorunun ne olduğunu söylemesini talep etmek istiyorum. Beni içeri alması için onu zorlamak istiyorum ama bunun ne kadar iyi gideceğini biliyorum. Yine de onu bu şekilde bırakamam. Belli ki onu rahatsız eden bir şey var.

Suyun kapandığını duyuyorum ve onun banyodan çıkmasını beklemeye karar veriyorum. Beline sardığı havlu ve nemli siyah saçlarıyla dışarı çıktığında, onunla konuşmak için neden beklediğimi neredeyse unutuyorum. Bir yanım konuşmaktan vazgeçip onu kötü ruh halinden bedenimle çıkarmaya çalışsam mı diye düşünüyor. Ama seksin onun sorununu çözmeyeceğini biliyorum. Sadece geçici bir çözüm olur.

"Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak ister misin?" Sesimi alçak ve eşit tutmaya çalışarak soruyorum.

"Pek sayılmaz," diyor ve şifonyere doğru ilerleyerek iç çamaşırı ve bir çift spor şortu çıkarıyor.

Hayal kırıklığına uğradım ama umursamaz tavrına şaşırmadım. Onu zorlayabilirim ama istediğim sonucu alacağımı sanmıyorum. Belki iyi bir gece uykusu yardımcı olur. Belli ki çok yorgun. Uzun bir gün oldu.

"Tamam," dedim. "Hadi biraz uyuyalım. Uçuşumuz için erken kalkmamız gerekiyor."

Giyiniyor ve yatağın kenarına oturup elini saçlarında gezdirirken iç geçiriyor. Konuşurken bana bakmıyor.

"Yarın gitmemem gerektiğini düşünüyorum."

Ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor. Anladığımda şaşırdım ve biraz incindim. Geri mi çekiliyor? "Neden? Bir şey mi oldu?"

Başını sallıyor, hâlâ bakışlarına karşılık vermiyor. "Sadece gitmek için iyi bir zaman değil. Hepsi bu."

Bunu yapmasının sebebinin bu olmadığını biliyorum. Bana söylemediği başka bir şey var, ama onu nasıl açacağımı bilmiyorum. Hiçbir zaman hissettikleri hakkında konuşacak türden bir adam olmadı, ama beni hiç bu kadar dışlamamıştı. Ayrıca onu zorlamaya devam edersem köşeye sıkışmış hissedeceğini ve saldıracağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Yapabileceğim en iyi şey bana gelmesi için ona zaman tanımak. Gerçeği söylemesi için onu ne kadar sıkıştırmak istesem de.

"Tamam," dedim. "Sabah beni havaalanına bırakacak mısın?"

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye soruyor.

"Ne söylememi istediğinden emin değilim Corbin," diyorum, aniden tüm bu konuşmadan sıkılmış bir halde. "Eğer istemiyorsan seni g i t m e y e zorlayamam."

Belki de ihtiyacın olan şey biraz ayrı kalmaktır. Döndüğümde konuşabiliriz." Gülüşü alaycı. "Konuşmak. Doğru ya. En iyi yaptığın şey bu."

Bu yorum bana beklediğimden daha sert çarptı ve hafifçe geri çekilmeme neden oldu. Bir yanımla onu azarlamak istiyor ama diğer yanımla ne yaptığını anlıyor.

"Neden şu anda kavga çıkarmaya çalışıyorsun?" diye sordum. "Sorun yok dedim ve sorun yok."

"Böyle söylüyorsun ama ciddi değilsin," diyor. "Bunu söyleyebilirim."

"Bunu seninle bu gece yapmayacağım," diyorum. "New York'tan döndüğümde konuşabiliriz."

"Bu şeye gitmek istiyor musun ki?" diye soruyor, konuyu değiştirerek kafamı karıştırıyor. "Çünkü gitmek için heyecanlı görünmüyorsun. Sen gitmekten korkuyor gibi görünürken ben nasıl mutlu olabilirim ki?"

"Tam olarak korktuğumdan değil," diyorum. "Annemi göreceğim için heyecanlıyım. Sadece gerekli olduğunu bilsem de bu partinin gösterişli olmasından hoşlanmıyorum."

"Bu da başka bir şey," diyor. "Bu siyah kravatlı aile olayı da ne böyle? Bana bir bok anlatmadın. Ne tür bir aile etkinliği siyah kravat?"

"Yarın her şeyi açıklayacaktım," diyorum. "Annemin şirketi - Bradshaw Vakfı - her yıl büyük bir hayır galası düzenliyor. İyi bir amaç için yapılıyor ve pek çok insana fayda sağlıyor."

"Ve senin orada olman mı bekleniyor?" diye sorar. "Neden? Onlar için çalışmıyorsun, Avery."

"Orada olmak zorundayım," diyorum. "Açıklayacak çok şey var. Benim ailem karmaşıktır."

"Her zaman karmaşıktır. Hayat karmaşıktır. Dağınıktır, hamdır ve bazen çok zordur."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Öfkemin nihayet yükselmeye başladığını hissederek soruyorum.

Alay ediyor. "Bence bildiğine inanıyorsun. Ama gerçek zorluklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Tabii ki benim hakkımda böyle düşünüyor. Ona farklı düşünmesi için bir sebep vermedim. Yine de ailemin parasını görüp benim zengin bir kızdan fazlası olduğumu fark edememesi canımı acıtıyor.

"Sanırım sen de öyle düşünüyorsun."

"Söyle bana," diyor. "Ne düşünmem gerektiğini söyle."

"Sanırım olmadığım biri olmamı istiyorsun."

"Lanet olsun, Avery. Ne istediğini biliyor musun *ki*? Dövme sanatçısı olmak istediğini söylüyorsun ama annen seni süslü bir partiye çağırır çağırmaz bundan vazgeçiyorsun. Onun beklentilerinden uzaklaşmak istediğini söylüyorsun ama bunu yapmak için o kadar çabaladığını görmüyorum. Peki, hangisi? Sanatçı mı olmak istiyorsun? Yoksa sadece senin hakkında ne düşündüklerini mi önemsiyorsun?"

"Anlamıyorsun."

"Hayır. Hiç anlamıyorum. Sen anlıyor musun?"

Bunu ona açıklayabileceğimi biliyorum. Ona tüm karanlık hikayeyi anlatabilirim ve belki de anlar. Belki özür diler ve yarın benimle gelmeyi kabul ederdi. Belki de son iki haftadır olduğu adam olmaya geri dönerdi. Beni güldüren ve sırf bu yüzden elimi tutan adam. Aşık olduğum kişi. Ama ben bunu istemiyorum. Acıma duygusuyla ya da mecburiyetten benimle gelmesini istemiyorum. Bu gece benimle annemle buluşmaya gelme konusunda fikrini değiştirmesine neden olacak bir şey olduğu açık. Bana ne olduğunu söylemiyor ama önemli değil. Artık çok açık. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bu işe yaramayacak, değil mi?" Fısıldıyorum. "Sen ve ben. Asla yürümeyecektik, değil mi?"

Corbin orada sessizce oturuyor, hareket etmiyor, bana bakmıyor. Bir şey söylemesini, sözlerime karşı çıkmasını bekliyorum. Bana bu işin yürümesini istediğini gösterecek bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor. Bu beni herhangi bir kızgın sözün verebileceğinden daha fazla incitiyor.

"Sanırım gideceğim," diyorum ağızla dürtüsüne karşı savaşıyor.

Otomatik pilotta hareket ediyorum, yolculuk için hazırladığım çantaları toplayıp ön kapıya taşıyorum. Corbin hâlâ yatakta donmuş bir şekilde oturuyor ve gitmemi engellemek için hiçbir hareket yapmıyor. Arabaya kadar ve eve dönüş yolunda gözlerim hep kuru kaldı. Ancak boş daireme girip kapıyı arkamdan kapattığımda gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Chapter 36

Corbin

Bu sefer işleri iyice berbat ettim. Ertesi gün dükkâna giderken kafamda dönüp duran tek düşünce bu. Bu sefer yaptığım hatayı düzeltmenin bir yolu yok. En iyisinin bu olduğunu biliyorum. Avery ve ben hiçbir zaman mantıklı olamadık. Eninde sonunda bitecekti. İşler daha ciddiye değil de şimdi olması daha iyi.

Saatimi kontrol ediyorum. Uçağı şimdiye kadar New York'a inmiş olmalıydı. Acaba annesine benim yokluğum hakkında ne söyledi? Ona geleceğimi söylediğini biliyorum. Onu bununla tek başına yüzleşmeye zorladığım için suçluluk duyuyorum ama temiz bir ayrılık daha iyi. Ailesiyle tanışmak, daha sonra bittiğinde işleri daha da garip hale getirebilirdi. Böylesi daha iyi.

Kapıyı arkamdan kilitlemeden önce dükkâna giriyorum. Arkamı döndüğümde Jessie'nin dinlenme odasından elinde bir fincan kahveyle çıktığını görünce şaşkınlıkla irkildim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Buranın sahibiyim," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Senin hafta sonu izinli olman gerekmiyor muydu?" "Ben de senin aynı şeyi yaptığını sanıyordum," diyorum.

Omuz silkiyor. "Yarım saat içinde göğüs uçlarımı deldireceğim. Noah bana anahtarını verdi."

İstasyonuma doğru yürümeden önce başımı salladım. "Eee?" Jessie soruyor.

"Peki, ne?"

Gözlerini deviriyor. "Sana neden burada olduğumu söyledim. Sıra sende."

Buraya geldiğimde soruları olacağını bilmeliydim. Kendimi savunmam gerekirse, bugün kimsenin burada olmaması gerekiyordu.

"Henley bir seans için geliyor," diyorum.

İç çekiyor. "Tamam ama *sen neden buradasın?* Avery ile New York'ta olman gerekiyordu, değil mi?"

Ona göz kırpyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gözlerini tekrar devirerek gülüyor. "Bilmen gerekiyorsa, ikinizi haftalardır tanıyorum. Ama konumuz bu değil. Ne oldu? Ve neden onunla birlikte değilsin? Her şeyi berbat mı ettin?"

İçimdeki öfke Jessie'ye saldırmak istememe neden oluyor. Başka bir kadının bana olan güvenini kaybetmesine neden olacak bir şey yapmadan önce onu dizginlemeyi başarıyorum.

"Nasıl bildiğin ya da neden bahsetmediğin konusuna girmeyeceğim," diyorum. "Artık bir önemi yok çünkü her şey bitti. Her şey normale dönebilir."

Uzun bir süre bana baktı. "Alınma patron. Ama bu istemen gereken son şey."

"Neden olmasın?" Şak diye söyledim.

Bu kez sesimdeki öfkeden ürkmüyor.

"Önceden mutsuzdun," diyor. "Onunla daha iyisin."

Ön kapının çalınmasıyla cevap verme ihtiyacından kurtuluyorum. Döndüğümde Henley'nin camın diğer tarafında kocaman bir gülümsemeyle durduğunu görüyorum.

"Bırak gitsin," diyorum, kapıya doğru yürürken.

Jessie iç geçiriyor ama ben kız kardeşimi içeri almak için kapının kilidini açarken başka bir şey söylemiyor.

"Hey, sen," diyor ve bana hızlıca sarılıyor. "Cumartesi günü beni içeri aldığına inanamıyorum. Yer açılması için kimi öldürmen gerekti?"

"Sadece şanslıyım, sanırım," diyorum.

"Hadi ama." "Kıçına ne girdi?" Henley soruyor. "Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Ben iyiyim."

"Saçmalık," diyor. "Her zamankinden daha huysuzsun."

"Otuz saniyedir buradasın," diyorum. "Huysuz olup olmadığımı anlayacak zamanın olmadı."

"Ben senin kız kardeşinim," diyor. "Bunu söyleyebilirim." Jessie'ye bakmak için dönerek beni işaret ediyor. "Onun sorunu ne?"

"Avery," diyor Jessie sırtarak. "Hafta sonu için New York'ta."

Gözlerimi ona dikip sessizce çenesini kapalı tutmasını emrediyorum.

"Ve?" Henley bana bakarak soruyor.

"Ve hiçbir şey," diyorum. "Bırak gitsin."

"Ve onunla gitmesi gerekiyordu, ama o n u n yerine burada," diyor Jessie, benden bir ölüm bakışı kazanarak.

"Oh, k a h r e t s i n , " diyor Henley sırtarak. "Seksi çırağı becerdin, değil mi?"

"Bir kereden fazla," diye mırıldandı Jessie nefesinin altında.

"Çeneni kapatır mısın lütfen?" Ses tonum bunun bir öneri değil bir emir olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Jessie teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Tamam," diyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Cehennem gibi," diye mırıldanıyorum o uzaklaşırken.

Kız kardeşime bakmak için döndüğümde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana ters ters bakıyordu.

"Ne?" Birden savunmaya geçerek sordum.

"Bana her şeyi anlat ki düzeltmene yardım edebileyim," diyor iş adamı gibi bir ses tonuyla.

Gözlerimi deviriyorum, her ne kadar başkasının benim berbat halimi düzeltmesine izin verme fikri çok cazip gelse de. Her zaman başkalarının sorunlarını çözen ben olmuşumdur. Birinin benimkini düzeltmesine izin vermek hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Bunu düzeltemezsin, Hen," diyorum. "Sırtın üzerinde çalışmaya başlayalım." Başını sallıyor. "Benimle konuşana kadar olmaz."

"Neden?" Ben soruyorum. "Neden tanıdığım her kadın ölümüne konuşmak istiyor? Bu hiçbir şeyi düzeltmez."

"Hiç denemediysen nasıl bilebilirsin ki?"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. "Peki. Konuşmamı istiyorsan, konuşurum. Ama sonrasında bu konuda tek kelime duymak istemiyorum. 'Ben sana demiştim' lafını duymak istemiyorum. Anladın mı?"

Sadece gülümsüyor. "Anladım."

Arkamdaki tabureye otururken iç geçiriyorum. "Ben ve Avery," diye başlıyorum. "Takılıyor muyuz?" diye tahmin ediyor.

Başımı salladım. "Evet. Öyle başladı. Sadece iyi vakit geçirmek için. İkimiz de kabul ettik. Sessiz kaldık ve eğlendik. Bir şey hissetmedik. Bağlanmak yok. Sadece takıldık."

Başını sallıyor. "Bana sağlam bir plan gibi geldi." "Evet. Ama bir şey oldu."

Henley'nin gözleri büyür. "Hamile mi? Teyze mi olacağım?" "Ne? Hayır, hayır! Tanrım," diyorum. "Kimse hamile değil. Siktir."

Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor, bu da onun akıl sağlığını sorgulamama neden oluyor. "İyi," diye mırıldanıyor. "Peki, ne oldu?"

Şimdiye kadar üzerinde çok az düşündüğüm bir şeyi nasıl kelimelere dökeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Açıklaması zor," diyorum, bakışlarım ellerimde. "Ona aşık mı oldun?" diyor usulca.

Gözlerim kapanıyor ve boğazımdaki ani yumrudan dolayı konuşamadığımı fark ediyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Henley'nin konuşmasını bekliyorum ama o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki sonunda başımı kaldırıp bakıyorum. Yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı.

"Ne?" Dedim.

"Bana sorunu söylemenizi bekliyorum," diyor. "Şimdiye kadar duymadım."

İç çekiyorum. "Biz çok farklıyız," diyorum. "O çok genç. O bizden tamamen farklı bir dünyadan geliyor Hen. Onun dünyasının bir parçası olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. O da bu dünyaya uymuyor."

Ben konuşmamı bitirmeden Henley başını sallıyor.
"Şimdi ne olacak?"

"Buraya son geldiğimde gayet iyi uyum sağlamış görünüyordu," diyor. "Olmadığını nereden çıkardın?"

Avery ile aramızdaki farkın ne kadar büyük olduğunu ve bu ilişkinin neden asla yürümeyeceğini anlamasını sağlamalıyım. Farklı bir yol deniyorum.

"Bradshaw Vakfı'nın ne olduğunu biliyor musun?"

Henley'nin başını sallaması bir saniyeden az sürüyor. "Evet," diyor. "New York merkezli. Çok büyük sermayeleri var. Henüz teknoloji diye bir şey yokken teknoloji işine girmişler. Bir ton para kazandılar, büyük satışlar yaptılar. Şimdi çoğunlukla yatırım yapıyorlar. Yine de çok fazla hayır işi yapıyorlar. Neden?"

Ona anlamlı anlamlı bakıyorum.

"Avery." "Onlar için mi çalışıyor?"

Başımı salladım. "O onlar. Bütün bu lanet şeyi annesi yönetiyor." Kız kardeşim inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Vay canına. Annesi Meredith Bradshaw mı?"

Tekrar açılmadan önce gözlerini kısıyor. "Oh, kahretsin." "Evet," diye katılıyorum. "Şimdi neden berbat olduğunu anlıyor musun?"

Henley başını sallıyor. "Hayır. Yani, *kahretsin*. Onu tanıyorum." "Avery'nin annesini tanıyor musun?"

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Hayır, o değil. Yani, onunla bir kez tanıştım. Biraz göz korkutucuydu ama iyi birine benziyordu. Ama Avery'yi kastediyorum. Onu *tanımıyorum*, bilmiyorum. Ama onu tanıyorum."

Sadede gelememesine sinirlenerek burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun hikayesini biliyorum," diyor. "Avery'nin. Birkaç yıl önce bir iş için Bradshaw Galası'na gittiğimde duymuştum."

"Ne hikâyesi?" Kız kardeşimin benim bilmediğim neyi bildiğini merak ederek soruyorum. "Sana anlatmadı mı?"

"Henley, kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, eğer konuya girmezsen..." İç çekerek söylüyorum.

"Bu büyük bir sır değil ki" diyor. "Bir internet araması size tüm hikayeyi anlatır. Ama olsun. Hatırladığım kadarıyla çocukken korkunç bir araba kazası geçirmiş. Babası ölmüş ama o hayatta kalmış. Zar zor. Kafa travması geçirmiş ve bir sürü ameliyat olması gerekmiş. Birçok şeyi nasıl yapacağını yeniden öğrenmek zorunda kaldı. Aylarca rehabilitasyona ihtiyacı vardı. Belki daha da uzun. Tüm detayları hatırlayamıyorum."

Henley'nin sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı ve ciğerlerimdeki havayı emdi. Avery. Benim Avery'm bütün bunları mı yaşamış? Neredeyse ölüyordu. Neden bana hiç anlatmadı? O sadece bir ocuktı ve neredeyse ölüyordu. Bir an durup

İkinci olarak da onsuz bir dünyayı düşünmek ve bu düşünceden hemen uzaklaşmak. Bu fikir bile beni ürkütüyor.

Henley, "Her yıl travmatik beyin hasarı hastaları ve aileleri için para toplamak amacıyla bu hayır galasını düzenliyorlar," diyor. "Tıbbi masrafların ödenmesine yardımcı olmak için. Bu büyük bir olay. Orada mı?"

Başımı sallıyorum. Dün geceki konuşma aklıma geliyor ve bana ailesiyle işlerinin ne kadar karışık olduğunu anlattığını hatırlıyorum. Ona neden bu partiye gitmesi gerektiğini sormuştum ama kaçamak cevaplar vermişti. Şimdi hikayesini bildiğim için çok açık. Bir amaç için para toplamanın, parlak bir başarı örneğini göstermekten daha iyi bir yolu var mı? Avery bana anlatmak istedi ama ben kendi iyiliği için onu uzaklaştırmakla meşgul olduğumdan konuşmasına izin veremedim.

"Onunla gitmeni mi istedi?" Henley tahmin ediyor.

"Evet," diyorum, yeni öğrendiğim her şey yüzünden hâlâ midem bulanıyor. "Peki, sen neden buradasın? Neden onunla birlikte New York'ta değilsin?" İçimi çektim. "Sana zaten söyledim. Biz çok farklıyız. Yürümeyecek." "Saçmalık," diyor. "Bana gerçek sebebi söyle."

Dün gece olan her şeyi düşünüyorum, dükkândan çıkarken gelen telefonla başlayan ve Avery'nin evimden ayrılmasıyla sona eren, asla çalışamayacağımızı söylerken sesi kırılan her şeyi. O telefon görüşmesinden önce keyfim yerindeydi. Biraz gergin olsam da Avery'nin annesiyle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Aşık olduğum bir kadınla olası bir gelecek için sabırsızlanıyordum. Ama bir telefon beni gerçeğe döndürdü ve her şeyin ne kadar imkânsız olduğunu anlamamı sağladı.

Küçük kız kardeşime bakıyorum ve onu annemizin sorunlarının gerçekliğinden koruduğum tüm zamanları hatırlıyorum. Onu gördüğüm çirkinliklerden uzak tutmaya yemin ettiğim onca zamanı düşünüyorum. Ve yıllar önce yapmak istediğim şeyi yaptığımı fark ediyorum. Onun güçlü, dirençli ve harika bir kadın olmasına yardım ettim. Şu anda olduğu kadınla gurur duyuyorum. Ve biliyorum ki bugün olduğu kişiden kısmen ben sorumluyum. Kendini koruyabilene kadar onu güvende tuttum. Ama şimdi, belki de bunca yıldır taşıdığım yükü paylaşmanın zamanı gelmiştir.

"Dün gece Boston Polisi'nden bir telefon aldım," diyorum kız kardeşimin bakışlarıyla doğrudan karşılaşarak. "Annemi bir marketten sigara almak için çalıntı bir kredi kartı kullanmaya çalışırken yakalamışlar. Kafası iyiymiş. Onlara benim adımı vermiş. Kefaletini ödeyeceğimi söylemiş."

Henley'nin gözleri kapanıyor ve iç çekerken omuzları çöküyor. "Kahretsin," diye fısıldar.

"Ne yaptığımı fark edene kadar istasyon yolunu yarılamıştım," diyorum.

"Onun pisliklerinden birini daha temizliyordum. Herkesten saklamaya çalışıyordum. Sen görmeyesin diye bir arada tutmaya çalışıyordum." Başımı sallıyorum. "Sonra ne kadar *yorgun olduğumu* fark ettim. Hepsinden yorulmuştum. Onun pisliğini temizlemekten yoruldum. Onu kurtarmak için koştuktan yoruldum. Polislerden gelecek bir sonraki telefonun cesedini teşhis etmek için olup olmayacağını merak etmekten yoruldum. Hepsini tek başıma yapmaktan yoruldum." Sesim son kelimede kesiliyor ve kız kardeşimin bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

Kara gözleri o kadar hüzünlü bakıyor ki kalbim parçalanıyor.

"Bir saat boyunca araba kullandım. Kefaletini ödemekten vazgeçmek için kendimle konuşmaya çalıştım. Onu hapiste bırakırsam bunun beni boktan bir insan yapmayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım."

"Beni aramalıydın," diye fısıldıyor. "Bu konuyu benimle konuşabilirdin. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

Başımı salladım. "Bununla uğraşmak zorunda kalmanı hiç istemedim."

"Corbin, sadece beni korumaya çalıştığını biliyorum. Beni hep korudun. Bunun için seni seviyorum ama artık durabilirsin. Artık çocuk değilim. Zor şeylerle başa çıkabilirim."

"Buna gerek yok," diyorum.

"Sen de bilmemelisin," diyor. "Benim için neleri feda ettiğini bilmediğimi sanıyorsun ama biliyorum. Benimle ilgilenildiğinden emin olmak için kıcını yırtarak çalıştığını hatırlıyorum. Ama kimse senin iyi olduğundan emin olmak için orada değildi."

"Sen sadece bir çocuktun Henley," diyorum.

"Sen de öyleydin," diyor. "Sen sadece çocuk yetiştirmeye çalışan bir çocuktun. Ve bunu senin için her zaman kolaylaştırmadığımı biliyorum. Sana bakacak kimsenin olmamasına üzüldüm ama artık var. Ben varım."

"Ve ben," diye duyuyorum arkamdan.

Döndüğümde Jessie'nin birkaç adım ötede durduğunu görüyorum. Ona kızgın olabileceğimden endişelenmiş gibi görünüyor ama hissettiğim tek şey rahatlama ve minnettarlık. Gülümsemeyi pek beceremesem de başımı sallayarak ona teşekkür ediyorum.

"Sanırım senin de Avery'n var," diyor Henley. "Ya da kafanı kıcından çıkarıp ona ne hissettiğini söyleyen söyledin."

Başımı salladım. "Onun ve benim için artık çok geç."

"Bundan şüpheliyim," diyor Jessie. "Sana nasıl baktığını gördüm patron. Bence hâlâ bir şansın var."

Kız kardeşime bakmak için geri dönüyorum ama o elindeki telefona bakıyor.

"İki saat içinde Logan'dan kalkacak bir uçak var," dedi, ayağa kalkarak. "Hadi gidelim."

Elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırmaya çalışıyor ama yeterince güçlü değil.

"New York'a gidemem," diyorum. "Dün gecedan sonra beni orada istediğinden bile şüpheliyim."

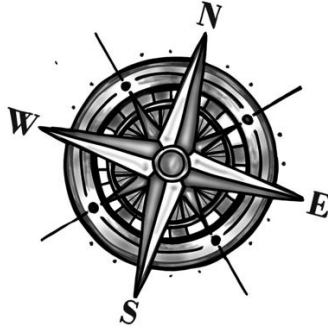
Jessie inatçı erkekler hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve kız kardeşim elleri kalçalarında bana ters ters bakıyor.

Henley, "Dün gece Avery ile aranızda ne olduğunu bilmiyorum," diyor. "Bana anlatabilirsin ya da anlatmayabilirsin. Umurumda değil. Ama senin ona karşı hissettiklerini o da sana karşı hissediyorsa, bunu düzeltmeye çalışmayı hem ona hem de kendine borçlusun. Seni tanıyorum Corbin. Eğer denemezsen bu seni sonsuza dek yiyip bitirir."

Göğsümde umuda benzer bir şeyin hafifçe kıpırdadığını hissediyorum ama bu korkuyla karışık. Bir şekilde büyüüp aptal kardeşinden daha bilge olan küçük kız kardeşime bakıyorum.

"Ya bunu düzeltemezsem?" En büyük korkumu dile getirerek soruyorum. "Denemezsen bilemezsin."

Chapter 37

Avery

Uykusuz bir gecenin ve türbölanslı erken bir uçuşun ardından yorgun olduğumu söylemek hafif kalır. Annemle ve onun kayıp misafirimle ilgili sorularıyla yüzleşmeye hazır değilim. Bu gece resmi bir elbise ve topuklu ayakkabı giyip yüzlerce meraklı yabancıyla yüzleşmeye hazır değilim. Bir hafta boyunca uyumak istiyorum ama denersem Corbin'in hareketsiz oturduğu ve gitmemi engellemek için hiçbir şey yapmadığı görüntüsünün peşimi bırakmayacağını biliyorum. Bunu her hatırladığımda, ağlama isteğime karşı koymam gerekiyor. Dün gece ağlamaktan gözlerim şişmiş ve kızarmış durumda. Beni havaalanından annemin değil de Cass'in almasına seviniyorum. Onunla yüzleşmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım var.

Terminalden geçip Cass'in beklediği yere doğru ilerliyorum. Yüzüme bir kez baktı ve gülümsemesi kayboldu.

"Sorma," diyorum, sesim biraz titreyerek.

"O orospu çocuğu," diyor çantalarımı gereğinden fazla güç kullanarak arabasının bagajına yüklerken. "Onun kıcını tekmeleyeceğim."

Sesindeki öldürücü öfkeye neredeyse gülecektim. Corbin dün gece eve geldiğinden beri ilk kez bu kadar çok gülümsedim.

Arabaya binerken "İyi olacağım," diyorum.

Cass kaldırımdan uzaklaşıp trafikte ilerlerken konuşuyor. "Bana her şeyi anlat ki ölümünün ne kadar acı verici olacağına karar verebileyim."

"Seni seviyorum," diyorum. "Keşke vajinaları sevseydim."

"Ben de tatlım," diyor ve bacağımın üzerinde duran elimi okşuyor. "Erkekler aptaldır."

"Gerçekten öyleler."

Cass'e Corbin'e aşık olduğumu fark etmem de dahil olmak üzere geçen hafta olan her şeyi anlatıyorum. Dün geceki konuşmayı özetleyerek bitiriyorum.

"Ben de ayrıldım," dedim. "Ve o beni durdurmaya çalışmadı."

"Tam bir ahmak," diyor. "Kim olduğunu sanıyor bu? Seni hak etmiyor."

Corbin'in bana karşı bir şeyler hissettiğini ilk itiraf ettiği günü düşünüyorum. Bana verdiklerinden daha fazlasını hak ettiğimi söylemiştim. Kabul etmişti ama ona daha fazlasını hak ettiğini söylediğimde sessiz kalmıştı. Corbin'e birlikte neler yapabileceğimizi göstermek için çok uğraştım ama o bunu savaştık kadar çok istemedi. Ne kadar acı verse de, onu inanmadığı bir şey için savaştıkaya zorlayamayacağımı biliyorum.

Annemin evine vardığımda gün acı verici bir yavaşlıkla geçiyor. Boston'daki daireme dönmeyi dilemekten kendimi alamıyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum, böylece huzur içinde yuvarlanabilirim. Neden artık ev gibi hissettirmedikğini merak ederek devasa evin içinde dolaşıyorum. Babam öldükten sonra annem ve ben buraya taşındık. Sanırım babamın anılarının olmadığı bir yerde yeni bir başlangıç yapmak istemişti. O zamanlar anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Bir daha asla sahip olamayacağım bir şeyin anılarıyla dolu bir evde kalma fikri canımı acıtıyor.

Boston'a döndüğümde ne yapacağımı merak ediyorum. Olanlardan sonra Elemental Ink'e geri dönüp Corbin'in çırağı olmaya devam edebilir miyim? Kalbim bu şekilde paramparça olmuşken onunla nasıl çalışabilirim bilmiyorum. Corbin beni orada isteyecek mi?

Annem öğleden sonra erken saatlerde eve geldiğinde, onun iyiliği için neşeli bir görüntü sergilemek için elimden geleni yapıyorum. Benim için zaten olduğundan daha fazla endişelenmesine ihtiyacım yok. Pek işe yaramıyor çünkü hemen yeterince uyuyup uyumadığımı ve tavsiye ettiği vitaminleri alıp almadığımı soruyor.

"Ben iyiyim anne," diyorum.

Bana tekrar sarılmadan önce uzun bir süre gözlerini benden ayırmıyor. "Evde olduğun için çok mutluyum" diyor. "Seni özledim."

Beni boğan endişelerinden ne kadar nefret etsem de, anneme sarılmanın iyi hissettirdiğini itiraf etmeliyim. Özellikle de son 24 saatten sonra.

"Ben de seni özledim," diyorum.

Geri çekiliyor ve yüzümü inceliyor. "İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor. "Baş ağrısı yok, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben iyiyim anne. Baş ağrısı yok. Bulanık görme yok. Baş dönmesi yok. Denge sorunu yok."

Acı acı gülümsüyor. "Özür dilerim, tatlım. Çok fazla endişelendiğimi biliyorsun." "Biliyorum. Ama ben gerçekten iyiyim. Söz veriyorum."

Başını salladı. "Güzel." Dönüyor ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni odasına doğru yönlendiriyor. "Sağlıklıydın. Ama mutlu musun?"

Ona her zaman verdiğim otomatik cevabı vermek için ağzımı açıyorum ama kelime boğazımda düğümleniyor. Annem dönüp bana bakıyor, endişesi yüzüne kazanmış.

"Ne oldu tatlım? Kayıp misafirinle bir ilgisi var mı?"

İç çekerek başımı salladım. "Evet."

Uzun bir süre bana baktı. "Bir oğlan mı?"

Corbin'den bir oğlan çocuğu olarak bahsetme fikrine neredeyse gülecektim. "Daha çok bir erkek gibi, anne."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Hepsi erkek," diyor. "Kaç yaşına gelirlerse gelsinler, bir yanları asla büyümeyecek. Bu ille de kötü bir şey değil ama bazen onları sevmeyi zorlaştırıyor."

"Babam da böyle miydi?" Ben sordum.

Yüz ifadesi yumuşak ve hülyalı bir hal alıyor ve bir an için 58 yaşından o kadar genç görünüyor ki nutkum tutuluyor.

"Baban," diyor. "O iyi bir adamdı." Başını sallıyor, hüznle gülümsüyor. "Ama tanrım, hiç büyümedi. Beni deli ederdi."

Babamı onun anlattığı gibi hatırlamaya çalışıyorum ama tek hatırladığım gülmeyi seven, hayattan daha büyük bir adam olduğu. Uzun boyluydu, düzgün bir vücudu vardı ama altı yaşındayken uçuyormuş gibi yapabilmem için üzerine oturmama izin verecek kadar geniş omuzları vardı.

"Onu özledim,"
diyorum. "Ben
de."

Derin bir nefes alıyor ve gülümsemesi biraz daha güçleniyor. "Eğer o çocuk ne kaçırdığını bilemeyecek kadar aptalsa, senin gözyaşlarını hak etmiyor demektir."

Başparmağını gözlerimin altındaki şişkin halkaların üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Bunu hemen düzeltecek bir göz maskem var," diyor usulca. "Biraz kestir, köpüklü bir banyo yap ve önümüzdeki 24 saat boyunca onu tamamen unut. Annemin emri."

Aptalca bir şekilde tekrar ağlamak istiyorum, bu yüzden başımı omzuna koyuyorum ve küçükken yaptığı gibi bir anlığına bana sarılmasına izin veriyorum.

"Teşekkürler anne," diyorum. "Sanırım bunu atlatmak bir günden fazla sürecek ama iyi olacağım. Eninde sonunda."

"Yapacağını biliyorum," diyor. "Sen bir Bradshaw kadınısın. Biz güçlüyüz."

Chapter 38

Corbin

Bradshaw Galası'na katılmak beklediğimden daha kolay oldu. Meğer Henley'nin ortaklarından birini araması yeterliymiş ve onlar da Henley'nin adını listeye yazdırmak için bir artı bir kişiyle birlikte bağış yapmaktan mutluluk duyacaklarmış. Bir hayır galasından ne beklediğimi bilmiyorum ama bu şey şimdiye kadar katıldığım her şeyden daha büyük ve daha ihtişamlıydı. Birkaç rock yıldızına ve hatta birkaç A-list aktörüne dövme yaptım ama bu gece buradaki bazı yüzler beni yıldızlara hayran bıraktı. Henley'e yakın durmak ve kendimi aptal durumuna düşürmemek için elimden geleni yapıyorum.

Avery'den bir iz var mı diye gözlerimi dört açıyorum ama henüz onu görmedim. Henley bu gece tamamen kendi halinde, gülümsüyor ve tanıştığı herkesle el sıkışıyor. New York'un zengin elitleri arasında bu kadar doğal görünmesine hayranım. Avery ile ilgili endişelerime rağmen

Kız kardeşimin büyüdüğü kadına baktığımda gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Simli, lacivert, yere kadar uzanan, dalan yakalı bir elbise giyiyor ki, seçenek sunulsa veto ederdim. Ona resmi bir elbiseyi bu kadar çabuk nasıl alabildiğini sormuştum ama bana saçma bir soruymuş gibi gülmüştü. Kadınları anlayabileceğimi hiç sanmıyorum.

Bir grup zengin yabancıyla dolu bir masaya oturduğumuzda ve akşam yemeği beyaz smokinli insanlar tarafından servis edildiğinde, sinirlerim bozuldu. Avery'yi hâlâ görmedim. Ailesi bu şeye ev sahipliği yapıyor, değil mi? Önde ve merkezde olması gerekirdi. Kravatım beni boğuyormuş gibi hissediyorum ve şık elbise tişörtümün içinde terliyorum.

"Onu görüyor musun?" Kısık bir sesle soruyorum.

Henley dişlerini sıkarak ve zoraki bir gülümsemeyle, "Otuz iki saniye önce sorduğundan beri hayır," diyor. "Kıpırdanmayı bırak ve yemeğini ye."

Önümdeki tabağa bakıyorum ama iştahım yerinde değil. "Yemek yiyemeyecek kadar gerginim," diyorum.

Bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Tabağı 1,000 dolar. *Dene.*"

Gözlerim irileşiyor ve yemeğe tekrar bakıyorum. Bir yemek için bin dolar mı? Bir akşam yemeği için bu kadar para ödeyecek kadar lezzetli bir şey hayal edemiyorum. Çatalımı ve bıçağımı alıp tabağımdaki bifteği kesiyorum. Bıçağa gerek kalmayacak kadar yumuşak. Işıklar sönmekten ve odaya bir sessizlik çökmeden önce bir lokma yemeyi başarıyorum.

Gizli hoparlörlerden bir erkek sesi "Lütfen beni dinler misiniz?" diyor.

Yemeğimden başımı kaldırıp dikkatimi smokinli bir adamın podyumda durduğu ve kalabalığa gülümsediği sahneye veriyorum.

"Bu gece geldiğiniz için hepimize teşekkür etmek istiyorum. Bu kadar çok tanıdık yüzün yanı sıra bazı yeni yüzleri de görmek harika."

Adam Bradshaw Vakfı'nın tarihini ve bu geceki toplantının nedenini anlatmaya devam ediyor. Onu dinlemeyip bir kez daha karanlık odada Avery'yi arıyorum. Bu sabah Henley toparlanırken ve havaalanına giderken Bradshaw Vakfı hakkında birkaç makale okudum. Hiç tanımadığım insanlar hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını öğrendim. Ayrıca Avery'nin sakatlığı ve iyileşme sürecini anlatan birkaç makaleye de rastladım. Bunları okumak daha zordu. Onun hayatta ve bir bütün olduğunu kendi gözlerimle görmüş olsam da, çocukken hastane yatağında yatarken çekilmiş, kafası çizgilerle ve tüplerle tıraş edilmiş fotoğraflarını görmek kalbimi kırdı

küçücük bedeninden dışarı çıkıyordu. Sonunda telefonumu kapatmak zorunda kaldım, böylece onlara bakmayı ve onun için işler farklı gitseydi ne olacağını merak etmeyi bıraktım.

Salonda alkış tufanı kopuyor ve dikkatimi tekrar sahneye, konuşan adamın da alkışladığı yere çekiyorum. Şimdi kalabalığa arkasını dönmüş, gülümseyen yüzü, biri sahneye çıkıp yanında dururken beklenti içinde.

Avery'nin orada durduğunu görünce göğsümde oluşan sızı nefesimi kesmeye yetiyor. Saçları ince dalgalarla şekillendirilmiş ve koyu mor elbisesi kıvrımlarını, altında ne olduğunu ima edecek kadar sarıyor, ancak uygunsuz olacak kadar değil. O kadar güzel görünüyor ki içim acıyor. Derin bir pişmanlık acısı bana sertçe çarpıyor. Henley'nin elini kolumda hissediyorum, sıkıyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, gözümü Avery'den ayıramıyorum.

Podyuma yaklaşıp derin bir nefes alarak kalabalığa bakışını izliyorum. Bana doğru bakmasını, beni görmesini istiyorum ama üzerine düşen parlak ışıklar muhtemelen tek tek yüzleri görmeyi imkansız kılıyor. Sonra konuşmaya başlıyor.

"İyi akşamlar," diyor gülümseyerek.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederek başlamak istiyorum. Bu etkinlik beklediğimizden çok daha fazla büyüdü. Bu gece pek çok tanıdık yüz görüyorum. Birçoğunuz benim hikayemi biliyorsunuz ama bilmeyenler için hikayemin bir kısmını sizlerle paylaşmak istiyorum.

"Tüm dünyam değiştiğinde 11 yaşındaydım. Bir araba orta çizgiyi aştı ve babamla benim içinde bulunduğumuz arabaya kafa kafaya çarptı. Babamın direksiyonu kırmak için yeterli zamanı vardı, böylece çarpmanın şiddetini o çekti. Bu gece burada sizinle konuşuyor olmamın tek sebebi bu, o değil. Hayatımı onsuz, onunla yaşadığımdan daha fazla yaşadığımı düşünmek çok garip."

Sakin bir nefes almak için duraklıyor ve bu hikayeyi bu yabancılara anlatmak zorunda kalmasın diye onu sahneden çekip almamak için her şeyimi veriyorum. Kelimeleri söylemenin ona neye mal olduğunu görebiliyorum ve bunu izlemek kalbimi kırıyor.

"O günlere dair pek bir şey hatırlamıyorum" diyor. "Yaralanmam ve kazanın kendisi hakkında şimdi bildiklerimi öğrenince, hafıza kaybının bir lütuf olduğunu düşünüyorum. Kafatasımın sol tarafındaki yara izi yaşadıklarımı hatırlatmaya yetiyor. Doktorlar ilk başta hayatta kalacağımdan emin değillerdi ama

Ne kadar inatçı olabileceğimi bilirsiniz." Kalabalığa gülümsüyor ve bir kahkaha için duraklıyor.

"İlk ameliyatları atlattıktan sonra bile normal bir hayat yaşayabileceğimden emin değillerdi. Beyin yaralanmaları zor olabilir. Ama ben şanslıydım. Yıllar boyunca insanlar bana bunu nasıl başardığımı sordu. Nasıl devam edebildim? Nasıl oldu da doktorları haksız çıkarıp böylesine mucizevi bir iyileşme sağlayabildim? Ama onlar için harika bir cevabım yok. Benim gibi iyileşemeyen ve normal, dolu dolu bir hayat yaşamaya devam eden binlerce çocuktan daha fazla hak etmedim. Onlardan daha çok çalışmadım. Özel bir numaram da yoktu. Şanslıydım. Hepsi bu kadar.

"İlk müdahale ekipleri kaza yerine bu kadar çabuk ulaştığı için şanslıydım. Doğu yakasının en iyi beyin cerrahisi ekibine sahip bir hastaneye yakın olduğum için şanslıydım. Paranın satın alabileceği en iyi sağlık sigortasına sahip olduğum için şanslıydım. Yanımda olabilen ve mümkün olan en iyi bakımı almam için mücadele eden bir annem olduğu için şanslıydım. Tüm bunlar olurken elimi tutabildiği için şanslıydım. Ve o bakımı ve o zamanı karşılayabilecek kadar şanslıydım."

Kalabalıktaki bir kadına bakıyor ve gülümsüyor. Bakışlarını takip ediyorum ve minyon, siyah saçlı bir kadının Avery'ye gururla bakarken gözlerini bir mendille sildiğini görüyorum. Kalabalıktaki birkaç kadın da gözyaşlarını siliyor.

"Ancak herkes bu kadar şanslı değil," diye devam ediyor Avery. "Herkes ameliyatlar, hastanede kalış süreleri, fizik tedavi, uzun süreli rehabilitasyon ve çok daha fazlası için gereken bakım masraflarını karşılayamaz. Sigorta bu masrafları karşılasa bile, çocuklar bu süreçleri genellikle yalnız geçiriyor çünkü ebeveynleri, hayatlarının en zor dönemlerinden birinde çocuklarının yanında olmak için çalışmayı bırakmayı göze alamıyor.

"Ayrıcalık ve zenginlik içinde doğduğum için şanslıydım. Bu odadaki insanların çoğu da öyle. Hepimiz o kadar şanslıyız ki, başımıza bir felaket geldiğinde aklımıza gelen son şey para oluyor. Sadece iyileşmeye odaklanabiliyoruz. Bu çoğu kişinin karşılayabileceği bir lüks değil. Bu yüzden şimdi sizden, bizim kadar şanslı olmayanlara yardım etmek için bunun bir kısmını geri vermek üzere bana katılmanızı istiyorum. Bağışlarınız, hayatlarının en karanlık dönemlerinde ailelere yardımcı oluyor. Bu korkunç yaralanmalardan sonra birilerinin iyileşmesini engelleyen şey para olmamalı. Kaynakların yetersizliği kimseyi dolu ve anlamlı bir yaşam şansından alıkoymamalıdır. Sağlık Hizmetleri

profesyoneller travmatik beyin hasarı olan insanların hayatlarını kurtarmak için yorulmadan çalışıyorlar. Onlara yardımcı olmak için elimizden geleni yapalım."

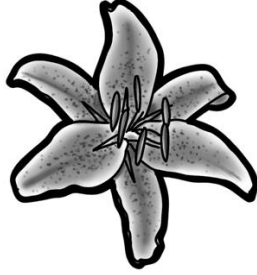
Podyumdan küçük bir adım geri çekilerek kalabalığa başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim."

Kalabalık alkışlarla patlıyor ve ben de dahil olmak üzere birkaç kişi ayağa kalkıyor. Avery'yi gözümün önünden ayırmamaya çalışıyorum ama sahneden indiğinde onu insan denizinin içinde kaybediyorum. Annesinin nerede oturduğunu hatırlamaya çalışıyorum ki daha sonra ortalık sakinleştğinde onu bulabileyim. İnsanların çoğu yerine oturduktan sonra bile, Henley elimi tutup beni sandalyeme geri çekene kadar orada duruyorum.

"Yemekten sonraya kadar bekle," diye fısıldıyor. "O zaman onunla konuşma şansın olur."

Başımı sallıyorum, hemen oraya gidip beni affetmesi için yalvarma dürtüsüne karşı savaşıyorum. İşe yarayacağını düşünseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Ama Avery'nin bir gösteri haline getirilmekten hoşlanacağını sanmıyorum. Özellikle de bir oda dolusu insana içini döktükten sonra. O yüzden Henley'nin tavsiyesine uyup bekleyeceğim.

Chapter 39

Avery

Masaya geri dönüyorum ve yerime oturmadan önce annemle Cass'in bana sarılmalarına izin veriyorum. Neredeyse on yıldır her yıl bu hikâyenin bir versiyonunu çoğunlukla yabancılardan oluşan bir odaya anlatıyorum. Ama hiç kolaylaşmıyor. Babamı kaybetmenin, özerkliğimi kaybetmenin, kendimin bir parçasını kaybetmenin travmasını yeniden yaşamaktan nefret ediyorum. Ama bunu her yıl yapıyorum çünkü pek çok insana yardımcı oluyor. Bu galanın benimkiyle aynı kaynaklara sahip olmayan aileler için yaptığı iyiliği inkar edemem. Onlara yardım etmek için elimden geleni yapmamak bencillik olurdu, özellikle de bir şansım daha olduktan sonra. Birkaç derin nefes alıyorum ve hâlâ üzerimde olan gözleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Yakında yemeklerine ve açık bara geri dönecekler ve sahnedeki kızı unutacaklar. Umarım cüzdanlarını açtıktan sonra.

Cass elimi sıkarak, "Harikaydın A," diye fısıldıyor.

"Teşekkürler."

Servis elemanları tabaklarımızı alıp bardaklarımızı doldurmadan önce annemin endişeli bakışlarını yatıştırmak için birkaç lokma yemeyi başarıyorum. Bu gece şarap içmekten çoğunlukla kaçınmış, konuşma için aklımı korumaya çalışmışım. Şimdi konuşma bittiğine göre, pes etmeye karar verdim. Belki dün gece Corbin'den ayrıldığımdan beri hissettiğim ezici kalp ağrısını unutmama yardımcı olur.

Etrafımdaki konuşmaları dinlemek için elimden geleni yapıyorum, dikkatleri üzerime çekmemek için ara sıra konuşmalara katılıyorum. Bu hayatım boyunca yaptığım bir şey, yani o kadar da zor değil. Cass her zaman yanımda duruyor ve çok fazla olmaya başladığını anladığında dikkati üzerimden çekiyor. Bu gece onun varlığı için minnettarım. Eğer toplum içinde kırık bir kalbe bakacaksam, bana yardım etmesini tercih edeceğim başka kimse yok.

İkinci kadeh beyaz şarabımı yudumluyor ve kendi partimden ayrılmak için ne kadar erken olduğuna karar vermeye çalışıyordum ki bakışlarım tanıdık bir çift geniş omuza takıldı. Kalbim göğsümde tekliyor ve irkilerek nefes alıyorum. Cass bana bakmak için dönüyor ama ben önümde duran adamdan başka bir yere bakamıyorum. Corbin.

O nasıl burada?

Neden burada?

Neden bu kadar *iyi* görünüyor?

Bu sorulardan herhangi birine cevap bulamadan Cass'in yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum.

"Oh, hayır," diye mırıldandı. "Bunu ben hallederim."

Önünü kesmek için hamle yaptı, ama ben ona uzandım, durdurmak için kolunu tuttum.

Onu.

"Bekle."

"A, onunla konuşmak zorunda değilsin," diyor.

O haklı, biliyorum. Onunla konuşmak zorunda değilim. Muhtemelen konuşmamalıyım.

ona. En azından burada değil. Ama burada olduğu gerçeğine takıldım. Bunca yolu geldi. Beni görmek için. Buraya gelmesinin başka bir sebebi olamaz. Buraya benim için geldi. Aklım ne kadar gitmemi söylese de kalbim buna izin vermiyor.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece benimle kalır mısın?"

Kolunu benimkine doladı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Corbin'in aramızdaki mesafeyi kapatmasını izliyorum, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki acaba herkes duyabiliyor mu diye merak ediyorum.

Sonunda önünde durduğunda

nutkum tutuldu. Koyu renk gözleri vücudumu tarıyor ve sonunda yüzüme yerleşiyor.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Cass buz gibi ses tonuyla sessizliği bozuyor.

Corbin sanki onun varlığını yeni fark etmiş gibi dönüp ona bakıyor.

"Hey, Cass," diyor. "Seni tekrar görmek güzel."

Mizahsız bir kahkaha attı. "Senin için aynı şeyi söyleyemem."

Sanki onu onaylıyormuş gibi başını bir kez öne eğiyor. "Bu adil," diyor. Bakışlarını tekrar bana çevirerek, "Konuşabilir miyiz?" diyor.

"Kimse seni durdurmuyor," diyorum. Sözlerimin düzgün ve net çıkmasından gurur duyuyorum.

Omuzları hafifçe düşüyor ama hoş karşılanmamam onu şaşırtmışa benzemiyor. "Bunu hak ediyorum," diyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Buraya senden özür dilemeye geldim," diyor ve savunmasız dürüstlüğüyle beni hazırlıksız yakalıyor.

Corbin'i burada, ailemin tüm şatafatı ve ihtişamı arasında gördüğümde şok olduğumu düşünsem de, özür dilediğini duyduğumda yaşadığım şokla kıyaslanamaz bile. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama zaten bir önemi yok çünkü yine konuşmaya başladı.

"Sana o şekilde patlamamalıydım," diyor. "Seni dinlemeliydim. Anlamaya çalışmalıydım. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Nefes almayı unuttuğumu fark ederek kendimi derin bir nefes almaya ve bırakmaya zorluyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu Corbin dün gece bıraktığımdan farklı bir adam gibi geliyor. O zamandan bu zamana ne oldu da bu değişim meydana geldi?

"Bu gece neden buraya gelmek zorunda kaldığını anlıyorum," diyor. "Yükümlülüklerin olduğunu biliyorum. Daha önce anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Keşke bunu açıklaman için sana bir şans verseydim. Her şeyin berbat olması benim hatam. Özür dilerim."

"Biliyoruz," diye mırıldanıyor Cass.

Onu susturmak için elini hafifçe sıkıyorum ama Corbin onun sözlerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bakışlarını benden ayırmıyor, yüzünde tanımadığım bir ifade var. Bu daha önce pek çok kez gördüğüm, hikâyemi ilk kez duyan birinin yüzündeki sempatik ifade değil. Bu başka bir şey. Huşu gibi bir şey.

"İnanılmazsın," diye fısıldıyor ve göğsümdeki bir şeyin neredeyse acı verici bir şekilde sıkışmasına neden oluyor.

"Bu gecedен önce neysem şimdi de oyum," diyorum.

"Bu doğru," diyor, elimi iki elinin arasına alıyor ve gözlerimin içine bakarken sıkıca tutuyor. "Konu bize geldiğinde pek çok şey hakkında yanılmışım. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmama izin vereceğini umuyorum. Geceni böldüğüm için özür dilerim."

Corbin aniden elimi bırakıp uzaklaşıyor ve beni öylece sersemlemiş bir halde bırakıp gidişini izliyorum. Elimde bir şey olduğunu fark etmem birkaç saniyemi alıyor. Katlanmış bir kâğıt parçası. Kâğıdı sıkıca kavrarken elime bastırmış olmalıydı. Fark etmemiştim bile. Tekrar ortaya çıkmayacağını anladığımda bakışlarımı yavaşça kalabalığın içinde kaybolduğu noktadan ayırıyorum. Elimdeki kâğıda baktığımda, sanki defalarca açılmış ve yeniden katlanmış gibi buruşuk olduğunu görüyorum. Kâğıdın tamamı açılana ve kendi çalışmamın tanıdık çizgilerini görene kadar bunun benim eskizlerimden biri olduğunu fark etmiyorum.

Bu sadece bir karalama, gerçekten. Bunu ne zaman çizmiş olabileceğimi hatırlamaya çalışıyorum ama dükkânda çalıştığım ilk günlere dair belli belirsiz bir anı var sadece. Biraz boş zamanımız vardı ve Jessie Corbin'le bir konuda dalga geçerek onu güldürmüştü. Onu ilk kez rahatlamış görüyordum ve ilk kez benim yanımda gülüyordu. Bu kahkahayı yakalamak ve ciddi olduğu ya da kaşlarını çattığı tüm zamanlar için saklamak istedim. Corbin'in dünyanın geri kalanına gösterdiği inatçı adamdan daha fazlası olduğunun somut bir kanıtı gibiydi.

Ben de en yakın kalemi ve kâğıdı kaptığım gibi Corbin'in gülümseyen yüzünü çizmeye başladım. Ben çalışırken kimse bana dikkat etmedi. Kaba taslağı çizmem sadece birkaç dakikamı aldı. Dürüst olmak gerekirse en iyi çalışmam bile değildi. Bitirdiğimde, utandım ve birinin onu görüp çizdiğimden daha fazlasını anlamasından korktum. Bu yüzden onu eskiz defterimin altına sakladım, daha sonra kimse bakmazken çöpe atmak niyetindeydim. Ama Corbin onu görmüş olmalı. Onu saklamış olmalı. Neden? Neden bunca ay boyunca saklamıştı? Bu benimle hala zar zor konuştuğu zamanlardı. Stüdyoda kontrolünü kaybettiği o gecedен önce. Neden hala onda? Ve neden bu gece bana vermek için buraya kadar geldi?

"Ne oldu?" Cass sordu. Onun burada olduğunu neredeyse unutmuştum.

Kağıdı ona uzattım. "Çizimlerimden biri," diyorum. "Onu sakladı." "Neden?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Tehdit eden gözyaşlarıma karşı koyuyorum, aniden tükenmiş hissediyorum. Gitmek istiyorum. Corbin'in peşinden gitmek ve bana bunun ne anlama geldiğini söylemesini talep etmek istiyorum. Ama sonra işler ciddiye bindiğinde beni her seferinde geri çevirdiğini ya da ittiğini hatırlıyorum. Cevaplamaya hazır olmadığı sorular sorduğum için bana hırladığı onca zamanı. Olabileceğimiz şey hakkında yanıldığımı bana gösterdiği tüm o küçük yolları. Bu gece bunları tekrar yaşamak istemiyorum. Şu anda o reddedilmeyle tekrar yüzleşecek gücüm olduğunu sanmıyorum.

Chapter 40

Corbin

Hangisi daha çılgınca bilmiyorum: Davet edilmediğim resmi bir partiye katılmak için New York'a uçmak mı, yoksa New York'un en zengin kadınlarından birinin evine gizlice girmeye çalışmak mı? Avery'ye bunca zamandır cüzdanımda sakladığım çizimi verdikten sonra, onu bana bir şans daha vermeye ikna etmek için daha fazlasını yapmam gerektiğini biliyordum. Ve kalanın, yapmamız gereken türden bir konuşmayı zorlamak için yanlış yer olduğunu fark ettim. Daha sonra benimle buluşmasını istemek bir olasılıktı ama Cass nöbet tutarken, şansımı beğenmedim. Avery ile konuşmama izin vermesine şaşırdım. Arkadaşını ona zarar veren kişiden koruduğu için onu suçladığımdan değil.

Avery'den ayrıldıktan sonra Henley'i bulmaya gittim ve ona gideceğimi söyledim. Benimle gelmeyi teklif etti ama ben yalnız kalmak istedim. Otele dönmek için bir taksiye bindim, ama kendimi odada volta atarken, telefonuma bakıp çalmasını beklerken buldum.

Yaklaşık bir saat sonra, Avery'nin aramayacağını kabul etmek zorunda kaldım. Mesaj atmayacak. Muhtemelen gelecek hafta işe geri dönmeyecek. Onu her gün göremeyeceğimi düşünmek midemi bulandırıyor.

Bu şekilde bitmesine izin veremem. Ona benim için ne ifade ettiğini söylemeden gitmesine izin veremem. Yine de gitmeye karar verebilir ama her şeyi denemeden gitmesine izin veremem. İşte bu yüzden kendimi gecenin bir yarısı ailesinin evine gizlice girerken buldum. Onu aramayı denedim ama cevap vermedi. Gönderdiğim 7 mesaja da cevap vermedi. Onu suçladığımdan değil. Her şeyi berbat ettim. Bir arama ya da mesaj bunu düzeltmeyecek. Onu yalnız yakalamalı ve konuşmalıyım. Ona benim için ne ifade ettiğini söylemek için zamana ihtiyacım var. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmesini istiyorum. Bu yüzden gizleniyorum.

Görünüşe göre gizlenmekte o kadar da iyi değilim. En azından hareket algılayıcı ışıklar, meraklı köpekleri olan komşular ve çok gayretli bir güvenlik görevlisi varken. Sonuncusu benim çöküşüm oldu. Ana kapıdan geçip Avery'nin annesinin yaşadığı güvenli mahalleye sorunsuz bir şekilde girmeyi başarmıştım. Mülkünün köşesindeki çitin üzerinden bile geçmeyi başarmıştım. Ancak arka avlu kapısına kadar gizlice yaklaşmaya çalıştığımda güvenlik ışıkları tetiklendi. Çit boyunca uzanan ağaçların arasına saklanmaya çalıştım ama bir spot ışığı neredeyse retinalarımı yakıp kafatasımdan dışarı çıkaracaktı.

"Kımıldama!"

Bağırışa, duyduğum son ses olabileceğine ikna olduğum bir tıklama sesi eşlik etmişti. Ellerimi havaya kaldırdım ve hareketsiz kaldım. Ve kendimi bir güvenlik görevlisinin arabasının arka koltuğunda buldum.

"Lütfen Bradshaw'ları arayabilir misiniz?" Prius'unun arka koltuğundaki soğukkanlı adama yalvarıyorum. "Avery Bradshaw Scott beni bekliyor."

Bu bir yalan, ama o bunu bilmiyor. Tek umudum Avery'nin, güç sarhoşluğuna kapılmış bu alışveriş merkezi polisinin beni hapse göndermesine izin verecek kadar bana kızgın olmaması. Bu gece buraya gelmeden önce smokinimi değiştirmek için zaman ayırmadığıma memnunum. Hikayeme biraz gerçeklik katıyor. Davranışlarım şüpheli olsa bile en azından rolümü oynuyorum. Dövmelerimin ve sakalımın davama yardımcı olduğunu sanmıyorum.

"Bradshaw'lar bu hafta sonu için ziyaretçi kayıtlarına kimseyi eklememişler," diyor adam, beni açıkça görmezden gelerek.

"Avery ve benim birlikte gelmemiz gerekiyordu ama ben uçağımı kaçırdım. Beni kayıtlara eklemeyi unutmuş. Lütfen Bradshaw'ların evini arayabilir misiniz?"

Ses tonuma sabırsızlık ve kibir havası katmaya çalışıyorum, zengin bir pislik gibi görünmeyi umuyorum.

"Beni alıkoyduğun için mutlu olmayacaklar," diyorum. "Sabaha kadar işsiz kalacaksın."

Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama umarım adamın aklına bir şeyler girer. Belki polisi aramadan önce Avery'yi arar. Geceyi hapiste geçirmek istemiyorum. Henley'nin beni kefaletle çıkaracağını biliyorum ama sonunu asla duymayacağım.

"Bu çok saçma," diye mırıldandım. "Umarım işsizliği seviyorsundur."

Sonunda adam iç geçirir ve telsizini eline alır. "Merkez, burası 2103. Bradshaw konutunu arayıp bir ziyaretçi olduğunu doğrulayabilir misiniz?"

"2103, burası merkez. Bradshaw konutu için kayıtlı ziyaretçi bulunmamaktadır."

Başını sallıyor. "Olumlu, Merkez. Lütfen kayıtsız bir ziyaretçiyi doğrulamak için arayın."

Telsiz yine çatırdıyor. "Ziyaretçi adı?"

Şükürler olsun. Rahatlamış bir şekilde koltuğuma yerleştim. Avery beni doğrulayacak.

Kızgın olsa bile, hapse girmeme izin vermez. Bunu biliyorum. "Adın ne?" diye soruyor güvenlik görevlisi.

"Corbin James," diyorum.

Telsizde adımları tekrarlıyor ve ikimiz de diğer uçtaki kadının cevap vermesini bekliyoruz. Avery henüz eve gelmediyse yandım. Annesinin benim hakkımda bir şey bildiğini sanmıyorum. Telsizin tekrar cızırdaması için beş dakika daha geçmesi gerekiyor.

"2103, burası merkez.

Tamam." "Merkez, burası 2103."

"Bradshaw'lar sizden o ahmağı onların gözetimine bırakmanızı istedi. Bu doğrudan bir alıntı."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Dolaylı da olsa bana ahmak demeyi Avery'ye bırak.

"10-4, Merkez. Ahmağı serbest bırakıyorum." Telsizi koltuğa bırakırken bana ters ters bakıyor.

"Sorun için özür dilerim," diyorum, uzlaştırmacı bir ton kullanmaya çalışarak.

Arabadan inerken kayıtsız bir şekilde homurdanıyor. Sonra arka kapıyı açıyor ve arabadan inmeme için bana işaret ediyor. Uzun araba yolundan aşağı inmeyi teklif etmedim. Bunun şansımı zorlamak olacağını hissediyorum. Bunun yerine, ceketimin yakalarını düzelterek Avery'nin evine doğru yürümek için dönmeden önce ona bir gülümseme ve selam veriyorum.

Ev çok büyük ve ön tarafında geniş bir sundurma var. Avery burada mı büyüdü? Çocukken bildiğim her şeyden çok farklı. Onun hayatının benimkinden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Ama sonra ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve farklılıklar o kadar da büyük gelmiyor. Umarım o da aynı şekilde hissediyordur.

Verandada bekleyen Avery'yi görmeyi bekliyordum ama onun yerine daha yaşlı bir versiyonuyla karşılaştım. Meredith Bradshaw Scott orada duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor. Hâlâ resmi elbisesini giymiş. Muhteşem ve kesinlikle öfkeli görünüyor.

"Bayan Scott," dedim. "Benim adım Corbin James."

Bana kaşlarını kaldırıyor ve ben biraz küçüldüğümü hissediyorum. Boyu 1.80'i ancak geçen bir kadın nasıl olur da beni bu kadar küçük hissettirebilir?

"Kızımı ağlatan adam sen misin?"

Daha önce kendimi küçük hissettiğimi düşünmüştüm ama şu anla kıyaslanamaz bile. Avery'yi incittim. Onu ağlattım. Hiçbir mazeretim yok, o yüzden sadece başımı salladım.

"Evet, hanımefendi," diyorum.

Uzun bir süre bana baktı. "Sen sanatçısın, değil mi?"

Gözlerimi kırıştıyorum, Avery'nin annesine benden ne

kadar bahsettiğinden emin değilim. "I-"

Sözlerimi durdurmak için elini kaldırıyor. Hemen ağzımı kapatıyorum.

"Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor," diyor.

Başımı salladım.

"Bunu düzeltecek misin?"

"Eğer düzeltilebilirse," diyorum. "Denemek için buradayım."

İç çekerek nefes veriyor. "Sanırım tüm bekleyebileceğim bu. İçeri gel."

O eve doğru dönerken rahatlık sınırlarımla savaşıyor ve ben de arkasından gidiyorum. Avery'nin annesi biraz korkutucu. Beni içeri götürüyor ve bir kemerden geçerek rahat görünümlü mobilyalarla dolu geniş bir odaya giriyor.

"Burada bekle," diyor. "Seninle konuşmak isteyip istemediğine bakacağım. Geç oldu."

Son kısmı suçlayıcı bir tonda söylüyor ve bende kanepenin altına

girecek kadar küçülme isteği uyandırıyor.

"Teşekkür ederim," dedim. "Özür dilerim."

Meredith beni odanın ortasında öylece bırakıyor, kalbim sinirden küt küt atıyor. Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi ceplerime sokarak odanın içinde yavaş adımlarla ilerlemeye başlıyorum. Avery'yi gördüğümde ona ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Bana bir şans daha vermesi için onu ikna etmem gerekiyor ama ona yaşattığım onca şeyden sonra bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Arkamdan gelen Avery'nin sesini duyunca dönüp bakıyorum. Her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Hâlâ gala için giyinmiş ama ayakları çıplak. Yorgun, kızgın ve üzgün görünüyor. Ona doğru uzanıyorum, ama o bir adım geri atıp benden uzaklaşıyor. Bu acıttı. Ama ona yaşattığım onca şeyden sonra onu suçladığımı söyleyemem.

"Telefonuna cevap vermiyorsun," diyorum beceriksizce.

Gözlerini deviriyor. "Yani, sen, ne? Bekçi kulübesinden gizlice geçip annemin arazisine girmeye mi karar verdin? Planın neydi Corbin?"

Kızgın. Kesinlikle kızgın. Sorun değil, kızgın bir Avery ile çalışabilirim. "Aslında öyle bir niyetim yoktu," diye itiraf ediyorum.

"Sadece seninle konuşmak istedim."

"Seninle konuşmak istemediğimi hiç düşündün mü?" diye soruyor. "Belki de sen düşüncelerimi bulandırmadan düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı?"

O haklı. Bunu hiç düşünmemiştim. Onunla konuşma, bana bir şans daha vermesi için onu ikna etme ihtiyacı gözümü o kadar kör etmişti ki, benimle konuşmak istemeyebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Özür dilerim," diyorum. "Haklısın. Mahremiyetinize ve alanınıza saygı göstermeliydim."

İç çekiyor. "Tanrım, Corbin. Bunun ne kadar boktan bir his olduğunu biliyor musun? Birinin yanında nerede durduğunu asla bilememek? Her zaman yeterince iyi olup olmadığını merak etmek?"

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Yeterince iyi mi? Sen mükemmelsin. Yeterince iyi olmayan benim."

Tekrar konuşmadan önce sessizlik uzun bir süre havada asılı kalıyor.

"Yatıya kalmamı istediğin o ilk geceyi hatırlıyor musun?"

Sesi kısık ve kelimelerindeki acıyı duyabiliyorum. Bu acıdan sorumlu olduğumu bilmek içime saplanan bir bıçak gibi. Konuşamıyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

Ağzı hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Orada yatarken 'İşte bu' diye düşünüyordum. Sonunda birlikte ne olabileceğimizi görüyor.' Sonra sabah sana rastgele bir soru sorduğumda beni yine ittin.

Ailen. İçine kapandın. Ve sinirlendin. Ve beni içeri almadın."

Utanç üzerime çöküyor çünkü tam olarak hangi olaydan bahsettiğini biliyorum. Ve haksız da değil. Onu dışladım. Onu uzaklaştırmaya çalıştım. Onu uzun süre kendimden uzak tutmaya çalıştım. Özür dilemek için ağzımı açtım. ocukluğumun her karanlık, i karartıcı detayını anlatmama izin vermesi için ona yalvardım. Kalacağı anlamına geliyorsa, ruhumu çıplak bırakacağım. Ama o tekrar konuşmaya başlamadan önce bunu söyleme şansım olmadı.

"Ama sonra bana yine çok tatlı davrandın," diyor. "Ve beni zgnmşsn gibi ptn. Ben de peşini bıraktım. Beni bunun önemli olmadığına ikna etmene izin verdim. Sana olan hislerimde kaybolmama izin verdim ve beni içeri almadığını unuttum. "Belki de budur" diye düşündüm. Belki de köşeyi dnyoruzdur. Belki de zor kısmı geçtik." Başını sallıyor ve hiç de komik olmayan bir kakhaha atıyor.

"Ama yanılmışım. Yine yanılmışım." Bakışlarını doğrudan bana çeviriyor, o muhteşem gözleri benim koyduğumu bildiğim hüzünle dolu. "Corbin, ne kadar ormandan çıktığımızı düşünsem de, bizi oraya geri sürükleyecek bir şey yapıyor ya da söylüyorsun. Ya da hiçbir şey söylemiyorsun. Açıkçası hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyorum. Sadece bunu yapmaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Bunun işe yarayabileceğini düşünen tek kişi olmaya devam edemem."

Panik beni tam göğsümden vurdu. İşte bu kadar. Bu ilişkiyi sonsuza dek bitirecek. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ona sarılamama, yanında olamama düşüncesi? Ciğerlerimden nefesimi çalmaya yetiyor. Onu benden vazgememeye ikna etmek için ne söyleyebilirim? Benim için hayatımdaki her şeyden daha önemli olduğunu ona nasıl kanıtlayabilirim? Bir şekilde bu kadın onsuz yaşayamayacağım tek şey haline geldi. Ve eğer kalmasını sağlamanın bir yolunu bulamazsam beni terk edecek.

Ona gidememesinin tüm nedenlerini anlatmalıyım. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemeliyim. Bensiz daha iyi olacağını biliyorum ama ben bencil bir piim. Onu istiyorum. Neden sadece kelimeleri söylemek benim için bu kadar zor? Kim olduğumu kanıtlamak için hep eylemi kullandım. Bunca yıldır benim için işe yaradı. Ama hayatımda hiç Avery gibi biri olmadı. Ona ihtiyaç duyduğum kadar kötü birine hiç ihtiyaç duymadım. Beni terk etmesinin ne anlama geleceğini düşünüyorum ve o hayatıma girmeden önce olduğum adama geri dönmek zorunda kalıyorum. Avery'siz bir hayatı hayal etmek o kadar korkunç ki, bu düşünceyi hemen kafamdan atıyorum.

"Lütfen," dedim. "Gitme."

Başını yavaşça sallıyor, yüzünde hüzünlü bir gülümseme. "Corbin," diye fısıldıyor.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diyorum, kelimelerim birbirine karışıyor. "Bunu biliyorum. Ama bunların hepsi benim için yeni."

"Benim için de yeni bir şey."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ve mazeret uydurmuyorum. Seni pek çok kez incittiğimi biliyorum. Korktum ve seni kendimden uzaklaştırdım. Tüm bunlara hazır değildim."

Gözlerini kısıyor. "Peki ya şimdi?" İç çekmesine yetecek kadar tereddüt ediyorum.

"Bekle," diyorum panikle. "Beni tanıyorsun, Avery. Yalan söylemediğimi biliyorsun. Değil mi?"

Başını sallıyor.

"Hazır olup olmadığımı bilmiyorum," diyorum. "Bazen işleri berbat etmeyeceğimi garanti edemem. Ne yaptığımı bilmiyorum. Hayatımda sadece bir kişi için savaştım ve o da ailemden biri. Bunu doğru yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Ama denemek istediğimi biliyorum. Eğer denemek istememi sağlayacak bir kişi olarsa, o da sensin."

Söylediklerim ona ulaşıyor mu ulaşmıyor mu bilmiyorum. Tereddüt mü ediyor yoksa çekip gitmenin eşiğinde mi anlayamıyorum.

"Corbin, sana inanmak istiyorum," diye fısıldıyor. "Ama bu yüzden ona güvenilebileceğimden emin değilim. Bunu çok fazla istiyorum."

Göğsümde derin bir sızı hissediyorum ve çok geç kaldığımı fark ediyorum. Beni affetmesi için çok fazla hata yaptım. Ona her şeyi anlatmalıyım. Bunun benim için neden zor olduğunu anlamasını istiyorum. Bilmesi onu uzaklaştıran şey olsa bile. Derin bir nefes alıyorum.

"Babam annemi ilk kez hastaneye yatırdığında 5 yaşındaydım," diyorum. Avery'ye bakmıyorum. Gözlerindeki acımayı görürsem devam edebileceğimden emin değilim. Ama yumuşak nefes alışını duyuyorum ve beni dinlediğini biliyorum.

"Henley henüz doğmamıştı. Annem hastaneden çıktığında, onu eve dönmeye ikna etti. Üç ay sonra, kahvaltıda kızarmış ekmek yaktığı için annemin burnunu kırdı. Ama Hen'e hamileydi ve onun maaşı olmadan bize bakamayacağını biliyordu. O yüzden kaldı. Hamileyken her şey daha iyiye gitti. Sonra tekrar kötüleşti. Sonra ben 7 yaşındayken bizi temelli terk etti. Annem bir hafta boyunca ağladı." Bir elin benimkine kaydığını ve hafifçe sıkıldığını hissediyorum. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum.

"İlk kez kendini öldürmeye çalıştığında 9 yaşındaydım. Okuldan eve geldiğimde Henley'nin ağladığını duyabiliyordum ama evdeki tüm ışıklar

kapalıydı."

O güne geri döndüğümü hissediyorum; karanlık, kirli bir evde ne bulacağımın emin olmadan yürüyen o korkmuş küçük çocuğa geri dönüyorum.

"Onun yaptığı gibi bizi terk etmiş olabileceğini düşündüm. Bir yanım öyle olmasını umdu ama sonra böyle düşündüğüm için kendimi kötü hissettim. Henley'i odasında kilitli buldum. Aç ve korkmuştu ama beni görünce ağlamayı kesti. Tuvalet eğitimi alabilecek yaşıydı ama onu tuvalete götürecek kimse yoktu, bu yüzden altını ıslatmıştı. Parmağını emerken ve hıçkırırken onu temizledim, sadece güven dolu gözlerle bana bakıyordu. Sanki her şeyi düzeltmek için ne yapacağımı biliyormuşum gibi. Mutfakta biraz ekmek buldum ve üzerine biraz fıstık ezmesi sürdüm. Onu orada bıraktım ve annemi aramaya gittim."

"Corbin," diye fısıldar Avery. "Çok özür dilerim."

Başımı sallıyorum ve kendimi zihnimdeki o karanlık yerden geri çekiyorum. "Bir süreliğine iyileşirdi. Sonra uyuşturucuya geri dönerdi ve

İçiyordum. Henley okula başladığında her şey daha kolaydı. Orada iyi olacağını biliyordum. Karnının doyacağını biliyordum. Bütün gün o evde olmayacaktı. Görmemesi gereken bir şeyi görmesi konusunda endişelenmem gerekmeyecekti. En kötüsünü ondan sakladım. En azından denedim." Elimi yüzümde gezdirerek iç geçirdim. "18 yaşıma girene kadar günleri saydım. O evden çıkmak için sabırsızlanıyordum. Giderken Henley'i de yanımda götürdüm. O sadece 12 yaşındaydı. Bırakın genç bir kızı, kendime bile zar zor bakabiliyordum. Ama ondan daha iyi bir iş çıkaracağımı biliyordum. O da benimle bu konuda tartışmadı. Beni kızdıran kısım da buydu. Bir anne nasıl olur da birinin çocuğunu almasını umursamaz? Bunun onun iyi bir anne olduğunu anlamam uzun zaman aldı. En azından onun versiyonu."

"Ona göz kulak olacağını biliyordu," diyor Avery. Başımı salladım. "Evet. Denedim zaten."

"Onu yetiştirirken harika bir iş çıkardın," diye fısıldıyor.

"İşi o yaptı," diyorum. "Ben sadece onun güvende olduğundan emin oldum." Elini ön kolumda hissediyorum. "Corbin, bana bak."

Hikâyemi anlatmaya başladığımdan beri ilk kez Avery'ye bakmak için dönmeden önce bir an tereddüt ediyorum.

"Onun çocuk olmasına izin verdin," diyor. "Hiçbir çocuğun büyümesi gerekmeden önce senin büyümen gerekiyordu. Ama sen onun büyümemesini sağladın. Ve hiç kimse yapamazken onun güvende olduğunu

ve sevildiğini bilmesini sağladın. Bu sandığınızdan daha büyük bir şey. İnanılmaz bir şey. *Sen harikasin.*"

Göğsümdeki duygu yumağı yükseliyor ve son otuz yıldır aşağıya ittiğim tüm anılarla beni boğmakla tehdit ediyor. Ben

Onun düşündüğü gibi olmadığımı anlamasını nasıl sağlayacağımı biliyorum. Ben bir kahraman değilim.

"Dün gece tutuklandığına dair bir telefon aldım," diyorum. "Yine. Kefaletini ödememi istedi ama ben onu orada öylece bıraktım." Elimi saçlarımda gezdirerek iç geçirdim. "Kendi annemi hapiste bıraktım."

"Belki de şu anda ihtiyacı olan şey budur," diyor Avery.

"Anlamıyor musun?" Sesimi yükselterek soruyorum. Onun anlamasına ihtiyacım var. "Geldiğim yer burası! Ne yaptığımı bilmediğimi söylediğimde bunu kastediyorum. Mutlu bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim. Bunun neye benzediğini bilmiyorum. Senin hak ettiğin gibi olmayı bilmiyorum. Çocukken birinin sinirlenip bir şey fırlatmasını ya da birine vurmasını beklemediğim tek bir an bile hatırlamıyorum. *Bunu nasıl yapacağımı* bilmiyorum!"

Avery öfkemden korkup geri çekilmek yerine bana yaklaşıyor. "Hiçbirimiz ne yaptığımızı bilmiyoruz," diyor. "Ama bunu birlikte çözmemiz gerekiyor Corbin. İşler zorlaştığında birbirimizi itmemeliyiz."

Utanç üzerime çöküyor ve onun haklı olduğunu biliyorum. Bu, onunla işleri ne kadar berbat ettiğimin bir başka örneği.

"Denemek istiyorum," diye fısıldıyorum boğazımdaki yumrunun etrafından. "Tekrar deneyebilir miyiz?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve bana gitmemi söyleyeceğine ikna oldum. Son birkaç gündür bu kadına cehennemi yaşattım. Çok daha fazlasını hak ediyor. Ama sonunda konuştuğunda beni şaşırttı.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor," diyor alçak bir sesle.

Ela bakışları bana kilitlenmiş durumda ve denesem bile gözlerimi kaçırabileceğimden emin değilim. Katlanmış bir kâğıt parçası tutuyor. Ne olduğunu hemen anlıyorum.

"Bunu neden sakladın?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. "Söyle bana Corbin," diyor.

"Lütfen."

Sesi yalvarıyor ve gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını fark ettiğimde göğsümdeki acının daha da arttığını hissediyorum. O ağlamaz. Benim meleğim değil. Kızıyor. Bağırıyor. Geri itiyor. Ama karşımdaki kadın son birkaç aydır tanıdığımdan farklı. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Zorba tavırlarım ve ona ihtiyacım olduğunu kabul etmeyi inatla reddeden ben. Bunu ona ben yaptım. Onu aşık olduğum kadının daha küçük bir versiyonuna dönüştürdüm. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Onu incittiğim ve kendinden şüphe etmesine neden olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Nedenini biliyorsun," diyorum sonunda.

Başını sallar. "Bilmiyorum. Anlat bana."

Göğsümdeki ağrı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Boğazımda bir yumru var ve bu yumru kelimeleri oluşturmamı zorlaştırıyor. Ama ona söylemeden tekrar gitmesine izin veremeyeceğimi biliyorum. Ona benim için tam olarak ne ifade ettiğini söylemeden buradan ayrılamam. Yine de her şeyi bitirmeye karar verebilir ama en azından onu durdurmak için elimden geleni yaptığımı bileceğim.

"O gün neden elime aldığımı bilmiyorum," diyorum sonunda. "Onu çizişini izledim. Masaya oturdun ve hiçbir şey yokmuş gibi çizdin. Elindeki kaleme bakmıyordun bile. Ellerine baktığımı hatırlıyorum. Onlardan büyülenmiştim. Hareket edişleri, çizgilerdeki kesinlik. Başka tarafa bakamıyordum. Çok kolaymış gibi göstermiştin." Başımı sallıyorum. "Sana hayranlık duyuyordum. Yeteneğine. Detaylara olan dikkatin. Yere düşmüş olmalı, çünkü onu orada buldum. Orada hiçbir şey yokmuş gibi duruyordu. Çöpe gittiğini görmek istemedim. Onu sen çizdin. Ve iyiydi. Gerçekten çok iyiydi."

Bana bakmıyor, gözlerini elindeki kâğıda dikmiş duruyor. "Tamam. Ama neden bunca ay sakladın?"

Kendini ve yeteneklerini gerçekten bu kadar az mı düşünüyor? Birdenbire onun yeterince iyi olmadığına inanmasına izin veren herkese çok kızdım. Onun gerçekte kim olduğunu göremedikleri için hayatındaki herkese öfkeliyim. Yeteneğini önemsizmiş gibi görmezden geldiği için ona kızgıyım. Ama en çok da ona ne kadar inanılmaz olduğunu söylemeden gitmesine izin verdiğim için kendime kızgıyım.

"Çünkü o *senindi*!" Sesim hayal kırıklığı ve öfkeyle yükseliyor. "Çünkü senden geldi. Aklından, kalbinden. Hiçbir şey değilmiş gibi davranıyorsun ama seni tanıyorum. Yarattığın her sanat eserine kalbini koyuyorsun. Kendine yardım edemezsin. Bu senin kim olduğun. Ve eğer dışarıda bir yerlerde kalbinden bir parça varsa, o benim olsun istedim! Sonsuza dek yok olması fikrine dayanamazdım. Geri kalanına layık olmadığımı biliyorum ama o küçük parçaya sahip olabilirdim."

İçimi çektim, öfkem ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde beni terk etti. "Bu yüzden sakladım."

Ona bakmıyorum. Bakışlarıyla karşılaşmaktan ve gözlerindeki gerçeği görmekten korkuyorum. Haklı olduğumu görmek istemiyorum. Gözlerinde onu sonsuza dek kaybettiğimin onayını görmek istemiyorum. Hiçbir zaman gerçekten benim olamayacağını. Beklediğim son şeyi söylerken sesi sessizliği kesiyor.

"Sen tam bir aptalsın."

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Ne?"

"Sen!" diye bağıyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Sen bir aptalsın. Hâlâ görmüyor musun?"

Kafam karıştı, ona baktım. "Neyi gördün?"

Başını sallıyor, ifadesi yorgun. "O senin. Seni gülerken ilk gördüğüm andan beri öyle. Senin sık kafalı olduğunu düşündüğümde bile aptal kalbim umursamadı. O hep senindi."

Kalbim duruyor ve bir saniyeliğine nefes almayı unutuyorum. Az önce ne dedi?

"Düşünce mi?" Ben soruyorum. "Geçmiş zaman mı?"

Bana ters ters bakıyor. "Odaklandığın şey bu mu?"

Başımı sallarken ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Hayır," diyorum kısık bir sesle. "Bu işte gerçekten kötüyüm."

"Bu roket bilimi değil," diyor sesi kırılarak. "Bir şey hissediyorsun ve bunu söylüyorsun. Ondan saklanıp sonra da benim çizimlerimden biriyle ortaya çıkıp beni ağlatamazsın. Yine."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla bir kez daha parlıyor ve ben onları karnıma inen bir yumruk gibi hissediyorum.

"Ah, bebeğim. Ağlama," diye fısıldıyorum. "Özür dilerim."

"Beni benim seni sevdiğim gibi sevip sevmeyeceğini merak etmeye devam edemem," diyor, gözleri sıkıca kapanıyor.

Uzun zamandır duymaktan korktuğum ve özlemine çektiğim kelimeleri söylerken kalbim göğsümde tekliyor.

"Merak etmeyi bırak," diyorum. "Seni seviyorum meleğim."

Kelimeler o kadar kolay dökülüyor ki, bu fikirle neden bu kadar uzun süre mücadele ettiğimi bilmiyorum. Hissettiğim rahatlama duygusu inanılmaz, sanki göğsümden bir ağırlık kalkmış gibi.

"Sanırım sana aşık olmaya o ilk gün bana bağırdığında başladım." Bu anıya gülümsüyorum. "Çok alıngandın. Hayat doluydun. Bana defolup gitmemi söylediğinde, gidiciydim. Sadece henüz fark etmemiştim."

"Ciddi değilsen söyleme," diyor, bir damla gözyaşı dökülüp yanağından aşağı süzülürken.

Bakışları hâlâ temkinli, sanki bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değil. Acıtıyor ama onu suçlayamam. Ona yaşattığım onca şeyden sonra. Onu kendimden uzaklaştırdığım ve aramızdaki şeyin sadece seks olduğunu düşünmesine neden olduğum onca zamandan sonra. Benden çok daha fazlasını hak ediyor.

"Yalan söylemediğimi biliyorsun," diyorum. "Sık kafalı olabilirim ama yalan söylemem." Yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülürken gözlerini kapatıyor, her biri kalbimde bir bıçak gibi hissediyorum.

"Bana bak meleğim," diyorum sözlerime emredici bir ton katarak. Sonunda bana bakarken güzel ela gözleri yaşlarla parlıyor. Orada umut ve korkuyu görebiliyorum ve bu içimi parçalıyor. Benden şüphe etmekte haklı. İhtiyacı olan kişi olup olamayacağımı merak etmesi için ona her türlü sebebi verdim.

"Seni seviyorum Avery," diyorum. "Sana çok aşığım ve bunu daha önce söyleyemediğim için özür dilerim. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Kendime yeterince güvenmiyordum. Korkmuştum ve aptaldım. Ve senin için asla yeterince iyi olamayacağımı biliyorum, ama bunu görmezden gelmen için sana yalvaracak kadar bencilim. Çünkü seninle, belki o adam olabilirim diye düşünüyorum. Bana baktığında gördüğün kişi. Henüz o değilim ama sen yanımda olursan bir gün o noktaya gelebilirim."

"Ah, Corbin," diye fısıldıyor iç çekerek. Uzanarak elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koyuyor. "O içeride. Onu gördüm."

"Bana bir şans daha ver," diye yalvarıyorum. "Benden vazgeçme. Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Uzun, sessiz saniyeler boyunca bana bakıyor. Yemin ederim, konuşmasını beklerken kalbimin boğazıma düğümlendiğini hissedebiliyorum. Sonunda, dudakları göğsümün ortasına çarpan küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Az önce bana yalvardın mı?" diye soruyor, sözlerinde alaycı bir ton var. "Bunun benim işim olduğunu sanıyordum."

Hemen önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Sana yalvarıyorum. Benden vazgeçme."

Gözyaşlarıyla dolu kahkahası yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Başını sallıyor. "Ayağa kalk, aptal."

Başımı salladım. "Kalacağımı bilene kadar olmaz. Seni incittiğim için özür dilerim bebeğim. Seni bir daha incitmeyeceğime söz veremem ama eğer incitirsem bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim. Bunun boktan bir anlaşma olduğunu biliyorum ve bunun için özür dilerim. Benden daha iyisini hak ediyorsun. Bu işte iyi değilim ama çabuk öğrenirim." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Bana öğretir misin?"

Avery uzanıp yanağımı okşuyor. "Bence bu işte düşündüğünden daha iyisin," diye fısıldıyor.

Yüzümü avucuna yaslıyorum, yumuşak teninin yüzümde yarattığı hissi seviyorum. Sadece dokunuşu bile hızla atan kalbimi sakinleştirmeye ve içimdeki her şeyi yatıştırmaya yetiyor. Bu duyguya karşı bu kadar uzun süre

m¼cadele ettiğime inanamıyorum. Neden ondan saklanmak için bu kadar uğraştım?

"Kalk, Corbin," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Beni affettiğini söylemedi ve benimle kalacağını da söylemedi. Ama fısıltıyla yaptığı yalvarış beni hızla ayağa kaldırıp önünde durmamı sağladı. Hiç tereddüt etmeden kollarıma giriyor ve vücudunu tamamen benimkine yaslıyor. Başını göğsüme yaslariken onu kollarımla sarıyorum. İçime bir rahatlama çöküyor ve bunun ne kadar doğru bir his olduğunu fark ediyorum. Bana o kadar mükemmel oturuyor ki, çenemin altına sıkışmış, başı kalbimin üzerinde. Sanki benim için yaratılmış gibi. Bir elimi başına koyup saçlarını okşarken başımı aşağı eğip başının üstünü öpüyorum.

Daha önce bunu düşünmek istemedim, olasılığı göz önünde bulundurmamak istemedim. Ama şimdi, çok açık. Bu kadın benim için yaratılmış. Biz birbirimize aitiz. Bu her zaman onun kollarımda, kalbimin onun ellerinde olmasıyla bitecekti. Korkutucu ama özgürleştirici. Artık kaçmak ya da hissettiklerimi ondan saklamak için bir neden yok. Buna asla sahip olamayacağıma, onu asla tanıyamayacağıma ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

"Sana ne kadar inanılmaz olduğunu söylemiş miydim?" Söyledim. "Ne kadar güçlü?" Bir duygu yumağını yutuyorum, keşke ona ne kadar muhteşem olduğunu söyleyecek kelimelerim olsaydı. Ama her zamanki gibi, ben söylemeden ne demek istediğimi anlıyor gibi görünüyor.

"Olmam gerekenden daha güçlü değilim," diyor.

Uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor ve sol kulağının üzerinde saçlarının gizlediği bir noktaya götürüyor. Parmaklarım bir yara izinin kabarık çizgisini takip ediyor ve bir nefes çekiyorum. İçimi kaplayan dehşet ve korku neredeyse tekrar dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor.

"Daha seninle tanışmadan seni kaybetmeye çok yaklaştım," diyorum sözlerimdeki huşu ile. Parmaklarım yara izini takip etmeden duramıyor. Sanki başıma gelenlere rağmen onun burada olduğunu kendime kanıtlamaya devam etmem gerekiyormuş gibi. Onu kaybetmedim.

"Ama sen yapmadın," diyor. "Ben buradayım."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Hem de çok, meleşim." Avery beni daha sıkı sıkıyor. "Ben de seni seviyorum."

İçimdeki her şey yatışıyor ve daha önce hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum. O göremese de ben gülümsüyorum.

"Bundan sonra bunu her gün duymam gerekecek," diyorum, sesim duygu yüklü.

"Anlaştık," diye fısıldıyor.

Epilogue

Altı Ay Sonra...

Avery

"Bundan emin misin?" Yüzüncü kez soruyormuşum gibi geliyor.

Corbin bana gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. Önümdeki sandalyede oturuyor, tişörtünü çıkarmış ve kolunu kaldırmış, şablonu tenine yerleştirmemi bekliyor. Bakışlarımın tüm o çıplak ten üzerinde dolaşmasına izin veriyorum ve onun tamamen bana ait olduğu gerçeğine hayret ediyorum.

Son altı ay her zaman kolay geçmedi ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Birkaç engeli aşıp ilişkimizi kamuoyuna açıkladıktan sonra her şey yerli yerine oturdu. Annem hala kariyer seçimimden heyecan duymuyor, ama düzeliyor. Bir dövme sanatçısıyla çıkmama gelince, şaşırtıcı bir şekilde bu fikirden rahatsız olmadı. Özellikle de Corbin'in beni ne kadar mutlu ettiğini gördüğü için. Dövme yaptıracığından şüpheliyim ama onun üzerinde çalışmaya devam edeceğim.

Henley'nin ısrarı üzerine Corbin, ailesi ve çocukluğuyla ilgili pek çok sorununu çözmesine yardımcı olan bir terapistle gitmeye başladı. Terapi seansları hakkında pek konuşmuyor ama başladığından beri bana karşı daha açık olmaya başladığını söyleyebilirim. O da daha çok gülümsüyor.

"Eminim meleşim," diyor Corbin, beni şimdiki zamana geri çekerek. "Sıçıp batıracağını düşünseydim beni kalıcı olarak işaretlemene izin verir miydin sanıyorsun?"

İç çekiyorum. "Hayır. Ama çok fazla baskı var."

"Bir yerden başlamak lazım," diyor Jessie arkamdan. "Eğitim tekerleklerini çıkarma zamanı."

Keşke diğerleri burada olmasaydı. Herhangi birine dövme yaparken gergin olurum ama Corbin'in olması daha da sinir bozucu. Seyirci olmadan çalışmayı tercih ederim. Aylardır sahte deri üzerinde çalışıyorum ama çok pahalı olanlar bile gerçek deriyle aynı değil. Corbin'e berbat bir dövme yapacağımdan ve sonsuza kadar benim berbat becerilerimi hatırlatan bir şey taşımak zorunda kalacağından endişeleniyorum. Ama her nasılsa, şaşırtıcı bir şekilde, tamamen rahat görünüyor. Hiç gergin değil, bu da beni daha da gergin yapıyor.

"Harika olacaksın A," diyor Noah solumdan. "Sende yetenek var."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ve eğer işi batırırsan, ona gerçekten güzel bir örtü vereceğim," diye ekliyor Noah, diğerlerinin gülmesine ve benim gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Yardımcı olmuyor," diye mırıldandım.

Sonunda öne doğru eğilip şablonu Corbin'in gösterdiği yere dikkatlice yerleştirdikten sonra termal kağıdı sıyrıyorum. Yerleştirmenin doğru olduğundan emin olmak için geri çekilip resmi inceliyorum. Dövmeyi kendisi tasarlamış ve muhteşem bir parça.

"Nasıl görünüyor?" diye soruyor, aşağıya bakmaya çalışarak.

Aynaya doğru işaret ediyorum. "Kendin gör. İstedığınız yerde olduğundan emin olun."

Aynaya yaklaşıyor, bana dönmeden önce bir saniyeden daha kısa bir süre kalıbı inceliyor.

"Harika görünüyor. "Hadi yapalım."

Corbin ve Noah'ın şimdiye kadar yüzlerce dövme yapmasını izledim. İnsanların tenine kalıcı olarak işlenmiş pek çok muhteşem sanat eserinin buradan çıktığını gördüm. Eninde sonunda dövmeleri yapan kişinin ben olacağımı biliyordum ama Corbin'e dövme yaptırmayı düşünmemiştim. Tereddüt ettiğimi fark ettiğinde bakışları yumuşadı. Jessie ve Noah'ya baktı ve başını sallayarak uzaklaşmalarını işaret etti. İkisi de bizi biraz yalnız bırakmak için arka tarafa doğru yürüyorlar. Yalnız kaldığımızda Corbin bana doğru uzanıyor, iki elimi de avuçlarının içine alıyor. Bana baktığında koyu renk gözlerindeki o yumuşak bakışı görmeye alışabileceğimden emin değilim. Her seferinde nefesimi kesmekle tehdit ediyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, sesi endişeyle yumuşak.

İçimi çekiyorum, saklamaya çalıştığım endişeyi görmesine izin veriyorum. "Ya her şeyi berbat edersem?"

"O zaman sana nasıl tamir edeceğini göstereyim," diyor basitçe.

Bu ihtimalden o kadar rahatsız olmamış görünüyor ki ona kaşlarını çatıyorum. "Ciddi misin? Ya düzeltilemezse?"

"Her zaman tamir edilebilir" diyor. "Ayrıca, bunu berbat etmeyeceksin."

"Nereden biliyorsun?"

Bana sırtıyor. "Çünkü en iyiler tarafından eğitildin."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar mütevazısın."

Yüzü ciddileşir. "Avery, bunu berbat etmeyeceğini biliyorum çünkü seni ben eğittim. Bu da demek oluyor ki buna hazır olduğunu biliyorum. Eğer senin yeteneğine inancım tam olmasaydı, bugün bana dövme yapmana izin verir miydin? Hayır. Önce Noah'ın yapmasına izin verirdim."

Niyetinin bu olduğundan emin olduğum için gülüyorum. Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra eğilip dudaklarımı hafifçe öpüyor.

"Sana güveniyorum," diye fısıldıyor.

Her nasılsa, bu üç basit kelime beni söyleyebileceği başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar etkiledi. Bakışlarım kaburgalarının üzerindeki şablona takılıyor ve kalbimin sevgiyle kabardığını hissediyorum. Diz çökmüş, beyaz kanatlarını arkasına doğru açmış ve ellerini önünde kavuşturmuş siyah saçlı bir melek resmi. Corbin'in onu ne zaman çizdiğini hâlâ bilmiyorum ama çok güzel. Onun sanat eserinin hakkını veremeyeceğimden endişeleniyorum ama o bir şekilde bana güveniyor. Ben de yapmak istediğimi inkar edemem. Bana çizimi gösterdiğinden beri, onu derisine işleyecek kişinin ben olmak istediğimi biliyordum. Bu güzel meleği sevdiğim adamın kalıcı bir parçası yapmak istiyorum.

"Bir keresinde sana neden melek dediğimi sormuştun, hatırladın mı?" diye sorarak bakışlarımı tekrar yüzüne çekti.

Başımı salladım. "Evet."

"Sana o zaman söyleyemediğim bir şey var, çünkü henüz kendim de fark etmemiştim," diyor. "Ama sen *benim* meleğimsin. Beni kurtardın." Başını kaburgalarındaki meleğe doğru eğiyor. "Bu yüzden bunu çizdim. Ve onu benim bir parçam yapacak kişinin sen olmasını istiyorum. Bu dövmeği üzerime yapacak başka kimse yok. Eğer hazır değilsen, bekleyeceğim. Ne kadar sürerse."

Boğazımda ani bir yumru hissediyorum ve gözlerim doluyor. "Ağlama bebeğim," diye fısıldıyor Corbin, yanağımı okşayarak.

"Bana tatlı davranmayı bırak o zaman," diye mırıldanıyorum, tehditkâr gözyaşlarımı kırıştırarak.

"Asla olmayacak," diyor. "Buna alışın."

Ona karşı hissettiklerimin derinliğıyle beni şaşırtmayı bir şekilde başaran bu adama gülümsüyorum. Birlikte olmamız için her şeyin doğru şekilde gerçekleşmesi gerektiğine hayret ettiğim zamanlar oluyor ve bu beni şaşırtıyor. Bu kader mi, alın yazısı mı, yoksa beni kollayan bir koruyucu meleğim mi var, emin değilim. Ama her neyse, her gün minnettarım.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve onu öpmek için ayak parmaklarımla üzerinde yükseliyorum.

Dudaklarımız buluştuğunda kolları beni sarıyor ve doğruluk hissi neredeyse nefesimi kesiyor. Burası. Olmam gereken yer burası. Tam burada, Corbin'in kolları etrafımda. Aradığım yuva o.

Geri çekildiğimde, onun karanlık gözlerine bakıyorum.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi." Gülümsemesi anında ve parlak.

"İşte benim kızım."

Also By Isla

Isla Drake tarafından yazılmış daha fazla kitap bulmak için
<http://www.isladrakewrites.com> adresini ziyaret edin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.